

KIM KINH NAM

ĐỪNG
LOAN CHUYÊN
NÀY. KHÔNG
KHOA HỌC

EMT QUEENIE _TK_ CAT

BETA QUEENIE _TK_

Mục lục

[Văn Án](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46: Đại Kết Cục

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Văn Án

Trên sàn nhà của một nạn nhân nữ lưu lại một chuỗi các ký hiệu kỳ lạ, cho đến nay Đàm Mạt vẫn chưa tra ra được manh mối.

Lạc Hàm: Nếu là em, trước khi chết, em sẽ để lại di ngôn cho ai?

Đàm Mạt: Bố mẹ em!

Không thêm bớt?!!

Lạc Hàm từng bước dụ dỗ: "Nếu như em yêu bạn trai của em vượt qua tình yêu cha mẹ, em sẽ lưu lại di ngôn gì?"

Đàm Mạt chuyên tâm suy nghĩ, một lúc lâu sau: "Mật mã thẻ ngân hàng của em là 753209."

Lạc Hàm im lặng, không thèm để ý đến cô, tiếp tục đọc hồ sơ.

Nhận ra mình đưa ra đáp án sai rồi, cô ngại ngùng lên tiếng hỏi: "Vậy chính xác di ngôn phải là gì?"

Lạc Hàm không thèm chấp người có EQ thấp như Đàm Mạt, thuận miệng đáp lời: "Xin lỗi! Em đi trước ... Anh theo sau nhé!"

Đàm Mạt im lặng ...

Quả nhiên, đáp án tiêu chuẩn như thế thì cô không nghĩ ra được ...

***

Nếu như có một ngày, bạn yêu một cô gái IQ cực cao, EQ cực thấp ....
Thật sự sẽ có một người đàn ông vẻ ngoài sáng sủa, nho nhã lễ độ, thận trọng từng bước, trầm lặng để cô dần dần tiến vào 'địa bàn' của mình ư?

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đàm Mạt rất bình tĩnh ngồi đối diện người đàn ông. Hôm nay, cô mặc một chiếc đầm thoải mái, không trang điểm, tóc cột đuôi ngựa.

Người đàn ông kia mặc chiếc áo sơ mi màu xám, cổ áo hơi nhăn nheo, ống tay áo có hai cúc nhưng chỉ cài một. Anh ta đeo một chiếc kính gọng gỗ rất lớn, màu xanh của đám râu mọc lún phún phối hợp với màu xanh thẫm của bộ tây trang trông khá được mắt.

Đàm Mạt quét đôi mắt xinh đẹp nhìn một lượt, sau đó tao nhã nhấp một ngụm nước.

Người đàn ông hơi kích động, mở miệng nói: "Cô Đàm, tôi là Trần Nam. Rất hân hạnh được biết cô."

Lần này đi xem mắt anh ta quả thực đã được gặp một người phụ nữ xinh đẹp nhất, tuy nhiên trong lòng anh ta có chút hiếu kỳ, một cô gái đẹp tựa nữ thần thế này mà phải đi xem mắt sao? Lẽ nào có vấn đề sinh lý.

Thế nhưng, cái chức danh quản lý chi nhánh của một công ty cũng không giúp anh ta lưu lại ấn tượng tốt với Đàm Mạt, cô nhàn nhạt trả lời: "Ừm, cảm ơn!"

"Không biết hiện tại cô Đàm đang nhận chức vụ gì?" Trần Nam dùng tay sờ cằm, muốn tỏ vẻ mình là một con người phóng khoáng.

Đàm Mạt nhíu hàng mày thanh tú.

"Tôi đã gửi hồ sơ xin việc, ngày mai sẽ đi phỏng vấn."

"Ồ?" Người đàn ông càng thêm cao hứng, "Là công ty nào? Xem coi tôi có thể giúp được việc gì hay không?"

Dứt lời còn làm bộ giơ mấy 'móng tay heo' lên vuốt vuốt cằm, ra vẻ là một quý ông lịch lãm.

"Cảm ơn ý tốt của anh, thế nhưng không cần phiền đến anh, đó là Phòng trinh sát hình sự tỉnh." Ngữ điệu của Đàm Mạt bình bình, thanh âm lạnh lạnh, tựa như nước chảy róc rách nơi khe núi, rất êm tai.

Trần Nam ngẩn người, người phụ nữ này là cảnh sát?

"Tôi không phải là cảnh sát." Đàm Mạt nhìn hai mắt anh ta đang tròn tròn, quyết định không ở đây lãng phí thời gian, cô cất giọng ôn hòa: "Anh Trần, tôi cảm thấy chúng ta không thích hợp. Tôi về trước." Dứt lời, cô lấy túi xách, chuẩn bị rời đi.

Trần Nam khá bất ngờ trước tình huống này, anh ta không nghĩ ngợi mà vươn tay tóm lấy cổ tay Đàm Mạt: "Cô Đàm dựa vào đâu mà có đã kết luận vội vàng như thế?"

Cổ tay Đàm Mạt nhỏ nhắn, mát lạnh, khiến Trần Nam không muốn thả tay.

Đàm Mạt khẽ cau mày, hơi động cổ tay, rút ra. Sau đó, cô kiên nhẫn ngồi xuống, uống ngụm nước thấm giọng: "Được rồi, anh Trần. Nếu như nhất định phải nói, tôi sẽ nói cho anh biết."

Giọng nói cô lạnh lùng, trầm tĩnh: "Anh đã biết hôm nay đi xem mắt, nhưng tối hôm qua vẫn không nhận được mà đi quán bar mua vui. Anh sở

dĩ đồng ý xem mắt là vì người trong nhà luôn hối thúc. Về phần anh, ắt hẳn khởi đầu anh là một lập trình viên, rồi dần dần leo lên vị trí quản lý chi nhánh như bây giờ."

Trần Nam kinh hãi nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, anh ta ấp úng: "Cô... Làm sao cô biết?"

Đàm Mạt chậm rãi lên tiếng: "Rất đơn giản! Anh cố tình chỉ gài một khuy áo nơi cổ tay, chẳng qua là muốn để tôi nhìn thấy chiếc đồng hồ Rolex. Thế nhưng chiếc đồng hồ này không phải do anh mua, bởi lẽ giá cả của nó chênh lệch rất lớn so với tất cả các vật dụng trên người anh; hơn nữa, chiếc đồng hồ này còn rất mới, tặng một món quà quý như vậy, anh lại không có người yêu, như vậy tất nhiên là người nhà anh tặng. Bọn họ yêu cầu anh đi xem mắt và chiếc đồng hồ chính là thù lao. Nơi cổ tay có một vết chai, móng tay cắt gọn gàng sạch sẽ, các công ty IT thường trả lương khá cao cho chức vụ quản lý, thêm vào đó anh thường dùng máy tính, hẳn là lập trình viên. À! Biết rõ hôm nay đi xem mắt, vậy mà anh không cạo râu sạch sẽ, cho dù đeo kính cũng không giấu được đôi mắt thâm quầng, nhìn sơ là biết tối hôm qua anh thức khuya. Còn nữa, chiếc áo sơ mi xám khá nhẵn. Anh Trần, tôi thực sự không muốn suy nghĩ lung tung..."

Đàm Mạt bình tĩnh uống thêm một ngụm nước, đối diện với người đàn ông với sắc mặt đang càng ngày càng trở nên khó coi.

Anh ta bỗng nhiên nổi giận: "Thì sao! Cô nói đúng thì sao chứ?" Anh ta dừng một chút, tựa như muốn lấy hết dũng khí: "Tôi thừa nhận cô rất lợi hại, nhưng cho dù là IQ 160 cũng không nên coi thường những người IQ 120 chúng tôi như thế chứ!"

Đàm Mạt sững sốt, ánh mắt sáng sáng lấp lánh nhìn Trần Nam. Cô nghĩ nghĩ một lát rồi lạnh nhạt đáp lại: "Ngại quá, IQ của tôi là 180."

Cô đánh giá Trần Nam thêm một lần nữa, cuối cùng quyết định nuốt câu 'IQ của anh thật sự là 120 sao?' vào trong lòng.

À!!! Làm người nên sống có hậu.

Vì lẽ đó, buổi xem mắt lần này kết thúc trễ hơn hai phút so với dự tính của cô.

Sau khi uống hết ly nước trong nhà hàng Âu, Đàm Mạt gọi taxi đến một quán hoành thánh. Đến nơi, khách vẫn rất đông.

Quán ăn này là do bạn thân của cô, Mộ Hà, giới thiệu trước khi cô qua Mỹ du học.

Cô nhìn lướt qua một lượt, đập vào mắt cô là một bóng lưng thẳng tắp ở vị trí sát tường, đối diện anh có hai chiếc ghế trống.

Đàm Mạt đi tới, càng đi càng gần, những đường nét mơ hồ dần rõ ràng. Gò má góc cạnh, khí chất lạnh lùng, cao ngạo. Hình như anh cũng cảm giác cô đến gần, nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Cái nhìn này khiến Đàm Mạt dừng bước.

Đàm Mạt vốn rất có sở thích đưa ra nhận xét, cô cân nhắc một chút: Gen di truyền thật tốt!

Đôi mắt người đàn ông sâu đen thăm thẳm, nhưng lại cực kì lạnh lùng.

Đàm Mạt khẽ nhếch môi, cô thấy trên bàn anh chưa có số chờ, chỉ có một ly nước, rõ ràng anh đang chờ người. Hơn nữa, ly nước chỉ còn một nửa, chứng tỏ anh đã chờ khá lâu.

Đàm Mạt nở nụ cười dịu dàng, hỏi dò: "Chào anh, tôi có thể ngồi chung bàn với anh được không? Đợi đến khi bạn anh tới, tôi sẽ lập tức trả chỗ, anh thấy được chứ?" Ngữ khí chậm rãi, hết sức lễ phép.

Người đàn ông lãnh đạm liếc cô một cái, không trả lời.

Đây là đồng ý!

Đàm Mạt cực kì chắc chắn. Sau đó, cô vui vẻ gọi phục vụ, gọi một chén hoành thánh tam tiên. Nghe Mộ Hà giới thiệu, hoành thánh tam tiên (*) ở đây là ngon nhất.

(*) Hoành thánh tam tiên (sủi cảo tam tiên): là loại hoành thánh được gói với ba loại thịt/hải sản tươi mới.

Trong lúc chờ hoành thánh, Đàm Mạt không nhin được ngẩng đầu lên quan sát người đàn ông trước mắt. Ngũ quan của anh ... thật sự ... đẹp phi thường. Trong một quán ăn hoành thánh nho nhỏ, anh mặc bộ âu phục đen, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên màn hình điện thoại, đậm khí chất đàn ông, tuấn tú, kiêu ngạo. Hình như ... phong thái ấy hoàn toàn không hợp với quán ăn nhỏ này.

Nhận ra ánh mắt chăm chú của cô, anh chẳng chút kiêng dè, lên tiếng: "Nhìn đủ rồi thì cô ăn đi."

Đàm Mạt thẹn đỏ mặt: "À ... Anh nhìn lâu trên màn hình nhỏ như vậy không tốt cho mắt đâu ạ!"

Người đàn ông ngược lên, hàng mi cong dài, ánh mắt lạnh như băng.

Anh ta hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục nhìn xuống điện thoại.

Đàm Mạt bỗng nhiên nhớ ra bản thân mình đang ăn nhờ ở đậu. Cô quyết định tận hưởng chén hoành thánh của mình.

Lúc này, cánh cửa của quán ăn hé mở, một người phụ nữ trang phục xinh đẹp, một tay ôm đứa bé ngủ say, một tay dắt một cậu bé khoảng năm, sáu tuổi bước vào.

Cô ta đi thẳng vào trong, vừa đi vừa ngó tìm ghế trống.

Có lẽ mùi nước hoa của cô ta quá nồng khiến người khác cảm thấy có hơi khó chịu. Người đàn ông ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cô ta một cái, ngay lập tức, ánh mắt anh tăng thêm phần nguy hiểm.

Anh mau chóng cầm điện thoại nhắn tin, tiếp theo lại gọi một cuộc, bên kia có người nhận điện, anh chỉ nói ba chữ ngắn gọn: "Đọc tin nhắn!"

Chưa đầy hai phút.

Đàm Mạt nghi hoặc quan sát chuỗi động tác của người đàn ông, lại nhìn thân hình như rắn nước của người phụ nữ kia.

Hiểu rồi!

Đứa nhỏ trên tay nhìn thoáng qua khoảng năm sáu tháng, nhưng vóc dáng của người phụ nữ này lại không có ngấn bụng. Bình thường, mong của người phụ nữ đã có chồng và sinh con sẽ hơi xệ. Đàm Mạt tiếp tục quan sát cậu bé cô ta đang dắt, chớp chớp mắt: Hừm! Người xấu.

Cô ngược mắt đụng phải ánh mắt như cười như không của người đàn ông. Anh đột nhiên đứng dậy, dáng người cao lớn anh tuấn, chỉ cần hai bước đã đuổi kịp người phụ nữ.

"Cô à! Nếu không ngại có thể ngồi chung bàn với bạn gái tôi và tôi."

Giọng nói trầm ấm của anh tựa như có ma lực khiến người nghe an tâm, vầng trán người phụ nữ đã lấm tấm mồ hôi, cô ta rớt rít cảm ơn anh, rồi cùng anh bước tới.

Dĩ nhiên Đàm Mạt nghe thấy anh nói chuyện, cũng hiểu vì sao anh chủ động mời người phụ nữ tới đây. Cô cong môi cười, đứng lên, khoác vào khuỷu tay của anh một cách tự nhiên.

Hành động này của cô khiến người đàn ông khựng lại một chút. Thế nhưng, sau đó để Đàm Mạt tùy ý ngồi bên cạnh mình, ra hiệu người phụ nữ và cậu con trai ngồi ghế đối diện.

Người phụ nữ gọi món xong thì đưa mắt nhìn bọn họ, gương mặt ửng đỏ: "Nhìn anh chị thật xứng đôi, một cặp hoàn hảo."

Đàm Mạt đang ăn hoành thánh sặc một cái, người đàn ông bên cạnh tỏ vẻ quan tâm, xoa xoa lưng dịu dàng lên tiếng: "Chậm một chút!"

Người phụ nữ hình như hơi nghi ngờ, hỏi tiếp: "Nhưng, sao hai người chỉ kêu có một chén hoành thánh?"

Đàm Mạt đang tính lên tiếng giải thích thì bên cạnh vang lên tiếng cười khẽ, nói trước: "Cô ấy nói muốn giảm cân, chỉ ăn ba miếng!"

Dứt lời, anh ngả người ra sau, tựa lưng vào thành ghế, khoanh tay, ánh mắt thư thái, trấn tĩnh.

... Cô cao 1m68, nặng 45kg ... Trong mắt anh vẫn phải giảm cân???

Thời buổi này, làm phụ nữ thật khó!!!

Đàm Mạt cắn cắn môi, phải có tác phong chuyên nghiệp! Sau đó, dù trong lòng không muốn cô vẫn phải đẩy phần ăn của mình đến trước mặt người đàn ông.

"Ừm... Em ăn no rồi!"

Khóe miệng người đàn ông khẽ nhếch, hình như khá hài lòng trước hành động này của cô, diễn thì phải diễn như thế mới chuẩn.

Anh tao nhã cầm chiếc muỗng, múc một miếng hoành thánh, nhẹ nhàng cho vào miệng.

Khá ngon ... Chẳng trách cô lại không nở bô.

Vốn dĩ Đàm Mạt không chú ý đến chuyện anh dùng muỗng của cô; nếu để ý chắc chắn cô sẽ thán phục: Như thế này mới được gọi là chuyên nghiệp!

Lúc này, ánh mắt Đàm Mạt tập trung hoàn toàn vào hai đứa bé.

Cô giả bộ tò mò, nhìn chăm chăm cậu bé khoảng năm sáu tuổi, giọng dụ dỗ: "Người bạn nhỏ, nói đi nghe, con năm nay mấy tuổi?"

Ánh mắt cậu bé trống rỗng nhìn xuống mặt bàn, không trả lời.

Người phụ nữ vội vàng tìm cớ: "À! Bé nó không thích nói chuyện với người lạ. Ha ha ha ... em đừng để ý!"

Đàm Mạt lắc đầu, cô mà để ý thì đừng trách.

Biểu hiện của người phụ nữ thật đúng với suy đoán của cô.

Đàm Mạt nghiêng đầu, phát hiện người đàn ông cũng đang nhìn mình. Đôi mắt anh đen láy, trong suốt, sâu thẳm, tựa như nhìn thấu tất cả.

Phần hoành thánh của người phụ nữ được đưa đến, hương thơm ngát khiến một người bụng chưa no như Đàm Mạt càng thêm thòm thèm.

Đây chính là ví dụ điển hình cho câu 'Trông mòn con mắt' đây!

Khi người phụ nữ ăn sắp xong, cửa tiệm đột nhiên bị đẩy ra. Ba người cảnh sát tiến vào.

Người phụ nữ nhìn thấy liền đứng bật dậy, nắm tay đứa trẻ, muốn rời đi.

Người đàn ông đứng lên, đưa tay chặn đường cô ta, ánh mắt sắc bén: "Lãng phí thức ăn là không tốt."

Ba người cảnh sát chạy đến chế trụ cô ta.

Quán ăn nhỏ bỗng chốc trở nên lộn xộn.

Người phụ nữ gào thét: "Các anh làm gì? Dựa vào cái gì mà bắt tôi?"

Một anh cảnh sát cẩn thận bế đứa bé nhỏ, lạnh lùng nhìn người phụ nữ.

Tiêu Triết tức tối: "Dựa vào việc cô lừa bán trẻ em!"

Đàm Mạt ôm hai cánh tay đưa mắt nhìn xe cảnh sát áp giải người phụ nữ đó đi xa dần. Ánh mắt cũng từ từ trôi về một nơi xa xăm.

Lạc Hàm trong bộ âu phục đen, dáng người thẳng tắp như cây tùng, khí chất lồi lạc, anh dứt tay vào túi quần, nhìn người phụ nữ đang đứng lặng im trước mắt, phảng phất chút khoan khoái.

Tiêu Triết tiến lên vỗ vai anh: "Lạc Hàm, cậu quá lợi hại, ngay cả bữa cơm cũng có thể tóm được bọn buôn người!"

Lạc Hàm liếc xéo anh ta, đáp lại bằng vẻ kiêu ngạo: "Chuyện này đơn giản người phụ nữ đó đầy điểm sơ hở."

Tiêu Triết vẫn chưa hiểu, mở miệng hỏi: "Sao cậu nhìn ra được?"

Lạc Hàm tế nhị đáp lời: "Quần áo của cô ta chỉnh chu, đẹp và mới; thế nhưng, quần áo hai đứa trẻ rất cũ. Thêm vào đó, tư thế bế em bé của cô ta không đúng, đứa bé nằm trong lòng theo kiểu ấy sẽ rất khó chịu, sẽ khóc; vậy mà đứa nhỏ lại ngủ rất say. Cậu bé mà cô ta dắt càng không bình thường, ánh mắt đờ đẫn, hỏi cũng không trả lời. Không phải nói về chuyện lễ phép, mà chính là chúng đã bị bỏ thuốc."

Tiêu Triết bỗng nhiên tỉnh ngộ, quả nhiên đúng là Lạc Hàm, trước mắt anh tất cả mọi người đều trở nên trần trụi.

"Còn có, cô gái kia, liếc mắt cũng nhìn ra!" Thanh âm Lạc Hàm vẫn trầm thấp, không chút biểu cảm.

"Ai?" Tiêu Triết lơ mơ.

"Cô ấy!" Lạc Hàm giơ tay chỉ vào dáng người yếu điệu của Đàm Mạt.

"Cô ấy chỉ cần nhìn sau lưng của người phụ nữ đó, thì đã biết cô ta có vấn đề" Lạc Hàm ngừng một chút, "Cô ấy giỏi hơn trợ lý cậu sắp xếp cho tôi nhiều! Do đó, buổi phỏng vấn ngày mai, tôi phụ trách!" Dứt lời, anh rảo bước đi đến chỗ Đàm Mạt.

Nhận ra anh đến gần, Đàm Mạt quay đầu.

Ánh nắng phản chiếu lên bộ âu phục của anh tạo nên màu sắc lấp lánh.

"Cảm ơn!" Anh nhẹ giọng, đưa tay ra: "Tôi là Lạc Hàm."

"Đàm Mạt!" Cô dịu dàng bắt tay với anh, hai bàn tay đều hơi lạnh, lòng bàn tay chưa kịp chạm nhau đã từ từ tách ra.

"Cô có thể trở về tiếp tục bữa ăn của mình." Lạc Hàm phong độ nghiêng người tránh sang một bên.

Đàm Mạt nhìn anh, rồi lại liếc nhìn anh cảnh sát hiếu kỳ đang đứng phía sau, cô nở nụ cười ôn nhu: "Không cần đâu, chén hoành thánh đó coi như tôi mời anh. Tạm biệt!"

Dứt lời, cô như một làn gió, lách người vào chiếc xe taxi, rời đi.

Tiêu Triết bộ dáng lả lơ tiến đến Lạc Hàm: "Tôi nói cái giáo sư Lạc nghe ... Hình như tôi vừa nghe thấy mỹ nữ từ chối dùng cơm với anh?"

Khuôn mặt tuấn tú của Lạc Hàm không biến sắc: "Tôi lại nghĩ, vì có anh nên cô ấy mới từ chối." Nói xong, quay lại quán, quyết định ăn nốt chén hoành thánh vừa rồi.

Sau lưng anh, tâm trạng Tiêu Triết rất vui sướng: "Này này ... Cậu quen cô em xinh đẹp ấy từ khi nào vậy? Có thể giới thiệu cho tớ không? Cậu cũng biết chỗ chúng ta luôn 'Sư nhiều cháo ít!'"(*)"

(*) Sư nhiều cháo ít: người thì nhiều, nguồn cung cấp thì ít, không đủ chia.

Lạc Hàm không quay đầu, đáp: "Cho dù có cháo, cũng không nhất định đến lượt cậu."

Tiêu Triết ghen hống ... Mười năm như một ngày, anh ta mãi không phải là đối thủ...

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Bụng rỗng quay về nhà, trời vẫn còn chưa tối hẳn, Đàm Mạt vào trong bếp hâm nóng một ly sữa, chiên trứng ăn với bánh mì sandwich. Sau khi no căng, cô xoa xoa bụng, về phòng ngủ.

Trong phòng khách ở tầng trệt, bà Đàm đang ngồi trên sofa xem tiết mục 'Kết thân Đại Giang Nam Bắc', trông thấy Đàm Mạt từ trong bếp đi ra, bà vẫy tay lia lịa gọi cô qua.

Đàm Mạt ngoan ngoãn đi qua ngồi bên cạnh mẹ, cùng bà xem tivi.

Mẹ Đàm lên tiếng: "Mạt Nhi, hôm nay xem mắt thế nào?" Tuy đang hỏi Đàm Mạt, nhưng ánh mắt bà vẫn dán chặt vào màn hình.

Đàm Mạt ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời: "Cứ cho là bình thường!"

Hả???

Vừa nghe xong, mẹ Đàm cười tíu tít mắt: "Sao sao, cậu ta rất thích con đúng không?" Mẹ Đàm hoàn toàn tự tin về Đàm Mạt, dung mạo xinh đẹp của cô con gái đã vang danh khắp đại viện.

Đàm Mạt uống ngụm nước, ngược mắt nhìn ngắm những người trang điểm diễm lệ, hoặc để mặc mặc đơn giản trên màn hình tivi, gật gật đầu.

Mẹ Đàm liếc nhìn, cái này ... có được coi là có hi vọng không? Bà luôn lo lắng đứa con gái tốt nghiệp tiến sĩ này không tìm được đối tượng

thích hợp. Đàm Mạt tuy còn trẻ, nhưng để kiếm được đàn ông tốt phải biết nhanh tay lẹ mắt!

"Vậy kết thúc buổi gặp mặt, hai đứa nói gì?" Mẹ Đàm hiểu kỳ.

Đàm Mạt xem tivi, ba phút sau mới đứng dậy, khẽ nhú mào, thanh âm lành lạnh nhưng vẫn khiến người nghe cảm thấy thoải mái: "À! Con chính giúp anh ta một lỗi sai!"

Cô nhìn vào mắt mẹ mình, giọng thành thật: "Con nói cho cậu ta biết, IQ của con là 180, không phải 160."

Mẹ Đàm: "..."

Dứt lời, Đàm Mạt xoay người lên lầu, mẹ Đàm lớn giọng gọi lại: "Con ngồi xuống đây cho mẹ! Xem xong chương trình này rồi đi. Con nhìn cô gái này xem có thể học tập được ở người ta chút nào không ... Lần này khỏi cần nói cũng biết là không thành!"

Đàm Mạt lướt nhìn người đàn ông và người phụ nữ trên tivi, âm thầm thở dài: Là người đàn ông chủ động tỏ tình... với cô mà nói không có tác dụng 'học tập'.

Tuy nhiên, Đàm Mạt vẫn kiên nhẫn nói với mẹ: "Cô gái này tuy nhìn chàng trai nhưng ánh mắt chỉ dừng khoảng ba giây liền dời tầm mắt. Cô ta búi tóc thấp, ưỡn thẳng người, đầu hơi ngả về phía sau. Nhìn kỹ tay cô gái ấy mẹ sẽ thấy bàn tay hơi nắm lại, trong tâm lý học đây gọi là biểu hiện chống cự. Như vậy, làm sao cô ta đồng ý người đàn ông kia chứ?" Rồi cô bước thẳng lên lầu.

Tiếp ngay sau đó trên tivi truyền đến bài hát kinh điển 'Đáng tiếc không phải anh'.

Sáng mai cô sẽ đi phỏng vấn, Đàm Mạt vùi mình trên sofa, ngón tay linh hoạt click chuột đọc lại bản 'Sơ Yếu Lý Lịch' của mình, chuẩn bị tư liệu đầy đủ, cô đứng dậy tiến đến phía tủ đầu giường cầm khung ảnh lên.

Ảnh chụp là hai chàng trai anh tuấn cùng một bé gái, một anh khoác vai hai người, nụ cười rực rỡ, cậu thanh niên còn lại chỉ mỉm cười, bé gái thì không biểu lộ cảm xúc.

Đàm Mạt ngấm một lúc, rồi đặt về vị trí cũ, nằm dài trên giường.

Cô thở dài một hơi, bắt đầu ngủ!

...

Trần trọc trở mình, xoay trái xoay phải, ngồi dậy nằm xuống ... Vẫn không ngủ được!!!

Đàm Mạt hiếm khi có cảm giác căng thẳng thế này.

Cô cảm di động ... Năm giờ rồi!

Buổi phỏng vấn là chín giờ sáng mai.

Cô lại thở dài, cho dù mất ngủ đến mức nào từ trước đến nay cô đều không dùng thuốc ngủ bởi vì loại thuốc ấy có tác dụng kích thích đại não rất lớn. Cô xuống lầu, uống một ly sữa, rồi tự ép mình phải đi ngủ.

Lần thứ hai thức giấc đã bảy giờ rưỡi, Đàm Mạt dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng, rửa mặt, chọn một bộ quần áo chỉnh tề, sau đó cầm chìa khóa ra ngoài.

Sau khi đến nơi Đàm Mạt phát hiện mình là người đến cuối cùng, hơn nữa, ứng viên hôm nay đều là nữ!

Trong đội hình sự tỉ lệ nam nhiều hơn nữ là chuyện ai cũng biết. Thế này là muốn tuyển tú sao?

Thật ra, ngay ở vòng lọc hồ sơ, tất cả các CV (*) là nam giới đều đã bị loại.

(*) CV: Sơ yếu lý lịch, truyền tải sơ lược thông tin bản thân, kỹ năng và kinh nghiệm của mình với nhà tuyển dụng.

Cô nhìn mỗi một người ở đây trang phục rất đẹp, còn trang điểm kỹ càng, trông rất chuyên nghiệp.

Đàm Mạt thoáng cau mày, tiện tay tháo dây buộc tóc, hong các lọn tóc lại một lần nữa cho vào nếp. Cô hi vọng đối phương cũng có thể nhìn ra cô cũng đã chuẩn bị khá kỹ càng.

Cô liếc nhìn danh sách phỏng vấn, cô xếp cuối cùng ...

Tất cả ứng viên gia nhập vào phòng tâm lý tội phạm thuộc đội hình sự đều ngồi chờ ở hành lang, khả năng phần nhiều là do đội hình sự nam thừa nữ thiếu, hiếm khi được nhìn thấy nhiều phụ nữ với đủ mọi dáng vẻ như thế này, nên thu hút ánh nhìn của hầu hết các cảnh viên trong văn phòng.

Đàm Mạt đeo tai nghe, quyết định nhắm mắt dưỡng thần một chút, không cần vội vã.

Cứ như thế, cô hòa mình vào tiếng dương cầm du dương ... từ từ ... từ từ ... chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Triết đi ngang qua hành lang trùng hợp trông thấy Đàm Mạt.

Cô gái trước mặt anh ta đang ngồi dựa vào thành ghế, mái tóc rất dài, đuôi tóc uốn xoắn nhẹ thành từng lọn. Cô đang nhắm mắt, hàng mi cong dài, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, dường như Thượng Đế đã dồn hết

yêu thương để khắc họa ra cô. Cô yên tĩnh nghiêng người dựa vào tường, những trông vẫn thoát tục và mỹ lệ. Nếu cứ im lặng mà ngắm nhìn cô, sẽ có cảm giác cô tựa như một nàng công chúa trên đỉnh núi tuyết, thanh cao, nhưng cũng đầy kiêu ngạo, khiến người khác không dám đến gần. Có lẽ do vẻ ngoài của cô quá xuất sắc, có một cậu cảnh sát trẻ tuổi lén lút lấy điện thoại lén chụp một cái, hành động này động đến cô gái ngồi bên cạnh, cô ta bĩu môi khinh thường. Thế nhưng, chàng cảnh sát cười cười, không quan tâm, ngoảnh mặt đi mất.

Tiêu Triết nheo mắt, anh phóng lớn tiêu cự, chụp một tấm, sau đó gửi tin nhắn cho người anh em: 'Mì hoành thánh' đang ngủ say sưa bên ngoài! Lúc phỏng vấn nhớ 'Hạ thủ lưu tình'!

Một lát sau điện thoại anh ta báo có tin nhắn mới:

Lạc Hàm: Cậu bớt nhảm nhí giùm tôi. Đánh thức cô ấy dậy, người tiếp theo là cô ấy!

Khi Tiêu Triết đánh thức Đàm Mạt, cô còn đang nửa mê nửa tỉnh, lát sau cô mới lên tiếng nói ra một câu khiến cả phòng Tiêu Triết được một phen ôm bụng cười suốt buổi sáng: Thưa anh! Anh mặc áo trái!

Rồi cô gái làm người ta đứng hình đó bình tĩnh đứng dậy.

Cô tiếp tân nở nụ cười hướng dẫn Đàm Mạt vào phòng phỏng vấn.

Đàm Mạt không hề biết trong khi chờ cô bước vào trong phòng, vị chủ thẩm luôn kiêu ngạo, kiêu lời, giáo sư Lạc Hàm, đã đứng dậy, nói nhỏ với người bên cạnh: "Sư phụ Lý, chúng ta đổi chỗ."

Nhìn tách trà đã cạn, Lạc Hàm hơi khựng lại, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: Thôi quên đi! Hạ thấp độ khó một chút!

Sau đó anh ngả người về phía sau, nhàn nhạt lên tiếng: "Cảnh sát Vương, lát nữa phiền anh làm chủ thẩm." Cảnh sát Vương ngồi ở một hướng khác không hiểu vì sao nhưng vẫn đáp lời: "Được!"

Liếc nhìn tư liệu của cô gái sắp đến lượt, anh ta líu lười ... Quả là! Bằng cấp sáng chói!

Đàm Mạt tiến vào trong, bầu không khí khá yên tĩnh, phía đối diện là năm người đang ngồi nghiêm chỉnh chờ cô.

À? Lạc Hàm? Liếc mắt cũng nhận ra anh, dáng vẻ xuất chúng, anh tuấn phi phàm!

Anh cũng thuộc đội hình sự? Nhớ đến diện mạo ưu tú của anh ngày hôm qua, Đàm Mạt thừa nhận một người như vậy nếu công tác trong đội trình sát hình sự thì tổ quốc an toàn hơn rất nhiều!

Đàm Mạt hăng giọng rồi bắt đầu giới thiệu đơn giản về mình!

Những người tham gia phỏng vấn đọc tư liệu về cô:

- 14 tuổi vào Đại học Thanh Hoa.
- 17 tuổi học PHD ngành tâm lý học tại đại học Princenton.
- 21 tuổi nhận được bằng Tiến sĩ.
- Công tác hai năm tại Mỹ.
- Tháng 7 năm nay vừa về nước.

Đã từng làm việc tại Mỹ, lại còn là trợ lý cấp cao của nhà tâm lý học Stein lừng danh, từng giúp FBI phác họa chân dung tội phạm, phá được vài vụ trọng án.

Cảnh sát Vương liếc nhìn vẻ ngoài nhu nhược, nụ cười dịu dàng của cô gái trẻ trung trước mắt, anh ta khó tưởng tượng nổi lại có một bề dày thành tích như thế này. Anh ta mở miệng hỏi một vấn đề khiến một người đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng như Đàm Mạt sửng sốt.

"Ở Mỹ có một nơi làm việc tốt như vậy, tại sao hai tháng trước lại về nước?" Câu hỏi này của cảnh sát Vương ngoại trừ Lạc Hàm, thì ba người còn lại cũng khá tò mò.

Đàm Mạt từ nãy đến giờ vẫn đứng nghiêm chột thờ phào nhẹ nhõm, cô tưởng rằng mình sẽ bị hỏi những vấn đề cực kỳ khó nhằn. Cô khẽ nở nụ cười, hai tay đang cuộn chặt vô thức buông lỏng.

Ánh mắt Lạc Hàm lóe lên một cái, nhếch miệng: Nhanh như vậy đã thả lỏng cảnh giác? Không phải là hành động sáng suốt.

Đàm Mạt giải thích: "Thật ra, mẹ tôi rất lo lắng tôi lấy chồng ngoại quốc, nên lừa tôi về nước."

Một nữ cảnh sát trung niên ngồi bên cạnh cảnh sát Vương hứng thú lên tiếng hỏi: "Làm sao mẹ cô có thể lừa cô được? Cô không nhận ra sao?"

Đàm Mạt ngữ khí đầy bất lực: "Bà gọi cho tôi nói bà bị ung thư vú ..."

Vị nữ cảnh sát phá lên cười, bà ta thích cô gái này, khẽ liếc nhìn Lạc Hàm, thầm nghĩ: Không biết có thể cướp được cô gái này từ trên tay cậu ấy không đây.

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Quay về đề tài chính, chủ thẩm đưa ra câu hỏi không ai khác chính là Lạc Hàm, anh có sức quan sát kinh người, đưa ra vấn đề cực kỳ hóc búa khiến tất cả những cô gái có mặt ngày hôm nay đều nơm nớp lo sợ. Cũng được gọi là thiên tài, giáo sư Lạc hiện tại là tiến sĩ trẻ nhất của đại học Harvard. Gần đây trùng hợp có một vụ trọng án, người bạn thân Tiêu Triết mời anh về nước trợ giúp, thuận tiện giúp đỡ việc cải tiến phòng nghiên cứu tâm lý, phòng ban mà không một ai trong Cục quan tâm.

Buổi phỏng vấn lần này là để tìm ra được một trợ thủ thích hợp cho Giáo sư Lạc, quan trọng hơn hết phải là một nữ trợ lý.

Cảnh sát Vương lên tiếng trước: "Đề của cô là 'Hãy tìm ra chủ thẩm trong nhóm chúng tôi lần này, nêu lên đầy đủ lý do'."

Đàm Mạt chăm chú lắng nghe câu hỏi, sau đó từ từ quét đôi mắt trong vắt lần lượt năm vị đang ngồi trước mặt.

Người ngồi trong cùng bên trái là người vừa ra đề cho cô, anh ta cầm CV của cô trên tay, thỉnh thoảng lật qua lật lại. Người anh ta hơi ngả về trước, lưng khom khom, khóe mắt khẽ hướng lên trên. Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo thun. Trên cổ có một vết hằn chia làn da anh thành hai màu sậm sáng phân biệt.

Bên cạnh anh ta chính là vị nữ cảnh sát trung niên. Bà ta chải tóc khá tỉ mỉ, không có một cọng rối, đeo một bông tai không phải kiểu dáng tân

thời nhưng rất sáng. Móng tay cắt tĩa gọn gàng. Bà ta nâng tách trà lên nhấp một ngụm, ngón trỏ đẹp hơn những ngón còn lại.

Chính giữa là một người đàn ông hơi mập, mái tóc đen bóng, những sợi tóc ở vành tai hơi vểnh lên. Đồ đạc trước mặt ông ta được sắp xếp hết sức gọn gàng, tư liệu bên trái, tách trà bên phải, nước trong ly ... còn nguyên.

Người ngồi bên cạnh ông ta, từ lúc cô bước vào đến giờ, không hề nở một nụ cười. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi thẫm đẫm mồ hôi nhưng vẫn ngồi thẳng, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, không nhúc nhích.

Trong cùng bên phải chính là Lạc Hàm, anh tựa hẳn người về phía sau, chiếc áo sơ mi đơn giản nhưng khoác lên người anh vẫn tạo ra được nét khác biệt. Từ nhỏ đã tiếp xúc với tầng lớp thượng lưu nên Đàm Mạt biết chiếc áo sơ mi không logo, trên ống tay chỉ thêu một hàng chữ nhỏ này giá cả không hề thấp, đụng vào là bỏng tay.

Tách trà đặt trước mặt Lạc Hàm, tay trái của anh hơi xoa xoa vào chiếc tách, bộ dáng ung dung, thỉnh thoảng liếc nhìn cô đánh giá một chút.

Đàm Mạt trầm mặc, sau đó chớp chớp mắt đưa tay chỉ về phía Lạc Hàm: "Vị này chính là chủ thẩm."

Lạc Hàm liếc nhìn cô một cái: "Dựa vào đâu cô cho rằng người đó là tôi?"

Đàm Mạt nhẹ nhàng hỏi ngược lại: "Anh để một nhân viên IT, một nhân viên quản lý hồ sơ, một tay súng bắn tĩa và một đầu bếp cùng anh tiến hành phỏng vấn là có ý gì?"

Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, bọn họ dời tầm mắt qua Lạc Hàm, rồi lại sẫm soi Đàm Mạt. Làm sao cô gái này có thể nói chuẩn được như vậy!

Đàm Mạt mỉm cười nhìn Lạc Hàm, muốn nhận lấy một tia tán đồng từ đáy mắt của anh; thế nhưng, Lạc Hàm bỗng mở miệng đáp lời: "Ngại quá, cô đáp sai. Chủ thẩm chính là người ngồi phía trong cùng bên trái, cảnh sát Vương." Thanh âm của anh trầm thấp dễ nghe.

Sai?

Đàm Mạt quay sang nhìn Lạc Hàm một lần nữa, ánh mắt của anh phảng phất ý cười.

À ... Hóa ra muốn bắt nạt cô.

Tuy nhiên, Đàm Mạt vẫn quyết định nói thẳng những suy đoán của mình ra, cô lên tiếng: "Cảnh sát Vương ngồi ngoài cùng bên trái, lưng anh ta hơi cong, chứng tỏ thường ngày làm việc có khuynh hướng đổ người về trước. Đồng thời, khoe mắt hơi hướng lên trên vì phải đeo kính, hôm nay chắc chắn anh ta đeo kính sát tròng, nhưng do không quen nên chớp mắt khá nhiều lần. Thêm vào đó, ngày hôm nay anh ta mặc một chiếc áo thun lộ ra vết lằn phân chia hai màu da. Điều đó chứng tỏ, anh mỗi ngày đi làm đều mặc áo sơ mi, phần dưới ít tiếp xúc với ánh nắng.

Tôi suy đoán vị nữ cảnh sát đây làm công việc văn phòng, tính cách của cô ấy rất thận trọng nghiêm túc. Nhìn ngón tay lật CV của cô khá nhuần nhuyễn, giống với người phải làm việc thường xuyên với sổ sách. Ngón trở hơi bẹp vì phải lật mở tài liệu trong một quãng thời gian dài, người làm những công việc này trong sở cảnh sát chính là người phụ trách quản lý hồ sơ.

Từ lúc tôi bước vào đây anh cảnh sát này không hề nhúc nhích. Ngày hôm nay trời khá nóng, quần áo thấm đẫm mồ hôi nhưng anh ta vẫn nghiêm trang. Đôi mắt chăm chú nhìn tôi cho dù tôi có liếc nhìn anh ấy hay không. Đây là tác phong của một quân nhân, điển hình của một tay súng bắn tỉa.

Vị ngồi giữa đây là thú vị nhất, tôi không hiểu tại sao một sư phụ ở căn tin cũng tham gia xét duyệt?"

Đàm Mạt nhắc thấy sư phụ Lý nở nụ cười, cô ái ngại lên tiếng: "Sư phụ! Tôi không có ác ý, tôi phán đoán thân phận của chú là vì trên người chú có mùi dầu mỡ, ống tay áo của chú còn dính một chút tinh thể màu trắng, có thể là đường hoặc muối. Tóc sát vành tai hơi vểnh, đây là do quanh năm phải đội mũ đầu bếp."

Đàm Mạt nhìn Lạc Hàm, ánh mắt trong veo thể hiện sự tự tin: "Trước khi tôi bước vào, anh đã cố ý thay đổi chỗ ngồi, cố tình lưu lại ly nước trên bàn để tạo sơ hở. Trời nắng nóng, người sư phụ đổ đầy mồ hôi, vậy mà tách trà ở chỗ của chú còn đầy, còn ở phía anh thì đã cạn. Khi cảnh sát Vương đặt câu hỏi, anh ta thỉnh thoảng liếc mắt nhìn anh." Đàm Mạt dừng một chút sau đó khẽ nở nụ cười: "Chính vì vậy tôi mới đưa ra đáp án anh chính là chủ thẩm."

Tất cả mọi người rất ngạc nhiên, cô gái này thật tuyệt vời!

Lạc Hàm ngồi một bên vẫn không lên tiếng, đáy mắt anh phảng phất chút tìm tòi nghiên cứu. Anh vẫn đang quan sát cô: đủ thông minh, cử chỉ đúng mực, khí chất xuất chúng, dĩ nhiên _ tướng mạo thì không còn gì phải bàn. Từ mọi phương diện, xem ra, đều rất thích hợp. Thế nhưng, kể từ hôm qua sau khi gặp được cô, Lạc Hàm cảm thấy cô có vấn đề gì đó, rõ ràng trông rất rạng rỡ, nhưng ẩn phía sau là sự lạnh lùng, cố chấp. Hơn nữa, xuất thân như cô, việc tự kiêu là điều khó tránh khỏi.

Hai lần gặp mặt đều để mặt mộc, lọt vào nhóm ứng viên hôm nay tựa như 'Hạc lạc bày gà'.

Vị nữ cảnh sát cũng phát hiện ra chuyện này, cô nữ sinh tài cao Đàm Mạt ngày hôm nay chính là ứng viên duy nhất không trang điểm.

Lạc Hàm yên lặng nhìn Đàm Mạt một lúc, sau đó anh kiêu căng đáp trả: "Nói không sai; tuy nhiên, câu hỏi vừa rồi của cảnh sát Vương là 'Lần này ai là chủ thẩm'. Lẽ nào cô không nhìn ra câu hỏi là do anh ta đặt ra sao? Thưa cô Đàm, tôi nghĩ, cô đã quá tự tin rồi!"

Đàm Mạt mấp máy môi, đứng tại chỗ, hai tay cuộn chặt.

Đúng là đang bắt nạt cô mà ...!

Vị nữ cảnh sát trung niên cười thành tiếng, bà ta chuyển đề tài: "Cô Đàm, tôi hỏi một câu không liên quan một chút. Trong khung cảnh quan trọng ngày hôm nay, tất cả các cô gái đều có trang điểm, tại sao cô thì không?"

"Tôi cần ư?" Đàm Mạt bình tĩnh mở miệng.

... Cô gái này ... rất tự tin với dung mạo của mình ...

Giọng điệu kiêu ngạo ấy chẳng khác gì giáo sư Lạc.

Thế nhưng, suy đoán của bà ta sai rồi!

Đàm Mạt nhẹ nhàng bổ sung: "Trong yêu cầu phỏng vấn không có yêu cầu này, cho nên tôi cho rằng nên xuất hiện với hình tượng bình thường nhất gặp gỡ mọi người."

Lạc Hàm thật sự rất hài lòng với đáp án của Đàm Mạt, nhưng có điều, khi trông thấy cô đứng ở đó dẹt dẹt, đồng dạng giải thích cho mọi người ở đây, anh muốn thử đánh giá tố chất tâm lý của cô nên mới thay đổi kết quả câu hỏi bằng một 'Lý do chính đáng' như vậy.

"Cuộc phỏng vấn hôm nay kết thúc tại đây, cô trở về chờ thông báo."

Dứt lời, anh bày ra bộ dạng 'Tôi mới là lão đại', nhàn nhã dứt tay vào túi quần lạnh lùng bước ra khỏi phòng.

Đàm Mạt nhìn bóng lưng của Lạc Hàm, nheo mắt: Haiizaaa!!! Bây giờ nhân phẩm đều bị diện mạo ăn hết sạch mất rồi.

Thật đúng là 'Thời vận không tốt, sinh mệnh thăng trầm'!!!

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tối hôm đó, trong lúc lòng vẫn còn đang buồn bực thì Đàm Mạt nhận được thông báo: Hai giờ rưỡi chiều mai đến văn phòng phỏng vấn đợt hai.

Đàm Mạt không hiểu, không phải cô đáp sai sao? Tại sao lại cho cô cơ hội vào vòng trong?

Sau đó cô tự đưa ra kết luận: Lại muốn bắt nạt cô thêm lần nữa!!!

Chiều hôm sau Đàm Mạt cố tình đến đội hình sớm hơn nửa tiếng, ghế chờ bên ngoài chỉ có một mình cô.

Lặng ngắt như tờ. Có một vài anh cảnh sát trẻ tuổi tình cờ đi ngang, bọn họ lại gật đầu mỉm cười với cô. Đàm Mạt nghĩ thầm trong bụng 'Mọi người ở đây thật sự thân thiện, cô còn chưa chính thức gia nhập vào cảnh đội'.

Đó là do Đàm Mạt không hề biết chuyện phỏng vấn ngày hôm qua của cô đã được sư phụ Lý tán dương không ngớt: Cô gái ấy quá lợi hại, quá xinh đẹp! Là người duy nhất được lọt vào vòng trong.

Còn năm phút nữa là đến giờ hẹn, thế nhưng, cửa phòng vẫn không hề nhúc nhích.

Điện thoại cô vang lên ... Là Mộ Hà?!!!

Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm dịu dàng nhưng đầy âm hiểm của Mộ Hà: "Mạt Nhi!"

"Ừ! Mộ Mộ! Tại sao lại gọi cho tớ?" Đàm Mạt là người cực kỳ hiểu rõ cô bạn thân này.

"Mạt Nhi! Hôm rồi cậu đi xem mắt, cậu nói với người ta IQ cậu 180?" Ngữ khí Mộ Hà khá bình thản nhưng lại khiến cho Đàm Mạt có hơi 'khiếp sợ'.

"Ừm... Đó không phải là sự thật sao? Tớ chỉ sửa lại nhận thức sai lầm của hã ta thôi. Dù sao IQ 180 và IQ 160 có chênh lệch rất lớn", Đàm Mạt đưa ra ví dụ, "Thí dụ cậu cao 1m70, chắc chắn sẽ muốn được gả cho anh chàng cao 1m80 chứ không phải là anh chàng chỉ cao 1m60." Câu trả lời rất thực tế.

"Thật ư?" Mộ Hà ngừng một chút, thanh âm vẫn ôn hòa: "Phiền cậu lần sau đừng bao giờ nói với người khác IQ cậu là bao nhiêu, IQ của bọn tớ đỡ không nổi những người như cậu."

Đàm Mạt yên lặng gật đầu, nghe thôi cũng biết là đang bị giáo huấn.

Lúc bé, trong đại viện truyền miệng một câu: Cô nhóc nhà họ Đàm yên tĩnh, cô nhóc nhà họ Mộ lí lắc. Một người không mở miệng nói chuyện, một người mở miệng không nói tiếng người.

"Với chỉ số EQ của cậu đã khiến mẹ cậu ngày hôm nay qua nhà tớ thảo luận một lô một lốc các vấn đề ra mắt với bà nội, tiện thể nói lây luôn sang cả tớ." Giọng nói của Mộ Hà vẫn rất êm tai, nhẹ nhàng, du dương: "Mạt Nhi! Muốn chết, tuyệt đối đừng liên lụy tớ!" Dứt lời cô ta còn bồi thêm một câu: "Cậu biết tớ là người rõ ràng nhất có bao nhiêu cách để chết mà!"

Đàm Mạt nuốt nước miếng cái ực: "Ừm! Nhưng tớ không thể đảm bảo được sự việc vốn dĩ ngẫu nhiên lại biến thành sự việc tất yếu!"

Mộ Hà đầu dây bên kia thở dài ngao ngán: "Dựa vào EQ của cậu, xác suất là 100%."

- Lần nào không phải là tớ là người thu dọn tàn cuộc cho cậu chứ?!!

"Mộ Mộ à, tớ chuẩn bị phỏng vấn vòng hai, không nói nữa. Hôm nào tám chuyện sau. Bye!"

Đầu dây bên kia ừ một tiếng, bổ sung thêm: "Mạt Nhi, bảo trọng thân thể ..."

Đàm Mạt vô cùng bình tĩnh ngắt điện thoại.

... Làm sao cô có thể cam lòng để một người quanh năm suốt tháng nghiên cứu khoa học kỹ thuật cao quyết định cái chết của cô cơ chứ?!!

Quay đầu đã thấy gương mặt không chút biểu cảm của Lạc Hàm ngay phía sau, dáng người hoàn mỹ, sắc mặt lạnh tanh. Trên tay anh cầm bài thi và một sập tư liệu khá dày, ngữ khí không hề hứng thú: "Xong rồi? Vậy chúng ta có thể bắt đầu!"

Đàm Mạt quýnh quýng, anh đã nghe được bao nhiêu rồi?

Cô theo anh tiến vào phòng, bên trong đặt hai chiếc ghế đối diện nhau, ở giữa là chiếc bàn dài.

"Ngồi đi!" Lạc Hàm ngồi xuống, chỉ cái còn lại cho cô.

Đàm Mạt do dự một chút, không hiểu vì sao từ sau lần phỏng vấn hôm qua, cô luôn có cảm giác nếu gặp phải Lạc Hàm nhất thiết nên đi đường vòng.

Một người nhạy cảm như Lạc Hàm dĩ nhiên biết vẻ mặt đang thộn ra của Đàm Mạt là có ý gì, anh không thèm để ý, đưa bài kiểm tra cho cô: "500 câu hỏi, cô có ba tiếng!"

Dứt lời anh khẽ lướt qua cổ tay Đàm Mạt, rồi tháo đồng hồ của mình xuống đặt lên bàn. Anh không nhìn cô mà cúi đầu nghiên cứu hồ sơ trên tay.

Đàm Mạt quan sát chiếc đồng hồ nam tinh xảo. Mười hai viên kim cương nhỏ, đơn giản nhưng trang nhã, dây đồng hồ bằng da thuộc, là hàng hiệu cô có biết đến.

Cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Lạc Hàm: nước da trắng, hàng mi cong dài, vẻ mặt toát lên nét lạnh lùng và trầm tĩnh khiến cho không gian nhỏ hẹp, oi bức trở nên khoan khoái, thoải mái.

Ánh mắt Lạc Hàm vẫn không rời khỏi tập tài liệu, lên tiếng: "Cô đã sử dụng hai phút!"

Đàm Mạt: "..."

Cô bắt đầu chú ý lên bài thi.

Đàm Mạt một lần nữa chỉ biết câm nín ...

500 câu hỏi phân bố đều cho ... năm loại ngôn ngữ.

Nhận ra được sự kinh ngạc của cô, Lạc Hàm gõ nhẹ lên bài kiểm tra: "Cô Đàm! Trong CV cô ghi rõ ngoài tiếng Hoa, cô còn biết tiếng Anh, Nga, Pháp, Đức, Nhật. Tôi nghĩ bài kiểm tra đơn giản thế này cô ắt hẳn sẽ hiểu hết chứ?!"

Đàm Mạt cắn cắn môi, thật sự, cô luôn cảm giác mình bị bắt nạt.

Phạm vi của các đề mục kiểm tra rất rộng: từ ma túy, pháp luật, địa lý đến súng ống, lịch sử, phương pháp phân tích logic, phác họa tâm lý nghi phạm ...

So với luận án tiến sĩ của cô thì bài kiểm tra này còn khó nhằn gấp ngàn lần, nhưng cô lại càng cảm thấy phấn chấn. Cái này người ta liệt cô vào hàng ngũ những người thích tự ngược.

Thình thoảng Lạc Hàm liếc đáp án của cô, chú ý đến dáng vẻ chăm chú đọc đề bài, vô tình căn cứ môi, nhưng rồi lại lập tức giãn mi. Mái tóc dài đen như mun trên làn da trắng hồng trông thật thu hút. Lạc Hàm thừa nhận càng nhìn Đàm Mạt anh càng có cảm giác thư thái.

Đàm Mạt làm câu nào anh đều nhìn đáp án của cô câu đó.

Đến câu hỏi cuối cùng, Đàm Mạt nhìn bốn đáp án, do dự khó quyết. Thời gian sắp hết rồi, nhưng cả bốn đáp án này cô cảm thấy không có câu nào là chính xác; hoặc có thể nói ngay từ đề bài đã phi logic.

Ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt đầy hứng thú của Lạc Hàm nhìn cô, Đàm Mạt khẽ lo lắng.

Cô cuộn tay lại ... Cái này ... Phải chọn đáp án nào đây.

Một giây trước khi nộp bài, cô chọn đại một kết quả: Ủ ... Chọn D đi!

Đáy mắt Lạc Hàm ánh lên ý cười, anh nhận bài kiểm tra, sau đó khoanh tròn đáp án cuối bằng mực đỏ. Anh đưa mắt nhìn Đàm Mạt đầy thỏa mãn, nhàn nhạt lên tiếng: "Cũng được, chỉ sai một câu."

Đàm Mạt nhìn dấu khoanh tròn đỏ chót kia giọng đầy cố chấp: "Câu đó phải chọn đáp án nào?"

Lạc Hàm xoay nhẹ cây bút chì trên tay, một tay gõ gõ lên mặt bàn, hỏi ngược lại cô: "Không phải cô cũng đã biết rất rõ sao?"

- Mình biết rõ???

"Đáp án là không chọn câu nào?"

Lạc Hàm nhếch miệng cười: "Ừm! Vì vậy .... Thật đáng tiếc!"

Đáng tiếc cô không thể đạt điểm tròn.

Đàm Mạt nhìn vào bài kiểm tra, cặp mắt như muốn phóng dao: "Bài thi này anh ra đề?"

Lạc Hàm lắc đầu, giọng điệu ngạo mạn khiến Đàm Mạt cực kỳ khó chịu: "Không phải! Tuy nhiên, tôi đã từng giải qua đề này!"

Anh cố tình dừng lại một chút, ra bộ dạng đây là chuyện tất yếu: "Và đương nhiên tôi đạt điểm tròn!" Dứt lời anh cúi đầu thu thập hồ sơ lại gọn gàng. Anh liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt của Đàm Mạt, còn 'cắn' cô thêm một câu: "Cô Đàm! Mong cô bỏ qua cho, người ta gọi đây chính là sự chênh lệch giữa IQ 180 và IQ 200."

Đàm Mạt ngẩng đầu nhìn Lạc Hàm! Đáy mắt anh trong vắt ... phản chiếu bóng hình của cô. Rõ ràng anh nghe hết đoạn đối thoại của cô và Mộ Hà.

Cô cắn môi. 'Trú dưới mái hiên, không thể không cúi đầu', đành nhẹ giọng hỏi: "Vậy tôi đậu rồi chứ?"

Ánh mắt Lạc Hàm lộ ra ý cười càng sâu nhưng gương mặt vẫn không biến sắc, cô vẫn chưa biết mình là thí sinh duy nhất lọt vào vòng hai? Cô vẫn chưa biết nữ cảnh sát Hạ khăng khăng sống chết dành cô về phòng lưu trữ hồ sơ?

Tuy nhiên, dám cướp người của Lạc Hàm? Bọn họ đợi khiếp sau đi.

Lạc Hàm không trả lời câu hỏi của Đàm Mạt, thanh âm du dương của anh chậm rãi vang lên: "Tôi đói!"

Đàm Mạt ...

Cái này có liên quan sao?!!

Lát sau:

- Anh ấy đói quan hệ gì đến mình?!!

Và cứ như thế, Đàm Mạt vô thức đi theo 'thủ trưởng' vào một nhà hàng Hoa.

Trong không gian nho nhỏ, Lạc Hàm gọi không nhiều món, nhưng món nào cũng được bài trí tinh xảo.

Anh ung dung, thong thả thưởng thức từng món ăn. Không nhanh không chậm, mỗi món ăn dường như rất lấy làm vinh hạnh khi được anh 'lâm hạnh'.

Thế nhưng, Đàm Mạt ngồi đối diện anh thì vô vị.

Vòng hai là qua hay không qua? Giết người ghét nhất là thủ đoạn lẳng trì, để đối phương chịu dần vật từ từ đến chết.

Đôi mắt xinh đẹp của Đàm Mạt tập trung nhìn Lạc Hàm, không buông tha nhất cử nhất động của anh. Tuy nhiên phân tích hành vi gì gì đó, trước mắt vị đại thần này ... căn bản là vô dụng.

Người ngồi đối diện nhẹ nhàng rửa thịt cua, nhìn con cua được tách rời lại không cần động đến móng tay ...

Được rồi! Đàm Mạt không chú ý đến mấy chuyện này.

Rốt cục ánh mắt bóng rắt của Đàm Mạt đã 'triệu hồi' được Lạc Hàm, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái: "Cô cho rằng tôi có sức hấp dẫn hơn cả mấy món ăn này? Nếu như cô muốn lấy 'sắc' làm 'thực', tôi cũng không ngại. Tuy nhiên, cô có thể chờ sau khi ăn xong hãy nhìn tôi ... Nếu không ..." Anh cố ý nhích lại gần Đàm Mạt một chút, giọng điệu giả bộ yếu ớt, ánh mắt khóa chặt cô, "Tôi sẽ rất ngại!"

EQ dù thấp thế nào thì nghe cũng hiểu chứ!

Khuôn mặt Đàm Mạt ửng đỏ.

Cô khẽ ho khan vài tiếng, biện bạch: "... Tôi vẫn chưa đói ..."

Lạc Hàm không nhìn cô: "Ừm! Vậy cô tự nhiên."

Bữa cơm này, Đàm Mạt cho dù bụng đói đến mức nào cũng phải kìm nén, nhìn Lạc Hàm 'chậm rì rì' đưa từng miếng từng miếng cho vào miệng.

Rốt cục cũng đợi được đại Boss ăn xong, Đàm Mạt đã hiểu được cảm giác chưa tu thành chánh quả thì đã chết từ lúc nào ....

Ăn xong, Lạc Hàm liếc nhìn Đàm Mạt: "Tối nay đến nhà tôi!"

Nếu không hiểu 'lầm' tuyệt đối không phải người bình thường.

Nhưng đây là Đàm Mạt, cô e dè cất tiếng hỏi: "Chẳng lẽ còn bài kiểm tra nào sao?"

Lạc Hàm dứt tay vào túi quần, thân ảnh tuấn dật, nhìn cô đăm chiêu: "Là tăng ca!"

Đàm Mạt muốn hét lên: Cô đạ rồi!!!

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Lạc Hàm cư ngụ tại một tiểu khu cao cấp ở ngoại thành. Tuy cách trung tâm thành phố rất xa, nhưng đổi lại được sự thanh bình, yên tĩnh. Theo như Đàm Mạt đánh giá: rất hợp với khí chất lạnh lùng của Lạc Hàm.

Trước khi vào cổng, Lạc Hàm quay kính xe xuống, ra hiệu cho bảo an nhớ khuôn mặt cô gái này. Một người có dung nhan nghiêng nước nghiêng thành như Đàm Mạt, bảo an đương nhiên chỉ cần nhìn một lần là nhớ kỹ.

Đàm Mạt âm thầm cảm khái: giáo sư xem ra rất có tâm với nghề.

Căn biệt thự của Lạc Hàm trang trí trang nhã với gam màu lạnh là chính. Rèm cửa dày và kéo kín, trên trần là chiếc đèn chùm pha lê chiếu sáng rực không gian. Một chiếc sofa to kềnh và một chiếc tivi treo tường cực lớn ở giữa gian phòng. Còn có thêm một chiếc ghế mây, đặt bên cạnh sofa, hòa cùng tổng thể với căn phòng này có phần không thích hợp.

Quen việc phân tích và đưa ra kết luận, Đàm Mạt ngắm nhìn những vật dụng được sắp gọn gàng, cô thầm đánh giá con người của Lạc Hàm: biết phân nặng nhẹ, kiêu ngạo, làm việc nhanh chóng, tính logic siêu cao ... Cô còn chưa kịp tổng kết hết đã nghe tiếng Lạc Hàm vang lên: "Dùng sự quan sát để nghiên cứu tính cách của tôi, tôi cho rằng cô hỏi thẳng tôi vẫn chuẩn xác hơn!"

Đàm Mạt cảm thấy có lý, cô nhẹ bước đến gần anh: "Vậy anh khái quát một chút về bản thân đi!"

Cô thật sự không biết khách sáo!

Lạc Hàm rất cao, bóng của anh vừa vắn vầy lấy toàn bộ cơ thể của Đàm Mạt đang đứng ở trước mặt. Trên người anh phảng phất hương thơm thanh mát. Lạc Hàm hơi cúi đầu, ánh đèn pha lê chiếu lên gương mặt Đàm Mạt, sáng lấp lánh, khiến cho nhan sắc của cô càng thêm mỹ lệ. Ánh mắt đen láy của Lạc Hàm ánh lên một tia sáng khó có thể lý giải, anh khẽ lên tiếng: "Cô hỏi tôi, tôi nhất định phải trả lời cô?"

Đàm Mạt sững người, rồi tự tin đáp trả: "Vậy không cần. Tôi nhìn cũng biết!"

Vẫn bày ra vẻ mặt kiêu căng khó gần, Lạc Hàm đột nhiên nhếch miệng: "Cô Đàm! Cô đang nói đùa sao?"

Nhìn là hiểu?

Đàm Mạt thật thà: "Ừm! Anh xem, căn nhà này mỗi một đồ vật được xếp đặt rất gọn gàng ngăn nắp, còn nữa ..."

Chưa đợi Đàm Mạt nói hết câu, Lạc Hàm cắt ngang: "Cô Đàm, nhà tôi mỗi ngày đều có người đến dọn dẹp vệ sinh."

Đàm Mạt yên lặng, sau đó bình tĩnh trả lời: "Cho nên mới nói, nhân viên quét dọn này tính cách rất nghiêm cẩn ..."

Lạc Hàm quyết định không lãng phí thời gian vào mấy chuyện vớ vẩn này, anh nghiêm giọng: "Cô ngồi sofa đợi một chút, chúng ta lập tức bắt tay vào việc."

Lạc Hàm từ thư phòng quay trở lại, trên tay ngoại trừ cầm mấy tập hồ sơ rất dày còn có thêm bộ bài tây.

(*) Bài tây (bài tú lơ khơ): gồm 52 lá; phân biệt với bài Trung Quốc (bài ta) đánh tổ tôm, tam cúc, tứ sắc...

Lạc Hàm đưa hồ sơ vụ án cho Đàm Mạt: "Hoàng Tông Tường là chủ tịch của công ty N, cũng là nhân vật mấu chốt trong vụ án này của chúng ta. Công ty N kinh doanh ngầm là ma túy và buôn lậu. Gần đây hãn có nhập một lượng ma túy, nhưng cụ thể giấu ở đâu chúng ta chưa biết. Chỉ nắm rõ một chuyện chính là số ma túy đó đang từ từ tung ra thị trường. Đã bắt được vài con buôn nhỏ, chúng tôi suy đoán lần này số lượng ma túy không phải là ít. Hơn nữa, Hoàng Tông Tường có mối quan hệ khá thân với tên trùm ma túy Mỹ, ngoài việc bắt gọn bọn chúng tống vào ngục thì có thể trợ giúp thêm một số tư liệu cho FBI."

Lạc Hàm nhấp ngụm nước, tiếp tục: "Hoàng Tông Tường là tên háo sắc, cũng mê bài bạc. Ngày 19 tháng này hãn sẽ đi sòng bạc ở Macao; ngày 30 chính là sinh nhật lần thứ sáu mươi của hãn. Về chuyện gia đình, hãn có một người vợ, nhưng đã mất từ nhiều năm về trước. Hoàng San San là con gái duy nhất của Hoàng Tông Tường, quan hệ cha con của họ không tốt. Sau khi vợ hãn qua đời, Hoàng Tông Tường không lấy thêm vợ nhưng chơi bời bên ngoài. Trong bữa tiệc sinh nhật lần này Hoàng San San cũng có tham dự. Đây là việc hiếm có vì trước giờ cô ta không bao giờ tham gia các buổi tiệc có mặt Hoàng Tông Tường. Nguyên nhân có lẽ muốn thông qua bữa tiệc lần này công bố người bạn trai của cô ta."

Lạc Hàm ngừng một chút, nhìn Đàm Mạt đang chuyên chú nghiên cứu tài liệu trong tay: "Vì vậy, nhiệm vụ lần này của cô là cố gắng thu hút sự chú ý của hãn trong sòng bài ở Macao, cố gắng có được thư mời tham dự sinh nhật, như vậy chúng ta mới có cơ hội tiến vào trong nhà của hãn lắp đặt hệ thống theo dõi. Trong nhà hãn có một gian phòng cất giấu tư liệu chúng ta cần."

Vì hãn say nói chuyện nên không chú ý khoảng cách giữa hai người, Đàm Mạt ngẩng đầu bắt gặp đôi mắt trong vắt của Lạc Hàm đang nhìn cô

chăm chăm.

Cô cảm giác ái ngại, ngả người về phía sau một chút: "Thế nhưng, tôi không biết đánh bài. Hơn nữa, anh bắt buộc tôi phải thu hút sự chú ý của lão già ấy ư? Trong hai tháng vừa qua, tôi liên tục đi coi mắt tám lần, không có lần nào thành công ..."

Ngay cả thanh niên trai tráng cô còn không hấp dẫn được, vậy mà bây giờ bắt cô đi ve vãn một lão hồ ly gần sáu chục tuổi? Nói gì thì nói độ khả thi là quá thấp.

Lạc Hàm mở bộ bài tây: "Không sao, đánh bài có thể học!"

Cái này dễ dạy hơn nhiều, chứ việc kia ... ngẫm lại cô nói cũng đúng.

Lạc Hàm an ủi Đàm Mạt: "Không sao, nếu cô không lọt được vào mắt hắn, chúng ta sẽ đi đường khác."

"Còn có PLAN B?" Đàm Mạt lên tiếng hỏi.

Lạc Hàm chỉ ừ một tiếng, rồi chuyển đề tài. Tuy rằng IQ của Đàm Mạt rất cao nhưng cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với lá bài, nhất thời có hơi lúng túng.

"Trong các sòng bạc ở Macao thường chơi loại bài này, tìm hiểu rõ quy luật là được. Chủ yếu là chơi blackjack*." Dứt lời ngón tay thon dài của Lạc Hàm trải bài trên ghế.

"Hoàng Tông Tường thích blackjack vì hắn cho rằng trò này phô diễn được trình độ thông minh của bản thân. Kỳ thực đây cũng chỉ là ứng dụng của xác suất thống kê mà thôi. Chơi trò này là cách dễ đạt được sự chú ý của hắn nhất."

Lạc Hàm rút ra một lá bài: "Chơi blackjack chủ yếu dùng phương pháp toán học để suy luận, đưa ra quyết định thêm bài hay không thêm bài. Sáu điểm trở xuống coi như bài nhỏ, bảy điểm trở lên coi như bài lớn. Một ván blackjack có thể có khoảng mười người tham gia. Nếu muốn thắng phải biết tính coi xác suất bài của mình thế nào. Cô phải nhớ kỹ qua một vòng chia bài tính toán được bài nhỏ có bao nhiêu, bài lớn có bao nhiêu, sau đó quyết định mình cần rút thêm hay không rút."

Đàm Mạt chần chừ lên tiếng: "Tình huống xấu là tôi không cách nào thắng, tình huống tốt là tôi có thể khống chế được cục diện nhưng làm sao có thể qua mắt được dealer?"

* Dealer: hiểu một cách đơn giản là người chia bài trong casino.

Rất tốt!

Lạc Hàm tiếp tục: "Hoàng Tông Tường là tay chơi bài kỳ cựu, bản lĩnh của hắn chắc chắn không tồi. Ai là cao thủ qua mấy ván là hắn biết rõ. Vì vậy, trước khi để dealer phát hiện, cô phải cố gắng để hắn chú ý đến mình. Dĩ nhiên cô phải biểu hiện đủ xuất sắc. Đối với phương diện này, hắn thuộc dạng 'Cầu hiền nhược khát' (*), tay chơi nào có thực lực hắn đều sẽ kết bạn. Điều này cũng chứng tỏ được trình độ chơi bài hắn giỏi!" Lạc Hàm tiếp tục xào bài.

(*) Cầu hiền nhược khát: mến mộ người tài.

"Vậy chúng ta bắt đầu đi!"

Đàm Mạt có năng lực hiểu nhanh, biết nhanh khiến Lạc Hàm khá hài lòng: Được! Rất thông minh, cơ trí.

Luyện tập được một lúc, cơn đói lại quay trở về, mà còn 'réo rắt' hơn lần trước.

Đàm Mạt vô thức sờ sờ bụng rỗng, liếc nhìn 'huấn luyện viên' Lạc Hàm đang thao thao bất tuyệt không biết bao giờ mới xong. Cô muốn mở miệng hỏi anh coi có đồ ăn khuya hay không, nhưng lại không biết xưng hô thế nào ...

Giáo sư Lạc? Boss? Ông chủ? Lão đại?

Lạc Hàm liếc cô một cái, nhàn nhạt lên tiếng: "Gọi tên tôi là được!"

... Người đàn ông này là thần thánh à???

"Lạc Hàm, anh có muốn ăn khuya không?"

"Nếu như cô nấu, tôi có thể cân nhắc!"

"... Dĩ nhiên tôi nấu!" Dứt lời, cô rảo bước về phía nhà bếp.

Nhìn bóng lưng của Đàm Mạt, Lạc Hàm tựa đầu lên thành ghế sofa, ánh mắt lóe lên tia sáng.

Có nên cường điệu độ nguy hiểm trong nhiệm vụ lần này của Đàm Mạt hay không? Cô có khi nào bị dọa đến mức không thể tiếp tục kế hoạch? Tuy nhiên cô chính là người Lạc Hàm cảm thấy phù hợp nhất: cực kỳ thông minh, phi thường xinh đẹp.

Thật ra kỳ thi tuyển trợ lý vừa rồi không phải dành cho nhiệm vụ này, Lạc Hàm dự định chính mình xuất trận. Thế nhưng, khi lần đầu tiên gặp Đàm Mạt ở nhà hàng, anh nhận thấy cô gái này có tốc độ phản ứng, sức phán đoán, sức quan sát, và năng lực phân tích rất cao; do vậy, anh quyết định để phụ nữ đảm nhận nhiệm vụ này vẫn tốt hơn. Anh mong chờ lần phỏng vấn trợ lý sẽ tìm được người ưu tú như cô, nhưng không ngờ...

Trong lúc xem qua CV ứng viên, anh một lần nữa trông thấy cô!

Lạc Hàm biết lần này Thượng Đế đã ngó ngang đến anh.

Đàm Mạt mở tủ lạnh phát hiện bên trong có khá nhiều nguyên liệu nấu nướng: cá ngừ đại dương đóng hộp, phomai, tiêu đen, trứng gà, chân giò hun khói, ... không thiếu thứ gì.

Trong lúc Đàm Mạt đang bận rộn chiên trứng, Lạc Hàm xuất hiện phía sau lưng cô. Anh đổ sữa vào hai ly, cho vào lò vi sóng, liếc cô rồi nói: "Lẽ nào cô muốn uống sữa lạnh?"

Cô không biết thường thức cơ bản này ư? Sữa lạnh không tốt cho vị giác.

Đàm Mạt cười cười, lắc đầu một cái, bây giờ cô đói quá làm quàng có được không?

Lạc Hàm không nói nữa, nhìn Đàm Mạt thành thạo chiên trứng, mở đồ hộp, rắc chút tiêu. Chỉ vài phút sau đã có ba phần sandwich ngon lành đặt trên bàn ăn.

Cô vừa định với tay lấy một miếng thì Lạc Hàm gọi lại.

"Tôi nghĩ dùng trò này ăn món sandwich sẽ ngon hơn nhiều!" Lạc Hàm thản nhiên mở bộ bài tây: "Thăng một ván được một phần sandwich. Nào! Bắt đầu thôi!"

Đàm Mạt được phép có ý kiến sao?

Cô tay mơ làm sao có thể thăng được một kẻ lười đời như Lạc Hàm?

Quả nhiên, hai phần sandwich đều thuộc về Lạc Hàm. Lạc Hàm ung dung ăn hết hai miếng, liếc nhìn cô gái tên Đàm Mạt sẽ có thể ngắt bất cứ lúc nào vì đói, nhất thời cảm thấy cuộc sống tẻ nhạt của anh đã có thêm chút lạc thú.

Dùng sandwich là phần thưởng, Đàm Mạt rốt cục cũng thắng được phần sandwich cuối cùng, cô không dám tin: "Xem ra tôi vẫn có chút lợi hại ..." Rồi dường như vẫn chưa tin được: "Nhanh như vậy đã đánh bại được anh?!!!"

Lạc Hàm xem thường, 'hừ' một tiếng: "Vậy chúng ta thử lại!"

Kết cục rõ rõ ràng ràng.

Đàm Mạt nghi hoặc hỏi: "Vì sao vừa rồi anh cố tình thua tôi?"

Lạc Hàm cong môi, tâm trạng rất sáng khoái, nhưng thanh âm vẫn tỏ vẻ lạnh lùng: "Bởi vì tôi no rồi!"

Sau khi no nê, Đàm Mạt rời khỏi nhà Lạc đại thần, trên đường tự trách vì sao cô lại từ chối để Lạc Hàm đưa về? Cô đi một quãng xa vẫn không có bóng dáng một chiếc taxi nào ... Quá thất sách!

Đàm Mạt đi khỏi hơn mười phút thì Lạc Hàm xuống gara lấy xe.

Tiểu thư họ Đàm vừa rời đã hùng hồn tuyên bố: Không sao! Tôi có thể tự mình giải quyết, không bao giờ muốn phiền đến người khác. Lạc Hàm, anh cứ nghỉ ngơi trước đi. Ngày mai gặp!

Lạc Hàm nghĩ thầm: Anh có nên nghi ngờ năng lực quan sát của cô không. Vừa rồi lúc anh đưa cô về đây, chẳng lẽ, cô lại không nhận ra khu vực này không thể bắt xe? Nơi đây ai cũng có xe riêng, không có taxi đậu. Là cô đánh giá cao năng lực đôi chân của mình hay là coi thường vị trí của tiểu khu này?

Lạc Hàm rất nhanh đã trông thấy bóng dáng Đàm Mạt đang ngồi ở ven đường, mái tóc dài khẽ tung bay trong gió. Cô ngồi đó, cầm điện thoại trên tay, từ đằng xa có thể thấy mờ mờ khuôn mặt của cô nhờ vào ánh sáng nhàn nhạt hắt lên từ màn hình điện thoại.

Đàm Mạt ngồi cả buổi trời mới phát hiện, ngoại trừ Mộ Hà, ba, mẹ, người báo tin buổi phỏng vấn thì trong danh bạ không còn bất cứ một ai, ngay cả số điện thoại giao thức ăn nhanh cũng không có.

Cuộc sống của cô thì ra có lúc thất bại như thế ...

Muộn thế này mà gọi ba mẹ đến tiểu khu xa hoa này đón cô, nhất định khi về nhà sẽ bị tra khảo cho thúỉ đầu. Cô từ nhỏ đã được dạy không được phép tiếp cận với những kẻ giàu có. Gia đình cô ghét nhất là thương nhân và quan chức cấu kết.

Nhìn hai chữ Mộ Hà, Đàm Mạt lại càng do dự.

Thời điểm này gọi cho Mộ Hà, dĩ nhiên cô bạn thân ngay lập tức chạy đến, rồi suốt đường đi cô ấy sẽ dùng đủ mọi loại ngôn từ bạo lực 'lăng trì' Đàm Mạt ... Thêm vụ liên lụy lần trước, lần này Mộ Hà nhất định tính sổ một lần cả nợ cũ lẫn nợ mới.

Thở dài thườn thượt, Đàm Mạt quyết định cứ nhắm mắt dưỡng thần một chút, 'cách' chắc chắn sẽ nghĩ ra được ngay thôi.

Đang từ từ khép mi mắt liền nghe có người gọi tên mình: Đàm Mạt!

Thanh âm lành lạnh, thanh thuần, nồng hậu.

Lạc Hàm lái chiếc Bentley màu bạc, vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng khi còn ở nhà, khí chất bất phàm.

Lạc Hàm nhàn nhạt lên tiếng, lọt vào tai Đàm Mạt lại không dễ chịu chút nào: "Đàm Mạt! Thật trùng hợp!"

Đàm Mạt ngẫm nghĩ, yếu ớt đáp lời: "Không trùng hợp chút nào!"

Thanh âm ủy khuất của Đàm Mạt tựa như một chiếc búa nhỏ, khê khàng gõ nhẹ vào tim Lạc Hàm.

Giọng anh trầm thấp vang lên: "Nào ... Lên xe! Tôi đưa cô về!"

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đàm Mạt chỉ đường lung tung loạn xạ cả nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Lạc Hàm dừng xe ở ven đường.

"Cô! Xuống xe!"

"..."

Hai tay Đàm Mạt siết chặt dây an toàn, cô kiên trì .... Không xuống.

Lạc Hàm ép sát người Đàm Mạt, ngữ khí bức người: "Rốt cục cô ở đâu? Tiểu khu nào? Hoặc chí ít cô cũng phải nói cho tôi biết tên đường. Chứ cô đừng bảo tôi phải quẹo phải, quẹo trái .... Ok? Hay là ngay cả mình ở đâu cô cũng không biết?"

Không gian trong xe chật chội, Đàm Mạt ngồi ngẫm nghĩ, cô cần bình tĩnh, ngàn vạn lần không để lộ ra chuyện cô sống ở đại viện.

Về trễ, việc này không hay.

Ngoài ra, cô hiểu được, không nên để quá nhiều người biết thân phận 'con ông cháu cha'. Nhưng mà, nơi cô sống, ngoại trừ gọi là Đại viện Quân khu, thì cô thật sự không biết được còn danh xưng nào khác để chỉ nơi ở của Tư lệnh và Chính ủy.

Có con đường nào gần gần khu của cô không?

Ngồi do dự cả buổi trời, cô đành lên tiếng: "Xuống xe cũng được ... nhưng anh có thể gọi giúp tôi chiếc taxi!"

Lạc Hàm nheo mắt, một luồng khí nguy hiểm ập đến.

"Đàm Mạt! Bây giờ cô có hai lựa chọn: một là xuống xe", anh xoay người hướng về phía cô. Nhìn sâu vào đáy mắt ấy, Đàm Mạt không thể phán đoán được tâm tình của Lạc Hàm.

"Hai, tôi xách cô xuống xe."

Đàm Mạt thận trọng cân nhắc thiệt hơn, từ từ tháo dây an toàn: "Ừm! Lạc Hàm, anh bảo trọng ..."

Cô bỗng nhiên ngộ ra được trước đây khi Mộ Hà nói với cô hai từ 'bảo trọng' thì tâm trạng khi ấy của cô ta chính là: một câu chúc - Cầu chúc cậu đừng phạm lỗi trước mặt tớ!

Đến khi bị muỗi gặm sắp khiêng đi mất, Đàm Mạt mới bắt được xe.

"Sư phụ, Đại viện Quân khu!"

Tài xế liếc mắt nhìn cô gái xinh đẹp, lú lờ: Con ông cháu cha chính gốc đây!

Lạc Hàm thật ra chưa lái đi xa, đợi đến khi Đàm Mạt lên taxi, anh mới bám theo đằng sau. Chờ đến khi cô bước xuống, đi về phía anh lính gác cửa nói gì đó, rồi tiến vào đại viện, Lạc Hàm mới rõ ràng ... Vì sao cô sống chết cũng không nói rõ mình ở đâu.

Đàm Mạt ... Đàm ...

Trong não ngay lập tức vỡ vét toàn bộ những 'vị quan lớn' họ Đàm. Thì ra, là cháu của Đàm Tư lệnh.

Lạc Hàm gõ gõ nhẹ tay lên bánh lái: nhiệm vụ lần này giao cho Đàm Mạt là chuẩn không cần chỉnh.

Mấy ngày liên tiếp rèn luyện ở cường độ cao, rốt cục Đàm Mạt đã khá thuần thục trò blackjack. Ngày mai sẽ khởi hành đi Macao. Đàm Mạt ngồi trong phòng thu dọn đồ đạc, một vài bộ lễ phục ba mẹ vừa mua cho cô, nhu yếu phẩm ...

Đàm Mạt ngẫm nghĩ quyết định gọi cho Lạc Hàm. mấy ngày trước, Lạc Hàm rất tự nhiên lấy điện thoại của cô, lưu số của anh, cài phím tắt số một, với lý do rất chính đáng: chúng ta phải duy trì liên lạc chặt chẽ.

"Alo!" Thanh âm trước sau vẫn trong suốt, man mát như thế.

"À! Tôi là Đàm Mạt!"

"Tôi biết!" Trên màn hình có hiển thị tên, "Chuyện gì?"

"Tôi muốn hỏi một chút, cần thiết mang theo đồ gì đi Macao không?"

Muộn như vậy đánh thức Lạc Hàm vì vấn đề con con này, anh vuốt trán, giọng lạnh lùng: "Mang theo sự thông minh của cô. Còn nữa, nhớ tám giờ sáng ngày mai tập trung ở cao ốc CC, không được trễ. Ngắt máy!"

Đây là cuộc trò chuyện qua điện thoại lần đầu tiên của Lạc Hàm và Đàm Mạt, đơn giản vài câu, chưa đầy một phút đã kết thúc.

Đàm Mạt rất đúng giờ, tám giờ sáng có mặt tại cao ốc CC.

Lạc Hàm đã đến, anh tựa người vào chiếc Bentley màu bạc, một thân âu phục đen, khí chất lãnh đạm, cao ngạo, thỉnh thoảng trượt trượt màn hình điện thoại, xem ra anh rất thích đọc tin tức trên điện thoại di động.

Đàm Mạt kéo chiếc vali nhỏ tiến tới, ngày hôm nay cô mặc một chiếc váy đen, từng đường may rất tinh tế, nhìn sơ là biết hàng hiệu của Ý. Da cô

trắng như sứ, mái tóc dài được bện lại phía sau, xương quai xanh hoàn mỹ khiến cô trông đẹp như một đóa phù dung, xinh đẹp không thể chạm đến, cao quý, khí chất tao nhã.

Lạc Hàm quét mắt nhìn cô một cái: "Lên xe!"

Người lái xe không phải Lạc Hàm mà là Tiêu Triết, cô và Lạc Hàm ngồi ghế sau.

Đàm Mạt tối qua ngủ chập chờn nên trên đường ra sân bay cô hơi buồn ngủ, đưa mắt nhìn cảnh vật trôi qua trước mắt, hai mắt nhắm lại. Cũng may trước khi ngủ gật bọn họ đã đến sân bay.

Trong lúc lái xe, Tiêu Triết chú ý đến dáng vẻ mơ mơ màng màng của Đàm Mạt. Ở Đàm Mạt toát lên một luồng khí chất không ai dám đến gần; thế nhưng, dáng vẻ ấy lại rất thu hút và đáng yêu, trái tim của anh ta ở một nơi sâu thẳm nào đó nhẹ nhàng hé mở.

Lạc Hàm kéo vali đi phía trước, Đàm Mạt lơ mơ đi theo sau, dưới làn váy đen đôi chân thon dài trắng hồng càng thêm chói mắt.

Tiêu Triết nhìn hai người bọn họ đi qua khu kiểm tra an ninh, trong lòng anh ta ngầm hạ quyết tâm: tuy anh ta biết một người con gái như Đàm Mạt rất khó theo đuổi, nhưng có Lạc Hàm hỗ trợ, anh ta nhất định sẽ có ưu thế hơn mấy tên tiểu tử trong Cục cảnh sát.

Đàm Mạt không ngờ mình được ngồi ở khoang hạng nhất, đội hình sự thật sự có tiền.

Đàm Mạt rất hài lòng: "Anh nói xem có phải chúng ta được đãi ngộ hơi cao không?"

Lạc Hàm liếc nhìn cô hồ hững, từ 'hơi' của cô dùng cũng thật thỏa đáng: "Là chính tôi đổi thành khoang hạng nhất", sau đó ném cho Đàm Mạt

một ánh mắt mang hàm ý 'Tôi mà lại ngồi khoang phổ thông hoặc khoang thương vụ à', rồi đeo tai nghe, nhắm mắt định thần.

Sau khi liếc nhìn Lạc Hàm, gương mặt cô tiếp viên hàng không đầy chuyên nghiệp dần ửng đỏ. Cô ta đưa chăn cho Đàm Mạt, thì thầm bên tai cô: "Chị ơi, bạn trai của chị thật soái, hai người rất xứng đôi!"

Đàm Mạt khẽ cau mày, chính nghĩa lên tiếng: "Ngại quá, anh ấy là Boss của tôi!"

Cô tiếp viên hàng không ngơ ngác bỏ đi.

Đàm Mạt cảm thấy thân là thuộc hạ cần phải có nghĩa vụ chăm sóc tốt cho Lạc Hàm, cô đắp chăn cho anh.

Nhìn anh an tĩnh nhắm mắt, cô nghĩ nếu như Lạc Hàm không độc miệng, phải chẳng trông anh sẽ đáng yêu hơn một chút.

Thôi quên đi, Lạc Hàm ngoại trừ thông minh, cô chẳng thấy 'soái' ở chỗ nào cả. Soái ca, định nghĩa này với Đàm Mạt mà nói thật sự còn rất mơ hồ, hơn nữa cũng chẳng liên quan gì đến cô. Nghĩ ngợi lung tung một chút, cô cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lạc Hàm chỉ nhắm mắt dưỡng thần, nhớ đến việc phải xử lý, anh choàng tỉnh, mở laptop, trên bàn vai đột nhiên xịu xuống. Nghiêng đầu phát hiện đang Đàm Mạt tựa trên vai anh, ngủ rất say.

Lạc Hàm nhẹ nhàng nâng thẳng đầu Đàm Mạt, ngón tay anh vô tình chạm vào làn da cô, lạnh lạnh, mềm mềm. Nhìn Đàm Mạt ngoan ngoãn ở yên vị trí, Lạc Hàm khẽ cười.

Rất ngoan, rất nghe lời.

Trên màn hình là tư liệu trước đây anh trợ giúp FBI phá án, và lần này. Anh vừa coi được vài hàng, bả vai lại trĩ xuống lần nữa.

Mái tóc dài của Đàm Mạt chạm vào bàn tay anh. Ngắm nhìn khuôn mặt trắng nõn, nhỏ nhắn của cô, Lạc Hàm khẽ nhíu mày.

Đặt laptop sang một bên, anh đỡ cô ngồi lại cho ngay ngắn, nhưng lần này cô chẳng chút phối hợp, tiếp tục đổ người vào anh. Mấy lần chỉnh tư thế cho cô không có kết quả, Lạc Hàm thở dài một hơi lấy chăn trên người anh đắp nhẹ lên cho cô.

Chiếc chăn vẫn còn lưu lại nhiệt độ của Lạc Hàm, rất ấm. Trong giấc mộng, Đàm Mạt vô thức nắm lấy tay Lạc Hàm.

Lòng bàn tay cô man mát, nhẹ nhàng chạm đến tim Lạc Hàm. Anh khựng người, cúi đầu tỉ mỉ cân nhắc hành động này của cô: Đây là biểu hiện của việc thiếu cảm giác an toàn.

Dùng tay còn lại đắp lại mền cho cô, còn bàn tay kia của anh, Đàm Mạt vẫn đang nắm rất chặt.

Nhiệt độ cơ thể cô khá thấp, thể chất người có tính hàn dễ sinh bệnh. Coi như không thèm tính toán chuyện Đàm Mạt nắm tay anh; trái lại, anh còn bỏ tay của cả hai người vào bên trong chăn.

Nhiệt độ ấm áp vây quanh Đàm Mạt.

Trong mộng, cô nhớ đến gương mặt một cậu bé yếu ớt xoa xoa đầu cô, nụ cười như gió xuân: Mạt Nhi, đừng lo lắng, tớ sẽ trở về an toàn.

Thanh âm đó rất nhỏ nhưng vang vọng trong tâm thức của Đàm Mạt.

Lạc Hàm giữ thẳng lưng, nhích sát vào Đàm Mạt một chút để cô tựa vào anh dễ hơn. Đây là lần đầu tiên anh phục vụ cao cấp thế này ... Không

biết nên thu phí bao nhiêu đây?

Ừm ... chuyện này phải suy nghĩ thật kỹ.

Máy bay sắp sửa hạ cánh, Đàm Mạt ngủ đủ giấc, chậm rãi vặn người, liếc qua Lạc Hàm, anh lạnh tanh nhìn cô.

"Sao? Sao? Có chuyện gì?" Đàm Mạt ngơ ngác.

Lạc Hàm gõ nhẹ bờ vai mình, tâm trạng hình như không tốt lắm.

"À ... à ... Thì ra ngủ bị sai cỡ. Nào để tôi giúp anh chỉnh lại." Vừa nói Đàm Mạt vừa đưa tay ra, chưa kịp đụng vào đã bị Lạc Hàm đẩy ra, ngữ khí có phần lúng túng: "Đừng táy máy tay chân."

Đàm Mạt lắc đầu không hiểu, đưa mắt nhìn cô tiếp viên hàng không đến thu dọn khay thức ăn cũng đang cười khúc khích.

À! Soái ca ngủ bị sai cỡ ... chuyện này cũng bình thường mà!

Nhưng ... là ngủ bị sai cỡ hay phải chăng là do xương cổ bị đau? Sao Lạc Hàm lại bị thế này?

Đàm Mạt quyết định không suy nghĩ vấn đề này nữa.

Từ khi xuống máy bay, cô và Lạc Hàm không nói với nhau câu nào, đến khách sạn anh mới lạnh lùng lên tiếng: "Đưa hộ chiếu cho tôi."

Rồi sau đó, Đàm Mạt lại ngơ ngác đi theo anh vào phòng Tổng thống.

Vì Lạc Hàm ra tiền nên Đàm Mạt biết điều ngủ phía ngoài. Cô thu dọn đồ đạc, mang những bộ lễ phục treo lên. Trước giờ cứ nghĩ ba mẹ cô mua mấy bộ này thật lãng phí, hóa ra bây giờ cũng đã có đất dụng võ.

Chờ nửa ngày, bên trong vẫn không có động tĩnh.

Đàm Mạt đối bụng lăm rồi ...

Cô nhẹ gõ cửa phòng, không ai trả lời, cô đành đẩy cửa đi vào. Trước mắt cô, Lạc Hàm không mặc áo, hạ thân chỉ có chiếc quần đùi, mái tóc còn sũng nước, từ từ chảy xuống phía dưới, đôi mắt anh đang chăm chú nhìn màn hình laptop.

Đàm Mạt quay phắt đầu, cô hận mình phải chi đừng có trí nhớ tốt như thế: cơ bụng sáu múi rõ ràng và đường nhân ngư in sâu trong tâm trí.

Cô ho nhẹ hai tiếng, lựa lời: "À ... À ... anh đang bận ... tôi không có việc gì ..."

Lạc Hàm ngẩng đầu nhìn bóng lưng thẳng đơ của Đàm Mạt, rồi lại dời về màn hình máy tính, mở miệng gọi: "Qua đây!"

Đàm Mạt ngay lập tức căng thẳng ... Hình như không hay cho lắm, anh chưa mặc quần áo.

Lạc Hàm đợi hơn một phút vẫn chưa thấy Đàm Mạt lại gần, anh ngược mắt, trông thấy cô đang cầm chiếc áo sơ mi của anh và một chiếc khăn lông, cúi gằm đầu, chìa tay về phía anh vẫy vẫy.

Một cô gái đơn thuần chưa từng yêu đương, thậm chí còn chưa coi một bộ phim tình cảm nào khê lên tiếng: "Tôi thiết nghĩ anh nên mặc quần áo vào vẫn tốt hơn, dù sao nam nữ khác biệt."

Lạc Hàm nhớ ra chỉ mới vài tiếng trước còn cho cô thuê bờ vai, êm đềm trải qua một giấc mộng đẹp trên máy bay. Rõ ràng anh nhức hết hai vai vậy mà nói anh bị sái cổ, bây giờ lại dám ngồi đây trịnh trọng giáo huấn anh chuyện nam nữ khác biệt.

Lạc Hàm rõ ràng một điều, ông trời rất công bằng: cô gái IQ cao này có chỉ số EQ rất thấp, cực kỳ thấp.

"Qua đây!" lần thứ hai Lạc Hàm gằn giọng gọi cô.

Đàm Mạt chậm chạp cất bước: "Cái này ... không ổn ..."

Lạc Hàm ho nhẹ một tiếng: "Đàm Mạt! Cô cố ý sao?"

Cô thật sự không cố ý ...

"Cô cố tình ra vẻ có chỉ số EQ thấp à?" giọng Lạc Hàm trầm thấp, thật êm tai.

"Hả???"

"Xem ra người ta nói IQ và EQ tỉ lệ nghịch quả không sai!"

Đàm Mạt nghe rõ anh đang nói cô IQ cao, EQ thấp.

Cô căn môi phản kích: "Giáo sư Lạc, vậy anh thuộc dạng IQ cao hay là EQ cao đây?"

Lạc Hàm chẳng biết tiến về phía cô từ khi nào, lấy chiếc áo sơ mi trên tay cô, ung dung mặc vào, rút chiếc khăn lông lau khô tóc, nhếch môi: "Thật ngại quá, tôi thuộc dạng rất đặc biệt, tất cả đều rất cao."

Đàm Mạt đưa mắt nhìn anh, giọt nước đọng trên gương mặt anh phản chiếu ánh sáng lấp lánh, trượt nhẹ xuống vầng trán lạnh lùng, đẹp như một bức họa. Anh lau tóc, lẳng lặng nhìn cô.

Đàm Mạt câm nín, một lúc lâu sau mới bật ra được mấy chữ: "Tôi đến rồi ... Anh có việc gì?"

Lạc Hàm chậm rãi lên tiếng: "Vừa mới có tin, có một vụ hỏa hoạn vừa xảy ra tại một tiểu khu ở thành phố B."

"Cố ý phóng hỏa?" Đàm Mạt hỏi lại.

"Còn đang điều tra", Lạc Hàm ngừng một chút, "Nhưng dựa trên tư liệu mà nói, chắc chắn là cố ý. Hơn nữa vụ cháy này có quan hệ với Hoàng Tông Tường, tối qua hẳn vừa đến Macao."

"Tại sao lại có quan hệ với hẳn?"

"Hẳn là cổ đông lớn nhất của nhà xưởng ấy."

"Người phóng hỏa?" Đàm Mạt quan tâm vấn đề trọng điểm.

"Cô có muốn tới coi thử không?" Lạc Hàm chuyển tư liệu Tiêu Triết vừa gửi cho Đàm Mạt xem.

Đàm Mạt mỉm cười nhìn anh: "Dĩ nhiên!"

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trên màn hình truyền đến hình ảnh mới nhất, một khối kiến trúc chìm trong biển lửa, khói cuộn cuộn dày đặc, các anh lính cứu hộ đang ra sức dập lửa. May là tòa nhà này nằm độc lập trên một mảnh đất nên không cháy lan sang các khu khác.

Lạc Hàm lên tiếng: "Nhà kho bị thiêu rụi, chỉ có ba bảo vệ bị thương, ngoài ra không có tổn thất khác. Ở đây có lắp đặt vài camera."

Đoạn băng ghi lại thời gian từ năm giờ chiều đến mười một giờ tối.

Camera một: Đến khoảng chín giờ xuất hiện hai người bảo vệ ngay khúc quanh, bọn họ đang đi tuần tra.

Camera hai: Ngoài cửa lớn nhà kho không có bất kỳ điểm khả nghi.

Camera ba: Trong nhà kho, chỉ có hàng hóa, không phát hiện bất thường.

9 giờ 10 phút, trên camera ba xuất hiện một làn khói nhỏ bay lên. Ngay lập tức, ở camera một thu được hình ảnh hai anh bảo vệ chạy về phía nhà kho. Sau đó, khói càng ngày càng nhiều, camera hai cũng đã thấy khói, lúc bấy giờ camera không thể ghi lại rõ ràng hình ảnh ở bên trong.

Đàm Mạt coi đoạn băng video, hỏi Lạc Hàm: "Ba người bảo vệ bị thương ra sao?"

"Cũng không đáng ngại, sau khi nổi lửa, người bảo vệ trong phòng điều khiển cũng chạy khỏi nhà kho."

"Hỏi qua anh ta thì thế nào? Tình huống khi ấy?"

"Ừm, anh ta nhìn trong camera thấy bất thường nên lập tức báo cho hai đồng nghiệp kia, rồi báo cảnh sát. Nhờ vậy mà bọn họ mới có thể thoát ra được."

Đàm Mạt chăm chú nhìn màn hình, nghiêm túc lên tiếng: "Tuy rằng người bảo vệ này hành động đơn độc, không có ai làm chứng, nhưng kẻ phóng hỏa không phải là anh ta. Hung thủ ắt hẳn là một trong hai nhân viên bảo vệ đi tuần."

Lạc Hàm nhìn vẻ mặt 'chắc như bấp' của Đàm Mạt, anh nhếch môi: "Đã gọi là phán đoán thì trường hợp nào cũng có thể xảy ra!"

"Anh không muốn nghe qua lập luận của tôi ư?"

"Thật ra rất đơn giản, không phải sao? Kẻ gây án dĩ nhiên phải có chứng cứ không xuất hiện tại hiện trường; nếu như người bảo vệ trực phòng điều khiển muốn ra tay, anh ta phải cần thêm một người bên cạnh để có thể làm chứng cho anh ta đúng không? Trên thực tế, người này ắt hẳn là người của Hoàng Tông Tường và nhà xưởng bị cháy này liên quan khá nhiều đến nơi tàng trữ ma túy của hắn. Trong hai nhân viên bảo vệ đi tuần, có một người đã bị mua chuộc để phóng hỏa; dĩ nhiên, đó cũng chính là người đang muốn uy hiếp Hoàng Tông Tường. Hắn nuốt ma túy của bọn chúng, bọn chúng sẽ không dễ dàng buông tha."

"Có trường hợp có người khác không? Vụ án tuy rằng có liên quan rất lớn với ba người bảo vệ, nhưng đâu chỉ giới hạn tại đó." Đàm Mạt thật ra không quên đến khả năng có người ngoài gây án.

"Sẽ không có người khác. Nhà xưởng không lớn lắm, chỉ có ba mươi mấy công nhân. Nhà xưởng lại tọa lạc ở một nơi vắng vẻ, ngày thường những công nhân đều ở trong ký túc xá, đến cuối tuần được nghỉ ngơi, tất cả mọi người sẽ chọn vào lại thành phố. Nhóm Tiêu Triết đã đi điều tra, vì hôm nay là thứ bảy nên tất cả các công nhân đã về nhà. Vì thế nhà xưởng chỉ còn lại duy nhất ba người bảo vệ."

"Thế nhưng vì sao Hoàng Tông Tường để ma túy ở đây? Chỉ có ba người bảo vệ. Chẳng phải là rất nguy hiểm sao?" Đàm Mạt thắc mắc về những phân tích của Lạc Hàm.

"Đàm Mạt, tôi không nói Hoàng Tông Tường giấu ma túy trong kho xưởng này, tôi chỉ nói nhà xưởng bị thiêu cháy này và nơi tàng trữ ma túy của Hoàng Tông Tường có liên hệ với nhau rất lớn!" Lạc Hàm chậm rãi lên tiếng.

"Vậy dựa vào đâu anh có thể suy đoán được như vậy?"

"Tại sao chúng lại chọn thời điểm mẫn cảm này để tiêu hủy nhà xưởng?"

Đàm Mạt nghĩ thông: Đây chính là tín hiệu.

Lạc Hàm quét mắt nhìn cô một cái, rồi tiếp tục: "Chính vì lẽ đó phải căn cứ phẩm chất và tình hình gia đình của hai người bảo an còn lại để suy xét coi ai là người phóng hỏa. Đương nhiên người bảo an ở trong phòng điều khiển cũng phải kiểm tra, không phải vì anh ta có chứng cứ chứng minh không có mặt tại hiện trường thì liền phủ định khả năng gây án của anh ta; chỉ có điều khả năng này là rất nhỏ. Phải tiến hành điều tra phạm vi hoạt động của bọn họ trong hai tuần gần đây. Chúng ta phải có chứng cứ, không phải chỉ dựa vào việc phân tích logic." Anh ngừng một chút: "Tuy nhiên người đứng sau mua chuộc nhân viên bảo an là ai chúng ta vẫn chưa có manh mối."

Nhà xưởng, phóng hỏa đêm khuya, không người tử vong, cổ đông lớn là Hoàng Tông Tường ...

Suy nghĩ mấy từ then chốt, Đàm Mạt dời sự chú ý từ Lạc Hàm lên chiếc màn hình vi tính. Rốt cục là ai, tại sao lại chọn nhà xưởng này để cảnh cáo Hoàng Tông Tường? Sợ làm hại người dân vô tội sao? Hay đơn giản chỉ vì nơi đây hẻo lánh?

Lạc Hàm ngẩng đầu nhìn về mặt chăm chăm đầy suy tư của Đàm Mạt thì lộ ra nét hài lòng: Không sai, vụ này không đơn giản như vậy. Đây là manh mối, phải bắt người đứng đằng sau.

Đột nhiên Đàm Mạt cất giọng trịnh trọng: "Lạc Hàm!"

"Sao?" Anh hơi giật mình ... nhanh như vậy cô đã nghĩ ra được rồi ư?!!

"Chúng ta ... Chúng ta khi nào thì ăn cơm?"

...

Quả nhiên, hiện tại anh không nên đặt quá nhiều kỳ vọng.

Sau bữa tối, Lạc Hàm ném cho Đàm Mạt ánh mắt 'Em có thể tự sinh tự diệt, đừng quấy rầy tôi!' rồi trở về phòng ngủ chính. Đàm Mạt nhìn bóng lưng thẳng tắp của Lạc Hàm ... Thật ra, cô chẳng quan tâm mình ngủ ở đâu, bởi vì ... ở đâu đi chẳng nữa, cô cũng đâu có ngủ được.

Cô nằm trên chiếc giường lớn phía ngoài trần trọc, trở mình.

Mỗi khi đêm xuống, ngủ là một việc thống khổ nhất. Ban ngày cô có thể ngủ rất say, duy chỉ có buổi tối ... 'Ngủ' thật sự quá khó khăn. Cô ở trên giường phải lăn lộn không biết bao nhiêu vòng mới có thể tiến vào giấc ngủ.

Tật xấu này bắt đầu từ năm cô mười hai tuổi. Không phải cố ý mà có một số việc cứ khi trời vừa tối là lại xuất hiện trong đầu cô, quần quanh suy nghĩ của cô, hàng đêm đều rất khó ngủ.

Năm đếm đến con bò thứ 5766, Đàm Mạt quyết định rời giường.

Nhàm chán, cô bắt đầu ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ ... Mấy ngày qua cô vẫn luyện tập 'trò đánh bạc', đã hiểu rõ lối đánh, cô chỉ muốn nhanh chóng xông pha trận mạc. Thế nhưng, thật ra, từ trong đáy lòng cô vẫn chưa chắc chắn lắm, cô chỉ cùng Lạc Hàm đánh cược một lần, tuy rằng hiểu phương pháp tính toán xác suất nhưng cần phải có tốc độ trí nhớ nhanh hơn gấp nhiều lần.

Cô mặc chiếc váy ngủ bằng tơ tằm màu đen, đi dạo quanh phòng. Trong đầu nhớ lại tất cả các kỹ xảo mà Lạc Hàm chỉ cho cô, cùng một vài tình huống đặc biệt có thể xảy ra.

Ngày mai Lạc Hàm sẽ thành vệ sĩ cho cô, ở bên cạnh cô, nhưng anh sẽ không hướng dẫn cho cô hoặc ám chỉ bất cứ điều gì. Cô sẽ đóng vai một thiên kim giàu có, có địa vị cao trong xã hội. Tuy mấy chuyện này đối với Đàm Mạt mà nói chẳng có gì khó vì cô vốn xuất thân có gia có thế, nhưng nếu như tên Hoàng Tông Tường kia không chú ý đến cô thì làm sao bây giờ?

Đàm Mạt càng nghĩ càng rối, lúc này Lạc Hàm ngủ chưa? Nếu như anh chưa ngủ, anh có thể nói chuyện phiếm với cô không? Cô cảm thấy tẻ nhạt ... chủ yếu là do tivi và máy vi tính đều nằm ở phòng ngủ chính. Coi điện thoại di động trong một khoảng thời gian dài là hành động não tòn, cô tuyệt đối sẽ không làm.

Cô nhẹ nhàng đi đến, ghé tai sát vào cánh cửa phòng Lạc Hàm. Anh hình như vẫn chưa ngủ, có tiếng bàn phím lách cách vang lên. Nghe thanh

âm này, Đàm Mạt tự nhủ: Cần cù bù thông minh ... Có điều, hình như anh đầu có gốc.

Suy nghĩ nhập tâm đến mức đầu va vào cánh cửa. Cũng may không đau lắm, Đàm Mạt xoa xoa cái trán, thầm nghĩ 'Quả nhiên, nghe trộm sẽ gặp báo ứng'.

Cô xoay người quyết định về giường lăn lộn.

Bỗng nhiên cánh cửa phòng ngủ mở ra.

Lạc Hàm mặc chiếc áo ngủ bằng lông màu đen bước ra, anh liếc nhìn trán của Đàm Mạt, ngữ khí lạnh nhạt: "Cô có việc?"

Đàm Mạt rất gầy, bộ quần áo ngủ mặc trên người cô rộng thùng thình, nhưng ... có những chỗ cần thiết thì cũng nhô lên khá cao.

Đàm Mạt nghiêng đầu nhìn, trong phòng đèn ngủ vẫn sáng, chiếc laptop đang mở, Lạc Hàm chưa ngủ.

"À ..." Đàm Mạt đang cân nhắc không biết cách nào có thể khiến cho lý do tẻ nhạt của mình trở nên chấn động nhất.

"Nếu không có chuyện gì thì ngủ sớm đi!" Lạc Hàm xoay người, liếc nhìn chiếc áo ngủ tơ tằm của Đàm Mạt, bổ sung một câu: "Nhớ canh chỉnh thời gian máy điều hòa!"

"Chờ một chút!" Đàm Mạt bước nhanh về phía anh, khoe môi nở nụ cười dịu dàng: "Anh đã từng nghe qua Psyche chưa?"

Lạc Hàm ra vẻ hứng thú, nhìn ánh mắt lấp lánh ánh sáng của cô thì không nói gì, chỉ im lặng nghe cô nói tiếp: "Nàng là con út trong ba cô con gái của một vị quốc vương vĩ đại. Nàng có một sắc đẹp và tâm hồn tuyệt mỹ, không ai sánh bằng. Mọi người không quản ngại phương xa ngàn dặm,

lặn lội đường xa để đến chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nàng. Tất cả những điều này khiến cho vị thần sắc đẹp Venus sinh lòng đố kị, vì nhân thế đã bỏ qua sắc đẹp, thậm chí quên mất sự tồn tại của nàng ta. Venus nảy ra một kế, nàng ta dùng con trai của mình là thần tình yêu Cupid làm mọi cách để Psyche lấy phải một con dã thú hung hãn nhất. Chiếc tên của thần tình ái Cupid một khi đã bắn trúng ai thì bọn họ chắc chắn sẽ rơi vào lưới tình."

Lạc Hàm khoanh hai tay, nghiêng người tựa vào cửa, đôi mắt vẫn hướng về phía Đạm Mạt. Trong lúc cô kể chuyện thính thoảng đưa mắt liếc nhìn anh, hi vọng anh tỏ vẻ tán đồng một chút.

"Thế nhưng thần Venus đã bỏ quên một chi tiết nhỏ. Khi thần Cupid nhìn thấy Psyche đã nảy sinh tình yêu với nàng, thần đã không hề gả Psyche cho rắn độc, trái lại còn bí mật đưa nàng đến cung điện của mình, cưới nàng làm vợ. Vì Psyche là người trần thế nên thần Cupid không thể để nàng biết được thân phận và diện mạo của mình, chỉ có thể đêm đêm gặp gỡ Psyche, đưa ra yêu cầu Psyche vĩnh viễn không được phép nhìn gương mặt thật của thần Cupid. Bắt đầu từ lúc này nàng có cuộc sống hạnh phúc cùng thần Cupid, nhưng xen lẫn vẫn còn chút thần thần bí bí."

Câu chuyện chỉ kể một nửa thì Đạm Mạt ngừng lại. Lạc Hàm dĩ nhiên biết tích truyện này nhưng anh không cắt ngang lời cô, anh chỉ muốn biết Đạm Mạt muốn gì.

Đạm Mạt đối diện với Lạc Hàm, nhìn vào đôi mắt anh, mở miệng hỏi: "Anh mệt rồi sao?"

Lạc Hàm không muốn nghe nữa nên ừ một tiếng. Đạm Mạt phấn chấn hẳn lên ... Cô biết ngay cách này có tác dụng mà!

"Vậy anh cũng kể cho tôi nghe một vài tích xưa như vậy được không, tôi mất ngủ."

Nụ cười ngây thơ rực rỡ của Đàm Mạt chỉ đổi lấy sự nóng giận của Lạc Hàm, giáo sư Lạc gằn giọng: "Đàm Mạt! Cô đừng dùng EQ của mình để khiêu chiến tôi!"

Uy hiếp một cách trắng trợn ...

Nhưng căn bản Đàm Mạt không hiểu: "Tôi cảm thấy kể chuyện cổ tích rất có tác dụng thôi miên, anh kể cho tôi nghe hai ba truyện cũng chẳng một bao nhiêu ..." Rồi thanh âm nhỏ dần: "Tôi không ngủ được."

Lạc Hàm chăm chú nhìn Đàm Mạt, không nói thêm lời nào, đóng sầm cửa.

Đàm Mạt thở dài ...

Tốt nhất là cô vẫn nên đi đếm bò thì hơn. Cứ đếm bò rồi trời sẽ sáng ngay thôi.

Đêm đến thật yên tĩnh, ánh đèn le lói khiến người ta có cảm giác run sợ. Ánh trăng bàng bạc, cố gắng soi chiếu chút ánh sáng xuống thế gian, muốn dành chút hi vọng cho những kẻ cô độc.

Đàm Mạt ôm hai chân, tựa cằm lên đầu gối, rèm cửa không kéo, vừa vặn có thể nhìn ra bên ngoài. Sắc trời u ám, chẳng biết bao giờ trời mới sáng. Ánh trăng khuyết in bóng trên sàn nhà, không rõ hình rõ dạng, chẳng chịt, loang lổ trong gian phòng trống rỗng.

Đàm Mạt chôn đầu vào khuỷu tay: một con bò, hai con bò ... Bây giờ đâu đâu cũng là sữa giả kém chất lượng, làm sao có thể có nhiều bò như vậy chứ.

Cô thở dài.

Bỗng nhiên cạch một tiếng. Cửa mở.

Đàm Mạt ngẩng đầu nhìn ánh sáng hắt về phía cô. Bóng dáng cao lớn anh tuấn của Lạc Hàm xông vào mí mắt. Anh đứng cạnh giường, cúi đầu nhìn cô, trong phòng tối mờ mờ, Đàm Mạt nhìn không rõ vẻ mặt của anh lúc này, chỉ cảm nhận được vẻ kiêu căng trước sau như một. Lạc Hàm khẽ ho một tiếng.

Đàm Mạt cau mày: "Anh bị cảm sao?"

Lạc Hàm không khách khí hất tung chăn trên người cô ra, lạnh nhạt lên tiếng: "Đến đây!"

Rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, hai chân thon dài bắt chéo lên nhau tùy ý, lấy nửa phần chăn còn lại phủ lên người mình.

Cơ thể Lạc Hàm tỏa ra một mùi thơm thanh mát, dễ chịu. Anh từ từ rút điện thoại di động. Tia sáng màn hình ánh lên khuôn mặt anh, có thể nhìn thấy lờ mờ vẻ lạnh lùng, đường nét tuấn tú, góc cạnh, đẹp đến mức khiến đối phương không thể rời mắt.

Đàm Mạt không nhìn anh.

"Trước đây, không người nào tình nguyện tiếp nhận một giả thiết mà không có lời giải thích cặn kẽ, đặc biệt là những nhà khoa học nghiêm túc." Lạc Hàm ngừng một chút nhìn chữ lít nha lít nhít trên màn hình điện thoại, thanh âm trầm thấp du dương: "Với nhà khoa học Max Planck, để minh họa cho quy luật bức xạ nhiệt của vật thể mà buộc phải xác nhận sự tồn tại năng lượng lượng tử; thế nhưng, trong thâm tâm ông ta không cách nào chấp nhận được một giả thiết gần như quá hoang đường như thế."

Đàm Mạt đang chăm chú nghe đột nhiên ngồi thẳng người, cô lạnh lạnh đáp lời: "Tôi biết giả thuyết này. Sự hấp thụ hay phát xạ năng lượng của một vật thể không diễn ra liên tục, có nghĩa là, vật thể phân chia thành những nhóm rời rạc và những nhóm năng lượng này gọi là lượng tử. Năng lượng trao đổi được tính bằng hằng số và tần số ánh sáng." Khi học đại học,

cô có đăng ký học khá nhiều khóa học vật lý, bởi vì học vật lý sẽ khiến cho con người ta thông minh.

Lạc Hàm liếc cô một cái rồi lại trượt màn hình điện thoại, tiếp tục: "Born Oppenheimer Approximation, hay còn được biết đến là phương pháp phép gần đúng Born Oppenheimer, cũng như vậy." Chưa chờ Lạc Hàm nói hết câu, Đàm Mạt nhích lại gần anh một chút, ánh mắt hưng phấn: "Ừm! Sự thật chính là chất lượng của các điện tử và hạt nhân khác nhau rất nhiều. Khi có một thay đổi nhỏ, các electron sẽ cấp tốc điều chỉnh trạng thái để phù hợp với năng lượng hạt nhân. Và những electron này vẫn chuyển hóa trên quỹ đạo mà không thay đổi."

Lạc Hàm dùng ánh mắt mang đầy hàm nghĩa khóa chặt cô, tia sáng không đủ nên Đàm Mạt căn bản cũng chẳng để ý đến sắc mặt lúc này của đại Boss, cô tràn đầy mong chờ anh nói tiếp.

Yết hầu trượt lên trượt xuống, ngữ khí cực kỳ nhẫn nại: "Con mèo của Schrodinger là một thí nghiệm tưởng tượng liên quan đến lý thuyết lượng tử ..." Đàm Mạt lại cắt ngang lời Lạc Hàm, nở nụ cười tươi rói: "À! Cái này tôi cũng biết, thí nghiệm này đưa ra một nghịch lý rất kinh điển."

Đàm Mạt đang định miêu tả chi tiết lại thì nghe thanh âm lạnh lạnh của Lạc Hàm vang lên: "Đàm Mạt!"

Không gian mờ tối đã khiến cho một người cơ trí như Đàm Mạt không thể: Nghe lời đoán ý!

Cô ỉu xìu đáp lại: "Vâng ..."

Mùi hương từ trên người Lạc Hàm càng ngày càng gần, anh ép sát vào cô: "Cô cho rằng cả buổi tối tôi làm cái gì đây?"

Đàm Mạt hỏi lại bằng giọng nghi ngờ: "Không phải chơi trò anh hỏi tôi đáp sao?"

Lạc Hàm trầm mặc ... Đúng là anh đã đánh giá quá cao EQ của cô!

Lạc Hàm xếp bằng ngồi đối diện với Đàm Mạt, hai tay nắm chặt hai cánh tay gầy yếu của cô, giọng nam trầm thấp đầy mỉa mai: "Đàm Mạt, cô tốt nhất chuyên nghiệp một chút!"

Dứt lời, anh buông tay cô ra, lấy chân quấn chặt cô như gói một chiếc bánh chưng.

"Trước đây, vào thế kỷ mười chín, cấu tạo nguyên tử và quang phổ nguyên tử đã là vấn đề mà không ít nhà khoa học quan tâm, và Rydberg cũng là một trong số đó."

Đàm Mạt muốn mở miệng nói cô biết hằng số Rydberg nhưng ngậm lại đại Boss đang giận dữ thế này ... cô tốt nhất nên câm miệng. Nhìn Lạc Hàm vẫn trượt trượt màn hình điện thoại ... Cô nhin, cô nhin ....

Thanh âm Boss Lạc Hàm vẫn lạnh lạnh, trong vắt. Phát hiện người bên cạnh muốn giở trò, Lạc Hàm không khách sáo: "Em muốn nói thì nói!"

Nhìn cả nửa ngày, Đàm Mạt rốt cục không nín nhịn được nữa: "Lạc Hàm coi điện thoại di động trong bóng tối dễ mắc bệnh đục tinh thể!"

...

Lạc Hàm quét đôi mắt sắc bén nhìn cô: "Cô đang rửa tôi?"

"Không phải!"

Cô nào dám ...

"Vậy cô ..." Lạc Hàm cố ý ngừng một chút.

Đàm Mạt tiếp lời: "Tôi buồn ngủ, tôi buồn ngủ..."

"Rất tốt!" Hoàn thành nhiệm vụ, Lạc Hàm đứng dậy, trong bóng đêm khóe miệng khẽ nở nụ cười. Anh cầm chiếc điều chỉnh máy lạnh, cài thời gian, rồi đưa mắt nhìn Đàm Mạt bị anh quấn chặt như một xác ướp, thanh âm du dương: "Món nợ này cô phải trả cho tôi ... Có thể là trên đường đi..."

Anh đưa ra cho cô hàng loạt câu hỏi, lại còn muốn cô trả tiền! Anh rõ ràng là tư bản chủ nghĩa ép dân nghèo thống khổ.

Tuy nhiên, trên đường cô có thể hỗ trợ cho anh điều gì sao?

Vấn đề này quấn quanh đầu Đàm Mạt, một lúc sau cô chìm dần vào giấc ngủ.

**

Ở Macao, Hoàng Tông Tường cũng trần trọc không yên. Lão ngồi trên sofa hút xì gà, điện thoại di động vang lên, một giọng nam sắc nhọn: "Ông Hoàng, ông chắc đã nhận được tín hiệu từ phía chúng tôi rồi chứ. Bây giờ ông vẫn còn thời gian để suy nghĩ đưa ra một quyết định chính xác. Chúc ông may mắn."

"Chờ một chút!" Không chờ lão trả lời, đầu dây bên kia chỉ còn vọng lại những tiếng đò đò.

Trong màn đêm, một bóng dáng cao gầy tuấn tú đứng trước cửa sổ sát sàn. Hắn cúp điện thoại, nở nụ cười ưu nhã. Nếu như ánh sáng rõ ràng hơn một chút, người đối diện sẽ không tiếc lời thán phục dung nhan anh tuấn ấy.

Ngón tay Hoàng Tông Tường run rẩy nhả đi một tin: Mấy ngày nay đừng động tay động chân, chờ tôi về.

Chỉ trong một đêm, có một vài người nhất định vẫn chưa thể chợp mắt.

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ, Lạc Hàm xoa xoa trán. Tối hôm qua, ngủ nghỉ chẳng đâu vào đâu. Nhớ đến người nào đó đi giải đáp mấy câu chuyện của anh, anh bỗng dưng ngộ ra: thì ra, trên đời vẫn còn tồn tại người có chỉ số EQ thấp đến âm vô cực như vậy.

Lạc Hàm tính đi ăn sáng, vừa đẩy cửa, liếc nhìn chiếc giường phía gian ngoài, Đàm Mạt đang say giấc.

Ánh sáng ấm áp chiếu lên gương mặt cô, mái tóc dài đen như mun càng tô điểm thêm làn da trắng nõn, hàng mi cong dài, dáng vẻ rất thoải mái không hề có chút phòng bị.

Anh nheo mắt, tiến về phía trước, đắp chiếc chăn mỏng lên người cô, sau đó đóng cửa xuống đại sảnh ăn sáng.

Vừa rời khỏi cửa liền nhận được điện thoại của Tiêu Triết: "Lạc Hàm! Theo kiến nghị của cậu, bọn tớ đã đi điều tra bối cảnh và tình hình của cả ba người bảo vệ, đã khóa chặt được kẻ tình nghi." Tiêu Triết thở dài: "Thế nhưng việc tìm ra ai là người đứng đằng sau ra lệnh phóng hỏa thì vẫn chưa có manh mối. Cùng lúc đó, cảnh sát cũng đã lắp đặt các thiết bị theo dõi. Theo ý của cấp trên là cậu và Đàm Mạt đêm nay hoàn thành nhiệm vụ thì mau chóng trở về."

"Ừm! Tôi biết rồi!" Lạc Hàm nói tiếp: "Bọn chúng sẽ không hành động liền đâu. Bây giờ ở đó là củ khoai nóng bỏng tay, mặc kệ là hấn đang

phương nào, chỉ cần kẻ phóng hỏa bị tóm hãn mới hiện thân. Nhiều ma túy như vậy chúng không cam lòng từ bỏ."

Tiêu Triết luôn luôn tín nhiệm Lạc Hàm, lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Lạc Hàm cất điện thoại, ánh mắt bén nhọn, chỉ cần Đàm Mạt không phạm sai lầm, tất cả đều sẽ tiến hành theo kế hoạch.

Ăn xong điểm tâm trở lại, cô Đàm vẫn còn ngủ say sưa. Anh vốn dĩ muốn cô luyện lại mấy chiêu trò, nhưng hiện tại thì quên đi, cứ để cô tự phát huy năng lực vậy.

Chỉ có cơn đói mới có thể đánh thức được Đàm Mạt.

Năm phút sau, Lạc Hàm tắt laptop, khoác âu phục, đứng thẳng tắp bên cạnh Đàm Mạt, liếc nhìn cô một cái: "Cô xác định bây giờ sẽ cùng tôi đi ăn cơm?"

Đàm Mạt nở nụ cười duyên dáng, khẽ gật đầu.

Cô đói sắp chết rồi .... Hiếu không?

Lạc Hàm không hỏi thêm, anh mở cửa, ra hiệu cho Đàm Mạt đi theo anh.

Đến nhà hàng, Đàm Mạt ... hồi hận chết mất thôi!

Một nhà hàng kiểu Tây sang trọng thế này mà cô lại mặc bộ quần áo thể thao!

Lạc Hàm không thể nói thẳng ra bảo cô đi thay quần áo được ư?

Lúc gọi món, Đàm Mạt đỏ mặt, dùng tiếng Nhật nói chuyện với người phục vụ.

Hừm! Cho dù mất mặt cỡ nào cũng không được làm mất mặt Tổ Quốc.

Lạc Hàm nhìn về phía cô, nở nụ cười chế giễu, anh cũng đối đáp với cô bằng tiếng Nhật: "Lẽ nào cô tính suốt bữa cơm này đều nói tiếng Nhật?"

Đàm Mạt đáp lời một cách khôn ngoan: "Lời của Khổng Tử: ăn không nói, ngủ không nói!"

Sau đó, làm như ra vẻ ngoan ngoãn, im lặng dùng bữa.

Trong bữa cơm, Đàm Mạt cư xử theo lễ nghi phép tắc; cũng đúng thôi, cô xuất thân từ một gia đình danh giá, việc này lại càng phải chú ý hơn người thường.

Bữa cơm nhanh chóng kết thúc, Lạc Hàm đột nhiên mở miệng hỏi: "Cô rất hồi hộp?"

Đàm Mạt ngẩng đầu nhìn anh, đáy mắt trong vắt, cô khẽ lắc đầu.

"Vì sao cô lại mất ngủ!" Ngữ khí của anh khiến người khác không thể cự tuyệt.

"Chỉ là ... buổi tối hơi khó ngủ một chút!" Bàn tay cầm dao nĩa rõ ràng dùng thêm sức, khẽ run rẩy. Hành động nhỏ này không qua được mắt Lạc Hàm.

"Bị từ năm mấy tuổi?" Thanh âm nhàn nhạt, không để lộ bất kỳ tâm tình gì.

"Khoảng năm tôi mười một, mười hai tuổi gì đó. Tôi không nhớ rõ!" Đàm Mạt nhấp ngụm nước, đưa mắt nhìn nghệ sĩ đang chơi đàn violon.

Tiếng nhạc du dương trầm bổng.

Lạc Hàm buông nĩa, hai tay đan vào nhau, chống lên mặt bàn.

Vấn đề mất ngủ này của Đàm Mạt không nhẹ như cô nói: Khi anh bắt đầu đề tài này, ánh mắt của Đàm Mạt cũng bắt đầu né tránh, chớp mắt nhiều lần, hiển nhiên không muốn tiếp tục đàm luận. Khi hỏi cụ thể cô mất ngủ từ khi nào, đôi mắt của Đàm Mạt đầu tiên là sáng lên, sau đó ngay lập tức tối xầm lại. Rõ ràng là cô nhớ rất rõ thời gian nhưng không muốn nói cho anh nghe. Anh khẳng định chuyện này, vì đối với người bình thường việc không nhớ rõ một vấn đề nào đó thì có thể hiểu; nhưng đối với một người có IQ 180 như cô mà nói trí nhớ ưu tú hơn người thường gấp ngàn lần.

Còn nữa, đề tài này đã khiến cho một người thạo lễ nghi trên bàn ăn như Đàm Mạt khẽ run, bàn tay cầm dao nĩa phát ra âm thanh. Việc này chứng minh hồi ức không vui vẫn bao phủ cô, ảnh hưởng từ khi đó cho mãi đến bây giờ.

Năm mười một, mười hai tuổi? Trong CV chỉ ghi năm mười bốn tuổi cô đã vào đại học. Vậy trước đó, là cô học nhảy lớp hay được học tại nhà? EQ của cô không cao, Lạc Hàm phủ định giả thiết cô học ở trường. Nhưng cũng không đúng, trên hồ sơ không nhắc đến chuyện cô học cấp ba, tất cả những vinh quang là từ những năm học đại học. Trong năm năm đã nhận được học vị Tiến sĩ. Trong hồ sơ có hai câu đánh giá của giáo sư về cô: Thông tuệ, nhạy bén, thân thiện, có khả năng làm việc theo nhóm cực cao. 'Năng lực làm việc theo nhóm cực cao' ... chẳng lẽ chỉ trong mấy năm đại học đã bồi dưỡng một người có tính cách hướng nội thành hướng ngoại?

Lạc Hàm liếc mắt nhìn Đàm Mạt đang lặng yên ăn cơm, anh không hỏi thêm. Anh biết cô có những việc muốn ẩn giấu và hiện tại anh không thể nhìn thấu, tuy nhiên điều đó không đồng nghĩa với việc anh không biết đến sự tồn tại của nó.

Đàm Mạt! Cô tốt nhất giấu cho thật kỹ, đừng để tôi phát hiện.

Buổi tối, Lạc Hàm xuống trước, ngồi đợi trong xe. Đợi một lúc thì Đàm Mạt một thân lẻ phức bước lên.

Trong xe rất yên tĩnh.

Lạc Hàm quan sát Đàm Mạt một lúc, rồi bình luận một câu: "Cô rất nóng à?"

Đàm Mạt: "Tôi không nóng!"

Lạc Hàm: "Vậy sao mặt cô lại đỏ?"

Đàm Mạt lấy tay xoa xoa hai má... đâu có nóng!

Lạc Hàm nhìn chăm chăm cô một lúc, sau đó rút khăn nhẹ lau mặt cho Đàm Mạt.

Đàm Mạt hơi ngứa, ngứa đầu ra đằng sau lại bị Lạc Hàm giữ sau gáy, ngứa khí lạnh nhạt: "Đừng lộn xộn!"

Khoảng cách gần như thế, ánh mắt nhìn nhau chăm chăm, hơi thở hòa lẫn vào nhau.

Đàm Mạt cứng người, không dám động đậy.

Một lúc sau, Lạc Hàm đưa khăn tay đầy phấn hồng cho cô, thanh âm man mát: "Đàm Mạt, tôi chỉ nghi ngờ chỉ số EQ của cô. Có lẽ tôi phải cân nhắc thêm cả gu thẩm mỹ của cô nữa!"

Đàm Mạt cắn cắn môi, cô không biết trang điểm, nhưng không phải mấy ông già già thích mấy cô gái trang điểm đậm sao? Sao anh lại ra vẻ ghét bỏ cô như thế.

A! Dám nghi ngờ gu thẩm mỹ của mình ư ...

Đàm Mạt nhanh miệng đáp trả: "Vậ mà, tôi cảm thấy dung mạo anh rất tuấn tú!"

Lạc Hàm liếc cô một cái, cong môi cười: "Ừm! Cám ơn!"

Chiếc xe hơi màu trắng bạc qua lại trên con đường phồn hoa. Trước khi xuống xe, Đàm Mạt nói một câu: "Lạc Hàm, chuyện đó tôi sẽ không khách sáo đâu!"

Âm thanh lành lạnh nhưng mang đầy ý chí kiên định.

Lạc Hàm dĩ nhiên hiểu ý của cô: "Ừ!"

Lạc Hàm xuống xe, mở cửa xe cho Đàm Mạt. Một thân lễ phục đen cùng đôi giày cao gót, cô nhẹ nhàng đặt tay lên tay Lạc Hàm, anh đỡ cô xuống.

Cô không nói, khí chất tỏa ra sự lạnh lùng, tao nhã, ánh mắt mang đầy uy hiếp.

Cô quay sang Lạc Hàm khẽ nở nụ cười, nụ cười này không giống mấy lần trước, không dịu dàng, nụ cười ấy có chút rụt rè nhưng lại khiến người ta thư thái đến cực điểm. Một cái giơ tay nhắc chân đều lộ rõ là một thiên kim.

Lạc Hàm nhìn bóng lưng thẳng tắp của Đàm Mạt, anh không nói lời nào, đi theo sau cô.

Hoàng Tông Tường là khách quen ở đây dĩ nhiên có sẵn ghế riêng.

Tại sao Đàm Mạt có thể hiên ngang đi vào khu này ... Là vì cô đã bỏ số tiền lớn mua rất nhiều phỉnh*.

* Casino chips: thẻ đánh bạc, có hình dáng tương tự như đồng tiền nhưng dày hơn dùng để đặt cược thay cho việc đặt cược trực tiếp tiền hoặc

đá quý trong các sòng bài.

Lạc Hàm làm vệ sĩ, tiến vào phòng VIP chỉ đứng bên cạnh cô không nói tiếng nào, nhưng ánh mắt không rời khỏi Đàm Mạt, ra bộ là một vệ sĩ chuyên nghiệp.

Vừa vào trong Đàm Mạt có thể trông thấy ngay Hoàng Tông Tường đang ngồi trên bàn blackjack.

Nhìn lão ta không giống một người đàn ông sáu mươi tuổi, da dẻ mịn màng, gương mặt cũng chẳng có nhiều nếp nhăn, năm tháng để lại cho lão chính là dáng vẻ của một người đàn ông thuần thực, mị lực. Cũng không hề giống mấy người đàn ông trung niên cùng bàn, vóc dáng to lớn, xuyên qua chiếc áo sơ mi màu xám có thể ngờ ngợ nhìn ra được đường nét cường tráng.

Khi Đàm Mạt bước vào, Hoàng Tông Tường đã chú ý ngay mỹ nữ xuất chúng đi theo một vệ sĩ anh tuấn.

Đàm Mạt đưa túi xách cho Lạc Hàm, tiến đến bàn chơi Stud Poker. Chơi hai ván, thắng nhỏ, rồi mới tiến qua bàn blackjack. Cô lễ phép gật đầu chào hỏi mấy vị đại gia ở đây, sau đó tao nhã ngồi xuống, chờ chia bài.

Cô không có quá nhiều thời gian, cũng không được phép ngồi trước bàn blackjack quá lâu vì sợ bị dealer để ý. Nhìn bề ngoài Đàm Mạt tựa gió tựa mây nhưng thực chất hai bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Lạc Hàm đứng cách cô không xa, ánh mắt đảo qua nhìn Hoàng Tông Tường. Tài liệu miêu tả về lão ta cơ bản khá chính xác, còn vài chi tiết nhỏ, qua cuộc gặp mặt lần này, Lạc Hàm có thể nhìn ra rõ ràng.

Chính thức chia bài!

Lạc Hàm dời tầm mắt về phía Đàm Mạt, cô biểu hiện rất tốt, bình tĩnh, tuy rằng thực tế có phần lo lắng nhưng trước mắt người khác cô rất tự nhiên, trang nhã, một cái giơ tay nhắc chân cũng toát lên vẻ quý phái.

"Còn có vị nào theo không?" Dealer lên tiếng hỏi, quét mắt nhìn sáu người chơi.

Cặp mắt Đàm Mạt nhìn chăm chăm dealer, trong lòng nhớ lại lời Lạc Hàm: nhỏ hơn 6 là bài nhỏ, lớn hơn 7 là bài lớn, trước đã xuất hiện các con bài 4, 9, J, 8, 5, Q, 3, 7, K, 5, 10, 2.

Bài nhỏ có 5 lá, bài lớn 7 lá, nếu như tính theo xác suất, bài nhỏ thêm 1, 7, 8, 9 sẽ 0 điểm; còn ba bài lớn sẽ là -1 điểm. Như vậy, dựa theo tính cách lão luyện của Hoàng Tông Tường lão sẽ dừng, nhưng Đàm Mạt nhớ Lạc Hàm luôn nhắc cô phải tin tưởng kết quả tính toán của bản thân.

Cô mỉm cười nói với dealer: "Tôi theo!"

Lạc Hàm đứng phía sau, nghe được câu này của Đàm Mạt, khoe miệng khẽ nở nụ cười.

*

Trong bóng tối, một giọng đàn ông khàn khàn, run rẩy nói: "Tôi làm, nhưng các người đừng động đến người nhà tôi."

Trong điện thoại truyền đến thanh âm lạnh lạnh: "Dĩ nhiên! Chỉ cần ông xác định, ngay lập tức sẽ cứu được mấy nhân mạng."

Gã không thể khống chế đôi bàn tay đang run lẩy bẩy: "Được!"

Gã bỏ điện thoại xuống, nặng nề từng bước, lão đảo tiến về phía trước, ngón tay khô gầy bám lên bờ tường, trắng bệch, mí mắt nhú lại, ngửa đầu không để dòng chất lỏng đục ngầu rơi xuống.

"Thiếu gia ... Làm như vậy Hoàng Tông Tường sẽ hiểu chứ?" Người đàn ông trong bộ âu phục đen cung kính đứng bên cạnh một người thanh niên trẻ tuổi, anh ta bỏ điện thoại xuống, ánh mắt của anh ta khiến người đối diện phải khiếp sợ, cất giọng lạnh lùng: "Hừm! Nếu lão còn chưa hiểu, người tiếp theo sẽ là lão. Chuẩn bị đi, chúng ta cũng nên về rồi!"

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Dựa vào trí thông minh, khả năng tính toán vô cùng nhanh và chính xác, cùng sự quyết đoán, Đàm Mạt thắng trọn sáu ván. Cô rời khỏi bàn blackjack, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Hoàng Tông Tường đang ngồi phía đối diện cô một cái, rồi mới xoay người đi tìm Lạc Hàm.

Còn chưa kịp đến bên cạnh Lạc Hàm, Hoàng Tông Tường đã đuổi theo, người hấn nồng nặc mùi nước hoa, Đàm Mạt không hề thích. Thật sự, cô vẫn thích hương thơm nhàn nhạt thanh khiết trên người Lạc Hàm hơn.

"Vị tiểu thư xinh đẹp đây ... không biết nên xưng hô thế nào?"

Lạc Hàm vừa vặn đến sát bên Đàm Mạt.

"Xin lỗi! Ông biết tiểu thư chúng tôi?" Thanh âm của anh vang lên lạnh lẽo, ngữ khí bức người.

Đàm Mạt khẽ nở nụ cười điềm tĩnh: "Không sao! Anh qua bên kia chờ tôi!"

Sau đó quay sang Hoàng Tông Tường lễ phép trả lời: "Tôi họ Đàm, tên chỉ có một chữ Mạt."

"Cô Đàm, rất hân hạnh được làm quen. Tôi tên Hoàng Tông Tường." Nói xong, ông ta đưa tay ra.

"Xin chào ông Hoàng!" Đàm Mạt nhẹ bắt tay ông ta một cái, rồi nhanh chóng thu về.

"Cô Đàm! Không biết có thể qua bên kia ngồi trò chuyện một chút không?" Không ngờ Hoàng Tông Tường lại đưa ra lời đề nghị này.

Hai tay Đàm Mạt đan vào nhau, mái tóc dài buông xõa, dáng vẻ yêu kiều, nhưng vẻ mặt lại bày ra sự cự tuyệt.

"Cô Đàm! Mong cô bỏ qua cho, tôi chơi blackjack đã lâu lắm rồi, nhưng chưa từng thấy ai tính toán chuẩn xác như cô, chỉ muốn lãnh giáo một chút." Hoàng Tông Tường thành khẩn.

"Ông Hoàng nói quá lời rồi, tất cả chỉ là vì tôi gặp may thôi. Tôi thấy chính ông đây mới là người tinh tường." Khi nói chuyện, khóe mắt cô cong cong, cả người thanh lệ thoát tục khiến tim Hoàng Tông Tường khẽ động.

"Tuy nhiên vẫn phiền cô Đàm chỉ cho một vài chiêu, chúng ta đi uống café có được không?" Ông ta vừa nói xong, đám cận vệ dáng người cao to lập tức vây xung quanh Đàm Mạt. Cô không chút nào hoảng sợ, lúc này Lạc Hàm đã đi đến bên cạnh cô.

Lạc Hàm trong bộ âu phục đen, lạnh lùng, khí thế bức người khiến đám cận vệ không dám tiến thêm bước nào.

Đàm Mạt liếc qua Lạc Hàm cười cười, ánh mắt ra hiệu: Không sao, khá thuận lợi so với kế hoạch.

Thế nhưng, ánh mắt của Lạc Hàm vẫn lạnh buốt. Anh không nói, từ từ di chuyển Đàm Mạt về phía trước ngực mình.

Đàm Mạt trong bộ lễ phục đen, làn da trắng nõn, đối mặt với đám đàn ông đang hung hãn kia không chút nào sợ hãi. Cô tiến tới phía Hoàng Tông Tường, gật đầu ý muốn ông ta dẫn đường.

Nhìn Hoàng Tông Tường sóng đôi cùng với người có vóc dáng thon gầy như Đàm Mạt trông thật chững mắt. Lạc Hàm đi theo sau lưng cô, có một số việc nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của anh.

Tiếng đàn dương cầm hòa cùng tiếng violon vang lên du dương, quán café không có nhiều người. Vì thân phận lúc này của Lạc Hàm nên anh chỉ có thể ngồi theo dõi từ xa. Ánh mắt của anh một giây cũng không rời khỏi Hoàng Tông Tường. Hãn biểu hiện quân tử như vậy lại khiến Lạc Hàm càng thêm hoài nghi. Vừa rồi hãn còn muốn đụng chạm Đàm Mạt, may là cô thông minh hơi nghiêng người, vừa như sợ hãi, vừa linh hoạt tránh né bàn tay của Hoàng Tông Tường.

Khi trò chuyện, ánh mắt Đàm Mạt cực kỳ có thần, sáng lóng lánh như ánh sao trên bầu trời.

Bỗng nhiên, Hoàng Tông Tường gọi phục vụ. Một lát sau, phục vụ cầm giấy bút mang ra.

Đàm Mạt cầm bút, vừa viết vừa giải thích: "Thực ra bất kể là có bao nhiêu người chơi, phương pháp đều giống nhau." Sau đó, tất cả những gì Lạc Hàm đã dạy cho cô, cô rút ruột nói hết cho hãn mà không hề giữ lại. Cô rất cẩn thận tỉ mỉ, chẳng mấy chốc đã viết kín trang giấy. Cô không chú ý đến sắc mặt càng ngày càng trở nên khó của Hoàng Tông Tường, tất cả những biểu hiện ấy đều được Lạc Hàm thu vào đáy mắt.

Anh nở nụ cười bất lực, cô trợ lý thiên tài này của anh cho rằng chỉ số IQ của cô và mọi người đều như nhau sao???

Hoàng Tông Tường ho khẽ một tiếng, nhìn đám công thức này, hãn muốn chấm dứt trò này ngay lập tức mà vào vấn đề chính.

Cảm nhận được thái độ khó chịu của Hoàng Tông Tường, Đàm Mạt khéo léo hỏi: "Hơi nhanh đúng không? Không sao để tôi giảng chậm lại thêm lần nữa!" Ngỡ khí cô chân thành.

Lạc Hàm không biết về sau làm sao Đàm Mạt có thể chuyển từ các công thức toán học sang tiệc sinh nhật của Hoàng Tông Tường; chỉ biết khi cô ngồi ở ghế phụ lái, nhẹ giọng báo cho anh biết cô đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Lạc Hàm cũng không nói những lời thừa thãi chỉ năm chữ nhưng lại khiến cho Đàm Mạt hưng phấn cả ngày. Giọng anh trầm thấp vang lên: "Đàm Mạt! Làm rất tốt!"

*

Về đến khách sạn đã nửa đêm. Lạc Hàm vào phòng chuẩn bị nghỉ ngơi thì Tiêu Triết gọi điện đến.

"Lạc Hàm! Lớn chuyện rồi, tối nay lại xảy ra hỏa hoạn! Quy mô còn lớn hơn nhiều so với ngày hôm qua! Tình thế cấp bách, cậu mau mau trở về! Tư liệu tớ đã gửi qua cho cậu!" Đầu dây bên Tiêu Triết khá ồn ào, chắc chắn là đang ở hiện trường xảy ra vụ cháy. Lạc Hàm khẽ nhíu mày, nhìn đồng hồ, nhanh nhất phải ngày mai mới bay về được. Lạc Hàm nhanh chóng thay đổi chuyến bay, sự việc này buộc anh phải đi phá tan mộng đẹp của Đàm Mạt rồi.

Anh đẩy cửa phòng. Cảnh tượng trước mắt anh chính là Đàm Mạt đang nằm im trên giường, miệng lẩm bẩm: "2804 anh dê gặp phải 5944 em cừu ..."

Lạc Hàm đi đến phía giường ngủ, mở đèn đầu giường. Mái tóc đen dài ngắn ngang trên gối, hình ảnh khác hoàn toàn so với bộ dạng khuê nữ ở sòng bài, Lạc Hàm vào thẳng vấn đề: "Nếu như không ngủ được thì dậy thu dọn đồ đạc, ngày mai bay chuyển sớm nhất trở về."

Đàm Mạt ý thức đã xảy ra chuyện lớn, cô ngồi thẳng người: "Sao vậy, xảy ra chuyện nghiêm trọng gì ư?"

Ngũ diệu Lạc Hàm rất bình thường nhưng Đàm Mạt cảm giác lạnh người, "Có ý định phóng hỏa, tối nay là lần thứ hai."

Lạc Hàm không hề nhìn phản ứng của Đàm Mạt, đi thẳng vào phòng ngủ. Đàm Mạt nháy vọt xuống giường, còn không kịp đi dép. Cô theo sau lưng anh, giọng lo lắng: "Có người bị thương không?"

Lạc Hàm liếc Đàm Mạt, trông thấy cô không mang dép, anh lạnh giọng: "Đi dép vào!"

Rồi nói tiếp, "Có!"

Đàm Mạt khựng lại, nhìn vào đôi mắt Lạc Hàm. Ánh mắt ấy vẫn xa cách như trước, nhưng thêm vào chút lạnh lùng khiến người khác không dám tiếp cận.

"Vụ này có liên quan đến Hoàng Tông Tường sao?" Đàm Mạt nhớ đến lần hỏa hoạn trước, bất giác rợn người.

Ngón trỏ Lạc Hàm gõ nhẹ trên mặt bàn, nhấp ngụm nước, "Lần này vẫn là ở ngoại thành; thế nhưng, không chỉ tiêu hủy nhà kho mà còn có dãy văn phòng xung quanh đó, thế lửa rất lớn." Lạc Hàm ngừng một chút, theo mạch tư duy, cho dù anh không nói tiếp, Đàm Mạt cũng biết rõ đêm nay xảy ra chuyện gì.

"Nói cách khác, có người bị nạn đúng không?" Đàm Mạt nhẹ giọng hỏi thăm.

"Ừm! Tiêu Triết vừa gọi cho tôi, vụ cháy này có năm công nhân tăng ca gặp nạn, số người tử vong và bị thương chắc vẫn còn tăng cao." Lạc Hàm uống cạn ly nước.

"Đây là cảnh cáo!" Đàm Mạt kết luận: "Đây là đòn cảnh cáo Hoàng Tông Tường." Đàm Mạt dời tầm mắt về phía Lạc Hàm, vừa khít đối diện

với ánh mắt tựa như thấu đáo hết tất cả mọi việc của anh.

"Đúng! Có người chết nên hẳn buộc phải trở về!" Lạc Hàm im lặng chờ Đàm Mạt nói tiếp, anh rất hài lòng vì cô có thể đuổi kịp dòng suy nghĩ của anh.

"Là đêm nay!" Đàm Mạt đánh giá.

"Đúng!" Cặp mắt sắc bén nhìn ra phía cửa sổ: "Là tín hiệu: Trở về mà sẽ chết!" Lạc Hàm lạnh giọng.

Đàm Mạt nghiêm túc nhìn anh: "Anh sẽ bắt được những tên đứng đằng sau vụ phóng hỏa này chứ?"

Lạc Hàm nghe cô dùng từ 'anh' mà không phải là 'Chúng ta', hơi khó chịu, đáp trả lại một câu: "Đàm Mạt! Cô tốt nhất nhớ cho kỹ: Về sau, có tôi, là có cô."

*

Tiêu Triết đã đợi sẵn ở sân bay, vẻ mặt khẩn trương nhìn vào lối ra, rốt cục cũng trông thấy Lạc Hàm một thân âu phục đen, bên cạnh anh là Đàm Mạt.

Lạc Hàm và Đàm Mạt ngồi ghế sau, hai người đang coi tư liệu mới nhất, bầu không khí trong xe ngưng trọng.

Tiêu Triết ngắm nhìn vẻ an tĩnh của Đàm Mạt đang đọc tư liệu, cùng sắc mặt không biến chuyển của Lạc Hàm, anh ta mở miệng: "Rất nghiêm trọng, đã có mười sáu người chết, còn có rất nhiều người bị thương."

"Đi thẳng qua hiện trường vụ cháy thứ hai!" Lạc Hàm không hề ngần đầu, ánh mắt vẫn dán chặt vào những ghi chép tại hiện trường.

Khung cảnh trước mắt đổ nát, nhà kho chỉ còn trơ khung xương, tòa nhà văn phòng bị thiêu rụi đen kịt một mảng, cỏ cây cháy đen ...

Lạc Hàm đảo mắt nhìn mấy căn nhà bị cháy, băng qua đường cảnh giới. Có vài anh cảnh sát nhận ra anh, cất lời chào: "Giáo sư Lạc!"

Lạc Hàm khẽ gật đầu đáp lại. Anh khom người, ngón tay nhẹ nhàng quét qua bức tường đen xì xì, ngón giữa xoa xoa, như sờ mào. Vụ lần này cháy nặng nhất là ở đây, xem ra đây là nơi phát lửa. Anh đi qua đi lại. Là người quen gậy án, có thể tránh được tất cả các camera.

Dùng xăng, đám cháy thiêu hủy hết mọi chứng cứ.

Lạc Hàm mím môi, anh đưa mắt nhìn một lượt: phía xa xa là cảnh nhân viên cảnh sát đang an ủi người thân của nạn nhân, rồi lại nhìn thấy thân ảnh mảnh khảnh của Đàm Mạt đang xông thẳng vào trong kho hàng.

- Cô ấy muốn làm gì?

Đàm Mạt quỳ hai chân trên đất quan sát các dấu vết để lại, không hề e dè việc mình đang mặc một chiếc váy ngắn trên gối: Tại sao lại chọn nơi này? Nhất định là có nguyên nhân! Đã nói có quan hệ với Hoàng Tông Tường, cô có thể xác định hai vụ hỏa hoạn đều có liên quan đến nơi giấu ma túy, bằng không, hung thủ cũng không làm lớn chuyện như thế. Cuối cùng là giấu ở đâu?

Bỗng nhiên một cánh tay mạnh mẽ kéo cô lên, lạnh lùng lên tiếng: "Đứng dậy!"

- Cô ấy không biết nền đất rất lạnh sao?

Đàm Mạt ngẩng đầu nhìn, không biết Lạc Hàm đã đứng bên cạnh cô từ khi nào.

"Anh có ý kiến gì không?" Đàm Mạt chăm chú nhìn Lạc Hàm.

"Sơ bộ thôi, tôi cần xác định thêm một việc!" Lạc Hàm xoay người. Đàm Mạt níu góc áo anh, tựa như đây là một thói quen của cô khiến Lạc Hàm khựng lại.

Việc này không lọt khỏi ánh mắt soi mói của Lạc Hàm: Cô trợ lý của anh từng trải qua một hoàn cảnh tương tự? Có người muốn đi mà cô không nỡ rời xa?

Lạc Hàm phát phát tay gạt ra, ngữ khí nhàn nhạt: "Cô theo tôi!"

Trong văn phòng, có người đã đưa đến thứ mà Lạc Hàm cần: Đó là danh sách đội xe của nhà xưởng.

"Anh nghĩ là một trong những người này gây án?" Đàm Mạt tự giác kéo ghế ngồi bên cạnh anh.

"Hung thủ dùng xăng, lửa lại cháy lớn như vậy, ngay từ ban đầu đã có ý định muốn xảy ra thương vong. Đám cháy ở vị trí trung tâm, tránh được tất cả mọi góc quay của camera, như vậy đương nhiên là nội bộ trong nhà máy gây án. Thêm vào đó, phải là người dễ dàng có được một lượng xăng lớn.

Thứ nhất, bản thân hẳn mua xăng không hề bị nghi ngờ. Vì vậy sẽ là nhân viên phòng thu mua hoặc nhân viên đội xe. Ở nhà xưởng này, việc mua xăng dầu do đội xe đảm nhận.

Thứ hai, suy xét đến vấn đề cung ứng. Theo như ghi chép tất cả các xe đều được bơm ở một hãng xăng dầu cố định, đồng thời cũng là một cửa hàng cố định. Nhưng gần đây không phát hiện có vấn đề.

Thứ ba, hẳn không sợ chết; hoặc có thể nói hẳn biết rõ mình sớm muộn cũng chết. Do vậy, rất có thể hẳn đang mắc bệnh nan y, không còn

sống được lâu; hoặc là do bị uy hiếp mới biến thành kẻ ác độc như thế. Là một mạng đổi một mạng. Còn nữa, người giúp hung thủ thoát thân ngoài có tiền, còn có quyền. Tôi nghĩ đáp ứng đủ những điều kiện này không nhiều.

Thứ tư, người ra tay vẫn chưa bị lộ chứng tỏ hẳn là người trải đời, khả năng nằm trong độ tuổi trung niên."

Nghe xong Lạc Hàm phân tích, Đàm Mạt lấy bút họa họa liên hồi.

Anh quét mắt nhìn, đáy mắt ánh lên tia sáng.

- Hừm! Không tệ!

Đàm Mạt vẽ lại hiện trường vụ hỏa hoạn, mặt cắt nhìn từ trên xuống, hơn nữa còn vẽ chi tiết các vị trí lắp đặt camera.

- Trí nhớ và cảm thụ về không gian khá ưu tú.

Sau đó cô lại bắt đầu tính toán trên hình vẽ này.

Tiêu Triết bước vào trong, chứng kiến cảnh Đàm Mạt đang vẽ ma trận. Anh ta cúi đầu, ghé sát vào Đàm Mạt. Ở khoảng cách gần thế này, anh ta có thể ngửi được hương thơm thoang thoảng trên người cô.

"Em đang tính toán gì vậy?"

"À! Không có gì!" Đàm Mạt vội vàng thu tờ giấy vẽ.

Lạc Hàm đứng lên đưa một phần tư liệu cho Tiêu Triết: "Người này, tìm ra hẳn. Tôi nghĩ chúng ta nên 'thảo luận' với hẳn một chút!"

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Dưới ánh đèn mờ mờ tỏ tỏ ở phòng thẩm vấn, Lạc Hàm ngồi trước mặt Vương Quốc Phúc, ngón tay của anh gõ nhẹ trên mặt bàn. Trong phòng theo dõi, mọi người đều nín thở chuẩn bị theo dõi cuộc đối thoại của hai người có tuổi đời chênh lệch rất lớn này.

Vương Quốc Phúc, nam, 52 tuổi, mở công ty vận tải hơn hai mươi lăm năm, trong xưởng phụ trách năm xe tải. Trong nhà ông có mẹ già bị mắc bệnh lú lẫn, vợ bán trang sức ở vỉa hè, và có đứa con đang học đại học.

Lạc Hàm nhìn người đàn ông đang cúi gầm mặt, hai tay nắm chặt vào nhau, đôi môi cắn chặt đến mức trắng bệch.

Rất rõ ràng, ông ta vô cùng căng thẳng.

Hai tay Lạc Hàm đan vào nhau, chống cằm, thanh âm nhẹ nhàng nhưng vang vọng vào tai Vương Quốc Phúc là một mảnh lạnh lẽo.

"Hãn đồng ý trả gánh nặng học phí đại học, trả phí chữa bệnh bao tử cho vợ ông, đồng ý đưa mẹ ông vào viện dưỡng lão tốt nhất, chỉ cần ông gây ra vụ hỏa hoạn này." Lạc Hàm cố tình dừng một chút, nhấp một ngụm nước, "Dĩ nhiên, tất cả những thứ này chỉ có được sau khi vụ phóng hỏa thành công." Ánh mắt sâu thẳm của Lạc Hàm khóa chặt ông ta: "Hãn dùng người nhà để uy hiếp một người đã mắc căn bệnh ung thư thời kỳ cuối như ông thật sự chẳng nhân đạo gì. Vì lẽ đó, hãy nói cho tôi biết người đó là ai, tôi mới có thể giúp ông."

Vương Quốc Phúc giật mình nhìn Lạc Hàm: Tại sao người đàn ông lại biết rõ toàn bộ câu chuyện!

"Ông không cần sợ hãi, chúng tôi đã cho người đến nhà ông, bọn họ hiện tại rất an toàn." Chỉ một câu nói này của Lạc Hàm khiến một người đang lo lắng đề phòng như Vương Quốc Phúc thoáng chút yên ổn.

Ông ta cảm giác được mắt mình đã ngân ngấn nước, hàm răng vẫn cắn chặt môi, ông ta sợ, rất sợ. Ông ta còn nhớ như in âm thanh quý mị kia: 'Muốn cho người nhà của ông biến mất thì thật dễ dàng. Ông phải tin tưởng tôi hoàn toàn có năng lực này. Vì vậy, nhớ kỹ, cho dù bất cứ tình huống gì đều phải nhận là chính ông phóng hỏa.'

Vương Quốc Phúc lắc lắc đầu, giọng nói của ông ta đầy sự bi thương và thống khổ, ông ta nói từng chữ từng chữ tựa như từng mũi kim đâm vào người: "Không có ... Không có ai ... Là tôi .... Là một mình tôi ... phóng hỏa."

- Ái chà ... Uy hiếp rất mạnh!

Lạc Hàm lên tiếng một lần nữa, lần này lại chạm vào tận tâm can Vương Quốc Phúc: "Ông có khai hay không, quyết định không chỉ là sống chết của bản thân ông mà còn liên quan đến người nhà của ông. Vào lúc này, nếu ông không tin cảnh sát, thì ông chỉ có thể chết oan. Người nhà của ông sẽ gánh trên vai tội danh có người thân là tội phạm. Ông chết rồi, bọn họ chỉ còn sống khắc khoải dưới bóng đen của ông để lại."

Nói xong, Lạc Hàm đứng dậy, xoay người nói thêm một câu rồi rời đi: "Quyết định cho kỹ, đừng để con trai của ông có những hồi ức không tốt về mình."

Trong phòng theo dõi, tất cả mọi người đều trầm mặc, mỗi một câu, một chữ của Lạc Hàm nói đều không sai ... Thế nhưng, những từ ngữ đơn giản ấy lại khiến cho Đàm Mạt cảm giác như từng nhát dao đâm vào tim.

Lạc Hàm quay trở về văn phòng, nói với Tiêu Triết: "Chú ý sắp xếp người theo dõi. Hai người đã bị tóm, mặc kệ là ở phương nào đều sẽ tiến hành hành động ... Chỉ là chúng ta chưa thể xác định ai sẽ ra tay trước."

Anh liếc mắt nhìn Đàm Mạt, cô vẫn đang ôm hai cánh tay nhìn lên màn hình hình ảnh cảnh sát đưa Vương Quốc Phúc ra khỏi phòng thẩm vấn, không biết cô đang suy nghĩ gì.

Lạc Hàm nhìn Đàm Mạt chăm chú một lúc, cởi áo vest khoác lên người cô: "Cô có thể nghỉ được rồi."

Dứt lời, bỏ lại Tiêu Triết vẻ mặt đang cực kỳ kinh hãi cùng với bộ dạng lơ ngơ của Đàm Mạt.

Áo khoác của Lạc Hàm còn phảng phất nhiệt độ ấm áp của anh, mang theo hương vị thanh thuần, khiến cô quên đi cảm giác bản thân mình đang rất lạnh, cô bước đi trên đôi giày cao gót theo sát Lạc Hàm: "Chờ tôi một chút!"

Đáp ứng yêu cầu của Đàm Mạt, anh đưa cô đến nơi đón xe. Trước khi bước xuống, Đàm Mạt tựa như có điều muốn nói, nhưng lưỡng lự lại thôi. Cô rất muốn hỏi boss Lạc Hàm rằng anh có biết vì sao bọn họ lại chọn hai người này phóng hỏa nhà xưởng hay không?

Lạc Hàm liếc Đàm Mạt một cái, nhàn nhạt lên tiếng: "Có chuyện gì, ngày mai nói. Hôm nay về nhà cố gắng ngủ bù đi." Nhìn lướt qua áo vest đang khoác trên người cô: "Giặt sạch trả tôi."

Đàm Mạt vừa định nói tiếng cảm ơn nhưng nghe đến đây thì lập tức nuốt hai chữ này vào bụng.

Anh ghét bỏ cô dơ sao? Cô là người cực kỳ cực kỳ thích sạch sẽ! Chuyện này không khoa học!

*

Về đến nhà, Đàm Mạt thay bộ quần áo thể thao, cuộn tóc tùy ý ở đằng sau, vừa uống sữa chua, vừa ngồi xếp bằng trên giường, trước mặt bày ra tờ giấy mà cô dùng để tính toán.

Dùng bút chì khoang vùng những khu vực camera không thể ghi hình lại được, trên môi cô khẽ nở nụ cười: Quả nhiên đúng như cô dự đoán. Nhất định có đường có thể tránh khỏi tất cả các camera để đến được những điểm trọng yếu trong nhà xưởng bị hỏa hoạn lần đầu tiên: buồng điều khiển điện, căng-tin ...

Và con đường ấy không chỉ có một. Đàm Mạt nhìn những công thức tính toán của mình trên giấy, từ từ thu lại nụ cười.

Lấy nhà xưởng phát sinh hỏa hoạn lần đầu tiên làm thí dụ, bọn chúng chọn nơi này để phóng hỏa nhất định là tòa nhà đó có tàng trữ ma túy. Như vậy, phải làm thế nào để có thể có tác dụng cảnh cáo cao mà không phá hoại số ma túy đang cất giấu?

Đàm Mạt căn môi, đảo qua các khu vực có gắn camera trên bản đồ, nhiệt độ cao nhất hơn một ngàn độ

- Lòng đất!

Như vậy, nếu như nằm ở dưới lòng đất .... vậy lối vào ở đâu? Chỗ nào mới có thể ra ra vào vào mà không bị ai phát hiện? Đàm Mạt càng nghĩ càng cảm giác tim đập rất nhanh.

Cô cột lại tóc, đội mũ lưỡi trai, mang đôi giày thể thao, cầm điện thoại và chìa khóa. Bây giờ ba mẹ đã ngủ, cô rón rén đi xuống lầu.

... Cô không thể lấy xe đi, xe trong nhà đều là xe do quân đội cấp phép.

Muộn thế này rốt cục cũng gọi được một chiếc taxi đồng ý đưa cô ra ngoại thành. Lúc xuống xe, tài xế taxi còn cố gắng nhìn kỹ cô một cái: Trễ lắm rồi mà cô gái nhỏ này ra khu nhà xưởng làm gì???

Đàm Mạt kéo sát vành nón. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô làm chuyện lén la lén lút như vậy.

Cổng vào có hai anh bảo vệ đang tán gẫu. Có lẽ vì đã xảy ra hỏa hoạn, nhiều nơi đã bị cảnh sát phong tỏa, giăng dây cảnh giới nên một vài nhóm công nhân cũng được tạm nghỉ.

Đàm Mạt nhìn ngó xung quanh, rất yên tĩnh. Cô nhặt một tảng đá, dốc hết sức ném mạnh lên cánh cửa ở văn phòng.

Rầm một tiếng!

Hai bảo vệ cầm đèn pin cấp tốc chạy ra kiểm tra, ngược hướng với cô đang đứng.

Đàm Mạt nhân cơ hội lén vào trong, nơi này quả nhiên có lắp camera, không hề sai lệch với vị trí cô đã nhớ kỹ trong đầu. Nếu đã vậy, những điểm kia chắc chắn không lắp camera! Vì sao? Biết rõ ràng sẽ là mằm mống tai họa ... Hắn cố ý! Hoàng Tông Tường cố tình làm như vậy, vì chỉ có như thế thì khi hắn cất ma túy mới không bị phát hiện.

Nghĩa là, khi xây dựng công xưởng này, sẽ dựa vào nhu cầu này là chính để cân nhắc thiết kế.

Đàm Mạt cấp tốc xuyên qua cổng bảo vệ, dựa vào bản đồ đã ghi nhớ trong đầu, cô tăng nhanh bước chân. Lối vào hầm bí mật rốt cục là ở đâu.

Góc chết của camera thứ nhất là ở cửa sau nhà xưởng đã bị thiêu rụi. Cô ngồi xổm xuống, không tìm thấy bất cứ dấu vết gì.

Góc chết của camera thứ hai ... ở cửa sau căng tin.

Tại sao không phát hiện bất cứ cái gì...

Đàm Mạt lắc lắc đầu. Không đúng. Hướng suy nghĩ này không đúng. Mặc dù là góc chết của camera nhưng khi bị điều tra nhất định sẽ khiến người ta hoài nghi. Phải là điểm cho dù camera có quay đến vẫn không một ai phát hiện cơ ...

À! Cô biết rồi!

Cô phải sớm nghĩ đến nơi đó. Không khiến người ngoài hoài nghi lại có thể thuận tiện vận chuyển ma túy.

Đúng ... Là nơi đó

- Bãi đậu xe tầng hầm.

Đàm Mạt dễ dàng tìm ra bãi đậu xe, cô nhếch miệng. Như vậy, dựa vào cách suy luận trước đó, cô phải loại bỏ tất cả những khúc có camera thu hình, sẽ là địa điểm tàng trữ ma túy.

Đêm ấy, gió thổi vi vu, xen qua đám lá xào xác.

Hai bóng đen cao lớn xuất hiện ngay phía sau Đàm Mạt, động tác nhẹ đến nỗi một người đang hưng phấn như Đàm Mạt căn bản không tài nào nhận ra.

Theo địa đồ trong đầu, Đàm Mạt tìm ra được một lối duy nhất không có camera. Sau đó, trước mắt cô xuất hiện một vách tường chạm khám. Đàm Mạt cảm giác tim mình đang đập cuồn cuộn. Đúng! Cô quá hồi hộp, quá cao hứng! Cô tìm ra rồi!

Kỳ lạ chính là, ngay tại thời điểm này, người đầu tiên cô nghĩ đến lại là - Lạc Hàm.

Đàm Mạt rút điện thoại, nhắn tin cho Lạc Hàm. Có phải cô nên 'tém tém' tâm tình đang cực kỳ khoái trá này lại một chút không?

Thế nhưng, vừa nghĩ đến Boss Lạc Hàm với vẻ mặt ghét bỏ, mặc bộ quần áo tạo nên dáng vẻ lạnh lùng lại khiến Đàm Mạt thở dài thườn thượt. Cô bị chạm trúng đầu rồi chẳng, tại sao lại cảm thấy bộ mặt kiêu căng ấy của Lạc Hàm lại ... lại ... hợp mắt.

Nội dung tin nhắn của cô cuối cùng cũng được gửi đi, rất đơn giản nhưng lại có thể lộ ra sự sung sướng: Lạc Hàm, tôi đã tìm ra được nơi giấu độc phẩm, ngay lối vào bãi đậu xe tầng hầm, tách biệt được tất cả máy thu hình, chúng ta có thể bắt gọn đám người xấu!

Sau khi nhắn tin xong, Đàm Mạt hít một hơi thật sâu. Đẩy cánh cửa kia ra, một con đường hẹp dài, âm u hiện ra trước mắt. Cô đưa tay sờ sờ vào vách tường, rất khô ráo. Con đường trải xi-măng, không gây tiếng động lớn. Cô nhẹ nhàng đóng cửa, dùng đèn pin điện thoại chiếu phía trước. Bóng tối khiến Đàm Mạt lại nhớ đến sự việc mười hai năm trước, khi ấy:

- Trước mắt bọn họ cũng là con đường tối đen như mực thế này, không nhìn thấy phía trước, Đàm Hi dụ dằng xoa xoa tóc cô, cười với cô, nói cho cô biết anh ấy sẽ không sao. Sau đó, nhanh chóng biến mất ở con đường tăm tối sâu thẳm thẳm ấy ...

*

Lạc Hàm từ trong phòng tắm bước ra, vừa lau tóc, vừa cầm điện thoại kiểm tra tin tức theo thói quen. Thế nhưng chợt nhớ tới, Đàm Mạt mấy hôm trước nghiêm túc cảnh cáo anh: coi điện thoại trong bóng tối sẽ mắc bệnh đục thủy tinh thể.

Lạc Hàm cười cười, mở toàn bộ đèn trong không gian phòng khách, sáng đến chói mắt. Tin nhắn trên điện thoại khiến anh giật mình.

Đàm Mạt đã tìm ra? Đã trễ như vậy, vẫn nhắn tin cho anh! Trễ như vậy ... Cô ở nhà xưởng ấy?

Một người luôn bình tĩnh như Lạc Hàm chẳng hiểu vì sao bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, anh bấm số của cô.

Giọng tổng đài vang vang: Số điện thoại của quý khách đang gọi hiện ngoài vùng phủ sóng.

Lạc Hàm không đắn đo, ngay lập tức cúp điện thoại, gọi lại cho Tiêu Triết.

"Lạc Hàm, trễ rồi, có chuyện gì sao?" Tiêu Triết giọng ngái ngủ.

"Cậu lệnh cho cảnh viên đang trực cho chúng ta xem camera lắp đặt trong bãi đậu xe, ngay bây giờ!" Tiêu Triết nghe được ngữ khí khác thường của Lạc Hàm, lập tức ý thức được tình hình nghiêm trọng.

Có chuyện gì mà khiến một người luôn trấn tĩnh, tự tin như Lạc Hàm lại căng thẳng?

"Được! Làm ngay đây, cậu chờ một chút tớ gọi lại cho!"

"Ừm! Đàm Mạt đang ở đó!" Thanh âm Lạc Hàm lạnh lạnh khiến Tiêu Triết kinh ngạc.

- Đàm Mạt? Sao cô ấy lại ở đó!

"Cô ấy đã tìm ra nơi trữ độc phẩm!" Lạc Hàm ngừng một chút, giọng trầm thấp vương chút tự trách: "Đáng lẽ, tôi nên sớm nói cho cô ấy biết được phân tích của chúng ta về nơi đang cất giấu ma túy."

Lạc Hàm ngồi trong phòng khách hai phút. Hai tay đan chặt vào nhau, ánh mắt nhìn chăm chăm điện thoại di động. Sẽ không trùng hợp như vậy.

Ngày hôm nay Vương Quốc Phúc vừa bị bắt, chúng sẽ không chọn ngày hôm nay để chuyển ma túy! Nhất định sẽ không!

Thế nhưng, đại nã đã nói cho anh ... Khả năng sẽ là đêm nay.

Bọn họ chỉ cần chứng cứ ... Thế nhưng ... Thế nhưng!

Lạc Hàm cầm chìa khóa xe. Cô nhóc Đàm Mạt ngu ngốc kia tại sao lại một mình đến nơi nguy hiểm như thế chứ!

Vừa mở cửa xe, màn hình điện thoại của Lạc Hàm nhấp nháy hai chữ: Đàm Mạt!

Nhận máy vừa định mở miệng giáo huấn cô vài ba câu đã nghe đầu dây bên kia vang lên những tiết tấu âm thanh rõ ràng.

Tách tách tách, ngừng một chút, tách tách tách ...

Ngón tay cầm điện thoại trắng bệch, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía trước. Là mật mã Moss.

Là cô muốn truyền tin cho anh!

Là S-O-S!

Chiếc xe Land Rover lao nhanh trên đường, bất chấp tín hiệu giao thông đang nhấp nháy! Mối Lạc Hàm cắn chặt vào nhau!

Đàm Mạt, không cho phép em xảy ra chuyện!

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Có thứ gì đó cứng cứng, lạnh lạnh chống ở phía sau lưng Đàm Mạt, ngay khi cô trông thấy điểm cuối là cánh cửa có mật mã, một âm thanh khàn đục vang lên từ đằng sau: "Cô là ai?"

Đàm Mạt co rụt người lại. Cô cảm giác được, thứ lạnh lạnh phía sau lưng mình là - Súng.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh. Đáp một câu nhẹ nhàng: "Đại ca à. Tuy tôi mới làm tiểu thủ không lâu, nhưng cũng biết luật lệ; vì vậy, các vị sư huynh là tiền bối, các anh cứ lấy trước, tôi không lấy nữa, chỉ mong tha cho tôi một mạng."

Người đàn ông sau lưng trầm mặc một chút, ra hiệu cho người bên cạnh đưa Đàm Mạt ra khỏi nơi này.

Đàm Mạt bị áp giải về hướng khác, tay cô vẫn đặt trong túi. Cô vẫn còn nhớ rõ Lạc Hàm đã cài đặt số của anh là phím tắt số một. Thế nhưng, khi màn hình điện thoại vừa sáng lên cô liền phát hiện ở đây không có sóng, cô phải gọi được điện thoại ngay lối vào mật thất. Cô dùng tay chuyển sang chế độ im lặng, ấn số một, vừa bước khỏi con đường âm u nhỏ hẹp, cô nhanh tay ấn phím. Cô không chắc Lạc Hàm có nhận được hay không ... Ở ngay phía loa di động cô gõ gõ những tiếng tích tích có quy luật, cô đã từng học qua mật mã Moss. Lạc Hàm nhất định hiểu được tin nhắn của cô.

Ngón tay khê run rẩy, cô có thể nghe được tiếng hít thở của người đằng sau, nòng súng lạnh lẽo đang chĩa vào cô.

Cô phải trấn tĩnh. Cô cảm nhận được mồ hôi đượm nơi lòng bàn tay, cô cần cần môi. Phải nói gì đó, phải tìm cách phá vỡ bầu không khí căng thẳng này ... Phải nói gì để tên kia tin cô chỉ là một tên trộm vặt. Bọn chúng là người của Hoàng Tông Tường hay là của nhóm kia? Cô nhớ hình như trông thấy họ đứng ở chiếc xe ngay vị trí có gắn camera - Là người của Hoàng Tông Tường!

Vừa dừng bước, Đàm Mạt chưa kịp lên tiếng biện giải cho thân phận của mình thì đầu bị giáng mạnh một cú, cô rơi vào hôn mê! Trước khi mất đi ý thức, cô cố gắng mở to đôi mắt, trong bóng tối, cô nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, uy dũng, nhếch miệng nở nụ cười căm ghét.

*

Lạc Hàm phóng nhanh trên đường, đầu dây bên phía Đàm Mạt vẫn còn những tiết tấu tích tích, thoát một cái, đứt mất!

Xảy ra chuyện rồi!

Lạc Hàm không lên tiếng, anh ngắt điện thoại. Ngón tay thon dài bấm số liên lạc Tiêu Triết, giọng lạnh như băng: "Tình huống bên trong camera ghi hình thế nào?"

Ngữ khí Tiêu Triết trầm thấp: "Các camera đều bình thường, không có bất kỳ điểm khả nghi nào."

Tại sao lại kỳ lạ như vậy? Nếu như Đàm Mạt thật sự phát hiện ra lỗi vào, camera bắt buộc phải ghi được hình ảnh của cô.

Lạc Hàm đã hiểu, thanh âm lạnh lẽo vang lên khiến Tiêu Triết chú tâm hơn: "Bên trong phòng quan sát có người của bọn chúng, thứ cậu đang nhìn

thấy chỉ là đoạn băng phát lại. Hoặc có thể, camera đã bị bọn họ dỡ xuống."

"Vậy làm sao bây giờ?" Tiêu Triết nóng như lửa đốt.

Đàm Mạt một mình ở một nơi nguy hiểm như vậy.

"Nếu như ngay bây giờ xe cảnh sát xuất hiện sẽ đánh rã động cò. Chúng ta qua bên nhà Hoàng Tông Tường lấy chứng cứ cũng phải dè chừng trước sau." Lạc Hàm nhìn về phía trước, anh đã tiếp cận vị trí của Đàm Mạt.

Đàm Mạt! Chờ tôi!

"Lạc Hàm! Cậu muốn đi một mình ư?" Tiêu Triết bỗng nhiên hiểu được ý của Lạc Hàm. Anh muốn đơn thân độc mã???

"Ừm. Cậu phải một nhóm người đến gần khu vực đó đợi lệnh. Đừng để lộ, nếu như quá một tiếng không thấy tôi ra, cậu lệnh cho mọi người xông vào. Còn nữa, giúp tôi liên lạc với bệnh viện tổng bộ, hẹn trước một chuyên gia tốt nhất." Thanh âm trầm thấp ấy lại khiến Tiêu Triết càng thêm lo sợ: "Cô ấy ... Khả năng đã gặp chuyện rồi!"

Đèn xe vụt tắt, đêm đen che kín trời đất.

Lạc Hàm lấy từ phía cốp sau hai cây súng, kiểm tra đạn dược. Khẩu súng luôn mang theo bên người, không ngờ đến đã một năm trôi qua đặng đến. Một lần nữa mò đến những thứ đồ này lại vì một khuôn mặt ngây thơ làm anh tức đến nội thương.

Thân thủ thoăn thoắt, Lạc Hàm dựa vào vách tường, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh trong gian gác công, rất yên tĩnh.

Anh nheo mắt, vươn mình, nhìn vào bên trong: Hai người bảo vệ bị đánh ngất, cột chặt vào nhau, bịt mắt và dán kín miệng, vẫn chưa tỉnh lại.

Trên màn ảnh ở phòng quản lý Lạc Hàm không thấy bất kỳ điểm khác thường nào. Lạc Hàm nhếch miệng: Rất tốt!

Thì ra bọn chúng cũng lo bị phát hiện.

Luồng khí nguy hiểm xẹt qua gương mặt anh tuấn, đôi mắt thâm thúy ánh lên tia lạnh lẽo: Nếu như bọn mày đã thương cô ấy, tao sẽ cho bọn mày đến gặp bội.

Lạc Hàm có cảm nhận phương hướng tốt hơn Đàm Mạt rất nhiều. Bãi đậu xe dưới tầng hầm tối tăm, anh đóng tai, lặng yên lắng nghe, không buông tha bất kỳ một tiếng động nào dù là nhỏ nhất.

Phía trước cách đó không xa có tiếng bước chân nhè nhẹ và tiếng mở cửa rất khẽ, Lạc Hàm nắm chặt súng trên tay, nhưng không đi về phía hướng ấy.

Phía sau cánh cửa là con đường hẹp dài, chỉ đủ hai người vóc dáng trung bình đi lọt. Còn nữa, Đàm Mạt hẳn là đã đến được con đường bí mật kia mới gọi cho anh, còn không sẽ không có tín hiệu. Tìm đến con đường lách được tất cả camera ghi hình, Lạc Hàm tiến nhanh về phía trước.

Một người đàn ông tiến vào gian mật thất ở phía cuối con đường, quay sang một gã khá khôi ngô, mở miệng nói: "Tao đã đánh ngất cô ấy. Ra tay rất mạnh, trong thời gian ngắn không thể tỉnh được. Cũng vừa đi kiểm tra lại rồi, yên tâm!" Hắn mở rương, bắt đầu chuyển hàng vào trong: "Người phụ nữ đó không giống tiểu đầu, nhưng tao đã lục soát, trên người nó không có súng, cũng không có bất kỳ vũ khí có tính công kích nào ngoại trừ điện thoại di động và chìa khóa, cùng mấy tờ tiền lẻ. Không có thêm gì khác. Chúng ta có nên báo lại với ông chủ không?"

Gã đẹp trai kia đáp lời: "Quên đi! Nếu đã không có uy hiếp cần gì phải vợ thêm việc. Phóng chừng là bọn công nhân muốn vợ vét chút của cải thôi. Mau chuyển hàng đi!"

Trước mặt bọn chúng là số ma túy của Hoàng Tông Tường, trắng toát một mảng lớn. Trong chốc lát, hàng đã sắp đầy rương.

*

Tầng hầm đen kịt, Lạc Hàm dựa vào tiếng vang yếu ớt kia tiến về phía trước.

Luôn bình tĩnh và hờ hững như Lạc Hàm không phát hiện ra được bàn tay anh đang nắm khẩu súng càng ngày càng chặt: Đàm Mạt, Em ở đâu?

Nếu như bọn chúng muốn chuyển ma túy đi, lại không được phép để camera quay lại thì chúng phải đem xe đậu ở ... Đúng! Phải là điểm mù của camera, cũng là điểm nhóm Tiêu Triết lắp đặt thiết bị theo dõi.

Một chiếc xe tải màu đen đang nằm yên tĩnh ở vị trí đó.

Bên cạnh có một người nằm trên đất.

Lạc Hàm không lập tức chạy xốc đến. Anh từ từ quan sát xung quanh. Nơi đỗ xe và lối vào mật thất có một khoảng cách nhất định, cũng không có người giám sát, xem ra rất ít nhân lực. Những chuyện thế này đương nhiên chẳng nên giống trống khua chiêng làm gì.

Anh dợm bước chân, đột nhiên có một người đàn ông cao to đẩy một cái rương từ cửa đến vị trí anh đang đứng. Lạc Hàm nghiêng người, trốn ra góc sau.

Người đàn ông kiểm tra Đàm Mạt một chút.

- Hừm! Chưa tỉnh, cũng không có dấu hiệu tỉnh dậy!

Hắn bỏ tay Đàm Mạt sang một bên, rồi bắt đầu chuyển từng túi từng túi trong rương vào trong thùng xe. Sau khi xong xuôi, hắn xoay người quay vào trong mật thất.

Xác định hẳn không thể nhanh chóng quay trở lại, Lạc Hàm chạy nhanh đến bên người Đàm Mạt.

Đàm Mạt đội mũ lưỡi trai, nhịp thở đều đặn, lẳng lẳng nằm trên đất, bình yên như một pho tượng. Lạc Hàm nhẹ nhàng nâng gáy của cô lên, cảm giác dinh dính nơi lòng bàn tay khiến tim anh đập nhanh một nhịp - Là máu!

Đôi mắt sâu thẳm nhìn gương mặt trắng bệch của Đàm Mạt, thần sắc lạnh lùng liếc về hướng cửa, sau đó cũng Đàm Mạt trên lưng.

Vừa tỉnh rời đi bỗng nhiên nghe thấy tiếng đẩy cửa.

Lạc Hàm đội mũ của Đàm Mạt lên đầu mình, vươn người ôm cô vào lòng, khuôn mặt của cô dán chặt trong lồng ngực anh. Nhiệt độ ấm áp dần dần vây quanh cơ thể lạnh lẽo của cô. Ánh mắt anh lạnh lùng đến bức người, im lặng nhìn người đàn ông tiến tới. Chờ đến khi hẳn trông thấy mình, anh nhếch miệng, nở nụ cười cảnh cáo, nòng súng không hề chậm trễ bắn thẳng vào tim hẳn.

Không có bất kỳ thanh âm nào, yên tĩnh tựa như cùng Đàm Mạt ngủ say.

Người đàn ông cường tráng chưa kịp rõ ràng chuyện gì đang xảy ra đã ngã lăn trên nền đất.

Lạc Hàm thu hồi súng giảm thanh, đưa tay nhẹ vuốt lại tóc đang lòa xòa trước trán Đàm Mạt. Hàng mi của cô thật dài, hô hấp yếu dần. Anh thở dài một hơi: Làm sao lại ngốc như thế? Một mình đến nơi này mà không sợ sao?

Lạc Hàm cũng Đàm Mạt lại trên lưng, không quan tâm đến số lượng lớn ma túy kia. Anh đặt nhẹ tay Đàm Mạt trước ngực mình, cô vẫn chưa tỉnh nên không thể nghe được tiếng anh thì thầm bên tai:

- Đám Mạt tôi nói rồi! Từ đây về sau nơi nào có tôi phải có em. Cũng như vậy, sau này, khi em đi đâu cũng phải có tôi.

Chiếc Land Rover màu đen của Lạc Hàm lướt nhanh trên con đường cao tốc.

Trong bóng đêm mịt mờ, gã đàn ông núp trong bóng tối bước ra, đá văng tên đàn ông cường tráng nằm ngã lăn trên nền đất. Hẳn lái xe chiếc xe tải ra khỏi tầng hầm, giọng tỉnh rụi, báo cáo: "Cậu chủ, hàng đã đến tay. Chỉ có điều ... xuất hiện một khúc nhạc lạc điệu."

Người đàn ông anh tuấn đứng trước cửa sổ sát sàn, cầm ly vang đỏ, nghe thông tin từ đầu dây bên kia truyền tới, hẳn bỗng nhiên cảm thấy hứng thú: "Khúc nhạc đê mê gì?"

Gã vừa lái xe vừa đáp lời: "Có người giống như chúng ta, đã đoán được vị trí tàng trữ ma túy của Hoàng Tông Tường nhưng lại không thèm quan tâm đến ma túy."

Người đàn ông mệnh danh cậu chủ quơ quơ ly rượu trong tay, nhìn xuống con đường phía dưới, thanh âm lạnh lẽo: "Ồ? Thật hứng thú!"

Tên đẹp trai đẩy một tốp hàng nữa ra, nhìn đồng nghiệp của mình đang ngã trên đất, không còn trông thấy bóng dáng chiếc xe tải thì hoảng sợ. Hắn tiến đến sờ sờ, còn sống.

Sau đó hắn run run rẩy rẩy rút điện thoại, giọng điệu rõ ràng là kinh hoàng tột độ.

Hoàng Tông Tường đang hưng phấn luận động trên giường, nhận được cuộc gọi bỗng chốc nổi trận lôi đình, tát người phụ nữ dưới thân mấy bạt tai. Ầ ồm má sưng húp chạy vọt ra ngoài. Hoàng Tông Tường khoác thêm áo, phẫn nộ hạ lệnh: "Cút ngay chờ tao về!"

*

Lạc Hàm nhìn lướt qua điện thoại di động, gọi một cuộc cho Tiêu Triết, thanh âm bình tĩnh trước sau như một: "Tiêu Triết, cậu trở về phòng theo dõi. Thiết bị theo dõi siêu nhỏ của chúng ta lắp đặt trước đó đang khởi động. Phải người đuổi theo ngay lập tức."

Chấm tròn nhỏ di động trên màn hình.

Lợi dụng thiết bị công nghệ định vị hiện đại bây giờ nhóm người của Lạc Hàm đã có thể lần theo chiếc xe chứa đầy ma túy.

Tiêu Triết đáp lời: "Ừm! Được! Cậu hãy tin tưởng huynh đệ của mình!"

"Bất cứ lúc nào cũng phải liên lạc với tôi. Lo cho Đàm Mạt bên này xong, tôi sẽ đích thân chạy qua. Còn nữa, cẩn thận người bên cạnh cậu!" Lạc Hàm nói tiếp.

"Ừm! Tớ biết rồi, sẽ không để cho tên nội gián ấy phát hiện. Yên tâm, tiểu đội ra quân hôm nay đều là anh em của tớ. Tớ sẽ báo với bọn họ giữ kín bí mật đêm nay chúng ta đã từng đến công xưởng."

"Lạc Hàm! Đàm Mạt giao cho cậu!" Tiêu Triết cúp điện thoại, như một quân nhân chân chính.

Chiếc xe Land Rover màu đen của Lạc Hàm đã đậu trước cửa lớn bệnh viện, thư ký đang đứng chờ sẵn trông thấy Lạc Hàm liền chạy tới: "Cậu chủ, bệnh viện thông báo với tôi rằng bên đó phải sắp xếp chuyên gia trị liệu, tôi chưa nói lại với chủ tịch mà qua đây trước. Cậu bị thương sao?"

Lạc Hàm không trả lời ông ta, mà đi thẳng tới quầy trực: "Bị thương ở đâu. Mau mời bác sĩ chuyên khoa đến!"

Vị thư ký bấy giờ mới nhận ra người bị thương là cô gái đang được cậu chủ của ông ôm trong ngực.

Sắc mặt cô gái trắng bệch, khuôn mặt cậu chủ lại rất nghiêm túc. Ông ta lùi về sau, không lên tiếng.

Bên ngoài phòng giải phẫu, Lạc Hàm ngồi trên ghế dài, hai tay đan vào nhau, nhắm mắt lại. Bộ dạng lãnh đạm, trước sau như một. Vị thư ký nhìn anh. Đây là lần đầu tiên cậu chủ vốn kiêu kỳ của ông biểu hiện ra sự lo lắng trước mặt người khác. Hàng mi hẹp dài của Lạc Hàm yên vị trên khuôn mặt trắng nõn, đôi môi mím chặt, yên tĩnh đến mức khiến ông ta sợ sệt.

Lạc Hàm không nói một lời, thỉnh thoảng liếc nhìn điện thoại trong tay, thần sắc uy nghiêm.

Ông ta đoán Lạc Hàm có việc phải rời đi, mở miệng giọng ân cần: "Cậu chủ, nếu cậu không yên lòng, vị tiểu thư ấy cứ giao cho tôi trông nom."

Lạc Hàm liếc mắt nhìn ông ta, thì thầm: "Cám ơn! Có điều, tôi nghĩ có người còn thích hợp hơn!"

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Chưa đầy một tiếng, bác sĩ chuyên khoa đeo khẩu trang bước ra. Trông thấy vị thư ký ông ta hơi sững sốt một chút, sau đó chạy nhanh đến bắt tay: "Đừng lo lắng! Vết thương đã xử lý xong xuôi, không nghiêm trọng, chỉ hơi bị chấn động não, cần phải nghỉ ngơi mấy ngày!"

Vị thư ký thở hắt ra một hơi, nở nụ cười: "Cám ơn anh!"

Bác sĩ đi ngang qua dãy ghế, khi nhìn thấy Lạc Hàm, ông ta khẽ run. Lạc Hàm liếc mắt nhìn ông ta, nhẹ gật đầu, lúc này bác sĩ mới dám rời đi.

Cửa phòng giải phẫu bật mở, Đàm Mạt được đẩy ra ngoài, an tĩnh ngủ say lại khiến người khác cảm thấy đau lòng, thân thể gầy yếu, quấn một vòng băng trắng. Lạc Hàm mấp máy môi. Không ai nghe rõ anh đang nói gì, những lời nói ấy chỉ dành cho một mình mình: Đàm Mạt! Xin lỗi!

Ga trải giường trắng bệch như sắc mặt Đàm Mạt lúc này, mái tóc tán loạn trên gối giống như tấm vải trắng bị vấy mực. Lạc Hàm ngồi trên sofa trong phòng bệnh cao cấp, trên tay anh vẫn cầm điện thoại di động của Đàm Mạt. Danh bạ điện thoại rất ít số. Ngoài trừ anh, phòng cảnh sát hình sự, thì cũng chỉ có ba mẹ cô và một người tên Mộ Hà.

Lạc Hàm nên cảm ơn trời đã được ban cho anh một trí nhớ siêu phàm. Hai từ Mộ Hà này anh nhớ, dĩ nhiên không phải từ miệng của Đàm Mạt, mà là từ một huynh đệ tốt khác của anh - Khương Vĩnh Ân, người này là một thiên tài trong lãnh vực kỹ thuật. Lạc Hàm cũng nhớ ra trong đợt xét

tuyển lần thứ hai, Đàm Mạt nhận được một cú điện thoại, cô gọi người đầu dây bên kia là 'Mộ Mộ', ắt hẳn là gọi Mộ Hà.

Đứng dậy, giúp Đàm Mạt điều chỉnh chai nước truyền dịch.

Anh nên đánh giá một người phụ nữ thông tuệ, đã từng cùng cảnh sát Mỹ phác họa chân dung tội phạm, phá được vụ án lớn, lại có thể lỏ mãng một mình đi đến nơi hẻo lánh như thế, hơn nữa, lại không mang theo bất kỳ vật phòng thân này như thế nào đây?

Vị thư ký vừa mới tiếp điện thoại của Tiêu Triết quay trở vào. Ông ta có thể hiểu sơ được tình hình, mở miệng an ủi: "Cậu chủ, cậu đừng quá tự trách!"

Động tác Lạc Hàm khựng lại, không đáp lời ông ta.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Lạc Hàm có cảm giác hổ thẹn, cũng may anh đến kịp lúc, cũng may cô không bị thương nặng.

Anh đã sớm đoán ra được lối vào mật thất khu tàng trữ ma túy nhưng lại không nói với cô, cũng không thể ngờ được cục diện lại thành ra thế này.

Đối với Đàm Mạt, Lạc Hàm vẫn chưa quen thuộc sự có mặt của cô bên anh, cũng giống như trước đây, anh chỉ thích xử lý công việc một mình. Đàm Mạt là trợ thủ của anh, cũng giống như anh luôn quan tâm những chi tiết nhỏ nhặt nhất, có những lúc sức quan sát khinh người của cô khiến anh giật mình và phải nhìn cô bằng ánh mắt khác xưa.

Anh vuốt trán, sai lầm này anh sẽ không tái phạm lần nữa.

Ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ, lặng yên tiến vào, đêm còn rất dài.

Chuyện Đàm Mạt bị thương không để cho những vị quan lớn nhà họ Đàm biết, cho dù là anh cũng chẳng cách nào có thể ngăn cản bọn họ đưa Đàm Mạt đi.

Lạc Hàm ngửa đầu dựa vào thành ghế sofa. Hiện tại, anh không thể để cô đi, anh cần cô.

Nhận được điện thoại là lúc Mộ Hà đang ngủ trên chiếc giường đơn ở phòng thí nghiệm. Bị đánh thức, cô tức giận cho dù nhìn màn hình biết đó là của Đàm Mạt: "Mạt Nhi, sớm như vậy đã kéo đầu tớ dậy? Hệ thống của cậu bị úng nước à?"

Nghe được thanh âm của Mộ Hà, Lạc Hàm yên lặng một chút, sau đó lên tiếng: "Cô Mộ! Tôi là Lạc Hàm, thủ trưởng của Đàm Mạt. Hiện tại cô ấy đang nằm viện, nếu tiện mong cô ghé qua bệnh viện tổng bộ một chút. Nếu như không được, tôi có thể phái người đến trợ giúp công việc cho cô cho đến khi nào cô rảnh mới thôi."

Mộ Hà chỉ cần nghe hai chữ 'Bệnh viện' lập tức tỉnh cả người. Cô bỏ qua ngữ khí kiêu căng trong câu nói của Lạc Hàm, vừa nghe điện thoại vừa đứng dậy, vài từ đơn giản nhưng ngữ điệu vô cùng lo lắng: "Tôi đến ngay!"

Khi trông thấy Mộ Hà, lần đầu tiên một người luôn chẳng có chút hứng thú với chuyện 'nhi nữ tình trường' chợt giác ngộ được tại sao Khương Vĩnh Ân đã từng nói với anh một câu: Biết rõ rõ ràng ràng là có rất nhiều người, nhưng cũng nhất định phải là cô ấy.

Mộ Hà và Đàm Mạt mang đến cho người đối diện hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Cô ta xông vào phòng bệnh, trên người vẫn mặc chiếc áo blouse, mái tóc cột phía sau, dáng vẻ có chút mệt mỏi, những dáng dấp dịu dàng tinh tế lại tạo cho tâm tình đối phương tốt dần lên.

Nhìn Đàm Mạt trên giường bệnh, Mộ Hà cau chặt mày, thẳng thừng trách cứ: "Anh Lạc, anh có thể giải thích được tình huống này không? Mạt Nhi nhà tôi hôm nay mới từ Hongkong trở về thôi mà."

Lạc Hàm khẽ nhíu mày, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong, cô Mộ đây khác xa so với vẻ ngoài rất nhiều, "Cô có thể chờ đến khi cô ấy tỉnh lại rồi kể cho cô nghe. Còn bây giờ, tôi cần cô báo tin cho người nhà cô ấy."

Tìm đến cô chỉ vì chuyện này?!!!

Mộ Hà thoáng chút không hài lòng, nhưng cân nhắc ... Nếu để cho ông nội Đàm biết chắc chắn cuộc sống sau này của Đàm Mạt nhất định không dễ chịu nữa. Cô ta quyết định nên phớt lờ người đàn ông hung hăng, kiêu ngạo, lạnh lùng ở trước mắt: "Cho tôi một đề án có tính khả thi cao nhất!"

Lạc Hàm đứng lên, cầm chiếc áo khoác trên thành ghế sofa, bình thản: "Giải thích nguyên nhân vì sao đêm nay cô ấy không về. Thuận tiện, thêm lý do để cô ấy có thể ở bên ngoài ít ngày. Tôi nghĩ, cô Mộ tuyệt đối có đủ thông minh để xử lý chuyện này."

Khuôn mặt thanh tú của Mộ Hà né qua một tia khó chịu: "Anh định để Đàm Mạt nằm viện mấy ngày, còn gạt cả người nhà cậu ấy?"

"Yên tâm, vết thương của cô ấy không nặng!" Dứt lời, Lạc Hàm sải bước ra ngoài, vị thư ký theo sát phía sau.

"Này này ... Anh tính cho Mạt Nhi ở đây?" Mộ Hà hoàn toàn không hiểu nổi ý đồ của đại boss trước mắt. Tuy rằng vết thương của Đàm Mạt không nặng, nhưng băng vải quấn trên đầu cô ít nhất mấy ngày mới có thể tháo xuống được.

Lạc Hàm dứt hai tay vào túi quần, đôi mắt ánh lên tia bồn chồn: "Ý của cô là muốn cô ấy ở cùng tôi?"

Trước khi xoay người rời đi, anh bỏ lại thêm một câu: "VẬY sau này phiền cô Mộ nhé!"

Mộ Hà nhìn bóng lưng của Lạc Hàm, khẽ thở dài: Mạt nhi à ... Nếu so với Boss nhà cậu thì tớ thấy tớ vẫn còn là người tốt.

Lạc Hàm ra khỏi cổng, quay sang thư ký dặn dò: "Mời chuyên gia dinh dưỡng đến, chuyện của tôi không nên báo lại với ba tôi. Đêm nay cảm ơn ông. Tôi đi trước!"

Thư ký nhìn Lạc Hàm mở cửa xe, lái chiếc Land Rover rời đi, ông ta khẽ thở dài ... Khoảng cách mãi vẫn như trước đây.

Lạc Hàm đeo tai nghe, điểm đỏ nhấp nháy trên bản đồ, nó đang di chuyển về phía nội thành. Rất rõ ràng, tài xế đang lái xe và người chuyển hàng không phải là cùng một nhóm, nếu không phải vậy thì hàng chưa đủ, hẳn sẽ không rời đi.

Lạc Hàm nheo mắt: Chuyên vào trong thành phố tập nập, là người muốn khoe khoang thành quả của mình sao?

Hừm!

"Tiêu Triết, tình huống thế nào?"

Đầu dây bên kia, Tiêu Triết đã phái người tháo bỏ đoạn băng giả xuống, trên màn hình lúc này là cảnh tượng chính.

"Sau khi cậu cứu được Đàm Mạt, có người xuất hiện ở vị trí cửa hông, sau đó lái chiếc xe ma túy đi. Rõ ràng hẳn không phải là người của nhóm hai người sắp hàng kia!" Ngữ khí của Tiêu Triết thoáng run rẩy. Anh ta không ngờ được Lạc Hàm lại lợi hại như vậy, anh có thể dự đoán được hai nhóm sẽ hành động đồng thời, trước đó còn lệnh cho lắp đặt camera và máy theo dõi đúng vị trí.

"Nội dung có điều tra ra được không?" Lạc Hàm bình tĩnh hỏi tiếp.

"Hai người xếp hàng không nói chuyện nhiều, nhưng trước khi tiến vào mật thất, chúng có nhắc đến hai từ ma túy. Tớ đã phái người làm theo chỉ thị. Chiếc xe kia vẫn ở ngoại thành. Cậu đang ở đâu? Có cần tớ qua không?" Tiêu Triết dù sao vẫn còn trẻ tuổi, dễ bị kích động.

"Không cần! Cậu ở phòng quan sát, không lâu nữa bên trong sẽ xuất hiện quý. Cậu mở lớn hai mắt, bắt được chỗ của hắc cho tôi!" Lạc Hàm đánh bánh lái: "Theo xe để cho tôi. Giữ liên lạc. Ngắt máy đây!"

Đầu dây bên kia chỉ còn nghe những âm thanh tí tí, Lạc Hàm nhếch miệng. Đúng như anh suy đoán, cả hai bên đều sẽ không bỏ qua cơ hội này. "Hắc ta" cũng giống như trong suy đoán của anh ... Chỉ có điều vì sao hắc lại lãng phí thời gian như thế?

*

Người đàn ông lái xe, bên tai là tiếng cười sang sảng của cậu chủ. Gã khá kinh ngạc, vì sao hôm nay tâm tình của cậu chủ lại tốt như vậy?

"Cậu chủ, em không thể lái loanh quanh lẫn quẩn như vậy hoài được. Rốt cuộc phải chuyển hàng này đi đâu?"

Người đàn ông được mệnh danh là cậu chủ ngừng cười, con mắt sáng quắc nhìn ra ánh đèn lấp lánh phía ngoài cửa sổ. Giờ khắc này lại đẹp như vậy. Hắc nở nụ cười, nhẹ nhàng: "Steve, màý đoán thử coi tên đàn ông phát hiện ra nơi giấu ma túy giống chúng ta tại sao lại không lái xe đi?"

Steve cầm tay lái, ngẫm nghĩ: "Vì anh ta không biết trong xe là gì?"

Người đàn ông phá lên cười nhạt: "Màý cho rằng một người thông minh như thế lại ngốc như vậy sao?"

"Vậy thì vì cái gì?"

"À!!!" Cậu chủ đi đến trước tủ rượu, chọn một chai rượu đỏ lâu năm, chậm rãi rót vào ly cao cổ, thanh âm tùy ý, có chút lười biếng: "Vì trong mắt anh ta, người phụ nữ ấy còn giá trị hơn số ma túy đó gấp ngàn lần."

Steve không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi lại.

"Nếu giá trị đám độc phẩm này còn không bằng một ả đàn bà bị thương ... Vậy, chúng ta dùng nó trị một mạng!"

Cậu chủ quơ quơ ly rượu vang, đem ly rượu vừa rót đầy đổ vào gốc cây trong góc phòng, tư thái kiêu ngạo, xem thường, tựa như đang đối xử với đám ma túy đã tới tay: "Chúng ta đem số hàng này trả lại Hoàng Tông Tường rồi nhìn đám cảnh sát ngu xuẩn chơi với hản như thế nào!"

Steve không tin vào tai mình: "Chuyện này ..."

Ma túy nhiều như vậy, có giá trị cả chục triệu lại không cần? Gã không thể hiểu được cậu chủ của mình.

Không thấy đầu dây bên kia đáp lời, một giọng lạnh như băng truyền đến: "Mày muốn cãi lệnh?"

"Cậu chủ, em không dám! Em tuyệt đối không dám! Bây giờ em chuyển số hàng này đến đâu." Steve câm miệng, gã hiểu rõ cậu chủ của mình tàn nhẫn đến mức nào.

Cậu chủ cầm ly rượu, đôi mắt lơ đãng nhìn lên bầu trời đen kịt: "Đưa đến vị trí phát hỏa lần thứ hai. Cứ đặt vào trong mật thất của hản, cái mật thất mà hản luôn luôn lấy làm kiêu ngạo ấy. Để chúng ta giúp mấy tên cảnh sát ngu ngốc ấy một chút!"

"Vâng!"

Chiếc xe của Steve cuối cùng biến mất trong màn đêm dày đặc ở vùng ngoại ô.

Lạc Hàm nhìn điểm đỏ dần dần ra khỏi nội thành, tim anh đập nhanh hơn ... Mục đích của bọn chúng không phải là ma túy mà là Hoàng Tông Tường. Ngón tay anh gõ nhẹ trên bánh lái, khi rơi vào suy nghĩ anh thường vô thức làm động tác này.

Điểm đỏ cuối cùng cũng tiến vào khu vực nguy hiểm mà anh đã khoanh vùng, Lạc Hàm khẽ nhếch miệng.

Rất thú vị!

Xem ra lần này đã gặp được kỳ phùng địch thủ.

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Steve dừng xe ở nhà xưởng phát ra hỏa hoạn lần thứ hai. Vẫn đeo bao tay, đôi mắt màu trà quét tứ phía, tiếng động cơ vẫn vang những tiếng xì xì. Gã từng theo thiếu gia, nhiều lần từng vào sinh ra tử. Steve trốn ở phía đuôi xe tải, trong tư thế con báo đang sẵn mồi, lỗ tai kề sát mặt đất. Có tiếng động ... Có người đuổi theo sao?

Steve với tay lấy chiếc balo, tìm vị trí tốt nhất, lắp đặt thiết bị, xong xuôi gã tung người, đạp một chân vào hông xe vận tải mượn lực, nhẹ nhàng nhảy lên, bám tay vào song sắt lỗ thông gió, chỉ thoáng vài giây sau, biến mất không còn tăm hơi.

Lưu Hương Dương dẫn theo vài anh em đuổi đến nơi này, là bãi đậu xe tầng hầm của nhà xưởng xảy ra hỏa hoạn lần thứ hai. Khi đó lửa cháy rất lớn, chỉ duy nhất tầng hầm này không chịu tổn thất nhiều, bây giờ ngấm lại quả thật có vấn đề.

Bọn họ cầm chặt súng trong tay, tựa vào vách tường, nhẹ nhàng di chuyển về phía trước.

Lạc Hàm vẫn chưa đến, điểm đỏ trên màn hình ngừng di chuyển, ngay tại địa điểm anh suy đoán. Anh tăng tốc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước, Lạc Hàm xác định chắc chắn mục tiêu của 'Hắn' chính là Hoàng Tông Tường.

Xe cuối cùng cũng đến được nhà xưởng, Lạc Hàm cầm súng, không chạy thẳng về hướng bãi đậu xe, mà vòng cửa sau, nấp ở gốc cây đại thụ quan sát động tĩnh bên trong.

Bỗng nhiên bãi đậu xe tầng hầm vang lên tiếng nổ rất lớn. Lạc Hàm căng thẳng, anh em còn ở bên đó, nhưng anh không thể đi.

Quả nhiên, sau tiếng nổ này, có một chiếc xe hơi màu đen chạy vọt qua, dừng phía sau cánh cửa, một bóng người từ phía xa vọt tới. Lạc Hàm đứng yên một chỗ, giơ súng, mắt dán chặt vào thân ảnh ấy, ngay khi gã từ trong xưởng chạy ra ...

Lạc Hàm không hề do dự, nhắm thẳng đui phải của gã, bóp cò. Gã ngã rạp xuống nền đất, nhanh như chớp xoay người, hướng về phía Lạc Hàm nổ súng. Lạc Hàm vươn mình, lăn trên nền đất, lại nhắm vào đối phương.

Thế nhưng, một giọng phụ nữ truyền đến từ hướng chiếc xe: "Đừng động!"

Theo thanh âm ấy, Lạc Hàm nhìn thấy một người phụ nữ cao gầy, trên đôi giày cao gót từng bước từng bước đi về phía đồng bọn, che gã ở trước ngực mình rồi lùi về sau.

Lạc Hàm căng thẳng, anh giơ súng nhắm vào đầu ả.

Ở khoảng cách xa như vậy nhưng người phụ nữ vẫn cảm nhận được mùi nguy hiểm đang vây hãm lấy mình, vậy mà, ả chỉ cười lạnh: "Sau này còn gặp lại!"

Dứt lời kéo người đàn ông rời đi.

Lạc Hàm mím chặt môi, anh thu khẩu súng lại, chạy đến bãi đậu xe dưới tầng hầm. Mấy cảnh viên đang đứng ở đó, lửa cháy vẫn rất lớn, nổ

tung nền đất lộ ra mảng ma túy trắng xóa, còn có chiếc xe chiến lợi phẩm.

Lạc Hàm quay sang Lưu Hường Dương hỏi thăm tình hình, Hường Dương chuyển điện thoại của Tiêu Triết đang gọi đến cho anh nghe, đầu dây bên kia có chút lo lắng: "Lạc Hàm thế nào rồi?"

"Ma túy bị đưa ra hết ngoài cửa. Tôi nghĩ trước bữa tiệc sinh nhật của lão Hoàng Tông Tường chúng ta không thể không mời hẳn đến Cục cảnh sát coi lão dẻo miệng đến mức nào."

Cúp điện thoại, Lạc Hàm đút tay vào túi quần, ánh mắt nhìn ngọn lửa bập bùng trong bóng tối. Đảo mắt khu vực quanh hố lửa một vòng, đến vị trí camera do bọn họ lắp đặt, nở nụ cười .... Không biết 'Hắn' đã nghĩ tới nơi này chưa.

Trong phòng bệnh Bệnh viện tổng cục, khuôn mặt Mộ Hà lạnh tanh nhìn Đàm Mạt. Trông Mạt Nhi quần vải băng dầy cộm xem ra cũng chẳng dễ chịu gì, hiện tại im lặng là lựa chọn chính xác nhất.

"Cậu muốn làm gì?" Câu đầu tiên Mộ Hà mở miệng nói chính là câu hỏi này.

"Tớ ... tớ ... Muốn đi vệ sinh." Đàm Mạt cân nhắc, nhu cầu sinh lý tối thiểu phải được coi trọng.

"Trả lời câu hỏi của tớ đi. Tớ lặp lại lần nữa, cậu làm cho mình mẹ đầu sứt trán ... thấy vui không?"

"... Không vui ..." Thanh âm yếu ớt.

Cặp mắt trong vắt nhìn Đàm Mạt, có lẽ Đàm Mạt 'mắc' thật ... Mộ Hà quyết định tha cho cô bạn mình một lần, thời gian còn dài.

Cô y tá bưng khay thuốc lịch sự gõ cửa, cô ta nở nụ cười thật tươi đặt khay thuốc lên mặt bàn. Đàm Mạt nghiêng người một chút mới để ý người đàn ông anh tuấn phía sau lưng y tá. Lạc Hàm trong bộ âu phục đen, trên tay mang theo hai hộp cơm. Đàm Mạt cười cười khi thấy anh.

- Thì ra anh cũng đoán được cô đang đói bụng.

Đôi mắt đen láy của anh nhìn lướt qua Đàm Mạt: Vừa tỉnh, biểu hiện có phần hoảng sợ nhưng không có vấn đề lớn.

Y tá kiểm tra sức khỏe sơ qua, rồi đóng đúng vai người qua đường A yên lặng rồi đi ...

Sau đó, sau đó ... Không có sau đó.

Không gian chỉ một mảnh tĩnh lặng.

Chỉ đến khi tiếng kêu 'ùng ục' phát ra từ bụng Đàm Mạt mới đánh tan được bầu không khí này ...

Mộ Hà đang bày ra bộ mặt nghiêm túc cũng phải phì cười, cô ta xoa xoa đầu Đàm Mạt, đưa ra một tin tức khiến Đàm Mạt không lấy gì làm vui vẻ: "Nếu như Boss nhà cậu đã xuất hiện tớ không còn nghĩa vụ phải phụng bồi, có việc thì alo tớ, bên phòng thí nghiệm còn có việc."

Đây chính là 'Học bá' trong truyền thuyết!

Ở trong mắt Mộ Hà, nghiên cứu khoa học vẫn chiếm vị trí độc tôn!

Người phụ nữ này đã từng nói cô ta sinh ra là để hiến thân cho phòng thí nghiệm. Đàm Mạt cho rằng nếu như tình yêu có thể vượt qua cơ thể sống, cô tin chắc Mộ Hà sẽ không dẫn đo mà kết hôn với phòng thí nghiệm.

Mộ Hà chỉnh lại chiếc áo blouse, quay sang Lạc Hàm gật đầu, vẻ mặt thâm sâu khó lường, lên tiếng: "Còn lại xin nhờ cả vào anh. Việc anh bàn

giao, tôi đã hoàn thành rất tốt, tôi đã báo Đàm Mạt đi công tác một tuần, còn đi đâu, tôi không hề ngần ngại mà trả lời rằng 'Đó chính là nhà của anh!'."

Cô gái bị bán đi từ lúc nào không biết, Đàm Mạt, cứ như thế mà bị Mộ Hà vứt bỏ.

Đôi chân thon dài của Lạc Hàm từ từ hướng về phía Đàm Mạt, anh đưa tay, ngón tay trắng nõn, lạnh lạnh nhẹ nhàng vuốt ve trán của cô, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, thanh âm nhàn nhạt: "Còn đau phải không?"

Trong con người màu đen trong vắt đều là hình bóng của cô, ngón tay anh chậm chậm lướt qua tấm băng vải, đến bên tai, tiện tay vén tóc ra phía sau.

Đàm Mạt cẩn thận suy nghĩ câu hỏi này của Lạc Hàm, sau đó nghiêm túc sửa lưng anh: "Vết thương của tôi ở phía sau ..."

Lạc Hàm bật cười: "Vết thương ở phía sau còn đau không?"

Đàm Mạt lắc đầu: "Đỡ rồi, thật ra bây giờ cũng có thể tháo băng xuống được rồi!"

"Cứ để đó, trông rất đẹp." Lạc Hàm mở hộp cơm, cháo trắng cho bữa sáng rất thích hợp cho tình hình sức khỏe hiện giờ của cô.

Rất đẹp? Cô chỉ cảm thấy ý của Lạc Hàm chính là: Chơi rất vui.

Cô vừa vào phòng vệ sinh nhìn gương, chẳng khác nào đội cảm tử quân Nhật Bản.

Lạc Hàm chống bàn lên, đặt phần cháo trước mặt cô: "Không phải em đói bụng sao?"

Đàm Mạt cắn cắn môi, bụng réo âm ỉ thật sự quá mất hình tượng.

Cô múc một miếng ... Ái chà! Rất ngon

- Dĩ nhiên không phải do anh nấu.

Tựa như rất thỏa mãn với đáp án này, cô nở nụ cười, ăn hết nửa chén cháo.

Bỗng nhiên, Đàm Mạt ý thức được, người bên cạnh cô chính là Đại Boss!!

Nhìn phần cháo trước mắt, chần chừ lên tiếng: "Lạc Hàm, anh đói không?"

Lạc Hàm ngồi trên ghế cạnh giường, tay chống cằm nhìn cô. Tuy anh không đói nhưng lại đáp lời: "Có!"

Đàm Mạt mím mím môi ... Vừa rồi sao không nói!

Anh cứu cô, còn chịu bụng đói nhìn cô ăn. Đàm Mạt quyết định quên câu trả lời này của anh, nói lảng sang chuyện khác: "Khi nào thì tôi được xuất viện?"

"Ăn không vô thì đừng miễn cưỡng."

Nói xong, Lạc Hàm tự giác đem cháo đặt trước mặt mình, nhìn cô ăn anh cũng thấy đói, ngay cả chiếc miếng cô ăn, miệng nho nhỏ ... Ừm ... Hương vị rất tuyệt!

Đáy mắt ánh lên ý cười, liếc nhìn Đàm Mạt, rồi tự viện ra một lý do chính đáng: "Chúng ta không nên lãng phí thức ăn!"

Không hiểu sao khuôn mặt của Đàm Mạt ửng đỏ.

- Lạc Hàm không biết đó là chiếc miếng cô đã dùng qua rồi ư?

Xem ra, ngày hôm nay cần phải quên rất nhiều chuyện ... nhưng có một việc cô không thể quên. Ngay khi Lạc Hàm đặt chén cháo xuống, chuẩn bị dọn bàn cho cô, Đàm Mạt đột nhiên nắm lấy cổ tay Lạc Hàm, lòng bàn tay cô hơi lạnh; nhưng, khi chạm vào anh, chỉ một chốc lát Lạc Hàm lại cảm giác nơi cổ tay mình nóng hừng hực.

"Lạc Hàm, hình như tôi chưa nói tiếng cảm ơn anh! Cảm ơn!" Đàm Mạt nhẹ nhàng lên tiếng nhưng từng chữ rất rõ ràng, ở khoảng cách gần như vậy cô có thể ngửi được hương vị thanh nhã, thuần khiết trên người anh.

Lạc Hàm sửng người, ánh mắt cô chân thành, không hề né tránh, nhìn thẳng vào anh, Lạc Hàm dường như nghĩ đến chuyện gì đó, khóe môi nở nụ cười: "Hai chữ này, em nói ra có hơi sớm!"

"Hả???" Đàm Mạt lơ ngơ không hiểu.

Lạc Hàm không nói thêm lời, thu dọn xong xuôi: "Tôi quay lại phòng thẩm vấn, em cùng đi hay về lại nhà tôi."

Đàm Mạt không chú ý đến câu sau, tự nhiên trả lời: "Dĩ nhiên là cùng anh quay về phòng thẩm vấn."

*

Lạc Hàm dựa vào ghế nhìn người trên màn ảnh, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, Triệu Hàn, kỹ thuật viên mở miệng nói: "Giáo sư Lạc, người này chúng tôi đã đối chiếu và tra xét qua, đây chính là trợ lý riêng của Hoàng Tông Tường, tên Trần Hàng, đã theo Hoàng Tông Tường nhiều năm."

Lạc Hàm ừ một tiếng, rơi vào trầm tĩnh.

Lão Hoàng ngồi trên chiếc ghế phòng thẩm vấn, một thân âu phục cao cấp, tóc chải bóng lờng. Lão nhìn người đàn ông đối diện, nở nụ cười

gượng: "Đại Đội trưởng, tôi vô tội!"

Tôn Đại Hải nhìn Hoàng Tông Tường, không thèm để ý đến vẻ mặt oan ức của lão, "Ông chủ Hoàng, nhà xưởng do ông đầu tư mấy ngày trước phát sinh hỏa hoạn rất lớn, tối hôm qua sau khi kiểm tra lại phát hiện ra một lượng lớn ma túy được giấu dưới lòng đất, ông giải thích sao về chuyện này?"

Hoàng Tông Tường trợn tròn hai mắt: "Tàng hầm giấu ma túy??? Tôi không biết! Tôi mặc dù là cố đồng nhưng không phải là người nắm quyền."

Đội trưởng Tôn phớt lờ khả năng diễn kịch của lão, tiếp lời: "Thế nhưng, theo như camera ghi hình trông thấy trợ thủ của ông là Trần Hàng chở một chiếc xe chứa đầy ma túy đến tòa nhà này, có phải là người nhận lệnh của ông hay không?"

Cặp mắt của Hoàng Tông Tường đảo một vòng. Đáng chết! Chúng nó dám lợi dụng người của hắn? Thế nhưng, tên tiểu tử Trần Hàng kia theo lão đã nhiều năm, là đứa tuyệt đối trung thành.

"Tôi thật sự không biết chuyện gì hết!" Lão Hoàng dãn mắt bình tĩnh.

Lạc Hàm đứng trước màn hình, khuôn mặt đăm chiêu. Khi con người ta nói dối, cặp mắt vô thức đảo qua đảo lại. Nhắc đến ma túy, mắt của Hoàng Tông Tường nhìn đi nơi khác, nhưng khi nói về Trần Hàng, vẻ mặt của lão ta có chút khiếp sợ nhìn về hướng Tôn Đại Hải. Xem ra người nấp trong bóng tối là kẻ Hoàng Tông Tường không dễ đụng vào.

Cuộc thẩm vấn chẳng có kết quả, nhưng Trần Hàng vì không có chứng cứ chứng minh không có mặt tại hiện trường nên bị tạm giam. Hoàng Tông Tường chẳng chút âu lo, lên xe ra về. Ngồi vào xe, ánh nhìn của lão trở nên hung hăng hơn. Rõ ràng có kẻ muốn từ từ chơi chết lão!

Lạc Hàm đưa Đàm Mạt về nhà, chỉ khác một điểm lần này không phải là nhà của cô.

Lần thứ hai về đến khu biệt thự cao cấp của Lạc Hàm, Đàm Mạt lên tiếng hỏi, ngữ khí đầy nghi hoặc: "Đêm nay vẫn phải tăng ca sao?"

Lạc Hàm nhàn nhạt đáp lời: "Không phải, là đi công tác."

"Đi công tác? Đến nhà anh làm gì?"

Anh nheo mắt, mỉm cười: "Hừm! Là đi công tác đến nhà tôi."

Rốt cục Đàm Mạt cũng hiểu ý tứ trong câu nói của Mộ Hà khi còn ở bệnh viện. Nhìn dáng vẻ cảm tử quân của cậu, nếu như về đại viện ...

Ái chà... nói cho cùng đi công tác vẫn tốt hơn...

Ở trong nhà Lạc Hàm mấy ngày, bằng vải cũng đã có thể gỡ bỏ, nhiệm vụ quan trọng nhất cũng đã đến. Tuy Trần Hàng đang bị tạm giam, chuyện tàng trữ độc phẩm cũng bị lộ ra ánh sáng, tất cả dư luận đều khá bất lợi với Hoàng Tông Tương nhưng những chuyện này đều không ảnh hưởng đến yến tiệc sinh nhật đã được định sẵn của lão.

Bên trong chiếc xe Bentley màu bạc, Lạc Hàm trầm tĩnh nhìn cô gái đang ngồi ở vị trí phụ lái kia. Cảm nhận được ánh mắt chăm chăm của anh, Đàm Mạt biết điều rút ra một tờ khăn giấy. Đêm nay cô trang điểm rất kỹ nhưng xem ra Đại Boss của cô vẫn chưa hài lòng. Vừa đưa tay tính lau má hồng, Lạc Hàm bỗng nhiên mở miệng, thanh âm lạnh lạnh: "Không cần!"

Đàm Mạt nghiêng đầu nhìn nửa bên mặt của Lạc Hàm, anh nhếch miệng: "Rất ưa nhìn!"

Đàm Mạt ngẩn người, luồng khí nóng từ từ dâng nên, bồng rít gò má. Cô ngồi thẳng lại, dùng mu bàn tay chạm nhẹ vào má ....

- Cô chỉ đỏ mặt vì trong xe nóng quá mà thôi.

Trước đã từng đột nhập vào hệ thống bảo an của nhà họ Hoàng, Lạc Hàm đã biết được phòng ngủ của Hoàng Tông Tường. Lão ta nhất định sẽ cất tư liệu quan trọng nhất ở nơi gần mình nhất. Sau khi vào phòng yến hội, Lạc Hàm và Đàm Mạt hẹn trong lúc mọi người đang cắt bánh kem sẽ gặp nhau tại phòng ngủ của Hoàng Tông Tường ở lầu ba.

Tất cả khách mời trong tiệc sinh nhật của Hoàng Tông Tường đều là giới tinh anh trong thành phố, một mình Đàm Mạt đứng khuất trong một góc, đôi mắt quan sát nhất cử nhất động của Hoàng Tông Tường. Khi mọi người cùng nhau nâng ly chúc mừng lão, cô lách người, lặng lẽ rời đi. Lên đến lầu ba, không biết Lạc Hàm dùng cách gì đã có thể mở được cửa phòng của Hoàng Tông Tường.

Đàm Mạt đẩy cửa bước vào, Lạc Hàm trong bộ âu phục đen, dáng người thẳng tắp đứng ngay giữa phòng, tay đút túi quần, bình tĩnh quét mắt nhìn khắp không gian.

Đàm Mạt nhẹ nhàng đóng cửa: "thế nào?"

Đôi mắt Lạc Hàm ánh lên chút khinh bỉ và nụ cười ngạo mạn: "Bức tường phía sau giường ngủ."

Anh bước đến, đầu giường có một ổ điện, thế nhưng, chỉ cần đẩy nhẹ tay liền lộ ra một núm hình tròn và một dãy phím số.

"Mật mã ... Tôi lại không có đầu mối gì." Đàm Mạt chưa từng có chút kinh nghiệm nào về những tình huống thế này. Cô liếc nhìn Lạc Hàm. Đại boss của cô vẫn đang đưa mắt nhìn khắp gian phòng thuận miệng đáp: "Tôi không hi vọng em!"

Đàm Mạt mấp máy môi ... Một câu nói thật sự đã kích cô.

Lạc Hàm bổ sung thêm: "Em đi quan sát xung quanh một vòng giúp tôi!"

Dứt lời anh đi loanh quanh căn phòng: Trong phòng trang trí rất đơn giản, một chiếc giường lớn, một bộ bàn trang điểm, phía trên có một khung ảnh, trong hình là một người phụ nữ nở nụ cười ôn nhu, gương mặt hiền hòa. Toàn bộ không gian không hề khiến người ta cảm thấy khó chịu, không nhất quán với tác phong làm việc độc ác và xảo quyệt của Hoàng Tông Tường. Chiếc rèm cửa hoa văn đã bạc màu, xem ra đã cũ lắm rồi. Bức tường màu vàng nhạt, trên kệ tủ trang trí rất nhiều đồ gốm sứ tinh xảo.

Lạc Hàm ngồi xổm xuống, bắt đầu bấm nút. Ngón tay trắng nõn vừa đưa đến phím số liền bị Đàm Mạt kéo lại: "Anh xác định chưa? Nếu như sai, chỉ sợ sẽ kinh động đến cảnh sát."

Lạc Hàm liếc cô, thanh âm lạnh lạnh trầm thấp: "I Miss You."

Đàm Mạt sững người ... Gì nữa đây?

Nhưng phút chốc cô đã hiểu được ý của anh.

Trong căn phòng này, mỗi một chi tiết nhỏ nhất đều phản ánh hình bóng người vợ quá cố của lão, bàn trang điểm, ảnh chụp, những thứ đồ sứ nhỏ xinh, rèm cửa. Hoàng Tông Tường cũng không tái giá.

Đàm Mạt nới lỏng tay nhìn Lạc Hàm bấm số: 464778

Cách cách vài tiếng, phía tường lộ ra một khe hở nhỏ.

Vượt xa dự liệu của Đàm Mạt chính là, bên trong còn có một két sắt.

"Cái này ... Mạt mã chẳng lẽ nào lại là I Love You?"

Khi cô lên tiếng, giọng cô truyền vào tai Lạc Hàm du dương, anh coi đó như là lời tỏ tình, thoáng khựng lại một chút.

Đàm Mạt lên tiếng giải thích: "Nhớ mãi không quên nhất định là bởi vì yêu quá nhiều."

Đôi môi mỏng của Lạc Hàm khẽ mở, đôi mắt lấp lánh ánh sáng: "Loại cảm giác nhớ mãi không muốn quên còn là bởi, I Hate You."

Lão rõ ràng rất yêu vợ mình nhưng lại không thể nào giữ được sự chung thủy. Đây là một loại tình cảm mâu thuẫn, lão hận bà ta nhưng lại không quên được bà. Yêu hận đang xen, khắc cốt ghi tâm. Đó có lẽ cũng chính là lý do lão không hề quan tâm đến đứa con gái độc nhất của mình, quan hệ cha con lạnh nhạt, yêu quá hóa hận.

Lạc Hàm nhẹ ấn dãy số: 442838

Cạch một tiếng, két sắt mở toang!

Đàm Mạt ngạc nhiên nhìn Lạc Hàm, còn Lạc Hàm mau chóng lấy tư liệu, chụp lại.

Xử lý xong xuôi, hai người vừa bước khỏi cửa phòng ngủ của Hoàng Tông Tường liền nghe thấy tiếng gọi của một người phụ nữ.

Lạc Hàm khựng lại, đôi mắt đảo quanh bộ dạ phục trên người Đàm Mạt, bỗng nhiên cầm lấy tay cô dắt qua một phòng khác. Nếu như anh nhớ không lầm, đây chính là phòng của Hoàng San San.

Lòng bàn tay lạnh lẽo nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn của Đàm Mạt, cô không nhìn được vẻ mặt của Lạc Hàm lúc này.

Tiếng bước chân của người phụ nữ càng lúc càng gần, Đàm Mạt liếc nhìn Lạc Hàm đầy lo lắng, trong khi đó anh lại không chút nào khiếp sợ, bốn mắt nhìn nhau. Thời gian dường như ngừng trôi.

Đột nhiên, anh mỉm cười, vòng tay ôm lấy vòng eo Đàm Mạt. Cô lão đảo ngả vào lồng ngực của Lạc Hàm, nhưng được anh đỡ lấy, nhẹ nhàng kéo cô vào phía sau rèm cửa, thì thầm bên tai cô: "Đừng sợ! Phối hợp với tôi!"

Giọng nói trầm thấp, mỉa mai đến mức khiến Đàm Mạt ngẩn ngơ.

Người phụ nữ cất tiếng gọi từ ngoài cửa: "Cô hai, lão gia nói tôi lên mời cô xuống. Cô hai? Cô hai?"

Nói xong, bà ta đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là cảnh tượng một người đàn ông cao lớn ôm lấy cô gái nhỏ nhắn. Người đàn ông nhẹ nhàng nâng đầu của cô gái, bàn tay nắm chặt phần eo thon thả.

Lạc Hàm quay lưng về phía người phụ nữ, lạnh giọng nghiêm khắc: "Đi ra ngoài!"

"Vâng ... Vâng ... Xin lỗi cậu!" Người phụ nữ không trông thấy rõ hình dáng của hai người, nhưng đây là phòng của cô chủ, cô ta sợ hãi run rẩy bước ra ngoài mà không có bất kỳ nghi ngờ gì.

Màn đêm yên tĩnh, ánh đèn mờ ảo, dưới lầu vang lên khúc nhạc du dương, khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông phóng to trước mắt Đàm Mạt.

Cô trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên cô nhìn Lạc Hàm ở một khoảng cách gần như vậy: khí chất lạnh lùng, ngũ quan tinh tế, đôi mắt thâm sâu khóa chặt cô ...

Tim bất giác đập mạnh.

Bàn tay nóng rực của Lạc Hàm xuyên qua bộ lễ phục truyền vào thân thể cô, tay còn lại kéo nhẹ đầu.

Hàng mi cong dài, ánh mắt ngây ngô, căng thẳng, có chút chống cự, lại nửa tỉnh nửa mê, không hề chớp mắt nhìn anh.

Chỉ một giây, tim anh khẽ rung động.

Đôi môi Lạc Hàm khẽ nở nụ cười, từ từ nhắm mắt, anh nhẹ nhàng tựa như đang nâng niu một món đồ cổ quý giá, đôi môi lạnh lẽo khẽ chạm lên vầng trán thanh cao của Đàm Mạt, hôn nhẹ.

Cảm giác ấy tựa như bị điện giật, Đàm Mạt chỉ cảm thấy toàn bộ không gian như lắng đọng ....

Lạc Hàm mở mắt nhìn Đàm Mạt đứng yên như hóa đá.

Anh cười cười: "Nhớ cho kỹ, lần sau phải nhắm mắt lại."

"Lần sau gì?" Đàm Mạt đang mơ mơ màng màng, nói ra một câu không chủ ngữ.

Lạc Hàm nheo mắt: "Lần sau ... khi hôn em!"

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Đàm Mạt đứng ngây ngốc, chôn chân tại chỗ, mắt dường như không thể nào tin được những gì đang diễn ra. Cô ... cô vừa bị Lạc Hàm hôn sao?

Một người chưa từng trải qua chuyện yêu đương như Đàm Mạt bây giờ chỉ con biết ngơ ngác nhìn đại Boss ưu nhã và anh tuấn trước mắt.

Trong đôi mắt thâm sâu không thấy đáy của Lạc Hàm không thể nhìn thấu tâm trạng của anh lúc này. Anh nhẹ vỗ đầu Đàm Mạt, thanh âm êm tai vang lên: "Còn đứng ở đây chúng ta sẽ bị phát hiện."

Đàm Mạt lấy lại tinh thần, nghiêng đầu sang chỗ khác. Cô không biết làm sao có thể khống chế được khuôn mặt của mình, vì nó càng ngày càng đỏ.

"Chúng ta tách ra, tôi đem tư liệu ra ngoài, em quay lại hội trường, sau đó tôi đến đón em!" Ngừng một chút, ngón tay lạnh lạnh của anh vén lại mái tóc rối của Đàm Mạt, khẽ khàng lên tiếng: "Chờ tôi!"

Hai người chia thành hai hướng rời khỏi đó, Đàm Mạt bước đi nhưng thần trí vẫn chưa thể tập trung.

Lần đầu tiên bị một người, không phải người nhà, không phải Mộ Hà ôm ấp.

Lần đầu tiên bị người ta hôn. Tuy rằng chỉ ở trên trán, nhưng mà ... nhưng mà ... Đàm Mạt không nghĩ ra được vì sao Lạc Hàm lại làm như vậy...

Ngắm đi ngắm lại tình huống khi đó, cách Lạc Hàm đã làm là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Giải thích được như vậy, tâm tư Đàm Mạt thả lỏng.

Bỗng nhiên từ phía sau truyền đến cuộc hội thoại.

"Đờ hơn chút nào không?"

"Ông mày thật xui xẻo tự dừng lại trúng đạn. May là không sao. Nếu để cho tao nổ súng, tao nhất định ăn miếng trả miếng."

"Cô ta không biết đi đâu rồi. Bây giờ lộ mặt cô ta không phải là công nhân trong xưởng, tuy là đồng bọn nhưng không biết bản thân cô ta thì như thế nào!"

"Ai biết được!"

....

Đàm Mạt lạnh người, cô bước nhanh hơn - Là bọn chúng! Là bọn chĩa súng sau lưng cô khi ở trong mật thất.

Giày cao gót giẫm trên nền đất, lối hành lang dài và trống trải, có cô, có bọn chúng!

"Này A Hiên!" Người đàn ông cao lớn nói nhỏ bên tai đồng bọn: "Tầng này không phải không cho phép khách mời lên sao?"

"Ừ!"

"Phía trước hình như có người, nhìn bóng dáng không phải là người của chúng ta!" A Tường nhìn về phía trước.

Hành lang sâu hun hút lại đặc biệt yên tĩnh.

Ngay khúc quanh, Đàm Mạt lách người, biến mất trước tầm mắt của bọn chúng.

A Hiên nghi ngờ: "Mau đuổi theo kiểm tra!"

Đàm Mạt cảm nhận được người phía sau đang chạy theo, cô cẩn môi. Ngày hôm đó, trời rất tối, cô đội mũ lưỡi trai, bọn chúng chắc chắn không trông thấy mặt cô, nhưng lúc té xỉu ... Nếu như thật sự bị chúng nhìn ra, vậy thì cô không thể lấy lý do là khách quý đi nhầm phòng.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cô lo lắng. Cô nhớ ngay ngã rẽ đằng trước có cầu thang thông lên lầu trên.

Đàm Mạt nhấc váy, lộ ra mắt cá chân trắng nõn. Cô nghiêng đầu nghe ngóng: Phía sau không còn tiếng động, tại sao?

Bỗng nhiên!

Một đôi bàn tay mạnh mẽ mang theo nhiệt độ ấm áp trói lại cổ tay cô, kéo cô sang một bên. Không ngờ còn một mật thất khá hẹp và dài, được che khuất bởi hàng trúc.

Ngón tay thon dài bịt miệng Đàm Mạt, giọng nói trong vắt vang lên: "Đừng lên tiếng!"

Người này nghiêng người, kéo cô vào trong ngực. Mùi thanh trà thoang thoang bên mũi cô.

Người đàn ông quay lưng về phía đám trúc, bàn tay còn lại ôm chặt bờ vai Đàm Mạt, cả người cô nằm trọn trong lòng anh ta.

Bộ âu phục đen tựa như phủ kín bọn họ trong góc tối yên tĩnh.

Tim Đàm Mạt đập nhanh một nhịp. Mùi hương này quen thuộc quá ...
Mùi thanh trà thanh nhã.

A Hiên và A Tường đưa mắt nhìn nhau đầy khó hiểu. Bọn chúng rõ ràng vừa trông thấy một bóng người.

A Tường nhìn xuống phía cầu thang: "Chắc là xuống lầu rồi!"

Bọn chúng đứng đối diện đám trúc, thanh âm rất gần khiến Đàm Mạt căng thẳng tột độ.

Hình như người đàn ông ấy cũng rất hồi hộp, cách một lớp y phục cô vẫn có thể nghe tiếng tim anh ta đập khá nhanh.

Thời gian chầm chậm trôi.

"Chúng ta xuống dưới coi sao!"

Dứt lời, bọn chúng đi xuống lầu.

Tiếng bước chân càng ngày càng xa, Đàm Mạt rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên ... Người trước mặt cô, là địch hay bạn?

Người đàn ông buông bàn tay đang che miệng Đàm Mạt, Đàm Mạt ngay lập tức lùi về sau, nhưng lại bị anh ta dùng hai tay ôm lấy eo.

Cằm của anh ta chống lên đầu của cô, vóc dáng cao cao, độ cao ấy cô cũng có cảm giác quen thuộc.

Cô dùng sức đẩy anh ta ra.

"Mạt Nhi! Đã lâu không gặp!"

Ngữ điệu chùng gheo, anh ta nheo mắt, rõ ràng anh ta đang cố gắng để không phá lên cười.

Đàm Mạt mở to mắt, nhìn rõ được dáng vẻ của người đàn ông trước mắt.

Đã từng có người nói với cô 'Người ấy có nụ cười ấm áp, có thể khiến cho băng tuyết ngàn năm cũng phải tan, em nhất định sẽ thích cậu ta!'

Thế nhưng sự thật lại rất tàn khốc: Cô không thích anh ta, thậm chí còn có phần ghét bỏ.

Anh ta là ...

"Trình Tuấn?!!"

Đã bao nhiêu năm không gặp, thời gian thấm thoát thoi đưa đã biến một thiếu niên rạng rỡ như ánh mặt trời thành một người đàn ông phong lưu tiêu sái thế này.

Trình Tuấn nhếch miệng cười: "Mạt Nhi không phải đã nói với em rồi sao ... Gọi là ca ca*!"

Đàm Mạt mím mím môi thay cho câu trả lời không đồng ý, nhưng mắt cô vẫn dán chặt vào anh ta. Cô chậm rãi quan sát, đánh giá người đàn ông trước mắt. Đường nét anh tuấn, tựa như trước mắt cô không phải Trình Tuấn mà là người trong lòng cô luôn thương nhớ.

Cuối cùng, không thể tránh được hiện thực, nhàn nhạt lên tiếng: "Đã lâu không gặp Trình Tuấn ca ca*!"

Mắt phượng mày ngài, khí chất lạnh lùng trước sau như một. Trình Tuấn nhìn Đàm Mạt, tự sâu trong đáy lòng anh ta có thể lý giải được tâm tư Đàm Mạt:

Trong thế giới của Đàm Mạt, chỉ có duy nhất một người cô đồng ý cả đời gọi hai tiếng 'Ca ca'. Người ấy đã không còn bên cạnh cô, nhưng vĩnh viễn ngự trị trong tim cô.

Trên thế giới này có một loại người, rõ ràng người đó không tồn tại nhưng vẫn hiện diện, không một ai có thể thay thế được.

Người ấy là Đàm Hi.

Trình Tuấn cười cười, nhìn Đàm Mạt trong bộ lễ phục, anh ta lảng sang chuyện khác: "Sao em ở đây?"

Ánh mắt không còn chút kinh ngạc khi gặp lại mà thay vào đó là sự lãnh đạm, xa cách.

"Dĩ nhiên là được người ta ưu ái mời đến!"

Trình Tuấn đưa tay, nhưng Đàm Mạt nhẹ nhàng tránh ra. Anh ta cười cười: "Vẫn phòng bị với tôi như thế sao?"

Đàm Mạt yên lặng, lùi về sau vài bước: "Không có!"

"Ừ! Dùng từ 'Chán ghét' thì chuẩn hơn!"

Anh ta tựa như nhìn thấu Đàm Mạt. Đàm Mạt gỡ cánh tay anh ta đang chống trên tường, đáp lời: "Không có tình cảm lấy đâu ra chán ghét. Vừa rồi, cảm ơn. Không gặp!"

Cô cúi đầu, lách người, làn váy theo lực cuộn thành vòng tròn tuyệt đẹp. Cô đưa tay nhắc váy, vừa định cất bước rời đi ... Bàn tay của anh ta kéo cô trở lại. Lực đạo vừa phải, không mạnh khiến cô đau nhưng có thể khiến cô dừng bước chân.

Thanh âm ôn nhu của Trình Tuấn từ phía sau vọng đến: "Mạt Nhi! Không phải không gặp mà là tạm biệt."

Nói xong, anh ta buông tay nhìn bóng lưng thẳng tắp của Đàm Mạt đang thoáng chốc run rẩy, rồi rảo bước thật nhanh như muốn trốn chạy. Anh ta thu lại nụ cười, đôi mắt sáng lấp lánh cũng trở nên âm đạm. Anh ta nghiêng người dựa vào vách tường, đưa bàn tay vừa nắm cổ tay Đàm Mạt kia che kín mắt.

Bộ âu phục sẫm màu, mùi hương trúc thơm ngát và thái độ mãi mãi không thay đổi của Đàm Mạt ...

Trình Tuấn thả tay xuống, kéo lại chiếc nơ cho ngay ngắn, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Dưới hội trường tiếng nói cười vang lên rôm rả, Đàm Mạt quay trở lại gia nhập với đám đông. Cô cầm trên tay ly vang đỏ tìm kiếm bóng dáng Lạc Hàm.

Anh vẫn chưa quay lại?

Trong lúc cô đang loay hoay đưa mắt tìm, ánh đèn vụt tắt, chỉ còn ánh đèn pha lên sân khấu, vị MC cầm micro tuyên bố: "Bây giờ xin mời thiên kim tiểu thư của chủ tịch Hoàng, cô Hoàng San San lên phát biểu đôi lời!"

Một bóng dáng cao gầy lọt vào mi mắt. Bốn phía chìm trong bóng tối, chỉ có mỗi ánh đèn chiếu vào thân ảnh cô ta thu hút sự chú ý của quan khách.

Gương mặt Hoàng San San rất đẹp, giống mẹ cô ta như đúc, giọng nói cũng dịu dàng: "Cảm ơn quý khách đã bớt chút thời gian quý báu đến tham gia bữa tiệc sinh nhật của ba tôi. Tôi quanh năm ở nước ngoài học tập, không thể hiếu kính với ba mình. Vào một ngày trọng đại như hôm nay tôi xin các vị có mặt ở đây làm chứng, sau này San San tôi nhất định sẽ luôn bên cạnh ba mình, chăm sóc cho ba thật tốt, làm trọn đạo hiếu của phận làm con." Cô ta nở nụ cười ngại ngùng: "Đồng thời, tôi cũng muốn giới thiệu đến mọi người bạn trai của tôi, sau này anh ấy sẽ trở thành tân chủ tịch

công ty S, mọi người giúp đỡ và ủng hộ anh ấy nhiều hơn trong công tác. Hoàng San San tôi xin chân thành cảm ơn."

Ánh đèn pha chiếu chếch về phía sau Hoàng San San, một người đàn ông anh tuấn nở nụ cười nhìn mọi người, nụ cười ấy tựa như mặt trời sáng đến chói mắt, ngữ khí từ tốn: "Chào mọi người, tôi là Jason, kính mong được chỉ bảo thêm!"

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trình Tuấn xuất hiện dưới ánh đèn rực rỡ, đường nét tuấn tú khiến không ít chị em có mặt ở đó phải đỏ mặt.

Trong góc tối, Đàm Mạt cuộn tay thật chặt, nhìn chăm chăm về phía trước. Anh ta tự xưng mình là Jason, là bạn trai của Hoàng San San.

Làm sao anh ta có thể thích Hoàng San San được chứ?

Đàm Mạt vẫn tin tưởng một điều anh ta không thể yêu ai khác ngoài Đàm Hi!

Toàn bộ đèn trong hội trường lại được bật sáng trở lại. Người đàn ông đứng giữa sân khấu, ánh mắt bình tĩnh nhìn về một hướng khác phía đằng xa, nở nụ cười gian trá. Đàm Mạt cau mày: Anh ta thấy mình sao?

"Người đàn ông đó biết em?" Lạc Hàm không biết quay trở lại bên cạnh Đàm Mạt từ khi nào, anh tựa như tùy ý đưa ra kết luận nhưng ngữ điệu lại rất chắc chắn: "Từ rất lâu rồi!"

Đàm Mạt dời tầm mắt, chuyện gì cũng không tránh được cặp mắt sành sỏi của Lạc Hàm.

Cô chỉ tay âm điệu bình bình: "Thế nhưng, tôi và anh ta không quen biết!"

À! Không quen?

Lạc Hàm nheo mắt. Đôi mắt đen tuyền quét mắt nhìn Đàm Mạt một hồi, thầm đánh giá. Anh vẫn chưa quên được ánh mắt của Đàm Mạt khi nhìn anh ta. Lạc Hàm không tiếp tục truy hỏi, bây giờ không phải lúc.

Hoàng Tông Tường đứng dưới sân khấu, vẻ mặt không lộ ra bất cứ cảm xúc gì, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào một người. Không phải là đứa con gái giống người vợ quá cố của lão mà chính là người đàn ông đột nhiên xuất hiện trên sân khấu kia. Hoàng Tông Tường quơ quơ ly vang đỏ trong tay, màu vang đỏ thẫm như máu. Mắt nhìn người của Hoàng San San quả thật không tệ, đã chọn cho lão một người con rể xuất sắc.

Hoàng San San tự nhiên khoác tay Trình Tuấn, đi xuống, bên trong hội trường lại tiếp tục bầu khí náo nhiệt. Hai người đến trước mặt Hoàng Tông Tường, Trình Tuấn gật đầu thay cho lời chào, còn Hoàng San San nâng ly rượu đụng nhẹ vào ly của Hoàng Tông Tường: "Ba ba! Sinh nhật vui vẻ!"

"Mày không chúc tao chết sớm đó đã là phúc cho tao rồi!" Hoàng Tông Tường một hơi cạn sạch ly rượu, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm Hoàng San San.

Cô ta nở nụ cười khúc khích, nhấp một hớp rượu: "Ba đừng hiểu lầm San San. San San bên ngoài chưa bao giờ đem lấy phiền phức cho ba mà!"

Hoàng Tông Tường bĩu môi một cái, nghe Hoàng San San nói tiếp: "Hơn nữa, ba không quên mấy mỗi làm ăn trước đều không phải do Jason giúp ba đưa ra quyết định sao?" Nói xong, cô ta đan tay vào tay Trình Tuấn, ngáp tràn hạnh phúc.

Hoàng Tông Tường cho dù không thích Hoàng San San nhưng không cách nào phủ nhận người đàn ông kề vai sát cánh với cô ta. Mấy vụ làm ăn liên quan đến ma túy vốn dĩ không dễ dàng có được. Hoàng San San ở Mỹ biết được chuyện này, đề cử người đàn ông này với lão. Jason bằng phương

án tinh vi đã giúp lão có lời hơn trăm triệu và mãi đến hôm nay lão mới biết mặt người này.

Jason vẫn im lặng nhìn hai cha con đối đáp, không nói một lời. Ánh mắt của anh ta không nhìn về phía Hoàng San San mà lại hướng về Đàm Mạt cũng đang nhìn thẳng về phía anh ta không chút kiêng dè.

- Chẳng phải là không mong gặp lại mình sao?

Không hiểu sao Trình Tuấn cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều. Anh ta ôm vai Hoàng San San: "Thưa bác, San San đứng lâu rồi, cháu xin phép đưa San San lên lầu nghỉ ngơi một chút." Hoàng San San thuận thế tựa cả người vào anh ta.

"Đi đi!" Hoàng Tông Tường không phải chưa điều tra qua thân thế của người đàn ông tên Jason này. Anh ta lớn lên trong cô nhi viện, sau đó được một gia đình trung lưu ở Mỹ nhận nuôi, được đối xử rất tốt.

Trình Tuấn xoay người rời đi, trong lúc lơ đãng, anh ta và Đàm Mạt bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt của cô lạnh lùng nhưng vẫn dõi theo anh ta.

Đàm Mạt ... quan tâm anh ta sao?

Trình Tuấn ôm Hoàng San San vào lòng, chóp mũi chạm nhẹ vào tóc cô ta. Đột nhiên sự xuất hiện của một người đàn ông mạnh mẽ với khí chất cao quý khiến anh ta buộc phải ngoái nhìn.

Tảo nhã, ánh mắt sắc bén tựa như nhìn thấu mọi việc!

Trình Tuấn quét mắt đánh giá Lạc Hàm, sau đó ngay lập tức quay nhìn hướng khác.

Người đàn ông xuất sắc cả về vóc dáng lẫn khí chất như thế khiến cho tâm trạng Trình Tuấn lại rơi vào sầu não.

"Đã lên lầu rồi mà em còn không nở dời tầm mắt?" Âm thanh bình bình, tựa như chỉ trần thuật lại sự việc.

Đàm Mạt lúng túng cụp mắt: "Xin lỗi!"

"Theo tôi!" Lạc Hàm nghiêng người, che chở Đàm Mạt ra về. Cách đó không xa A Tường và A Hiên chạy đến bên cạnh Hoàng Tông Tường thì thầm gì đó.

"Là bọn chúng!" Đàm Mạt trông thấy hai người, cô trấn tĩnh đi sát bên Lạc Hàm, nhanh chóng rời khỏi bữa tiệc.

Còn vẻ mặt Hoàng Tông Tường lúc này hoàn toàn biến sắc.

*

Điện thoại di động trong túi rung lên - Là Steve.

"Cậu chủ, mọi việc đã sắp xếp xong. Đúng như cậu dự liệu, bọn họ xuất hiện rồi. Máy theo dõi siêu nhỏ đã ghi lại được, bây giờ gửi cho cậu luôn không?"

Vị thiếu gia ngồi trên sofa bàn tay nghịch qua nghịch lại chiếc áo ngực nồng đậm hương nước hoa phụ nữ.

"Hừm! Gửi trước rồi chờ lệnh của tôi!"

"Cậu chủ, máy quay cũng ghi lại được hình ảnh của hai người kia, khả năng bây giờ vẫn ở trong bữa tiệc."

Hắn im lặng một chút, rồi dặn dò: "Xem xong đoạn băng tôi sẽ trả lời cho cậu!"

Nghe được tiếng mở cửa phòng tắm, người phụ nữ từ trong bước ra, hẩn ngắt điện thoại, tay đút túi quần đứng lên.

Người phụ nữ quấn độc một chiếc khăn tắm. Hãn đứng trước mặt ả, vóc dáng cao lớn bức người khiến ả cảm giác ngọt ngọt.

"Anh yêu ..." ả e then nhìn hãn, nhìn vào đôi mắt đang dò xét ả, bàn tay ả vô thức nắm chặt khăn tắm, căng thẳng tột độ.

Hãn im lặng nhìn người phụ nữ, giọng lạnh lùng: "Tôi có việc. Em nghỉ ngơi trước đi!" Rồi bỏ đi không chút lưu luyến.

Người phụ nữ nhìn bóng lưng của người đàn ông, ngo ngác.

Đêm hôm ấy, bóng đêm không một mảnh nhu tình.

Ngồi trên xe Đầm Mạt thắt dây an toàn: "Tư liệu thế nào?"

"Đã gửi cho Tiêu Triết, bọn họ đang phân tích. Dựa vào những tài liệu này không khó để buộc tội tên Hoàng Tông Tường trước pháp luật, nhưng vấn đề then chốt ở chỗ ..." Lạc Hàm ngừng một chút, đây cũng chính là lý do anh về nước, "... Tập đoàn ma túy RT của Mỹ, hy vọng lần này có chút thông tin liên quan đến bọn chúng ...."

"RT ..." Đầm Mạt lặp lại, tập đoàn ma túy này khi còn đi học ở Mỹ cũng nghe nhắc đến. Trong đợt phác họa chân dung bọn tội phạm buôn ma túy, cũng là chân rết của bọn RT. RT đã sớm lọt vào danh sách đen của không ít quốc gia, tuy đã triệt phá rất nhiều đường dây nhưng cũng chỉ là đám tôm tép, còn thế lực chính phía sau thì không có một chút tin tức. Không ai biết được nguồn cung của bọn chúng bắt nguồn từ đâu, cũng chẳng biết vận chuyển theo đường nào, ngay cả việc liên lạc ra sao cũng không rõ.

"Lạc Hàm!" Đầm Mạt nhìn kính chiếu hậu, nghiêm túc lên tiếng: "Hình như có kẻ theo đuôi chúng ta."

Đôi mắt Lạc Hàm trở nên lạnh lẽo, nhếch miệng cười, đó là nụ cười tự tin khi đối mặt với sự khiêu chiến.

Là bọn chúng ...

Hoàng Tông Tường không thể nào phản ứng nhanh như thế.

Lạc Hàm rơi vào trầm tư khiến Đàm Mạt có chút bất an.

"Thắt chặt dây an toàn!" Ngữ khí bình thản nhưng lại mang đến cho người nghe sự an tâm.

Đàm Mạt thắt chặt dây đai. Chiếc xe Bentley màu bạc tăng tốc, cảnh sắc hai bên đường vụt qua trước mắt, bầu không khí trong xe trở nên căng thẳng. Đàm Mạt nhìn gương mặt nghiêng của Lạc Hàm, vẻ mặt kiên định, cô đột nhiên cảm thấy tin tưởng anh hơn rất nhiều.

Lạc Hàm lái xe lượn qua lượn lại như xiếc nhưng vẫn không thể cắt đuôi được xe sau. Đến ngã tư đường, Lạc Hàm nhìn thời gian hiển thị đèn xanh đèn đỏ, không biết anh ấn nút gì, khi xe tăng tốc thì chiếc xe sau trái lại lại đột ngột giảm tốc. Lạc Hàm lái nhanh hơn, quẹo qua mấy khúc cua, chẳng mấy chốc không còn trông thấy chiếc xe theo đuôi kia nữa!

"Anh vừa làm gì vậy?"

"Cho lốp xe chúng gặp chút rắc rối!"

Chiếc Bentley cũng có công năng này sao? Đàm Mạt đột nhiên cảm thấy người đàn ông bên cạnh cô luôn khiến cho cô hiếu kỳ.

"Đêm nay qua chỗ tôi!" Lạc Hàm mở miệng.

Đàm Mạt sửng người, sau đó trả lời một cách tự nhiên: "Vâng!"

Cô biết tình hình hiện tại là thế nào, tốt nhất không nên tách ra. Ở bên Lạc Hàm cô luôn có cảm giác rất an toàn.

Chiếc xe Bentley bạc từ từ tiến vào tiểu khu, bảo an ngần ngợ khi trông thấy Đàm Mạt, cô gái này mấy ngày trước còn mang băng vải, hôm nay sao lại đẹp như thế này: "Chào cô!"

"À ... Chào anh!" Đàm Mạt ngơ ngác ... hình như cô không quen anh ta.

Lạc Hàm mở cửa xe, lạnh nhạt lên tiếng: "Loại bắt chuyện này lần sau đừng tái diễn!"

Đàm Mạt chớp mắt, 'loại bắt chuyện' nghĩa là thế nào?

*

Steve lái xe, Katy nhai kẹo cao su ngồi bên cạnh, đôi môi đỏ thối ra quả bóng lớn, phá lên cười nhạo báng, cười trên nỗi đau của người khác.

"Ha ha ha! Nhanh như vậy đã bị mất dấu!"

Steve chửi thề một tiếng: "Mẹ kiếp! Chuyện này không chỉ mình tôi chịu trách nhiệm!"

Katy khinh bỉ nhìn gã: "Ha ha ha! Anh cho rằng cậu chủ hi vọng anh đuổi theo được bọn họ à?"

"Cô có ý gì?"

"Không lẽ cậu chủ muốn anh đuổi theo giết họ? Cậu chủ không hề có mệnh lệnh này!" Katy vừa nói vừa điều chỉnh kính chiếu hậu chỉnh trang lại nhan sắc.

Đúng là Steve chỉ nhận được lệnh theo dõi địa chỉ của hai người này.

"Mục đích của cậu chủ chỉ muốn nhắc cho bọn họ biết bọn họ đã bị bại lộ, 'game' sau phải nhớ chú ý!" Katy liếc nhìn sắc mặt thâm sàu của Steve: "Anh theo cậu chủ còn lâu hơn tôi, nhưng tâm tư của cậu chủ lại đọc không thấu. Chẳng trách lần trước cậu chủ lệnh cho tôi phải theo anh đi đến nhà xưởng."

"Cô im miệng cho tôi!" Steve nén giận.

"Người què đừng nên chọc tôi, không thì sẽ hiểu được câu 'Sống không bằng chết' là gì!" Katy đưa tay vỗ vỗ mặt gã, "Khuôn mặt này xem ra cũng không tệ lắm!"

Biến thái!

Steve không nói nữa, đôi mắt gã nhìn về phía trước, tự hỏi: Cậu chủ không tin gã sao?!!

Lạc Hàm liếc nhìn Đàm Mạt trong bộ lễ phục ngồi lặng im trên sofa. Gió đêm thổi tung bay làn tóc, đôi giày đã được cởi ra đặt dưới nền nhà. Chân trần, bộ dạ phục dài trông cô không khác gì đứa bé con.

Lạc Hàm cởi áo vest, phủ thêm lên người cô, nhưng Đàm Mạt nhích sang một bên: "Tôi không muốn mặc đồ của anh!" Trong mắt cô chính là, tôi không thích thái độ ghét bỏ khi anh nói tôi phải giặt sạch quần áo!

Lạc Hàm sững người, sau đó nở nụ cười, ngữ điệu ung dung: "Ngại quá Đàm tiểu thư, đêm nay em phải nghe theo tôi!"

Đàm Mạt đã hoàn toàn hiểu ý tứ của Lạc Hàm.

Anh đưa quần áo của anh cho cô, bộ dáng nghiêm túc: "Nếu như em muốn mặc lễ phục hoặc lỏa thể khi ngủ ... tôi đều không để ý!"

Đàm Mạt đoạt lấy bộ quần áo trên tay anh, lách người vào phòng tắm, nhỏ giọng kêu rên: "Cái này người ta gọi là ... định mệnh!"

Lạc Hàm vuốt trán nhìn bóng lưng yếu đuối khuất sau cánh cửa, thờ dãi, người đàn ông tên Jason kia có quan hệ với cô không hề hời hợt như cô nói.

Tắm sạch, Đàm Mạt thay quần áo của Lạc Hàm. Cô phát hiện cho dù Lạc Hàm rất gầy nhưng quần áo của anh khoác trên người cô vẫn rất rộng. Cô sẵn ống quần, cùng Lạc Hàm ngồi trên sofa đọc tư liệu.

Đàm Mạt đến gần, "Thế nào? Có phát hiện số liệu gì liên quan đến RT không?"

Lạc Hàm im lặng một lúc mới nói: "Sợ là chúng ta không phải là người đầu tiên đánh cắp tư liệu này."

Anh quay đầu nhìn Đàm Mạt, sững người.

Cô mặc chiếc áo sơ mi và quần của anh, gương mặt trắng nõn phớt đỏ, lông mi cong dài, mùi thơm thoang thoảng từ người cô truyền đến. Mái tóc ướt đẫm, vài giọt nước còn đọng ở đuôi tóc như những hạt sương lấp lánh.

Đột nhiên Lạc Hàm cảm giác có phần mất tự nhiên, anh dời tầm mắt, thanh âm khàn khàn: "Tư liệu này đủ để định được tội trạng của Hoàng Tông Tường nhưng lại không có bất kỳ thông tin nào liên quan đến tập đoàn RT?"

"Là đám người đó sao?" Đàm Mạt căng thẳng.

"Hừm! Gay go chính là chúng ta đã bại lộ. Vừa rồi chúng chỉ muốn nhắc cho chúng ta chuyện này." Lạc Hàm đứng lên đi về phía phòng tắm, Đàm Mạt đi lẻo đẻo theo sau lưng anh: "Chúng ta bị đám người của Hoàng Tông Tường bắt gặp trong phòng ngủ kia sao? Là người phụ nữ đó?"

"Không phải, là camera. Trước khi chúng ta đột nhập, kỹ thuật IT của cảnh sát đã khống chế toàn bộ hệ thống bảo an của căn nhà. Thế nhưng, thu được hình ảnh của chúng ta ắt hẳn là hệ thống của đám người kia." Lạc Hàm bình tĩnh trần thuật.

Đàm Mạt trông thấy Lạc Hàm xoay người đối diện với cô, vóc dáng cao lớn che phủ toàn bộ thân thể cô, Đàm Mạt kết luận: "Hoàng Tông Tường không phát hiện ra được chuyện này!"

Trước đây không phải Đàm Mạt chưa từng tiếp xúc vụ án có liên quan đến ma túy nhưng phương pháp trừng phạt hay trả thù theo kiểu thần không biết quỷ không hay như thế này thật khiến người ta sợ hãi. Mục đích ban đầu của bọn chúng không phải muốn nuốt số ma túy kia, mà chính là Hoàng Tông Tường.

Bọn chúng muốn mượn dao giết người, và con dao này chính là đội cảnh sát hình sự.

Đàm Mạt suy nghĩ nhập tâm, chỉ tỉnh trí lại khi có một chiếc khăn rất lớn che ngang tầm mắt, cảm nhận được có người đang vò vò mái tóc của cô, là Lạc Hàm?

Lạc Hàm ma sát tóc của Đàm Mạt, nhàn nhạt lên tiếng: "Nước nhỏ trên sàn, em chịu trách nhiệm lau khô."

"..."

"Tôi phụ trách lau tóc, em lau sàn!" Vừa nói vừa tùy ý xoa xoa đầu Đàm Mạt, cười cười: "Rất công bằng."

"..."

ĐỪNG LOẠ! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Có lẽ nhờ hương chanh thoang thoảng trong phòng mà tối hôm qua Đàm Mạt ngủ rất ngon. Cô ra bếp tìm nước uống liền trông thấy Lạc Hàm trong bộ quần áo thể thao. Anh vừa đi tập thể dục về, trong tay còn đang cầm chai nước. Nhìn bộ dạng còn buồn ngủ của Đàm Mạt, lướt qua y phục trên người cô: "Em vệ sinh cá nhân trên lầu đi, tôi tắm dưới tầng trệt."

Sau khi Đàm Mạt quay trở lại thì Lạc Hàm xong xuôi đâu đó, đang ngồi với dáng vẻ khoan khoái ở bàn ăn. Bữa sáng rất đơn giản: bánh mì, trứng ốp-la, sữa và trái cây.

Nhìn Đàm Mạt ăn từ tốn quá mức, Lạc Hàm lên tiếng hỏi: "Sao em ăn ít vậy?"

Đàm Mạt: "Không muốn ăn ..."

Boss nhíu mày: "Không lẽ em không hài lòng với tài nấu nướng của tôi?"

Đàm Mạt: "..."

Ngay sau đó, một người luôn ăn sáng rất ít như Đàm Mạt dưới con mắt giám sát sắc bén của Lạc Boss buộc phải tiêu diệt toàn bộ phần ăn của mình.

Vừa lái xe ra đường lớn Lạc Hàm nhận được điện thoại của Tiêu Triết: "Đến thẳng nhà Hoàng Tông Tường, chúng ta gặp phiền phức rồi!"

Phiền phức Tiêu Triết nhắc đến chính là Hoàng Tông Tường mất tích.

Hoàng San San ngồi tựa vào Jason, nhìn lệnh bắt giam không chút nao núng, ngữ điệu vẫn nhẹ nhàng: "Tôi cũng không gặp ba mình. Bữa tiệc tối qua chưa kết thúc tôi đã về phòng nghỉ ngơi, cho đến bây giờ vẫn không thấy mặt ông ấy."

"Tại sao lại về phòng sớm vậy?" Tiêu Triết nhìn biểu hiện của Hoàng San San, trong lòng thầm đánh giá: Quả nhiên giống như trong tư liệu cung cấp, quan hệ cha con của hai người không tốt, cho dù đọc được cả lệnh bắt giữ cha mình mà vẫn có thể bình tĩnh được như vậy.

"Sức khỏe San San rất yếu nên không thường tham gia các bữa tiệc xã giao như thế này. Tối qua chính là tôi là người đưa cô ấy đi nghỉ trước." Người đàn ông cao lớn giải thích.

"Anh là bạn trai của cô Hoàng?"

"Jason!"

Một người đàn ông với khí thế bức người xuất hiện ở cửa, trông thấy người ấy cảnh viên lên tiếng chào: "Giáo sư Lạc ở phía này."

Nhìn cô gái đi theo anh, dung mạo thanh lệ. Khi Lạc Hàm và Đàm Mạt cùng nhau xuất hiện đột nhiên Hoàng San San buộc mình phải ngồi thẳng người.

Đàm Mạt vừa đến đã chứng kiến cảnh tượng Trình Tuấn và đại tiểu thư nhà họ Hoàng tay ôm tay ấp, cô liếc mắt quan sát, còn anh ta chỉ nhếch miệng cười.

"Vị này chính là Giáo sư Lạc và trợ thủ, cô Đàm Mạt." Tiêu Triết giới thiệu ngắn gọn rồi cùng nhau theo Trần Sinh, quản gia lâu năm đến nơi Hoàng Tông Tường xuất hiện lần cuối cùng - Phòng ngủ.

Lạc Hàm đánh giá Trần Sinh: hơn năm mươi tuổi, da dẻ được chăm sóc rất kỹ, chiếc đồng hồ đeo tay có giá trị không nhỏ. Ông ta nheo nheo mắt nhìn. Trên ngón trỏ trái có dán một miếng băng cá nhân.

Phòng ngủ của Hoàng Tông Tường kéo chặt màn cửa, trong phòng sáng mờ mờ. Trần Sinh tiến lên trước mở đèn mà không mở màn, "Tối hôm qua tôi đến đây thu dọn giường chiếu cho lão gia theo thường lệ. Sau khi lão gia về phòng lệnh cho tôi mang sữa đến, xong công việc tôi liền rời đi. Sáng nay tôi lên đây gọi lão gia ăn sáng, phát hiện ông ấy không còn ở trong phòng. Tôi cho rằng lão gia ra ngoài, mãi cho đến khi cảnh sát đến." Trần Sinh đứng thẳng, Đàm Mạt nhìn thấy ông ta dùng tay phải che đi ngón tay bị thương.

"Tay của ông làm sao vậy?" Đàm Mạt đi đến bên cạnh ông ta, lên tiếng hỏi.

"À! Tối hôm qua khi dùng dao không cẩn thận cắt trúng tay." Trần Sinh đáp lại tự nhiên.

Lạc Hàm đứng cách đó không xa, nhếch miệng cười: cô trợ lý nhỏ của anh quả nhiên rất sắc bén.

"Ừm, lần sau phải cẩn thận." Đàm Mạt nhẹ giọng.

Ông ta đi đầu, theo thói quen bước chân trái, khi mở cửa quen dùng tay trái, những điều ấy chứng tỏ ông ta là người thuận tay trái, dùng dao cũng bắt buộc phải dùng tay trái; nhưng ông ta vừa kể dùng dao làm tay trái bị thương..

Đàm Mạt nghiêng đầu liếc mắt nhìn Trần Sinh. Ông ta là quản gia nhưng chiếc đồng hồ trên tay giá trị cả trăm ngàn tệ, tuổi tác đã lớn nhưng da dẻ vẫn đẹp mịn màng nhất định phải tốn không ít thời gian và tiền bạc. Xem ra Hoàng Tông Tường rất tín nhiệm và coi trọng ông ta.

Tiêu Triết cùng các cảnh viên khác đi một vòng quanh nhà nhưng không phát hiện được bất cứ gì khả nghi: "Phải chăng lão ta biết chúng ta đến bắt nên đã trốn thoát từ trước?"

Hoàng San San ngồi trên sofa im thin thít không nói một lời, đột nhiên cô ta rùng mình một cái: "Các anh cảnh sát, mọi người cứ từ từ kiểm tra, tôi về phòng trước." Nói xong, vòng tay Jason đi về phòng ngủ.

"Cô ta rất hận cha mình?" Tiêu Triết thì thầm hỏi Lạc Hàm.

Boss không để ý đến câu hỏi của Tiêu Triết, ánh mắt nhìn chăm chăm thâm trái sần.

Một mình Đàm Mạt bước vào phòng tắm, muốn kiểm tra xem còn manh mối gì không, vừa dậm bước chân không ngờ bị trượt một cái, cả người ngã ngửa ra đằng sau, may thay được một cánh tay mạnh mẽ đỡ cô lại nhưng thân thể theo quán tính vẫn ngã vào lòng người phía sau.

"Em không thể chậm một chút sao?" Thanh âm lạnh lạnh, có hơi bất mãn.

Đàm Mạt nhìn vào gương quan sát vẻ mặt có chút lạnh nhạt của Lạc Hàm, cô không quay đầu lại, yếu ớt trả lời: "Sàn nhà khá trơn ..."

Sàn nhà trơn?

Hai người chợt nhận ra điểm gì đó.

Trên chiếc kệ hai tầng phía dưới tấm gương, đồ dùng được sắp đặt rất gọn gàng, gọn gàng khiến người khác phải nghi ngờ!

"Chúng cứ để tôi tìm!" Đàm Mạt nhón chân, nói thầm vào tai Lạc Hàm: "Yên tâm!"

Nhìn dáng vẻ tự tin của cô, anh khẽ nói: "Để Tiêu Triết đi cùng em!"

"Như vậy dễ bị phát hiện, một mình tôi là được." Sau đó ngay lập tức rời khỏi phòng tắm.

Lạc Hàm nắm lấy bàn tay cô,.

Không cần nhiều lời nhưng lại có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương ... Kỳ diệu! Thật sự quá kỳ diệu! Đã từ rất lâu không có người tâm linh tương thông như thế. Hay do chỉ số IQ gần bằng anh?

Đàm Mạt vừa đi vừa suy nghĩ, Hoàng Tông Tường không phải tự mình trốn đi, mà bị Trần Sinh bắt đi! Tại sao ông ta lại làm như vậy? Trần Sinh .... Trần Hàng?

Đàm Mạt gọi điện thoại điện thoại về văn phòng: "Tiêu Vũ, tôi là Đàm Mạt, anh có thể giúp tôi tra cứu mối quan hệ giữa Trần Sinh và Trần Hàng không?"

"Cô đừng ngắt máy!" Đầu dây bên kia lên tiếng: "Là cha con, Trần Sinh là cha của Trần Hàng, Trần Hàng lớn lên trong nhà họ Hoàng."

Không sai!

Trần Sinh bắt giấu Hoàng Tông Tường không vì lý do gì khác mà chỉ vì con trai ông ta! Vì Hoàng Tông Tường đã bỏ tù con ruột của ông ta!

Hắn bắt cóc lão Hoàng, giao dịch ra sao đây? Mối quan hệ giữa Hoàng San San và Hoàng Tông Tường chẳng tốt đẹp gì, cô ta sẽ đồng ý cứu lão

sao?

Đàm Mạt quay sang kiểm tra tất cả thùng rác trong nhà. Quả nhiên trong ngăn thùng rác ở một góc khuất tại lầu hai phát hiện một túi đen.

Cô mở ra, là cái ly vỡ. Bên trên còn có chất lỏng màu trắng đục và vết máu. Đã tìm được chứng cứ!

Giao dịch với ai đây? Ai chịu dùng Hoàng Tông Tường cứu Trần Hàng ra đây?

Không đúng! Kế hoạch của bọn chúng là bắt Hoàng Tông Tường, thay Trần Sinh cứu Trần Hàng ra! Là RT!

Đàm Mạt cầm túi đồ chạy về phía phòng ngủ: Lạc Hàm! Là RT, như vậy nghĩa là Hoàng Tông Tường sẽ gặp nguy hiểm.

Trong phòng ngủ Hoàng Tông Tường, Lạc Hàm ngồi chồm hồm trên nền đất, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt thảm. Trông thấy Đàm Mạt cầm theo chiếc túi đen, anh đứng dậy.

Trần Sinh nhìn thấy chiếc túi kia, cứng đờ người.

Đàm Mạt vừa muốn đưa túi ra, một bàn tay bóp mạnh lấy cổ cô, nòng súng lạnh lẽo chĩa thẳng vào huyết thái dương!

"Trần Sinh! Ông muốn gì!" Tiêu Triết và anh em cấp tốc rút súng, nhắm vào Trần Sinh.

Lạc Hàm lạnh giọng: "Để kích động thế sao? Chúng tôi vẫn chưa vạch trần ông mà bản thân ông đã tự muốn thừa nhận rồi ư?"

"Cái gì?" Đám người Tiêu Triết lơ ngơ nhìn nhau.

Lạc Hàm tiến thêm một bước, áp sát: "Hoàng Tông Tường là người thuận tay phải. Nhìn tầng thứ hai trên kệ có thể thấy được là của một người thuận tay phải, nhưng cách sắp xếp ở tầng thứ nhất là của một người thuận tay trái. Tay trái của ông bị thương không phải là vì cầm dao bởi vì ông thuận tay trái làm sao cầm dao bên phải? Vết thương trên tay trái là do lúc dọn mảnh vỡ của ly sữa dưới sàn. Chiếc túi trên tay cô ấy chính là những mảnh vỡ đó." Lạc Hàm ngừng một chút, đã đứng trước mặt Trần Sinh: "Ông trước tiên cho thuốc vào trong sữa, ai ngờ trong lúc chéch choáng lão Hoàng làm vỡ ly, nhưng ông không có thời gian, ông muốn lợi dụng trời tối đem hẳn ra nhà kho. Sau khi giấu xong lão ta, ông nhớ ra tối nào Hoàng Tông Tường cũng tắm rửa sạch sẽ. Do vậy, để che giấu ông làm âm gian phòng tắm, còn cố ý dùng thêm sữa tắm. Tuy nhiên ông quên đi một việc quan trọng, lão Hoàng thuận tay phải còn ông thì ngược lại. Hơn nữa, mấu chốt ở điểm ông không lưu ý thời gian, sáng nay mới dọn phòng tắm nên ở đây vẫn còn ẩm ướt!"

Trần Sinh bóp mạnh cổ Đàm Mạt, lùi về phía sau: "Lão hại con trai tôi!"

Đàm Mạt khó thở hơn.

Lạc Hàm quắc mắt: "Thả cô ấy ra, tôi đi cùng với ông!"

"Cha con chúng tôi bán mạng vì lão đã bao nhiêu năm, tại sao hẳn lại muốn giết A Hàng diệt khẩu! Người đêm đó đi nhà kho không phải là A Hàng nhưng lão vẫn khẳng khẳng là nó!" Trần Sinh kích động, khẩu súng ấn mạnh lên đầu Đàm Mạt, ngón tay run rẩy: "Lão bất nhân thì chúng tôi bất nghĩa!"

Hắn kéo Đàm Mạt lui về sau, không biết đến gara từ khi nào, hẳn quay sang nhóm Lạc Hàm: "Bọn mày ném súng xuống! Không tao sẽ giết chết nó!" Hoàng San San và Jason thấy âm ỉ cũng chạy tới.

Trình Tuấn thấy sắc mặt Đàm Mạt càng ngày càng kém, ánh mắt anh ta trở nên lạnh lùng, đôi môi mím chặt.

Hoàng San San động viên: "Quản gia Trần, ông đừng quá xúc động, bình tĩnh lại chúng ta có thể thương lượng!"

"Thương lượng gì? Đều là cha cô hại chúng tôi!"

Đàm Mạt giãy giụa một lúc, sau đó cả người từ từ xịu xuống ... Trần Sinh ném mạnh Đàm Mạt trở lại, mở cửa xe, xông ra ngoài!

"Đuổi theo!"

"Đàm Mạt!"

Lạc Hàm chạy lên trước, ôm lấy Đàm Mạt đang nằm trên đất, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, rồi hít một hơi thật sâu, làm hô hấp nhân tạo cho cô.

Jason vốn định tiến về phía Đàm Mạt, chỉ còn cách chôn chân tại chỗ. Một lúc sau, anh ta ôm lấy Hoàng San San, nghiêm giọng: "Chúng ta về thôi, việc còn lại giao cho cảnh sát!"

Lúc tỉnh dậy Đàm Mạt đang nằm ở ghế sau xe cảnh sát. Tiêu Triết thấy cô tỉnh lại liền thở phào nhẹ nhõm: "Cô sao rồi?"

Đàm Mạt sờ sờ cổ: "Không sao rồi!"

"Trần Sinh đâu!" Đàm Mạt phát hiện Tiêu Triết đang lái xe về phía ngoại thành.

"Nhóm Lạc Hàm đuổi theo. Chúng ta đang đi đến hiện trường xảy ra vụ hỏa hoạn." Tiêu Triết nhìn qua gương chiếu hậu, sắc mặt Đàm Mạt cũng dần dần hồng hào anh ta mới bớt căng thẳng: "Lạc Hàm phán đoán Hoàng Tông Tường có thể bị giam ở đó!"

Tiêu Triết và Đàm Mạt tìm đến lối vào mật thất. Nơi này vẫn như thế, chỉ có thể hai người đi lọt, cuối con đường là cánh cửa mật mã.

"Biết mật mã không?" Đàm Mạt hỏi Tiêu Triết.

Tiêu Triết rút điện thoại di động tìm kiếm một lúc: "Lần trước hỏi cung bọn thủ hạ của Hoàng Tông Tường chúng khai dãy số này." Sau đó gõ dãy số.

Bỗng nhiên, cảnh báo vang lên, trên màn ảnh xuất hiện hàng chữ.

Không đúng?

Đàm Mạt khẽ cau mày, Tiêu Triết ngơ ngác: "Hai người kia nói trước đó là dùng mật mã này mà!"

Còi báo động vang lên độ mười giây là tắt, trên màn ảnh xuất hiện một từ: Five!

Đàm Mạt nhìn dòng chữ trong đầu nghĩ qua rất nhiều sự việc. Mật mã đã bị đám người của RT đổi, nếu vậy tại sao còn để lại từ gợi ý?

Thứ gì có liên quan đến Five? Hình như không có!

"Có phải tôi bấm sai không?" Tiêu Triết lại bấm hàng số kia thêm một lần nữa.

"Chờ một chút!" Đàm Mạt không kịp ngăn cản Tiêu Triết. Tiếng chuông cảnh báo lại vang lên, màn hình báo hiệu đã bấm sai mật mã lần thứ hai.

"Tại sao lại như vậy?" Tiêu Triết nhìn cánh cửa, nói nhỏ với các cảnh viên đi cùng.

Đàm Mạt vuốt bàn phím, nhìn từ Five ...

Rốt cục có quan hệ gì chứ?

Mục đích của RT chính là mạng sống của Hoàng Tông Tường. Trần Sinh đã bị lộ, nếu như không cứu Hoàng Tông Tường ra khó có thể biết được ngày mai còn phát sinh ra chuyện gì!

... Mật mã sẽ là gì đây?

Bỗng nhiên, Đàm Mạt đã rõ rõ ràng ràng.

RT rất độc ác, đối với những kẻ phản bội chúng tuyệt đối sẽ bị trừng phạt không chút nương tay.

Là LOSER - đúng năm chữ cái.

Trong lúc nhóm người của Tiêu Triết đang cau có mặt mày, cửa đột nhiên mở tung.

Đập vào mắt bọn họ chính là cảnh tượng Hoàng Tông Tường nằm bất động trên đất. Đàm Mạt tiến về phía trước, đột nhiên quay đầu la lớn: "Là bom hẹn giờ! Chỉ còn ba phút! Chạy mau!"

Tất cả mọi người chen nhau rút ra ngoài.

Sau khi ra đến nơi, tất cả đứng quan sát chờ bom nổ, Tiêu Triết nhìn xung quanh một vòng, hét lên: "Đàm Mạt còn ở bên trong!"

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Khi Đàm Mạt trông thấy bom hẹn giờ, hai chân cô như hóa đá, cứng đờ ở một chỗ. Hoàng Tông Tường còn sống, cô không thể bỏ lão lại. Thời gian ít dần, cô ngồi chồm hổm, quan sát quả bom. Quả bom này kết cấu như quả trong vụ án ở nước Mỹ năm đó. Dây nhợ chằng chịt quấn quanh khiến không ai dám xuống tay, nhưng chỉ cần cắt đi một dây có thể mất đi hiệu lực.

Con số chỉ giờ giảm dần, trán Đàm Mạt lấm tẩm mồ hôi, bàn tay cô run rẩy vuốt vuốt những sợi dây điện. Cô nhớ lại khi chuyên gia bom mìn giải thích với cô việc tìm cho ra được sợi dây chính, và khi đó chuyên gia cắt sợi dây màu xanh. Còn lần này? Dây đỏ hay dây xanh?

Chỉ còn ba mươi giây!

Đàm Mạt cúi người, dùng miệng cắn cắn sợi dây ... trong miệng còn lưu lại vị đắng đắng ...

Tiêu Triết đứng bên ngoài, bàn tay nắm chặt điện thoại, đôi mắt ngân ngấn lệ: Đàm Mạt! Nhanh lên! Chạy nhanh lên!

Thế nhưng ...

Chẳng có bất cứ tiếng nổ nào, tất cả đều rất an lành, tựa như gốc cây cổ thụ già nằm lặng yên bên dòng suối nhỏ, chảy róc rách.

Thân ảnh gầy yếu từ từ bước ra, trên vai cô đỡ lấy một người. Cô đi rất chậm, nhưng từng bước từng bước kiên định.

"Đàm Mạt ..." Tiêu Triết nghiêng đầu, lấy tay quạt nước mắt, sau đó chạy đến đỡ lấy Hoàng Tông Tường vẫn còn đang mê man.

"Cám ơn!" Thanh âm nhẹ nhàng của Đàm Mạt như tiếng búa gõ vào tim anh ta.

Mái tóc lòa xòa trước trán, Tiêu Triết không nhìn ra được vẻ mặt của Đàm Mạt, anh ta vỗ vỗ vai cô, không thốt nên lời.

Khi Lạc Hàm đến nơi, chỉ còn một mình Đàm Mạt ngồi co ro ở bậc thang, hai tay che mắt, mái tóc dài rối tung. Trần Sinh và Hoàng Tông Tường đã bị giải đến phòng thẩm vấn, chỉ còn một vài cảnh viên làm một số công việc cuối cùng.

Từ xa đã có thể nhìn ra được hình bóng lẻ loi của Đàm Mạt, anh tiến bước về phía trước. Bước chân khe khẽ, Đàm Mạt không hề phát hiện ra.

Anh mặc áo khoác đen, dáng người cao lớn, kiên cường. Anh đứng trước mặt cô, đưa tay vuốt tóc, rồi nhẹ nhàng để đầu cô tựa vào người mình.

Cơ thể Đàm Mạt cứng đờ, Lạc Hàm mỉm cười: "Em học cách gỡ bom từ lúc nào?"

Giọng buồn buồn, như chú chim non trước bão: "Tôi ... chỉ mới có lần ấy ..."

"Tại sao không tự mình thoát thân?"

"Tôi không thể đi ... Đó là sinh mệnh ... Tôi không thể thấy chết mà không cứu."

Lạc Hàm trầm mặc, ôm chầm lấy Đàm Mạt, giọng nói man mác như nước mùa thu nhưng rất ấm áp: "Làm rất tốt!"

Đàm Mạt rốt cục cũng ngừng đầu, viền mắt ửng đỏ. Lạc Hàm ngồi xuống, giúp cô vén tóc ra phía sau tai, nhìn thẳng vào mắt cô.

Hai người cứ thế im lặng nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, Lạc Hàm búng nhẹ lên trán Đàm Mạt, ngữ điệu ôn nhu: "Nhưng lần sau không được mạnh động như thế nữa. Bây giờ biết sợ chưa!"

Đàm Mạt xoa trán, gật đầu lia lịa ..... Thật sự, lúc đó cô chỉ nghĩ có khi nào mình chết luôn không?!!

"Đi thôi! Chúng ta về!"

Nói xong, anh nắm tay Đàm Mạt, bỏ vào trong túi áo khoác mình, nhiệt độ ấm áp truyền đến cơ thể Đàm Mạt. Cô do dự một chút, rồi quyết định không từ chối, vì hiện tại ... Cô cảm thấy rất lạnh.

*

Vụ án Hoàng Tông Tường có đầy đủ chứng cứ xác thực, sẽ nhanh chóng được đưa ra xét xử. Trần Sinh và Trần Hàng theo lão nhiều năm cũng khó tránh khỏi liên quan.

Tuy nhiên, Tiêu Triết mang đến một tin xấu: "Người đối đoạn băng ghi hình là Phó Cục Trưởng."

Lạc Hàm đặt tay lên tập hồ sơ, đáp lời: "Hừm! Tạm thời án binh bất động."

"Như vậy được không?" Tiêu Triết nghi hoặc.

"Cậu cho rằng một người có thể mua chuộc được cả Phó Cục Trưởng làm nội gián, thì cậu nghĩ hiện tại cậu có năng lực đập đổ được bọn họ?"

"Tớ còn có nghi vấn, vậy hình ảnh ghi lại trong đoạn clip không phải Trần Hàng, thì là ai?"

"RT. Hẳn dùng phương pháp dịch dung để làm lung lay mối quan hệ chủ tớ của bọn họ, nhờ vào đó chúng đạt được mục đích cuối cùng." Dứt lời, Lạc Hàm đứng dậy lấy áo khoác: "Tôi có việc đi trước."

"Lạc Hàm, cậu về Mỹ à?"

Vụ án của Hoàng Tông Tường đã kết thúc, nhiệm vụ của Lạc Hàm tại đây cũng đã hoàn tất.

"Ừm. Nhưng trước khi đi tôi còn việc quan trọng cần giải quyết."

*

Đàm Mạt thu dọn tài liệu, sau đó lấy túi xách ra về. Không ngờ ngoài cửa phòng làm việc, Boss Lạc Hàm ưu nhã đứng tựa tường, hai tay đút túi quần, thân ảnh phong dật tuấn lãng.

"Sao muộn vậy anh còn chưa về?" Đàm Mạt tiện miệng hỏi thăm.

"Chờ em!" Lạc Hàm cầm lấy túi xách trên tay Đàm Mạt, "Đi thôi! Cùng nhau ăn tối!"

Đàm Mạt đứng như trời trồng ... Gì nữa đây????

Thấy Đàm Mạt vẫn đứng một chỗ không nhúc nhích, Lạc Hàm nhíu mày: "Sao? Tối nay em có hẹn?"

"Không có ..." Đàm Mạt ỉu xìu đáp lời.

"VẬY còn không nhanh đi!" Lạc Hàm xoay người, Đàm Mạt không nhìn thấy nụ cười thỏa mãn của anh.

Bữa tối qua đi một cách gian nan. Ăn xong, Boss hạ lệnh: "Tản bộ với tôi một chút!"

"..."

Đàm Mạt muốn hỏi, hỏi Lạc Hàm rằng hôm nay anh lên cơn sao? Chứ nếu không tại sao lại bất bình thường như thế ...

Liên ngay sau đó, hai người sóng đôi đi vô định trên những con phố lớn ... tản bộ.

Sau hơn một tiếng bộ hành, Đàm Mạt không nhịn được: "Lạc Hàm, hôm nay anh tìm tôi không đơn giản chỉ để dạo phố đúng không?"

Người đàn ông nào đó hờ hững liếc cô một cái: "Đương nhiên không phải!"

Rồi chỉ vào một bảng hiệu ở phía xa xa: "Ừm, đến rồi!"

...!

Mãi cho đến khi Lạc Hàm lấy hai bộ đồng phục Taekwondo đã chuẩn bị từ trước thì Đàm Mạt đã rõ rõ ràng ràng câu nói 'Không có bữa cơm nào miễn phí'.

Thay xong bộ đồ võ, Lạc Hàm ưu nhã mở miệng: "Bỏ qua phần lễ tiết dạo đầu, chúng ta trực tiếp vào động tác."

"À ... à ... Tôi có thể hỏi vì sao anh lại phải dạy tôi Taekwondo không?" Đàm Mạt nắm dây đai kéo kéo, cô vẫn chưa quen với bộ đồ này.

"Em thuộc dạng người thích tha lỗi luôn cả chuyện người khác mà vẫn chưa hiểu được việc làm này sao?"

Quá sắc bén!

Đàm Mạt chỉ còn cách ngậm bồ hòn ...

"Được rồi! Lần đầu tiên em bị đánh ngất, em còn nhớ trong mật thất tình cảnh lúc bị đánh trúng thế nào không?"

"Ừm! Khi đó có súng chĩa vào lưng tôi, người đằng sau và tôi cách nhau một khoảng. Ngay sau khi ra khỏi mật thất, tôi cảm giác đầu mình bị giáng mạnh một cú, rồi bất tỉnh." Vừa nói Đàm Mạt vừa kiểm tra lại khoảng cách, sau đó quay lưng lại với Lạc Hàm: "Khoảng cỡ này."

Cô thật sự không chút phòng bị.

Lạc Hàm xoay người Đàm Mạt đối diện với mình, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào cô: "Em thử đột kích tôi, quan sát tôi phản kích thế nào!"

Rồi anh quay lưng lại Đàm Mạt, để mặc cô xử trí.

"Vây ... vây ... tôi bắt đầu nhé!" Đàm Mạt giơ tay, chưa kịp đụng đến Lạc Hàm, thấy anh ngay lập tức nghiêng người, dùng sức nắm lấy cánh tay của cô kéo về phía trước, cơ thể cô dán chặt vào lưng Lạc Hàm. Cánh tay tiếp tục thêm lực lôi kéo về phía trước, khom lưng .... Một cú vật người quá xuất sắc!

"Đau!"

Đàm Mạt ngã thẳng cẳng dưới nền đất, mở mắt nhìn về mặt Lạc Hàm dương dương tự đắc ở trên cao, ngữ khí cô có chút oan ức: "Không lẽ được văn hóa Tây Phương nuôi béo nên không hiểu thế nào là truyền thống thương hoa tiếc ngọc của người Á Đông?"

Lạc Hàm nhìn bộ dạng đau đớn của cô, anh cúi người, ngữ điệu ôn hòa: "Vậy xin hỏi cô Đàm: Em bị thương ra sao? Tôi chịu trách nhiệm thế nào đây?"

Đàm Mạt nghe giọng điệu của Lạc Hàm đột nhiên cảm giác cả người như mất hết sức lực ... Cô xoa xoa đầu gối, đứng lên, nghiêm túc: "Đến lượt tôi!"

Lạc Hàm ra vẻ vô tội, đứng sau lưng cô: "Ừm! Bắt đầu đi!"

Đàm Mạt nhớ kỹ động tác vừa rồi của Boss, kéo cánh tay của anh về phía trước, nhưng phát hiện anh chẳng suy chuyển chút nào.

Tiếng thở dài từ sau truyền đến, lòng bàn tay lạnh lẽo phủ lên tay cô, nhẹ giọng: "Đừng ra sức, mượn lực ở phần eo."

Đàm Mạt nghe theo lời chỉ dẫn, cố gắng hết sức rồi cũng vật được Lạc Hàm về phía trước, ai ngờ trọng tâm không thể giữ vững, cô cũng ngã theo.

"Cẩn thận!"

Lạc Hàm nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo Đàm Mạt, vươn mình chắn cho cô.

Rầm!!!

Đàm Mạt đè lên Lạc Hàm, cả hai ngã xuống đất.

"A .... Xin lỗi ... Anh ... Anh không sao chứ!" Đàm Mạt nằm nhoài trên người Lạc Hàm, nhìn anh nheo mắt nhìn mặt, cẩn thận hỏi dò từng tiếng.

Cô và anh rất gần nhau, hương thơm của cả hai hòa quyện, quanh quẩn.

"Tôi không được rồi, em làm gì đi?" Boss nhàn nhạt lên tiếng.

... Muốn ăn vạ đòi tiền chữa bệnh à?

Lạc Hàm nhìn vẻ mặt âu lo của Đàm Mạt, giọng nghiêm túc hơn: "Đàm Mạt, thì ra em có thể dễ dàng hạ gục tôi như vậy!"

...!!!

Đàm Mạt đang căng thẳng ngay lập tức cứng đờ....

Sao Lạc Hàm luôn thích trêu chọc cô như thế!

Không được! Cô không thể để mặc anh bắt nạt! Cô phải phản kích!

Cô nheo mắt, đưa một tay nắm cằm Lạc Hàm, dáng vẻ lả lơi: "Mau làm cho bốn cô nương đây cười. Nở nụ cười là có thưởng!"

Một người luôn giữ vẻ trấn định nhất thời sững sờ.

Một giây sau, vị Boss đa mưu túc trí nở nụ cười đầy đen tối: "Phần thưởng tôi muốn do mình chọn!"

Rồi anh ngồi thẳng dậy, kéo hai tay Đàm Mạt đang chống trên nền đất, Đàm Mạt mất thế, cả người ngã về phía trước, đôi mắt đen láy của Lạc Hàm cách cô càng lúc càng gần.

Khi chỉ còn một chút nữa thôi là hai người môi chạm môi, Đàm Mạt liền nhắm tịt mắt lại.

Lạc Hàm khe khẽ thở dài, anh thoáng nghiêng đầu, nụ hôn rơi chính xác trên trán của Đàm Mạt.

Sao xúc cảm không như trong tưởng tượng?

Đàm Mạt lặng lẽ mở một mắt, phát hiện mình đang nằm thoải mái trên ngực Lạc Hàm, còn kẻ cầm đầu đang thản nhiên nhìn cô, anh đưa tay miết miết khóe môi: "Đàm tiểu thư! Không ngờ ... em lại chủ động như vậy!"

Ai chủ động chứ!!!!

Mặt Đàm Mạt đỏ ửng, cô bò ra khỏi người Lạc Hàm, kéo kéo lại cổ áo, nắm chặt đai, giả bộ trấn định: "Ừm! Bây giờ chúng ta có thể tiến hành động tác tiếp theo!"

Cô thề! Sau này sẽ không trêu đùa Lạc Hàm!!!

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Sau một hồi bị vật lên vật xuống Đàm Mạt đã cảm nhận sâu sắc thế nào là 'Nỗi đau' thuật phòng thân... Sau buổi tập, cô mệt mỏi tựa lưng vào tường, lưng và hai chân đau nhức khinh khủng. Cô vén quần lên, ở đùi bị trầy một mảng lớn... Cô liếc mắt nhìn Lạc Hàm đầy oan ức.

- Thôi đi, dù sao anh cũng muốn tốt cho cô!

Thay quần áo xong xuôi, Đàm Mạt lê tấm thân thương tích theo sau Lạc Hàm.

Cứ thế này mà về nhà là không được ....

"Qua nhà tôi trước, tôi đưa em về!" Lạc Hàm đang đi phía trước, bỗng nhiên lên tiếng.

"Anh muốn làm gì?" Đàm Mạt rất cục không thể giữ được bình tĩnh, bây giờ coi như cô đã nhìn thấu được bộ mặt ngụy trang 'Quân tử khiêm tốn' của anh!

Lạc Hàm xoay người nhìn Đàm Mạt: "Em cho rằng tôi nên làm gì?"

Đàm Mạt ngẩng đầu, gương mặt điển trai kia che chắn tầm nhìn của cô, cô lúng túng quay mặt sang hướng khác, không tìm được từ ngữ thích hợp đối đáp với anh: "Tôi cho rằng ..."

Anh cười cười, xoa xoa tóc cô: "Đàm tiểu thư, đừng lo lắng, việc tôi muốn làm chính là ....", Lạc Hàm cố tình ngừng một chút, giọng mát mẻ: "Phải chịu trách nhiệm với em một chút!"

Trông Lạc Hàm cầm hộp sơ cứu, thuần thục lấy cồn i-ốt và bông băng, Đàm Mạt không khỏi hiếu kỳ: "Có phải anh rất thường hay bị thương?"

Đại Boss nghiêm mặt, không trả lời cô.

"Đau ...." Cồn vừa chạm vào vết thương, Đàm Mạt rụt nhanh chân về sau. Lạc Hàm giữ chặt mắt cá chân: "Đừng lộn xộn!"

"Là vết thương ..."

... Cô vẫn nên ... nhẫn nại thôi ...

Ngón tay thon dài hoàn chỉnh phần băng bó một cách 'mỹ lệ' nhất, Đàm Mạt thầm cảm thán: Người trước mắt cô xứng danh với từ toàn tài.

Xong việc, Lạc Hàm lấy xe đưa Đàm Mạt về đến cổng đại viện.

"Sao ... Sao anh biết tôi ở đây?" Đàm Mạt ngạc nhiên.

Lạc Hàm nhìn về phía trước, nói sang chuyện khác: "Ngày mai tôi về Mỹ!"

Đàm Mạt im lặng một lúc, gật gù: "Ừm! Lên đường bình an! Tôi vào đây!"

Nói xong cô mở cửa xe.

Đột nhiên Lạc Hàm đưa tay kéo Đàm Mạt về phía mình, ôm chặt cô trong lòng. Đàm Mạt đờ người ...

Mùi hương thanh thuần của Lạc Hàm phảng phất quanh đầu mũi, tóc anh cạ cạ vào gáy hơi ngứa ngứa.

"Đừng việc gì cũng tự mình quyết, đừng tham gia vào nhiệm vụ quá nguy hiểm."

Giọng anh trầm thấp, êm tai khiến Đàm Mạt thất thần.

Đợi một lúc vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, "Em có nghe tôi nói không?"

"Có ..."

Anh buông cô ra, đôi môi mỏng khẽ mím: "Ừm! Em vào nhà đi!"

Đàm Mạt xuống xe, cô đứng tần ngần nhìn Lạc Hàm đang ngồi tựa lưng nơi ghế lái, áo sơ mi không cài nút trên cùng, kính xe màu trà nên cô không quan sát được vẻ mặt anh lúc này.

Cô chạy vòng sang phía bên kia, gõ gõ cửa xe.

"Em còn chuyện gì sao?" Lạc Hàm quay cửa kính xuống, nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh.

Cô do dự, mãi không nói thành lời ... cuối cùng cố gắng nặn ra được mấy từ: "... Vừa .... vừa rồi, tại sao ... tại sao anh ôm tôi?"

Đáy mắt trong suốt đang đợi câu trả lời của anh.

Lạc Hàm hăng giọng, thản nhiên trả lời: "Một trong những cách từ biệt của người Mỹ, em không biết ư?"

Đàm Mạt chớp chớp mắt, bỗng nhiên hiểu ra, cô ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu Lạc Hàm.

"Còn việc gì nữa à?" Lạc Hàm chưa nói hết, đôi bàn tay lạnh lạnh của Đàm Mạt nâng gương mặt anh lên, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán.

Thanh âm như nước nơi khe núi, vang vọng: "Cách tạm biệt của người Mỹ, bye bye!"

Sau đó chạy thẳng một mạch vào nhà.

Lạc Hàm nhìn bóng lưng của cô, ngồi trầm mặc rất lâu, sau đó mới khởi động xe, chiếc xe mất hút trong bóng đêm mênh mang.

Ngày Lạc Hàm đi, Đàm Mạt không tiễn anh chỉ vì ... Quá bận!

Nhờ biểu hiện xuất sắc trong vụ án của Hooàng Tông Tường, Đường Viễn, Đội trưởng chi đội thuộc phòng trinh sát hình sự xin được điều động cô đến chi đội của anh ta.

Khi Đàm Mạt bước vào cửa, phòng làm việc đang ồn ào huyên náo bỗng im bật, cô bước theo sau Đội trưởng Đường.

Chuyện này người hưng phấn nhất chính là Tiêu Triết, khi anh ta nghe tin Đàm Mạt sẽ chuyển đến chi đội, anh ta tự nói với bản thân phải bắt đầu triển khai kế hoạch theo đuổi Đàm Mạt.

"Đây là Đàm Mạt mới được điều động từ phòng tâm lý tội phạm đến công tác tại đội chúng ta, sau này mọi người sẽ làm việc cùng nhau!" Đường Viễn giới thiệu.

Đàm Mạt gật đầu chào, ngữ khí nghiêm cẩn: "Sau này xin các anh chỉ dạy nhiều hơn!"

Mọi người vỗ tay hoan nghênh cô, dù sao cô cũng là cô gái duy nhất trong đội.

Nhiệm vụ thời gian đầu cũng không khó khăn lắm, sau khi Tiêu Triết giới thiệu sơ qua, cô đại khái đã hiểu rõ công việc hằng ngày.

Ngày đầu tiên chỉ cần đơn giản như vậy, trước khi tan ca, Tiêu Triết đến trước bàn làm việc của Đàm Mạt, dường như muốn nói gì đó.

"Còn có ai chưa đến chào hỏi sao?" Đàm Mạt hỏi.

"Không!" Một người cà lơ phất phơ như Tiêu Triết ngay lúc này đây lại chẳng biết mở lời như thế nào để mời Đàm Mạt ăn tối.

"VẬY, hôm nay làm phiền anh rồi. Mai gặp!" Nói xong cô cầm túi xách lách người ra về.

Tiêu Triết đứng chờ người ... Nữ thần không ban cho anh một cơ hội mở miệng à?

Trước khi đi ngủ, trên weblog có thư mời kết bạn, cô không nhận ra là ai, cũng chẳng phải người xấu nên chấp nhận.

Liên ngày sau đó nhận được tin nhắn: Số di động của tôi ở Mỹ 917 646 XXXXXXX.

Đàm Mạt ôm ôm gối, trả lời tin: À ... Xin hỏi là ai ạ?

Ngay lập tức một tin nhắn thoại gửi đến: Đàm Mạt! Em có thể bớt ngốc một chút không?

Ngữ điệu trầm thấp quen thuộc, có chút lạnh nhạt.

Lạc Hàm?

Đàm Mạt phân vân không biết nên hồi đáp bằng tin nhắn chữ hay tin nhắn thoại để biểu đạt tâm tình hiện tại của mình.

- Làm ơn đừng bao giờ nghi ngờ chỉ số IQ của tôi được không!!!

Vẫn chưa thấy bên kia trả lời, Đàm Mạt nghĩ nghĩ: Lạc Hàm nhất định đang ăn năn vì dám sỉ nhục cô.

Có cuộc gọi đến...

"Alo ..." Cô giả vờ bình tĩnh.

"Đang làm gì?" Đầu dây bên anh rất yên tĩnh, lâu lâu có tiếng lật sách.

"Đang chuẩn bị đi ngủ!" Cô kéo kéo chần, như muốn chứng minh lời mình nói là sự thật.

"Gần đây thế nào rồi?"

Cô nghe tiếng nước chảy, tiếng nước che lấp đi thanh âm uể oải của Lạc Hàm.

"Ừm! Cũng tốt, tôi được điều động đến công tác trong đội hình sự." Vừa nói vừa quăn quăn góc chần trên ngón tay.

"Vậy ngủ sớm đi, nhớ lưu số này lại."

"Không phải anh vừa nhắn tin cho tôi sao?" Vẫn không tin tưởng cô?

"Ừm, sợ cô là người hay quên!" Một câu nói tiết lộ tâm tư của Lạc Hàm, anh hít sâu một hơi: "Bye!"

"Khoan đã!" Đàm Mạt ngồi thẳng người, vội vã lên tiếng.

"Chuyện gì?" Lạc Hàm vùi người vào sofa, tay vuốt vuốt trán, mấy đêm không ngủ được khiến anh mệt mỏi, thể lực không còn được như trước.

"À ..." Thật ra, cô cũng không biết nói gì...

Bởi mới nói đúng là miệng nhanh hơn não, kết quả .... Chán ngắt ...

"À cái gì?" Lạc Hàm khẽ cười.

"À ... Ngủ ngon, mơ đẹp!"

Đầu dây bên kia húng hắng ho một tiếng, nho nhã đáp lời: "Đàm tiêu thư, có những lúc IQ cũng kém thật!"

Đàm Mạt sững người ... mặt từ từ đỏ ửng.

- Đây chính là bằng chứng rõ ràng nhất cho việc IQ của cô thấp!!!

(Do lúng túng nên Đàm Mạt chúc Lạc Hàm ngủ ngon, trong khi Mỹ đang là buổi sáng)

Giả bộ tức giận: "Ngắt máy thôi! Bye!"

Mãi cho đến khi bên tai chỉ còn nghe những tiếng tút tút, Lạc Hàm mới bỏ điện thoại xuống, nằm nhìn trần, ngẫm nghĩ.

Về Mỹ được nửa tháng, anh phát hiện càng lúc mình càng phân tâm, hiệu suất làm việc giảm đi không ít, then chốt hơn: Anh bắt đầu mất ngủ ...

Trong đầu quanh đi quẩn lại chỉ có hình bóng Đàm Mạt. Dáng vẻ khi cô ngơ ngác, bộ dạng ngơ ngác, khi cô mặc bộ đồ ngủ của anh ....

Anh ... nhất định bị ma ám rồi ...

Cả đêm suy tư không ngủ, Lạc Hàm rốt cục cũng đã nghĩ thông.

Ánh sáng ban mai chiếu lên bàn sách, anh lấy điện thoại gọi thêm một cuộc.

Đầu dây bên kia nhận máy, là một giọng nam trầm ấm: "Lạc Hàm?"

Người suốt đêm trong phòng thí nghiệm như Khương Vĩnh Ân thoáng giật mình, Lạc Hàm rất ít khi gọi cho anh ta, trừ khi có việc.

"Ừm, là tớ!" Lạc Hàm đứng trước cửa sổ sát sàn, ngón tay gõ nhẹ trên vách cửa sổ.

Khương Vĩnh Ân vừa rót nước vừa cười: "Sao? Thất tình à?"

Lạc Hàm phản kích: "Tớ nghĩ cậu không có tư cách nói tớ!"

Sặc ... Anh ta có một nhược điểm và đó chính là yếu điểm mạnh nhất mà Lạc Hàm luôn lôi ra dùng để uy hiếp anh ta.

"Trong lòng tôi tự hiểu!" Khương Vĩnh Ân quay trở về trước máy tính.

"Lần này về nước, tớ có gặp Mộ Hà!" Giọng Lạc Hàm nhẹ như mây như gió nhắc đến hai chữ, hai chữ khiến bàn tay đang di chuột của Khương Vĩnh Ân bất động. Anh ta trầm mặc, rồi hỏi: "Cô ấy, có khỏe không?"

Lạc Hàm nhếch miệng: "Bớt gạt người đi, cô ấy có khỏe hay không một tay hacker như cậu lại không biết ư?"

Khương Vĩnh Ân ho khẽ, "Đó không phải là hacker, cậu đừng hiểu sai!"

"Hôm nay tớ gọi cho cậu là vì có chuyện muốn nói!" Mắt nhìn về xa xăm, xe cộ trên đường, người người bận rộn rảo chân bước nhanh trên phố.

Khương Vĩnh Ân nhíu mày: "Lẽ nào cậu dự định sẽ cống hiến cả đời mình cho đế quốc Mỹ?"

Lạc Hàm bỏ qua câu trêu ghẹo của anh ta: "Cuối cùng tớ cũng đã hiểu được câu cậu đã từng nói."

"Câu nào? Những lời của tớ nói ra tất cả đều rất chí lý!" Khương Vĩnh Ân có vẻ không quan tâm lắm.

"Biết rõ ràng còn có rất nhiều người, nhưng dù gì nhất định vẫn phải là cô ấy."

Nụ cười trên môi anh ta cứng đờ.

"Ừm, không sai, rất có đạo lý. Không tưởng tượng được cậu cũng có thể nói ra được một câu như thế!" Lạc Hàm bình luận.

Khương Vĩnh Ân không thèm tính toán chuyện 'bản quyền', "Sao hôm nay cảm khái vậy?"

"Bởi vì gần đây tớ đã tìm được một người đáng giá như thế!"

Khương Vĩnh Ân đảo mắt: "Người quen của Mộ Hà?"

Lạc Hàm vuốt vuốt trán, tên Khương Vĩnh Ân này đâu đâu cũng là Mộ Hà .... "Ừm!"

"Giáo sư Lạc, chúc con đường tình ái của Giáo sư thuận lợi!"

Lạc Hàm cười cười: "Yên tâm! Tớ sẽ không dùng phương thức theo đuổi kiểu yêu thầm nhớ trộm xấu xa như cậu!"

Khương Vĩnh Ân xù lông: "Cái đó không gọi là xấu xa!"

Cuộc trò chuyện với Khương Vĩnh Ân kết thúc, Lạc Hàm rút lá thư mời của Giáo sư Nhâm, ngón tay lại gõ lên bàn. Tiếp sau này anh cũng chuẩn bị về nước rồi!

Đàm Mạt, ngày tháng của chúng ta còn dài!

*

Tan ca, Đường Viễn cầm tập văn kiện đưa cho Đàm Mạt: "Khu S phát sinh một vụ tự tử rất kỳ lạ. Cô đi cùng tôi!"

Đàm Mạt nhận tài liệu, bên trong là bức ảnh chụp hiện trường: Một người đàn ông nằm trong phòng tắm, trần trụi, trên cổ tay có vết cắt, bồn tắm đỏ ngầu.

Đàm Mạt ngồi vị trí ghế phụ lái, thắt chặt dây an toàn.

Đường Viễn thấy Đàm Mạt vẫn quan sát những bức ảnh kia, lên tiếng hỏi: "Cô có quan điểm gì!"

Đàm Mạt nặn nặn một góc tấm hình, giọng chắc chắn: "Là vụ án giết người!"

Đường Viễn cười cười, không nói nữa. Anh ta đã biết: người Lạc Hàm chọn tuyệt đối không hề kém cỏi!

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Nạn nhân là Vương Thanh Sơn, trưởng phòng của một công ty tư nhân. Mấy ngày trước anh ta dành được một hợp đồng lớn nên công ty thưởng cho anh ta ba ngày phép. Hôm nay là ngày nghỉ thứ hai. Vợ anh ta, Úc Mai tan ca về nhà, phát hiện chồng mình nằm bên cạnh bồn tắm, máu tươi đỏ thẫm.

Một người ngồi bên cạnh an ủi Úc Mai, cô ta lấy khăn chấm nước mắt. Đàm Mạt quan sát cô ta một chút, rồi rút quyển sổ nhỏ trong balo, viết viết gì đó.

Nước trong bồn khá nóng, cổ tay bị cắt của Vương Thanh Sơn ngâm trong bồn nước nên không có vết máu đọng. Một cảnh viên trong đội hình sự lên tiếng: "Khi bọn em đến phát hiện anh ta đã chết. Bước đầu suy đoán là tự sát. Trong phòng ngủ còn phát hiện một chai thuốc ngủ trống rỗng."

"Chồng cô gần đây có chuyện gì phiền muộn sao?" Đội trưởng Đường hỏi dò Úc Mai.

Cô ta lau mắt: "Không! Cách đây vài ngày anh ấy vừa nhận được một hạng mục rất lớn, trong năm nay nhất định được thăng chức, tăng lương, tôi không hiểu vì sao anh ấy lại tự sát."

Đàm Mạt đánh giá Úc Mai: một người phụ nữ trang điểm nhã nhặn, mái tóc búi cao, đồng phục văn phòng. Tuy cô ta đã hơn bốn mươi tuổi nhưng nhìn sơ cũng đủ biết khi còn là thiếu nữ ắt hẳn rất xinh đẹp.

"Lúc về nhà cô phát hiện chồng mình như thế nào?" Đường Viễn và hai cảnh viên khác tiến hành thẩm vấn Úc Mai, Đàm Mạt yên lặng rẽ sang phòng ngủ của vợ chồng Vương Thanh Sơn.

Giường chiếu gọn gàng, chưa có ai nằm qua, trên bàn trang điểm có chai thuốc ngủ trống không. Đàm Mạt cầm lên, nhãn mác còn mới, nắp chai không có dấu trầy xước, chứng tỏ vừa mua cách đây không lâu.

Nếu như muốn dùng thuốc ngủ tự sát, vậy cần gì cắt cổ tay? Thật sự đã quá qua loa khi kết luận đây là án tự sát.

Đàm Mạt quay trở về bên cạnh Đội trưởng Đường, liếc qua phần khẩu cung: Úc Mai, nữ, 43 tuổi, trưởng phòng thu mua công ty nhà nước, chiều nay vừa cùng một nữ đồng nghiệp khác đi gặp khách hàng, trở về công ty báo cáo rồi ra về. Về đến nhà, khi vào nhà tắm phát hiện chồng mình nằm phủ người trên thành bồn, ngay lập tức báo cảnh sát.

Thi thể Vương Thanh Sơn được đưa về Cục cảnh sát tiến hành nghiệm thi, Đội trưởng Đường cũng phải quay về cảnh cục. Trước khi đi, Đàm Mạt ôm ôm Úc Mai an ủi: "Nén bi thương, cái chết của chồng cô chúng tôi sẽ tận lực điều tra, sẽ cho cô một câu đáp án hợp lý."

Ngồi trên xe, Đội trưởng Đường mở miệng hỏi: "Thế nào? Phát hiện được gì mới không?"

Đàm Mạt đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Người phụ nữ kia biểu hiện quá giả tạo."

Đội trưởng Đường nheo mắt: "Tại sao nói như vậy?"

Đàm Mạt mở quyển sổ tay: "Thứ nhất, phòng ngủ của Vương Thanh Sơn rất gọn gàng, không có dấu vết có người từng nằm qua. Theo như Úc Mai miêu tả, chồng của cô ta không phải là người siêng năng làm việc nhà. Nếu một người muốn tự sát cần gì phải thu dọn gọn gàng như thế?"

Đường Viễn gật đầu: "Không sai!"

Đàm Mạt tiếp tục: "Thứ hai, rõ ràng đã uống thuốc ngủ, vậy sao còn phải cắt cổ tay tự sát? Hành vi thừa thải, quá khả nghi. Úc Mai khai nhận khi chứng kiến cảnh tượng đó, cô ta lập tức báo cảnh sát. Trông thấy một người nằm bất động, không phải nên tiến đến kiểm tra xem còn sống hay không, gọi xe cứu thương đồng thời báo cảnh sát à?"

Đội trưởng Đường nắm chặt bánh lái, nghe Đàm Mạt phân tích rõ ràng như vậy mới phát giác được hành động của Úc Mai rất khác thường.

Đàm Mạt: "Điểm cuối cùng, bọn họ không có con!" Ngừng một chút cô nói tiếp: "Tôi cho rằng mối quan hệ hôn nhân của bọn họ có vấn đề, cả nạn nhân và Úc Mai đều không đeo nhẫn cưới, trên ngón tay áp út của Úc Mai có vết hằn khá rõ, điều này chứng tỏ cô ta thường xuyên đeo nhẫn, vậy tại sao hôm nay không đeo?"

Nghe Đàm Mạt miêu tả, Đường Viễn cười cười: "Khá lắm Đàm Mạt, rất sắc bén!"

Đàm Mạt lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ: "Còn phải cần thêm nhiều chứng cứ nữa mới bắt được hung thủ."

Bỗng nhiên trong đầu cô chợt nghĩ đến ... Nếu như Lạc Hàm ngồi bên cạnh cô, anh nhất định sẽ xoa xoa đầu cô, giọng kẻ cả: Ừm, cũng không tệ lắm!

Khoa pháp chứng nhanh chóng thu được kết quả nghiệm thị, trong cơ thể Vương Thanh Sơn có một lượng lớn thuốc ngủ, nhiều đến mức có thể gây tử vong. Nói cách khác, nằm ở trong phòng tắm, cắt cổ tay tự sát chỉ là hàng động che mắt.

"Quá bất cần!" Đàm Mạt ngồi trước máy vi tính lầm bầm: "Muốn dựng hiện trường tự sát, tại sao không đem giấu lọ thuốc ngủ đi?" Cô chống

cảm suy nghĩ, rồi từ từ ... ngủ thiếp đi.

Tiêu Triết cũng đang tăng ca, quay trở về văn phòng, trông thấy Đàm Mạt gục trên bàn, liền cởi cảnh phục, đắp lên người cô, vừa khít Đội trưởng Đường bắt gặp. Đường Viễn đưa cho anh ta một ly cà phê: "Sao, động lòng?"

Mặt Tiêu Triết đỏ ửng, anh ta gãi gãi đầu gật gù.

"Ừm ... chuyện của lớp trẻ, tôi già cả không hiểu. Tuy nhiên, lời thật mất lòng, cô nhóc Đàm Mạt này không hợp với cậu."

Nghe Đội trưởng nói vậy, Tiêu Triết có phần không phục: "Không thử sao biết có thích hợp hay không?"

Đường Viễn nhấp một ngụm café, đưa ra suy nghĩ của mình: "Cô bé quá thông minh và lợi hại, công tác trong đội chưa được mấy ngày mà năng lực xử lý vụ án vượt qua hơn nửa đám cảnh sát hình sự ở đây. Một cô gái như vậy, cậu thu phục không được."

Nhìn dáng vẻ không can tâm của Tiêu Triết, Đường Viễn vỗ vỗ vai anh ta: "Cậu đừng trách tôi nói lời khó nghe. Cô gái này tôi thấy chỉ có Giáo sư Lạc mới có thể trấn được."

"Lạc Hàm?" Tiêu Triết không tin vào tai mình.

"Ừm. Thông minh, bình tĩnh, có khí chất, là một nhân tài." Đường Viễn cố tình ngừng một chút, khẽ mỉm cười: "Then chốt ở chỗ so với Đàm Mạt có thể dùng câu 'Đạo cao một thước, ma cao một trượng'."

...!

Đội trưởng Đường nói anh ta không đủ thông minh, không đủ bình tĩnh, không đủ khí chất ư?!!!

Còn đại thần Lạc Hàm? Anh ta không thể so sánh ư?

Anh ta không phục, không phải anh ta chơi với Lạc Hàm từ bé đến lớn sao?

Nhân tài? Lạc Hàm là người đàn ông mang một bụng xấu xa.

*

Sáng hôm sau Đàm Mạt đến phòng thông tin, Tiêu Vũ là bạn học của cô. Hai người tuy tuổi tác ngang nhau nhưng xét về khía cạnh nào đó cô vẫn được coi là sư tỷ.

"Sư tỷ đến rồi?"

"Ừm, có tra được tư liệu gì của Úc Mai không?"

Tiêu Vũ đưa tài liệu cho cô: "Điển hình của tuýp nữ cường nhân, nghe nói khi còn đi học còn là hoa khôi của khoa, năng lực làm việc và giao tiếp đều rất tốt. Vương Thanh Sơn tốn không ít thời gian và công sức mới lấy được cô ấy về làm vợ." Anh ta bĩu môi một cái: "Nhưng hai người kết hôn nhiều năm vẫn không có con, vấn đề chính nằm ở Úc Mai."

"Ồ!" Đàm Mạt lật mở tư liệu, hỏi: "Người hôm đó đi cùng Úc Mai gặp khách hàng là ai, có biết không?"

"Chờ một chút!" Ngón tay Tiểu Vũ lướt trên bàn phím: "Triệu Đồng, đây là tư liệu và số điện thoại của cô ta."

"À ... Phiền cậu điều tra giúp tôi mối quan hệ riêng tư của Vương Thanh Sơn, tình trạng tài chính, và các hồ sơ trên máy tính."

Nói sơ qua tình hình với Đội trưởng Đường, sau đó Đàm Mạt gọi cho Triệu Đồng, hẹn gặp cô ta.

Trong quán café nhỏ, hai cô gái ngồi ở góc khuất, Triệu Đồng có hơi lúng túng.

"Có phải có chuyện muốn nói với tôi?" Trông thấy bộ dạng chần chờ của cô ta, Đàm Mạt hỏi.

Triệu Đồng cắn cắn môi: "Thật ra bạn trai tôi vừa mới gãy xương đùi, vẫn đang nằm viện. Chiều qua, đáng lý ra vẫn phải họp với khách hàng, nhưng chị Mai nói buổi chiều không quan trọng, chị ấy đi một mình được. Chị ấy cũng biết bạn trai tôi nằm viện nên khuyên tôi ở cùng anh ta. Nhưng chị Mai có dặn đến giờ tan ca hai chị em phải cùng nhau quay về công ty báo cáo."

"Hai người tách ra lúc mấy giờ?"

"Khoảng một giờ rưỡi chiều."

Đàm Mạt khép lại sổ tay: "Chuyện này chỉ có mình Úc Mai biết đúng không?"

Triệu Đồng gật đầu.

"Ừm, không còn chuyện gì nữa. Cảm ơn cô đã cung cấp tin tức."

"Khoan đã!" Triệu Đồng trông thấy Đàm Mạt đứng dậy, cô ta liền gọi lại: "Chị Mai là người tốt, chị ấy đối với mọi người rất tốt."

Đàm Mạt nhìn ánh mắt thành thật của Triệu Đồng: "Ừm, tôi biết rồi!"

Ra khỏi quán café, Đàm Mạt mau chóng gọi cho Đội trưởng Đường Viễn: "Đội trưởng Đường! Có thể xác định được Úc Mai chính là hung thủ!"

Đội hình sự đến nhà của Úc Mai lần thứ hai, cô ta đang nấu cơm.

Đội trưởng Đường đưa ra lệnh bắt giữ: "Xin lỗi cô Úc, cô phải đi với chúng tôi một chuyến."

"Các anh nói gì?" Cô ta trợn tròn mắt, khá kinh ngạc.

"Ngày hôm qua cô đi đàm phán với khách hàng nhưng lại cho trợ lý Triệu Đồng nghỉ. Cô lại gọi cho khách hàng báo có việc đột xuất không thể gặp." Khi Đàm Mạt giải thích, cảnh viên dắt theo cảnh khuyến xông vào phòng ngủ.

"Cô cho chồng mình uống một lượng lớn thuốc ngủ, khi anh ta mê man, cô lập tức rời đi, quay về công ty báo cáo." Đàm Mạt chỉ thẳng mặt cô ta, cất giọng lạnh lùng: "Cô Úc, động cơ giết người của cô chính là: trong một chuyến công tác của chồng, cô phát hiện anh ta gian díu với phụ nữ khác."

Sắc mặt Úc Mai tái nhợt, ngay lúc này cảnh viên đưa chứng cứ đến cho Đội trưởng Đường.

"Điều cô không hề nghĩ đến chính là chồng cô lúc đó chưa hoàn toàn mất đi ý thức. Anh ta trông thấy cô quên không vứt bình thuốc ngủ nên mới nghĩ ra cắt cổ tay, tạo hiện trường giả tự sát." Đàm Mạt thở dài: "Cô luôn cho rằng anh ta phản bội cô, cô luôn cho rằng những lời anh ta thề hứa năm đó đều là giả. Thế nhưng, cô không biết sau lần quá trớn ấy, anh ta ăn năn đến mức nào. Anh ta phải mua thuốc ngủ hai lần, anh ta thường bị mất ngủ chỉ vì quá căng thẳng. Tất cả đều được anh ta viết lại trong máy tính của anh ta ở công ty." Nói xong Đàm Mạt đưa xấp tư liệu cho Úc Mai.

Úc Mai sững người, không nhận. Thế nhưng, sau đó cô ta đột nhiên dùng sức, giật mạnh xấp giấy trong tay Đàm Mạt, giấy bay toán loạn như hoa tuyết. Cô ta nghiêng người, thoát thân ở phía cửa sau khu phòng bếp, thoát ra ngoài.

"Mau đuổi theo!"

Đàm Mạt gần Úc Mai nhất, chỉ vài bước đã đuổi kịp cô ta, nhưng không ngờ tay cô ta còn cầm dao! Cô ta kề dao sát cổ Đàm Mạt, uy hiếp: "Đừng qua đây! Anh ta phụ tôi trước, anh ta có tội phải chịu!"

"Cô còn chưa biết anh ta yêu cô nhiều đến mức nào sao?" Đàm Mạt khẽ nói.

Trong lúc Úc Mai lơ là, Đàm Mạt nhanh tay kéo mạnh tay cô ta về phía trước, dùng sức ở eo, hạ thấp trọng tâm ... Ra một đòn ... Một đòn rất đẹp!

Úc Mai khóc rống lên.

Đường Viễn chứng kiến cú vật người chuẩn xác của Đàm Mạt, lên tiếng tán thưởng: "Không ngờ còn có ngón nghề này!"

Đàm Mạt nhếch miệng cười: "Gần đây cháu đang khổ luyện động tác này."

Nhìn xe cảnh sát chở Úc Mai đi càng lúc càng xa, Đàm Mạt rút điện thoại nhắn tin cho Lạc Hàm: Có đôi lúc tôi phải công nhận anh có tầm nhìn xa.

Câu nói không đầu không đuôi, người ngoài chắc chắn không hiểu, nhưng với riêng Lạc Hàm thì khác, anh ngồi trên sofa mỉm cười, nhắn tin trả lời: Hừm! Vậy em tính cảm ơn tôi như thế nào?

... Đàm Mạt tự hỏi vì sao Lạc Hàm luôn tìm cách bắt nạt cô như vậy???

- Về nước rồi tính sau!

Lạc Hàm miết miết môi, không nhắn lại. Anh nhìn thời khóa biểu trên bàn trà, nhớ thật kỹ

*

Sau khi vụ án kết thúc, Đội trưởng Đường cho Đàm Mạt nghỉ một ngày. Đã lâu không gặp Mộ Hà, Đàm Mạt quyết định đi thăm cô bạn một chuyến.

Vào cổng trường Đại học A, bầu khí thanh xuân tựa như quay trở lại.

Đàm Mạt cảm thán: Ai da ... Tuổi trẻ là thích nhất ...

Mộ Hà đang đứng trước cửa phòng thí nghiệm chờ cô. Mùa đông nhưng cô ta chỉ khoác chiếc áo blouse trắng, mái tóc cột tùy ý phía sau, giọng mát mẻ : "Thì ra chúng ta không nằm trên cùng một múi giờ. Năm phút của cậu chính là mười phút ở chỗ tớ."

Đàm Mạt biết rõ cô không được phép đến muộn. Cô tiến nhanh về phía trước, ôm lấy Mộ Hà: "Cảnh sắc ở trường cậu thu hút, khiến tớ phải giảm tốc độ bước đi. Quả nhiên thời đại học luôn ngập tràn màu sắc."

"Ha ha ha, đâu đâu cũng chỉ là màu trắng, cậu có thể nhìn ra được bảy màu thì công phu của cậu quá cao."

"..." Đàm Mạt biết, trước mặt Mộ Hà không nên nói hoa mỹ vớ vẩn.

Trong phòng thí nghiệm, ngoại trừ Mộ Hà còn có một nữ sinh. Cô nữ sinh có khuôn mặt bầu bĩnh, nhìn mặt cô ta Đàm Mạt nghĩ ngay đến một món lót dạ rất hợp, bánh bao.

Trương Mỹ Bối, một cô gái luôn có sự quan tâm đặc biệt đến 'soái ca', vừa trông thấy Đàm Mạt liền bước ra nghênh tiếp: "Mạt Mạt đến rồi!"

Đàm Mạt nghĩ thầm: tuy gặp nhau vài ba lần nhưng cũng chưa đến mức có thể gọi nhau thân thiết như vậy!

Đàm Mạt gật đầu, "Chào Bối Bối đã lâu không gặp!"

Mộ Hà quét mắt nhìn hai người, chỉ vào tử lạnh: "Đàm Mạt, ngăn thứ hai của tớ, bên trong có đồ ăn!"

"Cậu cứ lo việc của mình đi, không cần để ý đến tớ!"

Nhìn bạn thân cả ngày bạn bạn rộn rộn nghiên cứu khoa học, Đàm Mạt kết luận Mộ Hà còn khó lấy chồng hơn cả cô ....

Trương Mỹ Bối ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm Đàm Mạt, chợt nhớ ra một chuyện: "Chết! Tớ phải đi học!"

"Cậu có giờ sao?" Đàm Mạt hiểu kỳ.

"Không phải đi học, mà là mê trai." Mộ Hà vừa cầm ống nghiệm vừa trả lời Đàm Mạt.

Sặc!!!

"Đúng rồi! Cậu có muốn đi cùng với tớ không?" Trương Mỹ Bối cao hứng: "Khoa tâm lý học vừa mời về một giáo sư. Ngày đầu tiên đứng lớp, lớp học chật ních sinh viên. Ngày hôm sau phòng giáo vụ buộc phải chuyển qua giảng đường lớn."

"Giảng viên dạy giỏi như vậy ư?" Đàm Mạt không tin nổi.

"Tớ không nói về trình độ chuyên nghiệp, vì tớ nghe cũng đâu có hiểu. Then chốt nằm ở chỗ ..." Cô ta chớp chớp mắt mơ màng, dáng vẻ thần bí: "Then chốt ở chỗ vị Giáo sư này đẹp trai vô địch, soái siêu cấp! Then chốt ở chỗ, Giáo sư ấy chỉ mới hai mươi lăm tuổi!"

Đàm Mạt không hiểu rõ lắm thế nào là 'Soái siêu cấp', tuy nhiên, trong nhóm người cô quen biết hình như ... hình như có một người nhận được danh hiệu này, cô đưa mắt nhìn Mộ Hà đang bạn rộn với đám dụng cụ thí nghiệm trong tay.

"Sao sao ... Chúng ta cùng nhau đi chiêm ngắm!" Trương Mỹ Bối nhìn thời khóa biểu: "Chậm một giây thôi là không chen chân vào được!"

"Tớ ... tớ ..." Chưa kịp đáp, Mộ Hà đã đẩy cô vào tay Trương Mỹ Bối: "Ừ ... Đi đi ..."

Đàm Mạt ở đây chỉ gia tăng độ nguy hiểm trong dãy số liệu thí nghiệm của cô ta. Huống chi, Mộ Hà chắc chắn Đàm Mạt sẽ không hối hận khi đến nghe giảng.

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Đúng như Trương Mỹ Bối nói, đến trễ là không thể chen chân vào được...

Giảng đường rộng lớn không còn một chỗ trống, có khá nhiều sinh viên đứng ở hai bên hông, Đàm Mạt nhìn vẻ mặt tiu nghỉu của Trương Mỹ Bối: "Vậ cậu cứ lên đăng trước đứng đi, không cần để ý đến tớ đâu."

Cô ta liếc nhìn Đàm Mạt một cái, tựa như trút được gánh nặng: "Vậ tớ đi, cậu đứng ở đây nhé, xong tiết học tớ qua tìm cậu, chúng ta rủ Mộ Hà đi ăn cơm!"

"Ừm ừm ... Cậu đi đi!" Đàm Mạt đứng ở phía cửa ra cuối giảng đường.

Nhìn đám đông cô chợt ngẫm nghĩ, nếu vị Giáo sư này đi đóng phim chắc chắn có thể cứu vớt được doanh thu phòng vé.

Giảng đường đang ồn ào như ong vỡ tổ chợt yên tĩnh lại, một người bước vào, hình dáng của người ấy khá quen mắt, chiếc áo khoác đen giúp người đàn ông thêm chững chạc.

Không gian rộng lớn không còn một tiếng động, chỉ nghe tiếng giày lộp cộp trên sàn.

Vị Giáo sư chỉnh lại micro, nhẹ nhàng lên tiếng: "Thời gian vừa đúng!"

Lạc Hàm lướt nhìn sinh viên ở phía dưới, bỗng nhiên một bóng người khiến anh phải cố định tầm mắt.

Có người nói khi yêu, toàn bộ thế giới chỉ có một màu xám trắng, cả nhân loại chỉ một mình người ấy mang theo màu sắc, chỉ cần liếc sơ một chút đều có thể nhìn thấy cô ấy. Một chút chính là vĩnh viễn.

Cô mặc áo khoác đỏ, mái tóc buông xõa, nhìn anh không chớp mắt.

Lạc Hàm mỉm cười: "Vậy chúng ta bắt đầu vào tiết học."

Đàm Mạt tròn mắt ngạc nhiên nhìn người đàn ông đang đứng trên bục giảng, cô cắn cắn môi: Không phải anh đã về Mỹ rồi sao? Anh trở thành Giáo sư từ khi nào vậy? ... À, không phải, anh vốn dĩ là giáo sư.

Qua khoảng nửa tiếng, Đàm Mạt luôn có cảm giác vị Giáo sư ưu việt kia luôn vô tình hay cố ý nhìn về hướng của cô. Cô kéo kéo chiếc khăn quàng cổ, có khi nào thân phận của cô bị vạch trần không?

Đàm Mạt không nghe được Lạc Hàm đang giảng gì, thế nhưng, một cái giơ tay nhắc chân của anh đều thu hút cô. Khi còn làm việc chung với anh, cô nhớ anh đều thích mặc áo sơ mi trắng, không nghĩ đến màu đen cũng rất hợp với anh. Tóc anh hơi dài rồi. Lần đầu tiên trông thấy anh nói chuyện một cách trịnh trọng .... Đúng! Thường ngày anh nói chuyện với cô đều không đứng đắn.

Trong lúc đầu óc Đàm Mạt còn đang đi lang thang, thanh âm rõ ràng, êm tai của Lạc Hàm vang lên: "Về vấn đề này, tôi sẽ hỏi một bạn."

Đôi mắt đen tuyền đảo mắt nhìn sinh viên, mọi người đều nín thở cầu mong Giáo sư Lạc có thể gọi đến tên mình, nhưng Lạc Hàm không tra danh

sách, mà đưa tay chỉ.

"Mời bạn học đang đứng ở lối cửa ra vào kia!"

Tất cả mọi người đều hướng về phía Đàm Mạt, xì xầm bàn tán.

- Cô ấy khoa nào vậy? Đẹp quá, hoa khôi à, sao trước giờ chưa thấy?

- Không lẽ Giáo sư thấy ai đẹp mới gọi ư ... tớ muốn đi thăm mỹ viện!

- Sao cô ấy không lên tiếng, hay là không nói được.

Đàm Mạt xạm mặt, bọn nhóc này thật sự quá giàu trí tưởng tượng ...

Nhưng mà ....

Nhiều sinh viên thế này mà anh vẫn gọi cô? Nhiều góc vậy mà nhất định phải là góc này?

Trương Mỹ Bối thầm oán giận: "Sớm biết thế mình đứng ở đó luôn cho rồi!"

Lạc Hàm tăng âm lượng: "Không cần nhìn xung quanh, chính là bạn mặc áo choàng đỏ kia!"

Đàm Mạt hăng giọng một cái, không phải anh cố ý chứ?

Trông thấy mọi người đang chờ câu trả lời của cô, bất đắc dĩ Đàm Mạt phải lên tiếng: "Xin lỗi Giáo sư ... Giáo sư có thể lặp lại câu hỏi một lần nữa không?"

Bầu không khí yên tĩnh phát ra những tiếng cười nho nhỏ, Đàm Mạt đỏ mặt xấu hổ, nhưng chuyện mình không biết, không rõ mà đã trả lời thì thật đúng là hành động cực kỳ không khoa học.

Giáo sư Lạc Hàm vuốt vuốt trán, ra vẻ bất lực trước cô sinh viên này: "Ngại quá, tan học em theo tôi, chúng ta cần trao đổi một chút!"

...!

Không chỉ Đàm Mạt, mà toàn bộ sinh viên trong giảng đường đều kinh ngạc! Lần nào hết tiết Giáo sư Lạc đều nhanh chóng rời khỏi 'sàn diễn', không chậm một giây, đám nữ sinh mê trai đẹp cố gắng hết sức cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng ... Vậy mà hôm nay giáo sư lại yêu cầu một nữ sinh ở lại trao đổi một chút?!!

Mọi người dường như bưng bình, bọn họ tự dặn lòng về sau khi giáo sư hỏi bọn họ nhất định không trả lời, như vậy sẽ nâng cao tần suất nói chuyện riêng với giáo sư. Nhưng đám chim non ngây thơ ấy không biết một điều cho đến cuối kỳ, vị giáo sư xấu bụng sẽ không còn kêu bất cứ ai trả lời câu hỏi.

Đàm Mạt kéo kéo khăn quàng cổ ...

Cô có thể nói: Giáo sư Lạc, chỗ quen biết có thể 'dàn xếp' một chút không?

Tan học, đám sinh viên cố tình đi ngang qua Đàm Mạt, liếc cô một cái, ánh nhìn mang theo hàm ý sâu xa. Lạc Hàm khoan thai bước về phía cô, Đàm Mạt nhất thời nghẹn họng, nên chào hỏi anh như thế nào đây?

"Theo tôi đến văn phòng!" Lạc Hàm lên tiếng.

"Giáo sư ... tôi sai rồi, tôi bảo đảm lần sau sẽ trả lời thật tốt câu hỏi của Giáo sư!"

Ý của Đàm Mạt chính là: Sau này tôi sẽ không đến dự tiết học của anh.

Lạc Hàm nhú mày: "Em còn muốn có lần sau?"

Lần sau, vẫn tiếp tục thất thần ngay trong giờ học của tôi.

Đàm Mạt lặng yên không nói.

Đúng lúc này Trương Mỹ Bối đi đến, kéo kéo cánh tay của Đàm Mạt, mỉm cười dịu dàng: "Thưa giáo sư, em có hẹn với bạn học cùng về chung, vì thế ..."

Lạc Hàm lướt qua nữ sinh không chút ấn tượng này: "Vì thế, cô có thể về trước, bạn học của cô có lẽ sẽ về rất trễ."

Trương Mỹ Bối lưu luyến nhìn Giáo sư Lạc và Đàm Mạt, vẻ mặt không can tâm: "Mạt Mạt, tớ về trước, bữa tối tớ và Mộ Mộ có cần chờ cậu hay không?"

"Ừm, không cần chờ!" Lạc Hàm thẳng thừng đáp lại.

Trương Mỹ Bối cả đời sẽ không quên câu đầu tiên của giáo sư chính là trả lời thay cho Đàm Mạt...

Đi theo sau lưng Lạc Hàm, Đàm Mạt xoắn xuýt, sao sự việc lại phát triển theo một hướng hoàn toàn khác thế này?

Mùa đông tuyết rơi trắng xóa, văn phòng Lạc Hàm ở tầng cao nhất của đại học A, khi còn ở trong thang máy, có vài vị giáo sư lớn tuổi nhìn Đàm Mạt đi sau Lạc Hàm, có người cười cười hỏi: "Hôm nay cho sinh viên lên đây luôn sao?"

Lạc Hàm lắc đầu: "Cô ấy không phải sinh viên đại học A!"

Anh biết không phải, sao còn chỉ đích danh cô trả lời câu hỏi!

Lại nghe tiếng một vị giáo sư khác tiếp lời: "Đã nói mà, một cô gái đẹp như vậy chúng ta đã sớm nghe nói đến!" Sau đó còn chêm thêm một đao, khiến mặt Đàm Mạt đỏ ửng như gấc: "Bạn gái sao, còn khá trẻ!"

Lạc Hàm cười cười, "Vâng, nhưng cô ấy đã tốt nghiệp tiến sĩ!"

Im lặng bước theo Lạc Hàm nhưng trong lòng cô rất muốn hỏi: Chữ 'vâng' kia là dành cho nửa câu trước hay nửa câu sau!

Phòng làm việc của Lạc Hàm trang trí hết như phong cách của anh, đơn giản nhưng vẫn rất trang trọng. Lạc Hàm đặt sách xuống, cởi áo khoác, rót hai ly nước, đưa một ly cho Đàm Mạt. Sau đó, anh mở máy vi tính, bắt đầu làm việc.

Đàm Mạt lo âu, thì ra bị gọi lên văn phòng là thế này.

Cô ho khê một tiếng: "Thưa ... Giáo sư ..."

"Gọi Lạc Hàm là được!"

Đàm Mạt cứng họng ... từ đó về sau Đàm Mạt chỉ còn biết đứng yên không dám nói, ngồi chờ Lạc Hàm 'trao đổi một chút'.

Giáo sư Lạc xử lý xong xuôi văn kiện, in ra, rồi khê đưa mắt nhìn cô gái đang ngồi ở góc phòng. Đôi mắt đen láy, sáng lấp lánh, gần một tháng nay không gặp trông cô hình như trắng hơn trước một chút rồi.

"Đứng lên nào! Chúng ta đi thôi!" Lạc Hàm mặc áo khoác, đứng bên cạnh Đàm Mạt.

"Không phải ... có việc muốn trao đổi à?" Đàm Mạt lơ mơ.

Giáo sư Lạc nhã nhặn lên tiếng: "Ngay cả tháp tâm lý còn không trả lời được, lần sau em nhớ đừng bao giờ viết trên CV là tốt nghiệp Đại học Princeton." Anh cố ý lắc đầu: "Quá mất mặt!"

Đàm Mạt cắn môi, cô dĩ nhiên là biết!

Nhìn vẻ mặt hối lỗi của Đàm Mạt, anh ra bộ lạnh nhạt: "Tối nay tôi có một bữa tiệc!"

Tốt quá! Cô được về rồi!

"Em đi cùng với tôi!" Giáo sư Lạc Hàm đầy phong độ, hơi nghiêng người quan sát vẻ mặt ngạc nhiên của Đàm Mạt, anh khẽ nhếch miệng cười sung sướng.

Màn đêm từ từ buông xuống, thành phố B lại lấp lánh ánh đèn.

Tại một bar rượu có tiếng nhất thành phố, mọi người đang 'quây' một cách say sưa, nhiệt tình, tiếng nhạc vang lên đình tai nhức óc.

Một cô gái với mái tóc dài, trang điểm điểm lệ, nhấp một ngụm Margarita, đôi mắt lả lơi đảo một vòng mấy chàng trai xung quanh. Có một người đàn ông mặc âu phục đã thu hút cô ta, trên tay của anh ta đeo chiếc nhẫn được thiết kế khá đặc biệt, cô ta nở nụ cười quyến rũ, nụ cười ấy thu hút đến mức có thể khiến thời gian ngừng trôi.

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Trong phòng Vip ở tầng cao nhất của hội sở GE xa hoa, một nhóm người đang nói nói cười cười trò chuyện.

Lạc Hàm mở cửa, áo khoác ngoài màu đen mang theo một luồng khí lạnh từ ngoài tràn vào, mọi người nhìn phía anh, vẻ mặt còn thoải mái trong nháy mắt chợt cứng lại.

Anh vừa cởi áo khoác vừa tỏ vẻ hồ hởi lên tiếng: "Sao nào, không hoan nghênh?"

Đám người Phương Mạn ngơ ngẩn, tất nhiên không phải vì sự xuất hiện của Lạc Hàm mà là ... Thiếu gia 'Lạc Thất' chưa bao giờ dắt bạn gái đến mấy bữa tiệc xã giao họp mặt như thế này, nhưng hôm nay lại đưa đến một người phụ nữ, lại còn là một mỹ nữ.

"Đùa sao, không chào đón cậu thì chào đón ai? Hôm nay cậu là nhân vật chính mà!" Phương Mạn vừa nói vừa đánh giá Đàm Mạt bên cạnh Lạc Hàm, thầm cảm thán: Thật sự là cô gái xinh đẹp hiếm thấy!

Trong phòng chính là những người bạn thân của Lạc Hàm, nghe nói thiếu gia Lạc Thất từ Mỹ trở về nước làm việc, sau khi bàn đi bàn lại, cuối cùng mới chọn được một ngày làm tiệc tẩy trần cho anh.

Trước kia khi có tiệc tùng nếu có yêu cầu mọi người dắt bạn gái đi cùng, Lạc Thất thiếu hoặc là đến một mình, hoặc là dứt khoát không đến.

Năm nào cũng như vậy, quy tắc không bao giờ thay đổi. Hôm nay là ngọn gió nào thổi tới vậy? Đôi mắt hẹp dài của Phương Mạn bất động thanh sắc quan sát Đàm Mạt, không dám nhiều lời.

"Các cậu biết là tốt rồi!" Lạc Hàm kéo Đàm Mạt đến trước ngực, giọng trầm thấp: "Vị này là Đàm Mạt."

Tiểu thư Đàm Mạt cực kỳ lễ phép, cô quay sang sáu thanh niên ưu tú của xã hội chủ nghĩa cười cười, "Chào các anh!"

"Cô gái này trông thật tuyệt, tớ thích." Một cậu thanh niên thoạt nhìn có vẻ hơi lưu manh lên tiếng.

Lạc Hàm quét mắt nhìn anh ta một cái, giới thiệu với Đàm Mạt: "Người mở miệng không nói tiếng người kia là Lý Thành Phàm."

Bị điểm mặt, Lý Thành Phàm không những không giận mà còn cười phá lên: "Thất thiếu, đã lâu không gặp, vẫn không phải là đối thủ của cậu."

Dứt lời anh ta đứng dậy, sửa sang lại áo, dáng vẻ cực kỳ đứng đắn: "Tuy rằng tên tôi là Lý Thành Phàm, nhưng mọi người thường gọi tôi là Lý Lục, em có thể gọi tôi là Lục ca." Ngừng một chút: "Em gái, chắc em không lớn hơn tôi đấy chứ?"

Đàm Mạt chưa kịp trả lời, đã bị Lạc Hàm nhẹ nhàng kéo về sát bên cạnh: "Em gọi lão Lục giống tôi là được."

Lý Thành Phàm cười cười, vuốt vuốt cằm như khi thành tinh.

Những người ngồi bên cạnh không lên tiếng, qua thái độ của Lạc Thất thiếu có thể thấy cô gái này có địa vị không hề tầm thường, ngay cả lão Lục trêu ghẹo cũng không được.

Trong nhóm chỉ có một mình Phương Mạn là nữ, cô ta làm việc trong Bộ Ngoại giao đã nhiều năm, lên tiếng giảng hòa: "Mau ngồi xuống đi, chúng ta không cần chờ lão Bát, cậu ta nói có việc, đến trễ."

Lạc Hàm ga lăng kéo ghế cho Đàm Mạt, cô hơi lúng túng.

Theo như cô quan sát, sáu vị ngồi đây, đều không phải dạng bình thường.

Từ khi cô bước vào, ánh mắt sâu thăm thẳm của người đàn ông ngồi phía góc sofa kia thỉnh thoảng liếc cô một cái, đôi mắt ấy nhìn cô thăm dò, khí chất trầm ổn khiến đối phương không dám nhìn thẳng. Ngồi cạnh anh ta chính là Lý Thành Phàm. Có hai người đang ngồi chơi cờ, một người gương mặt hiền lành, một người gương mặt lạnh tanh không biểu cảm, trông thấy cô họ thoáng sửng sốt nhưng nhanh chóng chú tâm vào ván cờ. Người cuối cùng, đeo kính đen, vẫn chăm chú vào máy tính, khi thấy cô tiến vào, anh ta cười tủm tỉm.

Phương Mạn ngồi ở bên phải Đàm Mạt, nhân lúc Lạc Hàm ra ngoài gọi điện thoại, cô ta bắt chuyện: "Bọn tôi lớn lên bên nhau, dựa theo tuổi tác, Lạc Hàm đứng thứ bảy, nhưng chúng tôi không ai dám gọi cậu ta là Thất đệ, mà đều gọi là Thất thiếu."

Đàm Mạt nhíu mày, từ nhỏ anh ta đã là bá chủ sơn lâm rồi sao?

Phương Mạn liếc mắt một cái liền đoán được Đàm Mạt đang suy nghĩ gì, cô ta nói thầm vào tai Đàm Mạt: "Gia nhập vào nhóm chúng tôi, phải ghi nhớ câu này: Nếu còn muốn tổ chức sinh nhật hàng năm, chớ chọc Thất thiếu và Tiểu Cửu."

Đàm Mạt phì cười, quả thật giàu chất tượng hình.

"Nhưng ... Tiểu Cửu là ai ạ?"

Lạc Hàm nghe điện thoại xong quay vào, nhìn thấy Đàm Mạt và Phương Mạn châu đầu ghé tai, trông khá ăn ý.

"Tiểu Cửu là Khương Tiểu Cửu, nhỏ tuổi nhất trong hội, tên là Khương Vĩnh Ân, đang theo học PHD tại Mỹ. Hôm nay cô không gặp được cậu ấy rồi."

"Em muốn biết cái gì, có thể trực tiếp hỏi tôi." Lạc Hàm ngồi xuống cạnh Đàm Mạt, rót cho cô ly nước lọc, "Đừng chỉ lo nói chuyện."

... Cô chỉ nghe thôi mà ...

Lão Bát vẫn chưa đến, mọi người quyết định không chờ anh ta nữa.

Chuyện đầu tiên đương nhiên là 'các cán bộ' ở đây tự giới thiệu về mình. Đàm Mạt cảm thấy giống như đang nghe các vị 'Thủ trưởng' báo cáo...

Đến phiên cô, Đàm Mạt mở miệng, Lạc Thất thiếu bên cạnh đã nhanh chân cướp lời: "Tân binh không có kinh nghiệm, đừng bêu xấu ở đây, ăn cơm thôi."

Mọi người nghe thế, cười thầm, không hỏi nhiều.

Lần đầu chứng kiến cảnh Lạc Thất thiếu bao che khuyết điểm, có hỏi cũng không có tác dụng gì ... Tiền Bình Huy, công tác trong cơ quan tình báo, đẩy đẩy gọng kính: Thất thiếu, cậu không nói, bộ chúng tôi không biết truy tra sao?

Đàm Mạt luôn cảm giác mỗi lần dùng bữa cùng Lạc Hàm đều là cả một quá trình vô cùng gian nan.

Ăn xong, mấy vị tinh anh muốn đánh mạt chược, Đàm Mạt thấy đã ăn cơm ké của người ta, cũng không nên ở lâu... Đang lăn tăn tìm lý do chuồn

đi, lại bị Lạc Hàm kéo nhẹ tay cô, ấn ngồi xuống vị trí của mình.

BOSS khẽ nói: "Chơi cùng bọn họ một chút."

"..."

Ba người ngồi xung quanh trêu ghẹo: "Thất thiếu, Đàm tiểu thư mà thua là chúng tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy."

Lạc Hàm mỉm cười vô cùng tự tin: "Không sao. Cô ấy thua, tính phần tôi."

Sau đó bỏ nhỏ một câu vào tai Đàm Mạt, mí mắt Phương Mạn giật giật.

Lạc Thất thiếu cong cong khóe môi: "Nếu thắng, mọi người đừng phàn nàn là tốt rồi."

Đều là cốt cán trong các cơ quan nhà nước, người nào mà không ranh ma? Kết thúc ván đầu, Đàm Mạt thua nhiều thắng ít. Lạc Hàm nhẹ nhàng xoa xoa tóc cô, rút một tờ chi phiếu từ trong túi áo: "Nếu đêm nay em thua hết số tiền này, coi như cũng không hổ thẹn với chức danh tiến sĩ của em."

Đàm Mạt ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu, tránh tay anh, tỏ vẻ 'Anh cứ kệ tôi'.

Phương Mạn đưa mắt nhìn Lạc Hàm và Đàm Mạt, rồi lại nhìn quân bài trong tay mình. Mỗi lần chơi mạt chược, nếu không có Khương Tiểu Cửu, nhất định chỉ một mình Lạc Hàm đại sát tứ phương. Có một lần thua cả chiếc xe thể thao vào tay anh! Xem ra, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Nhưng sự thật chứng minh Phương Mạn vui mừng có hơi sớm!

Ván đầu tiên kết thúc, Đàm Mạt hoàn toàn hiểu rõ phương pháp chơi loại bài này, cô yên lặng ghi nhớ tất cả quân bài đã đánh ra, cùng với số bài, vị trí quân bài một cách cẩn trọng.

Ván thứ hai bắt đầu, nhà cái vẫn không thay đổi...

Nhìn đồng chi phiếu càng ngày càng nhiều trước mặt Đàm Mạt, Lạc Hàm nở nụ cười hài lòng: "Cũng không còn sớm, ngày mai tôi còn có việc, chúng tôi đi trước. Mọi người cứ tiếp tục."

Phương Mạn liếc mắt nhìn Lạc Hàm, quả nhiên là Thất thiếu, tất cả quyền chủ động đều nằm trong tay cậu ta: Chao ôi, đêm nay lại thua cả chiếc xe nữa rồi.

Đưa mắt nhìn Đàm Mạt, cô gái này đã xinh đẹp, IQ xem ra chẳng phải thấp nha... Ngẫm lại, người Thất thiếu xem trọng, nhất định sẽ không kém cỏi.

Đàm Mạt đứng lên, tâm trạng cô phấn chấn: "Lần đầu tiên được chơi cùng mọi người, tôi rất vui, nhưng nhắc đến tiền bạc thật sự quá mất cảm tình."

Nói xong cầm số chi phiếu mới thắng được chia đều cho ba vị đang ngồi đây.

Đúng lúc này, cửa phòng VIP đẩy ra, một người đàn ông mặc cảnh phục bước vào.

"Lão Bát, cậu tới rồi à, hôm nay Thất thiếu dắt theo một vị khách quý. Giới thiệu cho cậu làm quen chút." Phương Mạn vừa đứng dậy, bắt gặp gương mặt ngây ngẩn của Tiêu Triết, ánh mắt của anh ta đầy kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt: "Đàm Mạt?"

Ai nấy nhìn biểu cảm của Tiêu Triết, nhất thời dường như hiểu rõ ràng mọi chuyện.

Chà chà ... Thú vị rồi đây!

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Cảm giác bất an càng ngày càng tăng cao, Tiêu Triết trông thấy Đàm Mạt đang chuẩn bị mặc áo khoác, tuy rằng trong lòng mơ hồ có đáp án, nhưng vẫn ngoan cố lên tiếng hỏi, "Sao cô lại ở đây?"

Đàm Mạt do dự không biết trả lời thế nào... Cô đâu thể trả lời là đến ăn cơm kẹ, rồi còn bị giữ chân ở lại mà chẳng có cách nào từ chối.

"Là tôi đưa đến!" Lạc Hàm đứng ở bên cạnh Đàm Mạt, ngữ điệu lạnh lạnh, áp đảo đối phương.

Tiêu Triết nói lỏng cổ áo, cảm giác đan xen không thể giải thích.

Từ trước đến nay Lạc Hàm chưa bao giờ dẫn theo bất kỳ người phụ nữ nào, lần này lại đưa Đàm Mạt đến, điều đó có nghĩa anh muốn ngầm tuyên bố với mọi người vị trí quan trọng của Đàm Mạt trong lòng anh.

Tiêu Triết liếc nhìn Đàm Mạt, mái tóc dài buông xõa, trên tay cầm chiếc áo khoác màu đỏ, e lệ, dịu dàng, trông cực kỳ chừng chạc.

"À! Thật ngại quá, hôm nay trong Cục cảnh sát có chút việc nên em đến hơi trễ. lát nữa sẽ tự phạt ba ly." Giọng Tiêu Triết vang lên trầm thấp, đám người tinh anh của xã hội chủ nghĩa chỉ cần nghe đã hiểu sự mờ ám ẩn giấu sau vẻ thâm trầm ấy; bởi giọng điệu này không hề giống với vẻ hoạt bát thường ngày của lão Bát.

Phương Mạn tiến tới giúp Tiêu Triết cởi áo khoác: "Chỗ này nóng như vậy .... Đừng nói tự phạt ba ly, tiệc của người ta đã tàn từ đời kiếp nào rồi. Lát nữa chị đây chuẩn bị cho cậu vài món ngon." Nói xong vỗ vỗ vai Tiêu Triết: "Cậu cũng kiên định nhỉ, vẫn còn làm ở đó à? Ông già cậu cũng cứng chiều cậu quá đấy!"

"Phòng Cảnh sát hình sự đâu phải chỗ ai muốn vào là vào, đám cán bộ lãnh đạo các anh chị đừng khinh thường bọn em." Anh ta cố tình đưa mắt nhìn thoáng qua Đàm Mạt: "Cô thấy tôi nói đúng không Đàm Mạt?"

Đàm Mạt khẽ mỉm cười, gật đầu, cô không hề nhận ra được bầu không khí khác lạ đang diễn ra.

Tiền Bình Huy đẩy gọng mắt kính: Thì ra Đàm tiểu thư này và lão Bát làm việc chung ở phòng cảnh sát hình sự. Phạm vi điều tra có thể thu hẹp rồi!

"Mặc áo khoác vào đi!" Lạc Hàm đứng bên cạnh, chỉ chỉ áo khoác trên tay Đàm Mạt, rồi anh đưa tay lấy khăn quàng cổ của cô trên giá áo.

Chứng kiến được vẻ mặt không được tự nhiên của lão Bát cùng động tác thành thực của Thất thiếu, trong lòng mọi người đều hiểu: Hiện tại không có bất kỳ phản ứng nào là tốt nhất!

Từ nhỏ đến lớn, Lạc Hàm không tranh giành với ai, nhưng khi đã xác định được thứ gì đó thì cho dù mười con trâu cũng không cản được. Sự kiên quyết và sức chịu đựng ấy khiến cho tất cả mọi người đều có chung một kết luận: Gặp phải 'kẻ địch' như vậy ... quả thật quá đáng sợ.

Cũng may, hiếm khi anh tổn tâm tư vì chuyện nào đó.

"Tôi tiễn cô!" Tiêu Triết nắm chặt cảnh phục, quay sang Đàm Mạt tựa như muốn níu kéo lần cuối cùng.

"Cảm ơn ý tốt của cậu, việc này không cần phiền cậu. Tôi nghĩ cậu nên ăn chút gì đi!"

Nói xong, anh quần khăn cho Đàm Mạt, động tác nhẹ nhàng.

Đàm Mạt ái ngại, "Tự tôi làm là được rồi."

Lạc Hàm thản nhiên nói: "Đừng lãng phí thời gian về việc này, tối nay tôi còn có chuyện khác." Anh vẫn không dừng động tác.

"..."

Lạc Hàm coi nơi này chỉ có hai người bọn họ tồn tại.

Tiêu Triết trầm mặc, cúi đầu nhìn dưới nền đất một lúc lâu, nắm tay dần dần buông lỏng, anh ta cười cười: "Chị Mạn, em thật sự thấy hơi đói bụng rồi. Chị gọi giúp em vài món đi!"

Phương Mạn và mọi người đều nhìn Tiêu Triết: Lão Bát, cậu muốn gắng gượng đến cùng sao?

Không kể đến động tác ôn nhu của Lạc Hàm khi quàng khăn cho Đàm Mạt, chỉ với việc đưa cô đến gặp gỡ mọi người đã chứng tỏ 'chủ quyền của Lạc Hàm'. Tiêu Triết muốn theo đuổi chắc chắn sẽ gặp khó khăn rất lớn, sẽ cực khổ như tham gia cuộc kháng chiến vậy ... Nhưng mấy việc này không tiện xen vào, con nít hôi sữa cũng cần mùa xuân mà.

Không hiểu sao bỗng nhiên mọi người muốn đứng về phe của lão Bát, một người chính trực và luôn kiên trì với mục tiêu của mình. Anh ta không theo sự sắp xếp của gia đình, tự mình thi vào trường cảnh sát, đến phòng cảnh sát hình sự nộp đơn, luôn che giấu thân phận con ông cháu cha của mình với bạn bè, đồng nghiệp. Đôi lúc cười cười giỡn giỡn, nhưng chưa bao giờ ý thế hiệp người.

Phương Mạn kéo kéo cánh tay Tiêu Triết: "Đi, cậu muốn ăn cái gì, bọn chị sẽ yêu cầu đầu bếp làm riêng cho cậu."

"Vậy chúng tôi đi trước!"

Trước khi đi, Lạc Hàm đưa mắt nhìn Tiêu Triết đầy ẩn ý.

"Ừm ... Đi thong thả, tớ phải chiến đấu với cái bụng rỗng này đã!"

Nói xong, Tiêu Triết cũng lời Phương Mạn ngồi vào ghế, quay lại dáng vẻ lộng bông thường ngày.

Bốn người về trước, còn lại mấy người mở miệng trêu: "Lão Bát rõ ràng là muốn tiến hành tư thế chiến đấu tới cùng. Sẽ áp dụng chiến thuật lùi tiến bước sao?"

"Ai mà biết được?"

"Tớ ủng hộ lão Bát hồ khởi quân, nếu thật sự có thể thành công đánh bại Thất thiếu, vậy thì thật thú vị."

Trong phòng VIP vang lên những tiếng xì xào đánh cược. Tiền đặt cược cũng khá thú vị.

Ngồi an vị trong xe, rốt cục Đàm Mạt cũng có thể đem vấn đề rối rắm nhẩn nhặn từ sáng tới giờ ra khỏi miệng: "Lạc Hàm vì sao hôm nay anh giữ tôi ở lại?"

Bàn tay cầm bánh lái bỗng nhiên cuộn chặt, rồi chậm rãi trả lời cô: "Không vì lý do nào cả, ăn một bữa cơm thôi."

"..." Đàm Mạt trầm mặc... Càng ngày càng không thể hiểu được thế giới của Lạc Hàm...

Xuống xe ở trước công đại viện, Lạc Hàm gọi Đàm Mạt lại, "Hôm nay em có vui không?"

... Ăn bữa cơm miễn phí mà nói... Hẳn là có...

"Ừ, vui!"

Khóe miệng Đại Boss khẽ nhếch: "Được rồi, tôi nhớ rõ em đã đồng ý chờ tôi về nước sẽ cảm ơn tôi."

= =!

"Vâng..."

"Đi vào trước đi, cụ thể phải cảm ơn thế nào, để tôi suy nghĩ thêm một chút, vài ngày nữa sẽ nói cho em biết."

Đàm Mạt thoáng im lặng, nói nhiều tất hớ, xem như cô được lĩnh giáo rồi.

*

Ngày đầu tiên đi làm sau khi chấm dứt kì nghỉ phép, Đàm Mạt đã bị Đội trưởng Đường gọi vào văn phòng.

"Có một vụ án mới, giao cho cô xử lý."

Đàm Mạt mở tư liệu ra - Án trộm thận liên hoàn!

Người bị hại đều là nữ giới. Nạn nhân tỉnh dậy vào buổi sáng hôm sau trong khách sạn, họ phát hiện mình nằm trong bồn tắm lạnh lẽo, cạnh đó là tờ giấy 'Nếu không muốn chết, mau gọi xe cấp cứu.'

Là giọng điệu ra lệnh.

Đàm Mạt tiếp tục lật tư liệu.

Là tờ giấy được in ra, căn lề rất ngay ngắn.

Các nữ nạn nhân đều mất đi một quả thận, tuy nói không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mất đi một quả thận bọn họ không còn khỏe mạnh được như trước.

Đàm Mạt nhìn miệng vết thương của các nữ nạn nhân, vô cùng ngay ngắn, Vết thương 'đẹp' đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Hung thủ hoàn toàn coi việc cướp thận biến thành một 'Tác phẩm nghệ thuật' đang hoàn thành.

"Vụ án này, cô hợp tác với Lưu Hương Dương điều tra đi." Đội trưởng Đường thông báo cho Đàm Mạt: "Liên tục một tuần, đã có ba nữ nạn nhân bị hại, các cô cậu phải nắm bắt thời gian."

"Vâng."

Nhìn bóng lưng Đàm Mạt rời khỏi văn phòng, Đội trưởng Đường khẽ thở dài, trên bàn của ông là đơn xin nghỉ phép của Tiêu Triết.

Lý do nghỉ phép của tên tiểu tử này, dĩ nhiên là: Thất tình!

Nạn nhân nữ đầu tiên đang nằm ở bệnh viện đứng đầu thành phố, Đàm Mạt quyết định tới hỏi cô ta vài câu trước.

Nạn nhân tên Lâm Bắc Bắc, tẩy đi lớp phấn dày cộm trên mặt, thần sắc Lâm Bắc Bắc có chút tiều tụy. Cô ta nằm ở trên giường, trông thấy Đàm Mạt cùng y tá bước vào, cô ta nhắm mắt không thèm để ý.

Đàm Mạt không lên tiếng, nếu bây giờ cô ta không muốn nói chuyện, vậy cô chờ là được. Cô vừa ghi ghi chép chép gì đó vào sổ tay, vừa im lặng quan sát Lâm Bắc Bắc. Trong tài liệu ghi cô ta là nhân viên của một công ty, thu nhập khá, đã làm việc trong công ty mấy năm, nhưng vẫn dậm chân

tại một vị trí. Lỗ tai cô ta bấm bốn khoen, mái tóc đen được nhuộm thành màu rượu đỏ.

Đàm Mạt thầm nghĩ, cô gái mang vẻ ngoài cuồng loạn, liều lĩnh, nhưng lại chọn cách chịu đựng áp lực từ cuộc sống.

Tối hôm bị hại, cô ta xuất hiện ở một quán bar tầng hầm khá có tiếng.

Đàm Mạt xác định sự việc xảy ra ở quán bar ấy có liên quan mật thiết tới vụ án lần này.

"Cô muốn chờ tới khi nào?" Cuối cùng Lâm Bắc Bắc không nhịn được.

"Đợi đến khi nào cô trả lời tôi." Đàm Mạt dịu dàng trả lời.

Lâm Bắc Bắc liếc Đàm Mạt một cái, trong lòng hơi khó chịu. Vị nữ cảnh sát này nhìn bề ngoài giản dị, mặt mộc không trang điểm nhưng vẫn toát lên được vẻ diễm lệ khiến cô ta ghen tị.

"Cô muốn hỏi chuyện gì, hỏi xong thì mau đi đi." Ngữ khí có phần tức giận.

"Cô hẹn với ai ở quán bar tầng hầm d0p1?"

"Một khách hàng."

"Giao dịch gì?" Câu hỏi của Đàm Mạt rất sắc bén, nhắm thẳng vào trọng tâm.

Lâm Bắc Bắc bất mãn liếc Đàm Mạt. "Sex!" Giọng điệu giống như đang bàn chuyện thời tiết.

"Tại sao hai người lại quen biết?" Đàm Mạt ghi vào biên bản nội dung đơn giản của cuộc nói chuyện.

"Tôi nhắc đến Sex mà cô không có phản ứng gì sao?"

Đàm Mạt ngẩng đầu nhìn cô nàng: "Cô hi vọng tôi có phản ứng gì?"

Lâm Bắc Bắc nghẹn lời, không nói tiếng nào.

Hàng mi dài của Đàm Mạt khẽ rũ xuống, "Tôi biết là do cuộc sống của cô bức bách."

Lâm Bắc Bắc cảm thấy hai mắt cay cay: Cô ấy không xem thường mình, ngược lại còn rất hiểu mình.

Cảm giác ấm áp tràn ra từ trong đáy mắt, bàn tay sơn đỏ chót vẫn còn cầm kim truyền dịch vội đưa lên lau nước mắt.

Đàm Mạt rút khăn tay từ trong túi, giọng nói trong vắt: "Đừng lau nữa, không tốt cho mắt đâu!"

Lâm Bắc Bắc nhận lấy khăn tay: "Ba tôi bị bệnh máu trắng, cần rất nhiều tiền. Chi phí sinh hoạt vốn rất cao, bản thân tôi lại không có tiền tiết kiệm."

"Vì sao không nghĩ tới việc trở về quê?"

"Nếu đổi lại là cô, cô sẽ cam tâm sao?" Từ trán nhỏ một thân một mình đi đến một thành phố lớn nhất Trung Quốc, giống như đã được ăn sơn hào hải vị, làm sao sẽ thích ăn lại mìn thầu và cháo trắng.

Đàm Mạt nghiêm túc suy nghĩ, "Tôi thì khác, với tôi, cha mẹ, bạn bè tôi ở đâu, thì tôi sẽ dừng chân ở nơi đó."

Lâm Bắc Bắc sững sờ, tim cô ta đột nhiên thắt lại.

"Cô hẹn anh ta đến quán bar bằng cách nào?"

"Thông qua email. Có một ngày tôi nhận được một email, trong đó có cung cấp chút tin tức liên quan."

Đàm Mạt vừa nghe Lâm Bắc Bắc kể, vừa vừa cúi đầu ghi lại.

"Sau đó tôi có đề cập với hắn là tôi cần rất nhiều tiền, hỏi có công việc nào có tiền lương cao không, Hắn hỏi tôi có bằng lòng làm 'loại phục vụ này' không." Cô nàng dừng một chút, Đàm Mạt đưa cho cô ta ly nước: "Không sao, cứ nói từ từ."

"Bây giờ nam nữ ở thành phố đâu còn quan tâm đến chuyện quan hệ tình dục với người mình yêu hay không. Sự cô quạnh khiến con người ta trở nên điên cuồng, do vậy tôi cảm thấy không có vấn đề; hơn nữa, còn có thể kiếm tiền."

Đàm Mạt ngẫm nghĩ: Phải như thế không? Quan điểm của cô... Vậy là lạc hậu rồi!

"Chuyện xảy ra sau khi đến quán bar, cô còn nhớ rõ không?"

"Hắn đeo mắt kính, mặc âu phục sẫm màu. Hắn mời tôi một ly cocktail ... Chuyện sau đó, tôi không nhớ rõ nữa. Đến khi tôi tỉnh lại, cả người nằm trong bồn tắm, dòng nước lạnh lẽo đỏ lôm dọ tôi sợ chết khiếp. Dựa theo lời nhắn trên giấy, tôi gọi cấp cứu, còn báo cảnh sát."

"Cô còn nhớ tên khách sạn không?"

"Thành Phủ."

Trong lòng Đàm Mạt đã có phương án, cô đứng dậy, ôm lấy Lâm Bắc Bắc, "Đừng lo lắng quá, chuyện của cha cô, tôi sẽ nghĩ cách giúp cô."

Lâm Bắc Bắc sửng sờ nhìn Đàm Mạt, một lúc lâu sau mới gật gật đầu.

Trên đường trở về cảnh cục, Đàm Mạt chống cằm suy nghĩ.

Lưu Hường Dương cũng thu thập được khá nhiều thông tin, nhưng tình huống của hai nạn nhân còn lại khác hẳn. Bọn họ không thiếu tiền, một trong hai người còn là một tay chơi, người còn lại tình cờ xuất hiện ở quán bar.

Bên phòng IT của Cục cảnh sát, qua địa chỉ email đã kiểm tra được địa chỉ đăng kí IP, là từ một huyện nhỏ ở phía Nam. Đội trưởng Đường liên lạc với cảnh sát huyện lấy về đoạn camera ghi hình của tiệm internet đăng kí hòm thư kia.

Chín giờ tối, Đàm Mạt ngồi trước máy tính, xem đoạn băng tư liệu vừa được gửi tới. Tiêu Vũ tra được thời gian đăng nhập email. Nhìn bóng người qua qua lại lại trong clip, Đàm Mạt hoa hết cả mắt.

Cô vừa định nhắm mắt dưỡng thần một chút, di động trên bàn bỗng nhiên vang lên, dãy số xa lạ.

"A lô?"

"Em đang ở đâu?" Hiện giờ Đàm Mạt khá miễn cảm với giọng nói của Lạc Hàm, cô yếu ớt đáp: "Ở chỗ làm, chắc không phải anh muốn ngay hôm nay tôi đến 'Cảm ơn' anh đấy chứ?"

Đầu dây bên kia có tiếng gió vù vù, cơn gió lạnh ban đêm buộc người đi đường tăng nhanh bước chân.

"Máy giờ em về?" ngữ điệu pha lẫn rét lạnh đêm đông.

"Có thể phải hai tiếng nữa, có vụ án rất gấp."

"Ừ, biết rồi!"

Chỉ vậy thôi sao?!!!

Đàm Mạt quyết định nên nghỉ ngơi ột lát, bây giờ vụ án vẫn chưa có manh mối gì.

Dần dần, có thể do quá mệt mỏi, Đàm Mạt vốn chỉ định chớp mắt một lúc không hiểu sao lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ, cô cảm nhận được có gì đó bao bọc lấy toàn bộ cơ thể, rất ấm áp. Tựa như trước đây, mỗi khi cô than lạnh, Đàm Hi sẽ đến ôm cô vào trong lòng, sự ấm áp quen thuộc ấy ...

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Khi Đội trưởng Đường từ văn phòng đi ra, trông sang phòng bên cạnh vẫn còn sáng đèn, thầm nghĩ không biết là tiểu tử nào khắc khổ lại phải tăng ca.

Tiến vào trước cửa, nhìn vào trong, chưa kịp mở miệng, Lạc Hàm ra hiệu ông đừng lên tiếng.

Đàm Mạt nằm bò ra bàn ngủ từ lúc nào. Trên người cô khoác chiếc áo khoác màu đen, dĩ nhiên là áo khoác của giáo sư Lạc; còn Lạc Hàm chỉ mặc một chiếc áo len cao cổ, ngồi trước máy vi tính, xem đoạn băng ghi hình.

Thấy Đội trưởng Đường đến, Lạc Hàm đứng dậy, muốn cùng ông ra ngoài trò chuyện.

Đường Viễn tò mò: "Giáo sư Lạc, không phải cậu trở về Mỹ rồi sao?"

Lạc Hàm gật đầu: "Nhưng tôi nghỉ việc bên đó rồi, bây giờ đang giảng dạy tại Đại học A."

Đường Viễn không tin vào tai mình, tuy Đại học A cũng nổi tiếng nhất nhì trong nước, nhưng so sánh với chỗ làm việc bên Mỹ của Lạc Hàm, thực lực vẫn chênh lệch không ít.

"À! Đúng rồi, tôi đã qua xem ghi chép của vụ án trộm thặng liên hoàn, vụ án tiến triển đến đâu rồi?" Lạc Hàm đã xem qua tài liệu trên bàn Đàm Mạt, đã nắm được điểm chính.

Đường Viễn liếc Đàm Mạt vẫn đang say ngủ, lại đưa mắt nhìn Lạc Hàm, ông bỗng nhiên hiểu ra vì sao tên Tiêu Triết kia lại ghi lý do nghi phép đầy oan khuất như vậy: "Bối cảnh của ba nữ nạn nhân đều khác nhau, trước mắt vẫn chưa phát hiện được điểm tương đồng, hiện giờ Tổ Chuyên án đang ráo riết tìm kiếm tư liệu."

Lạc Hàm ừ một tiếng, dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

"Giáo sư Lạc, mắt nhìn người của cậu quả thật cao thâm. Cô bé Đàm Mạt này tuy vào đội chưa lâu, nhưng năng lực phá án khiến các bậc tiền bối phải nhìn với cặp mắt khác xưa." Đường Viễn thật sự rất coi trọng Đàm Mạt, ông định giữ Đàm Mạt ở lại đội của ông, bồi dưỡng thành một tướng tài.

Lạc Hàm hừ nhẹ: "Cô ấy vẫn còn kém xa lắm."

Đường Viễn sửng sốt, nhìn ánh mắt Giáo sư Lạc dừng lại trên người Đàm Mạt, tuy là nói như vậy nhưng thật tâm rất coi trọng ái tướng này: "Giáo sư Lạc, không phải lần này cậu về nước là vì cô bé này đó chứ?"

Lạc Hàm nhìn thẳng vào mắt ông, một lúc lâu sau Đường Viễn còn tưởng anh không trả lời câu hỏi của mình thì nghe giọng của anh vang lên: "Kết luận này, tôi không phủ nhận."

Dứt lời, anh nói một câu 'Tiễn khách': "Vụ án này tôi cũng sẽ tham gia hỗ trợ điều tra; cho nên, Đội trưởng Đường ngài cứ yên tâm giao cho Đàm Mạt xử lý đi."

Sau khi tiễn Đội trưởng Đường đi khỏi, Lạc Hàm ngồi ở bên cạnh Đàm Mạt, chống cằm ngắm nhìn dung nhan điềm tĩnh của cô, anh đưa tay

giúp cô kéo lại áo khoác.

Nếu như cô vẫn chưa nhận ra cô là của anh, vậy thì để cho mọi người đều biết rõ quyền sở hữu cô nằm trong tay anh.

Đã mười giờ rưỡi, Lạc Hàm cho rằng đã đến lúc phải đánh thức Đàm Mạt.

Anh cúi người kề sát đầu vào bên tai cô, ngữ khí khàn khàn: "Này, dậy thôi!"

Đàm Mạt kéo kéo áo khoác che hai tai, miệng lẩm bẩm gì đó.

Lạc Hàm thở ra một hơi thật sâu, gia tăng âm lượng: "Đàm Mạt, nhanh lên một chút. Đừng ngủ nữa!"

Đàm Mạt đưa tay ra, quơ trúng cổ Lạc Hàm, liền ngay sau đó cô kéo đầu Lạc Hàm vào trong áo khoác, giọng nũng nịu: "Đừng ầm ỹ..."

Vẻ mặt cho dù trời có sập vẫn không suy chuyển của Lạc Hàm đột nhiên cứng đờ, trong bóng đêm, hơi thở của cô phả vào mặt anh, một luồng khí thơm mát xộc đến. Trong 'không gian nhỏ hẹp' khiến tim anh đập không còn như bình thường.

Lạc Hàm ổn định hô hấp, ngồi thẳng lên, kéo tay Đàm Mạt đang ôm cổ anh ra, lấy lại áo khoác, lạnh nhạt: "Đàm Mạt, không phải em muốn ngủ ở đây đêm nay chứ."

Cảm giác bao bọc ấm áp trên lưng biến mất, Đàm Mạt lồm cồm ngồi dậy, dụi dụi mắt, nhìn Lạc Hàm khoanh hai tay, dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống mà nhìn cô, cô vội vàng đứng lên: "Anh đến đây từ lúc nào?"

"Khoảng ba tiếng trước." Lạc Hàm mặc lại áo khoác: "Bữa khuya tôi mang đến nguội ngắt cả rồi, em mang về hâm nóng lại ăn đi." Anh sẽ

không nói cho cô biết, món ăn đó là của một cửa hiệu lâu đời, bất kể là ai cũng phải xếp hàng mới mua được, anh đợi gần một tiếng đồng hồ mới tới lượt mình. Anh đưa hộp cơm giữ ấm cho cô, sai bước ra khỏi cửa.

Đàm Mạt sẽ mãi không ngờ rằng, sự thật chính là: Lạc Hàm, người trước nay luôn biết tiết chế, lạnh lùng, lại có thể đỏ mặt vì hành động vô tâm vừa rồi Đàm Mạt.

Đàm Mạt nhìn bóng lưng của anh, dọn dẹp gọn gàng, cô lấy túi xách, nhanh chân chạy theo, cô cảm nhận được thân nhiệt hôm nay của Đại Boss đã xuống âm mười mấy độ.

"À! Gần đây tôi phụ trách vụ án trộm thận, muốn nghe ý kiến của anh." Ngồi trên ghế phụ lái, Đàm Mạt lấy quyển sổ ghi chép của mình ra, chợt phát hiện người ngồi ghế tài xế rất lạnh lùng, không muốn để ý tới cô xú nào.

Hôm nay Lạc Hàm sao vậy? Là vì chờ cô quá lâu sao? Nhưng ... Rõ ràng anh hoàn toàn có thể đánh thức cô mà...

Đàm Mạt nhíu mi: "Anh làm sao vậy?"

"Không có gì."

"Tôi vừa hỏi anh sao anh không trả lời? Anh có nghe tôi nói gì không đấy?"

"Đang nghe."

- Có cần tích chữ như vàng thế không!

Thôi, Đàm Mạt nghĩ có lẽ là do tiết trời lạnh giá ảnh hưởng tới cơ mặt Lạc Hàm, cô mở nắp hộp đựng thức ăn, mùi thơm nức xông vào mũi.

Là canh cá viên!

Nước canh trong vắt, thịt viên tròn vo, lập tức đánh thức dạ dày đã bị chủ nhân quên chưa lấp đầy.

Đàm Mạt cười cười, nheo mắt nhìn sang Lạc Hàm: "Là cửa hiệu danh tiếng ở phố Đông đúng không?"

Lạc Hàm ừ một tiếng, chỉ qua khóe mắt vẫn có thể nắm bắt trọn dáng vẻ sung sướng của cô.

Kích cỡ viên cá viên vừa vặn nhìn là mê, Đàm Mạt vừa mới múc một viên, liền bị Lạc Hàm gọi lại: "Đút cho tôi."

... !

Anh đang lái xe, được không đây?!!!

Đàm Mạt do dự không biết phải tiến hành hành động này như thế nào, lại nghe Boss nói tiếp: "Đây là tôi mua."

Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn...

Đàm Mạt duỗi tay, cầm thìa đưa về phía anh. Từ từ cẩn thận, sợ chần tằm nhìn lái xe, lại sợ cá viên rơi xuống.

"Gần chút." Lạc Hàm dựa vào ghế lái, bình thản ung dung.

Rốt cục, BOSS cũng nuốt viên cá viên vào miệng, từ từ nhắm nháp: "Rất ngon! Phần còn lại cho em."

Đàm Mạt hốt hoảng... Sao vẫn có cảm giác ăn đồ bổ thí vậy nè...

Lạc Hàm nhoẻn miệng cười: Không nguội, đủ ấm.

Cho đến khi Đàm Mạt về đại viện, vào phòng của mình cô vẫn chưa nghĩ thông tại sao Lạc Hàm lại xuất hiện ở đội hình sự...

*

Phòng IT rất cực cũng mang đến tin tốt, hai trong số các nạn nhân có thông tin trùng lặp. Hai người họ đều là khách hàng của một thẩm mỹ viện.

Chuyện này thoát nhìn cũng không có liên quan quá lớn đến vụ án; nhưng mà, trừ chuyện này ra lại không có manh mối hữu dụng nào khác.

Trong đội của Lưu Hương Dương chỉ có mình Đàm Mạt là nữ, vì thế, nhiệm vụ đến thẩm mỹ viện tìm hiểu sẽ rơi trúng Đàm Mạt.

Thẩm mỹ viện này có diện tích vừa đủ, không tọa lạc ở khu vực đông đúc náo nhiệt.

Đàm Mạt vừa đẩy cửa đi vào, một cô gái có nước da rất đẹp, diện mạo tiêu chuẩn tiến tới chào đón, cô ta đơn đả: "Chào chị, xin hỏi chị muốn phẫu thuật thẩm mỹ hay làm đẹp?"

Đàm Mạt nghĩ đi nghĩ lại, trả lời cô ta: "Làm đẹp."

Phẫu thuật thẩm mỹ hình như có hơi 'quá'.

Cô bé này tên Tiểu Thuận, là nhân viên tư vấn các hạng mục chăm sóc sắc đẹp. Cô ta nhìn vẻ đẹp không chút tì vết của Đàm Mạt, thầm cảm thán 'Làm đẹp gì chứ, chẳng qua không có chỗ tiêu tiền thì đúng hơn!'

"Ở đây có bảng giá chi tiết, chị xem trước, em rót nước."

"Được, cảm ơn!"

Đàm Mạt quan sát cả thẩm mỹ viện, không lớn, nhưng trang hoàng tinh tế, nhân viên không nhiều lắm, đều là các cô gái trẻ, đẹp. Vừa rồi nghe Tiểu Thuận giới thiệu, chỉ có Viện trưởng và một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ là nam giới. Sau khi Đàm Mạt xem xong các hạng mục chăm sóc sắc đẹp, Tiểu Thuận đưa ra một tấm thẻ: "Chị đăng ký là hội viên của viện, sau

này đến đây đều được khuyến mãi giảm giá, bên em còn tặng chị suất chăm sóc da miễn phí theo định kỳ nữa ạ."

Đàm Mạt điền xong giấy đăng kí, liền theo Tiểu Thuần đến khu vực làm đẹp ở lầu hai.

Thu nhập của Lâm Bắc Bắc không cao, khi tới đây nhất định chọn gian ngoài, không yêu cầu phòng VIP..

Đàm Mạt tiến vào khu thường. Có hai cô gái đang massage da mặt, nhân viên phục vụ cũng còn khá trẻ. Đàm Mạt nằm xuống ghế bên cạnh, một cô bé đeo khẩu trang tiến đến chăm sóc, quan sát một lúc: "Em nói thật da của chị cực kỳ đẹp, nhất định phải luôn chăm sóc cẩn thận, đừng lơ là mà quên mất dưỡng da."

...

Ra khỏi thẩm mỹ viện, Đàm Mạt cảm thấy rất kỳ lạ. Theo cô quan sát được các nữ nhân viên ở đây không đủ sức ra tay với Lâm Bắc Bắc. Email điều tra được không quá nhiều tin tức cá nhân. Cô chợt nghĩ không biết có khi nào Lâm Bắc Bắc chịu trả gấp đôi để được vào phục vụ trong phòng VIP hay không? Đàm Mạt quyết định sẽ tìm Lâm Bắc Bắc nói chuyện thêm lần nữa.

Ngồi trong phòng làm việc, Lạc Hàm xem đoạn video gửi từ tiệm nét ở trấn nhỏ, cộng với miêu tả sơ lược của nữ lễ tân ở khách sạn Thành Phủ; bỗng nhiên, màn ảnh xuất hiện bóng dáng của một người đàn ông cao gầy đeo khẩu trang thu hút ánh mắt anh.

Thời tiết không lạnh, gã lại đeo khẩu trang, từ lúc bắt đầu bước vào, liền nhìn quanh tiệm net, lưng gã hơi còng, tới tới lui lui rất nhiều lần ở trong hành lang, cuối cùng ngồi xuống trong một góc khuất nơi mà camera không quay tới được.

Ngón tay Lạc Hàm gõ lên mặt bàn, không thấy rõ bộ dạng của gã ta, nhưng dựa vào những thông tin thu thập được anh nghĩ, có thể gọi điện thoại cho Đàm Mạt rồi.

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đàm Mạt đến bệnh viện, phát hiện Lâm Bắc Bắc đã xuất viện.

Nghĩ đến tình trạng kinh tế của Lâm Bắc Bắc, có lẽ đây là quyết định chính xác.

Thời tiết rất lạnh, Đàm Mạt kéo kéo khăn quàng cổ, chà chà hai tay, hôm nay vốn định chỉ điều tra tới đây thôi, chợt đổi chủ ý, đi thẳng đến thẩm mỹ viện.

Thẩm mỹ viện đã hết giờ làm việc, Đàm Mạt trông thấy cửa chính không khóa, cô gõ cửa một cái, không ai trả lời. Lầu một không mở đèn, cả thẩm mỹ viện im ắng đến mức sợ hãi, Đàm Mạt gọi lớn: "Có ai không?"

Trong căn phòng vắng ngắt thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở của cô. Đàm Mạt trầm mặc một lúc, thấy rất kỳ lạ.

Cô lên lầu hai, vẫn là một mảnh tối đen như cũ. Có lẽ nhân viên quên khóa cửa trước khi về.

Trong phòng phẫu thuật thẩm mỹ không có ai, cô men theo hành lang đi vào khu vực phòng VIP, vừa đi vừa hỏi: "Có ai không?"

Bỗng nhiên, 'Két' một tiếng, cửa phía sau mở ra! Ngọn đèn màu vàng sẫm hắt ra, chiếu lên sàn nhà, Đàm Mạt từ từ quay đầu, một bóng người rất cao chắn ngang trước mặt cô.

Người ấy đeo khẩu trang, lộ ra đôi mắt hẹp dài, giọng nói lộ vẻ uể oải: "Có chuyện gì không?"

Đàm Mạt bị dọa sợ, nhưng cô cố gắng thật bình tĩnh trả lời: "Tôi thấy cửa chính lầu trệt không khóa, bên trong lại không mở đèn, cho nên đi lên hỏi một chút."

"Cảm ơn!" Người đàn ông tiện tay đóng cửa phía sau, Đàm Mạt bị ép phải đi theo hẫ xuống lầu. Hẫ đứng ở sau lưng cô, cô cảm giác lạnh lạnh sống lưng.

"Hôm nay tan ca trễ, tôi tưởng thẩm mỹ viện chưa đóng cửa nên muốn ghé mua hai chai kem dưỡng da."

Người phía sau ừ một tiếng, tăng nhanh bước chân. Ngọn đèn vàng tù mù lúc nãy khiến Đàm Mạt có dự cảm không tốt.

"Ngày mai đi, tôi cũng sắp hết giờ làm việc rồi." Giọng nói của người đàn ông vang lên trầm thấp, mở cửa cho cô: "Hoan nghênh lần sau lại tới." Sau đó đóng rầm cửa!

Gió đêm lạnh lẽo, u ám, Đàm Mạt vô thức kéo cao áo khoác ngoài.

Ất hẫ thái độ của người làm ngành dịch vụ hiện nay đều như vậy, bởi vậy người dân mới thích ra nước ngoài tiêu phí...

Đang ở cửa thẩm mỹ viện đón xe Đàm Mạt nhận được điện thoại của Lạc Hàm, dường như anh quen mở đầu cuộc nói chuyện bằng câu hỏi: "Em đang ở đâu?"

"Tôi đang ở trước cửa thẩm mỹ viện."

"Tìm nơi ấm áp, chờ tôi một chút, tôi tới đón em." Nói xong liền cúp điện thoại.

Đàm Mạt im lặng, anh lúc nào cũng vậy, ngang nhiên tham dự vào cuộc sống của cô tự ý ra quyết định.

Đối diện có một siêu thị, Đàm Mạt đi vào mua một ít đồ ăn vặt, vừa tính tiền xong, bước ra khỏi cửa siêu thị liền nhìn thấy một bóng người cao lớn từ thẩm mỹ viện đi ra, lưng gã hơi còng, trên lưng đeo túi xách, trước khi đi còn cẩn thận kiểm tra khóa cửa.

Đàm Mạt quan sát hành động của đối phương, nhất thời sửng sốt, trong đầu phác họa ra rất nhiều khả năng. Tiếng thắng xe vang lên bên tai, giọng nói quen thuộc gọi cô: "Nghĩ gì thế? Lên xe."

Tâm mắt của Đàm Mạt vẫn dõi theo bóng dáng đang xa dần, chần chờ hồi lâu mới lên xe.

"Tôi đã xem băng ghi hình ở tiệm net và lời khai của nhân viên lễ tân Thành Phủ."

"Anh có ý kiến gì không?"

"Chúng ta có thể làm phác họa chân dung tội phạm." Lạc Hàm nhìn hai tay Đàm Mạt đỏ lên vì lạnh, anh khẽ nhúm mày, điều chỉnh nhiệt độ trong xe.

Trong phòng khách nhà anh không biết có thêm một chiếc ghế mây từ khi nào, hai chiếc ghế để bên cạnh nhau, Đàm Mạt ngẫm nghĩ: Thì ra khi có đôi có cặp trông cũng rất phong cách.

"Chính là người đàn ông này." Lạc Hàm chỉ vào hình ảnh trên laptop, người đàn ông lưng hơi gù, đeo khẩu trang...

Đàm Mạt rõ rõ ràng ràng ... là người đàn ông ở thẩm mỹ viện, bất kể là chiều cao hay là dáng vẻ đều giống nhau.

"Chúng tôi đã kiểm tra chứng minh thư đăng kí ở khách sạn, là giả. Nhân viên lễ tân khai hôm đăng ký, người đàn ông này đeo khẩu trang, cô ta chỉ nhớ gã rất cao, âu phục sẫm màu, cô gái đi cùng đã say, sau khi lấy thẻ mở cửa phòng người đàn ông dìu cô gái đi thẳng lên lầu. Nhân viên lễ tân cũng không chú ý gã rời khỏi từ khi nào."

Lạc Hàm đem tin tức thu thập được trần thuật sơ lại một lần.

"Miệng vết thương của ba nữ nạn nhân đều rất ngay ngắn, xem ra là thủ pháp của một người rất thành thạo." Nói xong Đàm Mạt đem ảnh chụp từ trong túi xách ra, "Anh xem, loại chuyện như cắt thận này, nếu không phải là người có kinh nghiệm rất có thể sẽ làm cho người bị hại mất máu quá nhiều mà chết."

"Ừ, cho nên trên cơ bản, chúng ta có thể cho rằng hung thủ có thể là một bác sĩ có nhiều năm kinh nghiệm. Thói quen nghề nghiệp khiến lưng hắn sẽ hơi còng. Đồng thời cũng nói rõ năng lực chuyên môn của hắn khá cao, từng có nhiều năm đứng trước bàn giải phẫu. Trước kia chưa từng thấy hồ sơ ghi chép vụ án nào như vậy, chứng tỏ là gần đây hắn mới bắt đầu gây án. Cuộc sống của hắn bỗng nhiên xảy ra biến cố khiến hắn cần tiền gấp, độ tuổi nằm trong khoảng bốn mươi tới năm mươi tuổi, có sức hấp dẫn đối với phụ nữ. Hắn có sự nghiệp ổn định, mua được âu phục sang trọng đắt tiền." Lạc Hàm dừng một chút: "Đối với phụ nữ hắn khá dịu dàng, điều này có thể thấy được qua việc hắn xử lý miệng vết thương rất cẩn thận. Chứng tỏ hắn đã từng có một gia đình hạnh phúc, có điều hiện giờ hắn đang trong tình trạng thái ly dị. Hắn sợ ánh sáng, hắn là do mắt đã từng bị thương." Lạc Hàm chỉ chỉ hình ảnh trên màn hình, sau khi phóng đại, lúc người đàn ông ra cửa, rõ ràng lấy tay che mắt.

Tim Đàm Mạt đập mạnh một nhịp, cô hỏi Lạc Hàm: "Vì sao trong số các nạn nhân có một người không có bất kỳ trùng hợp gì với hai nạn nhân còn lại?"

Đôi mắt đen trong vắt của Lạc Hàm nhìn cô một cái, "Em nói xem?"

"Phát rõ sao?"

BOSS cong môi, "Có lúc hệ thống tội phạm giống như một con báo đi săn, cũng không nhất định sẽ thường xuyên chờ ở một nơi cố định, khi hăn gặp được con mồi thích hợp, chắc chắn sẽ xông lên, ăn luôn nó."

Đàm Mạt nhìn Lạc Hàm, tay dần dần phiếm lạnh, cô gọi một cú điện thoại cho Tiêu Vũ, thuật lại tình huống tỉ mỉ.

Một lát sau, Tiêu Vũ điện thoại lại cho Đàm Mạt: "Tiểu sư tỷ, tôi tìm được một người, rất phù hợp với miêu tả của chị. Tên hăn là Hạ Kiến Bân, trước kia từng là chủ nhiệm khoa ngoại Khoa Tim mạch của một bệnh viện huyện, nhưng do để xảy ra sự cố nghiêm trọng trong quá trình điều trị cho bệnh nhân mà bị cắt chức, phải bồi thường cho người nhà bệnh nhân kia một số tiền, đang nợ một khoản rất lớn. Vừa ly hôn vào mùa thu tháng 10 năm nay, có đứa con 10 tuổi, được xử cho vợ hăn nuôi. Sau khi hăn rời khỏi huyện thì đến thành phố B, bây giờ đang làm việc cho một thẩm mỹ viện."

Đàm Mạt đứng phắt dậy, "Có cách nào liên lạc được với hăn không?"

"Tôi tìm được số điện thoại của người chủ hiện giờ cho hăn thuê nhà rồi."

Lạc Hàm nhìn dáng vẻ nôn nóng của Đàm Mạt, vỗ vỗ bả vai cô: "Từ từ đừng gấp."

"Tôi đã gặp hăn, tối hôm nay tôi đã gặp hăn ở trong thẩm mỹ viện. Lúc đó tôi cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cũng không hoài nghi nhiều." Điện thoại thông, người chủ cho thuê nhà nói cho cô biết, buổi tối Hạ Kiến Bân trở về lấy ít đồ xong đã ra ngoài, hình như là đi làm việc. Giọng điệu của vị

chủ nhà lộ ra cảm xúc đồng tình: "Ông ấy lớn tuổi như vậy, còn phải tới quán bar làm nhân viên vệ sinh, thật sự là không dễ dàng."

"Ông biết ông ta tới quán bar nào làm việc không?"

"Không biết, hình như ông ấy chỉ làm ở mỗi quán bar một thời gian ngắn mà thôi."

Hắn lập kế hoạch lợi dụng email để xuống tay, cho nên tiến hành rất cẩn thận, kín đáo.

Khoản nợ ketch xù kia đã che mất lương tri của hắn.

Tim Đàm Mạt thắt lại.

Đội trưởng Đường, Lưu Hướng Dương và các thành viên khác trong đội chia làm ba đội, phân công tới các quán bar mà ba nữ nạn nhân trước đó đã bị hại để truy bắt tội phạm. Đàm Mạt ngồi ở trên xe Lạc Hàm, lầm bầm: "Hắn dựa theo tiêu chuẩn gì để lựa chọn địa điểm xuống tay đây?"

Lạc Hàm lái xe rất nhanh, Đàm Mạt cảm giác viền mắt cô ửng đỏ.

"Dựa theo hình trái tim."

Đàm Mạt nhắm mắt lại hồi tưởng vị trí phân bố của quán bar mà ba nữ nạn nhân bị hại kia trong bản đồ thành phố, bỗng nhiên hiểu ra. Sau đó nghe thấy Lạc Hàm lạnh giọng tiếp lời: "Chúng ta tới quán bar thứ tư."

Lúc này bar Kỳ Hoàng Tửu đã bước vào giai đoạn sôi động nhất của buổi biểu diễn tối. Cả nam lẫn nữ ban ngày ngồi làm việc ở văn phòng, mượn ngọn đèn chói mắt và âm nhạc điên cuồng, ở trong sàn nhảy buông thả bản thân.

Đàm Mạt đi theo sau Lạc Hàm, bước chân loạng choạng, tiếng nhạc đình tai khiến cô hơi nhức đầu.

Lạc Hàm một thân âu phục đất tiền sang trọng, dáng người cao gầy nho nhã. Đàm Mạt thấy có một cô gái trang điểm xinh đẹp đi tới, nhẹ tay khoát hờ lên vai anh, dáng vẻ ngả ngớn: "Anh đẹp trai, một mình ư? Mời em uống một ly nhé?"

Lạc Hàm không có biểu cảm gì, hất tay cô gái kia ra, nói khẽ: "Không rảnh."

Đàm Mạt đứng sau lưng anh, thở dài: Đây chính là chết ngay cú ra quân đầu tiên!

Có lẽ là Lạc BOSS quá mức xuất chúng, liên tiếp có mấy cô gái xinh đẹp đến bắt chuyện, nhìn tình cảnh này Đàm Mạt oán thầm: Dáng vẻ trêu hoa ghẹo nguyệt nơi nơi, thật sự là rất khó khăn.

Đúng lúc này một cô gái giẫm trên đôi giày cao gót cả tắc, trong tay cầm hai ly rượu, yếu điệu lắc hông đi tới, Lạc BOSS nhú mày, quét mắt nhìn Đàm Mạt ở sau lưng, khóe miệng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý. Anh xoay người, đưa tay kéo vòng eo mảnh mai của Đàm Mạt qua, siết nhẹ, cả người Đàm Mạt nằm trọn trong lòng anh.

Lồng ngực ấm áp, mùi thơm nam tính nhàn nhạt, Đàm Mạt hoàn hồn: Anh đang muốn làm cái gì?

Độ ấm bàn tay từ từ truyền đến, Đàm Mạt muốn giãy dụa, lại bị Lạc Hàm ôm chặt hơn.

Anh cúi đầu, thì thầm bên tai cô: "Là em tự tìm lấy!"

Cái gì mà cô tự tìm?!

Là bởi cô đứng ở một bên chế giễu sao?... !

Lạc Hàm nhìn về phía cô gái xa lạ, từ tốn: "Thật có lỗi, hoa thơm đã có chủ."

Đàm Mạt cảm thấy mặt nóng bừng bừng... Có thể dùng ôm cô, rồi nói mấy câu khiến người khác hiểu lầm như này được không? ! ! !

Không thể như vậy...

Cô gái kia ngượng ngùng bỏ đi, để lại Đàm Mạt ngây ngốc.

Đáy mắt Lạc Hàm đầy ý cười, không che dấu: "Đàm Mạt, em có thể có chút tác phong nghề nghiệp được không? Bây giờ đang lúc thi hành nhiệm vụ."

... !

Đàm Mạt ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh một cái, không lên tiếng.

Chợt, một bóng dáng cao gầy thu hút tầm mắt của cô, người nọ mặc một thân âu phục màu đen, tay đút túi quần, rất có phong độ ngồi bên cạnh một cô gái độc thân.

Là hần!

Đàm Mạt nhón chân nói vào tai Lạc Hàm: "Chính là người kia."

"Ừ."

Sàn nhảy rất đông người, Đàm Mạt cố sức chen người về phía trước.

Bỗng nhiên, một đôi tay ấm áp giữ cô lại, Lạc Hàm đi ở phía trước nhàn nhạt nói với cô một câu: "Đi theo tôi là được."

Tim Đàm Mạt... ngay giây phút chạm phải đầu ngón tay của anh, lặng yên ngừng đập một giây.

Lần đó, ở kho hàng, thành công tránh thoát đường đạn, khi cô sợ hãi ngồi trên bậc thang, cũng đôi tay này, kéo cô đứng dậy, bằng một sức mạnh kiên định vô hình.

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Hạ Kiến Bân quay đầu, chợt phát hiện có hai người đang đi xuyên qua sàn nhảy - một người trong đó chính là cô gái hân đã gặp ở thẩm mỹ viện.

Hân vút thuốc mê kẹp giữa ngón tay xuống, nhanh chóng đứng dậy, vọt ra ngoài.

Thần thái Lạc Hàm nghiêm túc, kéo Đàm Mạt đuổi theo.

Ánh đèn laser phát ra thứ ánh sáng làm người ta mê muội, âm nhạc đinh tai nhức óc tràn ngập không gian quán bar tầng ngầm. Quá đông người, cản trở hành động của anh, Lạc Hàm đẩy bọn họ sang hai bên, Đàm Mạt theo sát phía sau.

Cho dù di chuyển khá khó khăn, nhưng anh không có ý định buông tay cô ra.

Hạ Kiến Bân chạy rất nhanh, khi Lạc Hàm và Đàm Mạt đuổi ra phía ngoài vừa vặn thấy hân lách mình vào một ngõ nhỏ tối tăm.

Lạc Hàm thở hỗn hển, anh nhìn Đàm Mạt, ánh mắt thâm sâu hơi trầm xuống, anh thả tay cô ra: "Gọi điện thoại xin trợ giúp đi."

Khi nói chuyện, anh nắm thật chặt cổ tay áo, Đàm Mạt nhìn gương mặt bình tĩnh của anh, lòng chợt run lên. Từ rất lâu trước đây, cũng thần

thái ấy, ngữ điệu ấy ... Đàm Hi sờ sờ tóc cô, dịu dàng lên tiếng: "Mạt Nhi, đừng lo lắng, anh sẽ trở lại."

Lạc Hàm sợ Hạ Kiến Bản chạy mất dạng, Đàm Mạt lại đứng yên không chút phản ứng, anh đưa tay xoa xoa tóc cô, xúc cảm quen thuộc giống như trước đây, "Đừng lo lắng, ở đây chờ tôi."

Nói xong, xoay người chuẩn bị chạy vào ngõ nhỏ tối đen như mực không thấy điểm cuối kia, vừa muốn cất bước...

Bỗng nhiên!

Góc áo bị níu chặt lại, Đàm Mạt hơi ngửa đầu, ánh mắt khóa chặt Lạc Hàm, sức mạnh trên tay lớn đến mức khiến Lạc Hàm nảy sinh ảo giác: Cô ỷ lại anh, không muốn anh rời đi.

Sự quật cường chưa từng thấy qua, "Đừng đi!"

Sắc mặt trắng bệch, gió đêm thổi tung mái tóc cô, giống như muốn dùng hết sức, cố gắng đứng thẳng người, van xin: "Đừng đi, xin anh." Viên mắt ngân ngấn nước.

Một người thông minh như Lạc Hàm dĩ nhiên hiểu được ý của Đàm Mạt, anh gỡ những ngón tay đang nắm chặt kia ra, nhìn sâu vào mắt cô, sau đó nhanh chóng chạy vào trong ngõ nhỏ.

Ngay giây phút Lạc Hàm xoay người rời đi, anh đã không nhìn thấy Đàm Mạt chớp mắt rơi lệ.

Mười hai năm trước, đầu thu lá vàng rơi rụng.

Cô bé Đàm Mạt, tròn mười một tuổi, cô đi trên con đường nhỏ bước tới trường, từng bước từng bước đếm lá cây rơi trên mặt đất.

517,518,519...

Vì sao anh còn chưa tới?

Lại thêm một số, một giọng nam trong vắt kêu tên cô: "Mạt Nhi."

Trán lấm tẩm mồ hôi, vừa đánh bóng rổ xong nên vẫn mặc bộ quần áo thể thao, dáng người anh tuấn, căng tràn sức sống.

Đàm Mạt ngẩng đầu nhìn Đàm Hi, một lúc lâu sau cô đá văng chiếc lá rụng trên nền đất, ngữ điệu bình bình: "Hôm nay, sao không thấy anh em sinh đôi của anh vậy?"

Đàm Hi nghe cô hỏi không nhịn được cười thành tiếng: "Em nói Trình Tuấn hả?"

Đàm Mạt hừ lạnh: "Không phải anh ta thì còn ai?"

"Trình Tuấn chính là chủ lực của đội bọn anh, là hậu tuyến MVP, làm sao có thể bỏ ngang trận đấu chạy tới đón em?"

Đàm Hi theo thói quen cầm lấy túi xách của Đàm Mạt, cô em gái bảo bối của cậu ngay từ ngày đầu tiên đã không thích Trình Tuấn

"Tại sao em lại cần anh ta tới đón?" Nói xong khoác lên cánh tay Đàm Hi, "Em có anh là được rồi."

"Đi thôi, anh đã gọi cho chú tài xế, hôm nay chúng ta dạo phố xong sẽ tự đón xe về."

Cuối tuần này là sinh nhật của mẹ Đàm, Đàm Hi và Đàm Mạt quyết định dùng tiền tiêu vặt mua quà sinh nhật cho mẹ.

Nhưng còn nhỏ không có nhiều kinh nghiệm nên mãi vẫn chưa chọn được món quà ưng ý, tới tới lui lui đến khi trời tối.

Giọt nước mưa rơi trên mặt: "Anh, trời mưa rồi. Chúng ta mua cây dù nhé!"

"Mặt Nhi, hay là ngày mai chúng ta đi chọn tiếp nhé!" Đàm Hi đề nghị.

"Chẳng phải ngày mai anh và Trình Tuấn có hẹn tới qua nhà cậu ta chơi game sao?" Đàm Mạt mất hứng. Lý do khiến cô không thích Trình Tuấn rất đơn giản, bởi vì cậu ta chiếm hết thời gian của Đàm Hi.

"Được rồi!" Không lay chuyển được em gái, Đàm Hi quyết định nghe theo cô.

Hai người che dù đi về phía trước.

'Tách! Tách! Tách', tiếng bật lửa từ đâu đó truyền đến.

Đàm Mạt giữ chặt góc áo Đàm Hi: "Chờ một chút!"

Cô trông thấy trong con hẻm bên cạnh có ánh lửa lập lòe, một người đàn ông khom lưng, dựa vào thùng rác, tay gã run rẩy, cuốn một tờ giấy thiếc lại, quần thứ bột màu trắng vào bên trong. Gã liên tục dùng sức đung đầu vào tường, giống như bị điên.

Rùng mình một cái, hơi thở gấp gáp, cô nhớ trong sách từng có miêu tả tình cảnh này - Một người nghiện đang lên cơn!

"Anh, hẩn hút ma túy!" Đàm Mạt kích động la lớn.

Gã ngẩng đầu, ánh mắt hung ác, con ngươi màu đỏ sậm hằn tơ máu khiến Đàm Mạt sợ hãi, níu chặt Đàm Hi.

"Anh..."

Đàm Hi vỗ vỗ Đàm Mạt, "Anh đi xem, em chạy báo cảnh sát đi. Anh nghĩ hẳn cần được giúp đỡ."

Nói xong Đàm Hi đưa chiếc ô che mưa cho Đàm Mạt.

Gã trông thấy Đàm Hi đi về phía hẳn, bỗng nhiên gã co giò chạy sâu vào con hẻm nhỏ.

"Đợi đã!" Đàm Hi la lớn, muốn đuổi theo.

Phát hiện góc áo bị Đàm Mạt níu chặt lại: "Đừng đi, anh! Quá nguy hiểm!" Giọng nói cô run rẩy.

Đàm Hi cười cười, nụ cười sáng như trăng rằm.

"Mạt Nhi, ông nội của chúng ta là sĩ quan cao cấp!" Cậu nhìn chăm chăm bóng lưng gã nghiện, đẩy ngón tay Đàm Mạt ra, dịu dàng sờ sờ tóc cô, dịu dàng trấn an Đàm Mạt: "Mạt Nhi, đừng lo lắng, anh sẽ trở lại."

Lúc Đàm Hi bỏ đi, Đàm Mạt cảm thấy tầm mắt trở nên mơ hồ, không biết là do nước mưa hay nước mắt...

Đàm Hi được tìm thấy trong một công viên, thi thể của anh trai được trục vớt từ trong hồ nước sâu của công viên. Khuôn mặt anh tuấn trắng như băng tuyết, trên người khắp nơi đều là lỗ kim, Đàm Hi cứ như vậy im lặng ngủ say, không bao giờ tỉnh lại nữa...

Năm ấy, mẹ Đàm không có quà sinh nhật, có chăng chỉ là tang lễ của Đàm Hi...

Bắt đầu từ ngày đó, ban đêm Đàm Mạt luôn chìm trong mảnh tối đen u ám...

Đàm Mạt hít một hơi thật sâu, nhìn bóng lưng Lạc Hàm biến mất, lập tức gọi điện thoại cho Đội trưởng Đường báo cáo vị trí.

Cô một thân một mình đứng ở đầu hẻm, hai nắm cuộn chặt. Đáy mắt mang theo cảm xúc mà người khác không thể nào thấu hiểu.

Đèn hiệu cảnh sát sáng đến chói mắt, có giọng của Đội trưởng Đường, có giọng của Hương Dương, vậy còn của anh đâu?

Đàm Mạt bình tĩnh, đứng im tại chỗ, dường như cô có thể nhìn thấy hình ảnh Đội trưởng Đường cầm súng vọt vào, tiếp đó dường như cô có thể nghe được những âm thanh gào thét xen lẫn tiếng bước chân, cuối cùng là tiếng 'Pằng'.

Cô bừng tỉnh, toàn thân mình lạnh như băng, cả người không ngừng run rẩy. Cảnh viên đứng bên cạnh hỏi thăm cô, nhưng Đàm Mạt chỉ lắc đầu nguầy nguậy.

Cho đến khi, một bóng dáng cao gầy anh tuấn từ đầu hẻm bước ra.

Anh khoác áo vest trên tay, chiếc áo sơ mi trắng trên người càng bộc lộ vẻ đẹp sáng láng, quân tử, anh không hề sây sát một tẹo nào, đang lững thững đi về phía cô.

Không biết được sức mạnh nào dẫn dắt, Đàm Mạt chạy ào về phía anh, nhào vào trong lòng anh, dùng hết sức lực ôm chặt lấy anh!

Người vẫn luôn lạnh nhạt với cuộc đời, đột nhiên bị vòng ôm ấm áp này khiến cho ngây ngẩn, chỉ một giây sau, Lạc Hàm đưa tay thuận thế ôm cô vào trong ngực.

Hai tay của cô níu lại cùng một chỗ, vòng lưng anh rất nhỏ, mặt cô vùi sâu vào ngực anh...

Chốc lát sau một dòng chất lỏng ấm áp từ từ thấm ướt một mảng ngực.

... Cô biết phần lo lắng này không hẳn chỉ vì anh...

Cầm Lạc Hàm thì lên đầu Đàm Mạt, khoác âu phục lên người cô, giọng nói trầm thấp mang đến sự ấm áp trong ngày đông lạnh giá: "Tôi phụ trách đánh nhau, em phụ trách khóc sao?"

Đàm Mạt cọ qua cọ lại trong ngực anh, không có lên tiếng.

Lạc Hàm khẽ nở nụ cười, cánh tay ôm cô siết nhẹ, anh biết: Bây giờ anh đang là 'hình bóng' của người khác.

Đội trưởng Đường và Lưu Hưởng Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, hai mắt nhìn nhau đầy kinh ngạc.

"Đội trưởng Đường, tình huống gì thế này?"

Hạ Kiến Bân đã bị áp giải lên xe cảnh sát, nhìn mặt mũi hấn bầm dập, Lưu Hưởng Dương thật sự khó tưởng tượng được, vóc dáng giáo sư Lạc cao gầy lại có thể ra được những đòn đẹp thế kia. Chỉ sợ toàn bộ đội hình sự chẳng được mấy người là đối thủ của anh.

Đội trưởng Đường cười cười, trong giọng nói có sự hài hước đặc biệt của người lớn tuổi: "Chuyện này còn cần tôi giải thích sao?"

Tuy rằng không chắc được tâm tư tên nhóc Tiêu Triết kia là gì, nhưng ... trong cuộc đọ sức này, giáo sư Lạc đã vươn lên dẫn trước một điểm.

Xe cảnh sát lái về đồn, Lạc Hàm khoan thai khởi động chiếc Bentley của anh.

Chiếc áo sơ mi trắng của anh, rõ ràng có dấu vết khóc lóc của ai đó...

"Chuyện em nên sớm kể cho tôi nghe, bây giờ em đã có thể nói." Lạc Hàm sợ cô cảm lạnh, bật điều hòa trong xe lên, đồng thời cầm tấm chăn ở sau xe đưa cho cô.

"Chuyện gì?" Đàm Mạt không rõ ý của anh.

Hai mắt Lạc Hàm sáng quắc, giọng điệu vẫn nhẹ như nước: "Tôi không tin vừa rồi em khóc tê tâm liệt phế như vậy là vì tôi."

Mặt Đàm Mạt lập tức ửng đỏ, cô giấu mặt vào chăn, rầu rĩ : "Không có chuyện gì."

Lạc Hàm nheo mắt, áp sát cô, một mùi thơm thanh mát dễ người tràn ngập xoang mũi Đàm Mạt.

"Không có việc gì vậy tại sao em lại khóc?"

Đàm Mạt yếu ớt biện minh: "Tôi nghĩ là vì... Thời tiết quá lạnh..."

Trên khuôn mặt tuần lãng của Lạc Hàm hiện lên một nụ cười, anh khe khẽ thở dài, sau đó đưa tay ôm Đàm Mạt vào trong lòng, Đàm Mạt vừa muốn giãy dụa, liền nghe được thanh âm từ tận đáy cảm xúc vang lên: "Ừm, đúng là hơi lạnh. Lần sau nhớ kỹ, phải tìm một nơi ấm áp."

Nghe những lời này, hai mắt Đàm Mạt cay cay.

Nếu những lời này... Là Đàm Hi... Nói cho cô nghe... Thì thật tốt...

*

Lạc Hàm lái xe đưa Đàm Mạt đến cửa đại viện.

"Vào thôi!" Ngữ khí của anh không giống với ngày thường.

"Anh làm sao vậy?" Đàm Mạt nhận thấy được sự khác lạ của Lạc Hàm. Vừa rồi anh lái xe cũng rất chậm.

"Tôi không sao!" Lạc Hàm chưa dứt lời, một bàn tay trắng nõn đặt lên trên trán anh.

Đàm Mạt liếc Lạc Hàm: "Mùa đông lạnh thế này mà anh chỉ mặc một chiếc áo sơmi mỏng manh. Nếu không cảm mạo, tôi cho rằng anh có thể đi đóng phim Iron Man được đó!"

Lạc Hàm ngửa ra sau, đầu dựa lên thành ghế, khép hờ hai mắt, không để ý tới cô.

"Này..."

Một người luôn dùng từ ngữ để đáp trả lại cô nay không nói tiếng nào, Đàm Mạt xáp tới gần, "Không phải còn bị thương ở đâu nữa chứ!"

Nói xong cô loay hoay đưa tay muốn kiểm tra, BOSS vẫn đang im lặng, bỗng nhiên đưa tay ngăn cản hành động không an phận của cô, thì thầm: "Đừng động tay động chân."

Đàm Mạt ghen lời...

Cô rút tay ra, đặt lên trán anh: "Nóng hơn so với lúc nãy rồi. Mau về nhà uống thuốc chút!"

Ánh mắt đột nhiên mở to, sáng lấp lánh, "Được, em đưa tôi về đi!"

ĐỪNG LOẠ! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Đàm Mạt đưa Boss về nhà, lái đến tận cổng cô vẫn không dám nói cho Lạc Hàm biết lần trước cô đã làm xước một chiếc Porsche.

Sắc mặt Lạc Hàm rất kém, sốt cao khiến hai má ửng đỏ. Anh dựa trên ghế sofa, nói lỏng cổ áo sơ mi, hai mắt nhắm nghiền. Đàm Mạt vào bếp rót cho anh ly nước ấm, lấy khăn mặt ra chườm lạnh, hỏi anh, "Thuốc hạ sốt để ở đâu?"

Lạc Hàm thều thào, "Trong phòng để đồ, tủ màu nâu ngăn thứ ba."

Nhớ rõ ràng như thế, Đàm Mạt không khỏi mỉm cười.

"Tôi chỉ lên cơn sốt, chứ không mất trí nhớ." Lạc Hàm liếc mắt nhìn cô một cái, chỉ chỉ cái ly ở trên bàn, "Ly này là tôi chuẩn bị cho em."

... Vừa rồi vào bếp cô thấy cái ly đó rất xinh nên tiện tay lấy ra.

Cô ho nhẹ một tiếng, đi vào phòng chứa đồ. Bây giờ cũng đã quen cách bố trí nhà Lạc Hàm, có thể tìm đồ vô cùng thuận thực.

Khi mang thuốc ra, dường như Lạc Boss đã ngủ thiếp đi.

Nét đẹp anh tuần tựa như kiệt tác tinh mỹ được nhà điêu khắc tỉ mỉ tạo nên. Hàng mi hẹp dài cộng với làn da trắng nõn mang đến cảm giác trắng đen đối lập rõ rệt. Bình thường dáng vẻ lạnh nhạt hay nói mấy câu độc

miệng, nhưng thực chất lại là một người thận trọng và bình tĩnh, ít nhất, theo cô cảm nhận là thế.

Đàm Mạt dứt thuốc cho Lạc Hàm, sau đó dọn dẹp ly tách.

Lạc BOSS khép hờ mắt nhìn theo bóng lưng cô, dù đang sốt rất cao, khoe miệng gượng nở nụ cười thỏa mãn.

Giảng co một đêm, lúc tỉnh lại Đàm Mạt phát hiện mình nằm ở trên giường trong phòng ngủ của Lạc Hàm, còn người bệnh không thấy đâu!

Cô nhớ rõ ràng tối hôm qua mình nằm nhoài bên thành giường, cách nửa tiếng thay khăn chườm lạnh cho anh một lần.

Vội vàng đứng lên, muốn chạy xuống dưới lầu tìm người, liền phát hiện Lạc Hàm vừa mới tắm xong đang đứng ở trước cửa lau tóc.

Anh mặc bộ quần áo ở nhà màu trắng, cả người lộ vẻ tuấn dật phi phàm.

So với Đàm Mạt tóc tai dựng ngược, quần áo có chút nhăn nhúm thoát nhìn rất 'Hỗn loạn'.

Lạc Hàm nhàn nhạt liếc cô một cái, "Đi rửa mặt trước đi."

Đàm Mạt đi lên trước: "Anh còn sốt không?"

Lạc Hàm khựng lại, bỗng nhiên nghiêng người chế trụ hai tay cô, dán trán mình lên trán cô, chòng gheo: "Em nói xem?"

Những giọt nước đọng trên tóc tựa như chạm đến tim Đàm Mạt, cô hốt hoảng trả lời: "Hình như... Còn hơi nóng một chút..."

Lúc này chuông cửa vang lên, Lạc Hàm buông cô ra, "Ra mở cửa đi."

Người đàn ông trung niên đứng ở trước cửa rõ ràng rất kinh ngạc khi trông thấy Đàm Mạt, nhưng vị thư ký dày dặn kinh nghiệm này lập tức tỉnh trí.

Tuy lúc cậu chủ gọi cho ông lệnh ông ta mang đến một bộ quần áo phụ nữ và bữa sáng, ông ta đã cảm thấy kỳ lạ, nhưng mà ... cô bé này không phải là người lần trước ông gặp ở bệnh viện hay sao?

Đột nhiên, ông ta muốn nhanh chân trở về báo cáo với phu nhân!

Thư ký giao quần áo và bữa sáng cho Đàm Mạt, sau đó lập tức rời đi.

Đàm Mạt nhìn người đàn ông mặc âu phục trước mắt, lắc đầu khó hiểu. Bây giờ shipper đều ăn mặc sang trọng đắt tiền vậy à?!!

Đàm Mạt cầm bữa sáng trên tay, vẻ mặt mông lung nhìn Lạc Hàm, còn chưa kịp lên tiếng đã nghe BOSS chậm rãi nói: "Em hy vọng tôi hay em nấu bữa sáng?"

"... !"

Có vài người hồi phục sức khỏe chính là khôi phục 'Sức chiến đấu' ...

Trong bữa ăn, Lạc Hàm làm như vô tình nhắc: "Hôm nay, tôi có tiết."

"!"

Rồi liếc nhìn Đàm Mạt đầy ẩn ý, tiếp tục: "Nhưng tôi bị cảm, vẫn chưa khỏe."

Đàm Mạt khẽ nhú mày, anh muốn gì?

"Vi nhân sự biểu*, không thể bỏ tiết lung tung."

* thầy giáo phải làm gương

"!"

"Ý của anh là... Muốn tìm người dạy thay?" Cuối cùng Đàm Mạt đưa ra được trọng tâm vấn đề.

"Ừ!" Lạc Hàm dừng một chút: "Nhưng tạm thời chưa tìm được người."

"Vâng!" Đàm Mạt múc một muỗng cháo trắng, tại sao cô có một loại dự cảm bất thường thế này.

Từ từ, âm thanh khàn khàn ma mị của BOSS vang lên bên tai cô: "Cho nên, em tới dạy thế giúp tôi."

"!"

"Tôi..." Đàm Mạt muốn tìm lý do để từ chối.

"Là ai ... tối hôm qua mạo hiểm giá lạnh giúp em bắt tội phạm?" Ngữ khí thật 'đáng thương'

"Là ai ... sáng nay dậy sớm giúp em đặt bữa sáng?" Ngữ khí thật 'đáng thương'!

"Là ai..." Thật muốn 'đánh đòn'!

Không chờ Lạc Hàm hùng hổ nói hết một tỉ lý do kia, Đàm Mạt đáp lời bằng ngữ khí kiên định, chết không từ nan: "Tôi đi!"

Boss tựa như có điều suy nghĩ liếc cô một cái, gật gật đầu: "Ừ, ăn cơm đi, quần áo đã đưa tới."

Tiếp đó, Đàm Mạt vốn dĩ phải đi làm, lại gọi điện cho Đội trưởng Đường xin phép nghỉ.

... Cúi đầu nhìn bộ quần áo nhũn nhúm của mình, Đàm Mạt bỗng nhiên kịp tỉnh ngộ: Anh đã chuẩn bị sẵn quần áo để cô đến trường dạy thay, vậy còn hỏi ý kiến của cô làm gì chứ?!!

Và như thế, sáng nay tại giảng đường lớn, Trương Mỹ Bối đã đứng xếp hàng ở cửa rất lâu mới cướp được vị trí đầu trông thấy Đàm Mạt cầm tài liệu đi lên bục giảng, cô ta ... chấn kinh!!!

Khiếp sợ đương nhiên đâu chỉ một mình Trương Mỹ Bối! Tất cả sinh viên chờ để được nhìn Giáo sư Lạc điển trai ngay lập tức tròn mắt ngạc nhiên.

Đàm Mạt nhìn đám đông ở bên dưới, cô hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh: "Hôm nay Giáo sư Lạc ngã bệnh, nên tôi đến dạy thay. Hôm nay đề tài của chúng ta là..."

Chưa đợi Đàm Mạt nói xong phần giới thiệu, một sinh viên phát hiện 'cô giáo' xinh đẹp này chính là nữ sinh bị Giáo sư Lạc bắt ở lại sau giờ học!

"Cô không phải là bạn học lần trước không trả lời được câu hỏi, bị giáo sư Lạc giữ lại sau giờ học ư?!" Không biết ai thảng thốt hô to lên.

Trong nháy mắt cả giảng đường vang lên những tiếng cười khúc khích.

Đàm Mạt quýnh quánh, nhưng cô gắng trấn tĩnh, đang chuẩn bị nói tiếp phần mở đầu của mình.

Lúc này, một giọng nam trầm thấp dễ nghe từ trong loa phóng thanh truyền tới, ở một góc giảng đường, Lạc Hàm cầm micro, lạnh nhạt: "Chính là cô ấy, em có ý kiến?"

Giáo sư Lạc âm thầm xuất hiện trong nháy mắt 'xử đẹp' những tò mò của đám sinh viên ...

Cả giảng đường yên tĩnh trở lại.

"Em tiếp tục đi." Anh buông phone, ở phía dưới nhìn cô.

Đàm Mạt không ngờ rằng, thật lâu về sau, chuyện này đã trở thành giai thoại trên diễn đàn của đại học A.

17 tuổi đi Princeton học PHD.

21 tuổi tốt nghiệp tiến sĩ

Điều này không phải ai cũng có thể làm được.

Đàm Mạt dựa theo giáo án đã soạn sẵn của Lạc Hàm, trong lúc giảng cô còn lồng ghép những kiến thức mình học được, và kinh nghiệm công tác khi còn ở Mỹ, ai nấy đều im lặng lắng nghe.

Không thể tưởng tượng được 'đại thần' như vậy mà lần trước lại bị giữ lại.

Sắp hết tiết, Đàm Mạt cũng hoàn thành bài giảng, cô nhớ trước kia các giáo sư luôn sẽ dành ra một ít thời gian cuối giờ để đặt câu hỏi, liền hỏi: "Mọi người còn câu hỏi nào không?"

Giảng đường vốn an tĩnh bỗng nhiên xuất hiện những tiếng xì xầm to nhỏ. Những tưởng không có ai muốn đặt câu hỏi, một nam sinh dũng cảm đứng lên. Vì giảng đường rất lớn, nên cậu ta buộc gia tăng âm lượng: "Xin hỏi cô là sinh viên, trợ giảng hay là giảng viên ạ?"

Ấy...

Đàm Mạt chần chờ một chút, khóe mắt quét qua chỗ Lạc Hàm đang khoanh hai tay, vẻ mặt rất hào hứng.

Cô không nên trông cậy vào anh cứu mạng.

"Trước kia là sinh viên..." Đàm Mạt tránh nặng tìm nhẹ.

Hiển nhiên câu trả lời này không làm cho sinh viên thỏa mãn.

Sau khi nam sinh kia ngồi xuống, một nữ sinh khác lại đứng lên: "Vậy chị và giáo sư Lạc quan hệ thế nào?"

... !

Đàm Mạt âm thầm cảm thán: Bọn nhỏ bây giờ, đều nói chuyện trắng trợn như vậy sao???

"Đồng nghiệp." Trước đây...

"Vậy là giáo sư rồi?"

Đàm Mạt không nói gì...

Cuối cùng, một nam sinh phát biểu: "Thưa cô, vậy cô có bạn trai chưa? Cô có cái nhìn thế nào về vấn đề sư đồ luyện?"

Toàn giảng đường ồ lên!

Đàm Mạt chợt cảm giác trước mắt một mảnh tối đen...

Khi cô cảm thấy mặt mình đã đỏ lên, một giọng nam dứt khoát cắt đứt tiếng nghị luận trong giảng đường: "Không phải câu hỏi học thuật xin miễn trả lời. Tan học."

Lạc Hàm từ trong góc phòng đứng lên, đi ra phía cửa hông chờ Đàm Mạt.

Cứu mạng sớm hơn một chút không được ư???

Khi ra về, các sinh viên tò mò liếc nhìn về phía cô. Trương Mỹ Bối vốn luôn e ngại trước sự thu hút của Giáo sư Lạc, đột nhiên có dũng khí,

bước đến bên cạnh Đàm Mạt kì kèo: "Mạt Nhi, đi tìm Mộ Mộ ăn cơm không? Không phải lần trước cậu đã hứa rồi sao?"

Chữ 'Được' còn chưa ra khỏi miệng, chợt nghe giáo sư Lạc nho nhã lễ độ đáp lời: "Thật ngại, cô ấy đã có hẹn."

Cô có hẹn khi nào?

Trương Mỹ Bối vẫn không can tâm: "Mạt Nhi, ngày mai thứ Bảy, ở khu M cách thành phố B không xa, có một sân trượt tuyết mới khai trương, khuyến mãi lớn lắm, đi cùng nhé!"

Lúc này không đợi Lạc Hàm xen ngang, Đàm Mạt sung sướng trả lời: "Được."

Giáo sư Lạc ho nhẹ hai tiếng.

Trương Mỹ Bối thử thăm dò hỏi: "Giáo sư Lạc, thầy có thì giờ rảnh không? Muốn cùng đi bọn em không? Ngoại trừ em và Mạt Nhi, còn có mấy nữ sinh khoa Vật lý."

Giáo sư Lạc không trả lời, ngược lại nhìn về phía Đàm Mạt.

... Nhìn cô làm gì?

Đàm Mạt ngẫm nghĩ nhất định không thể để cho Lạc Hàm đi 'Ảnh hưởng đám chị em bọn cô trao đổi cảm tình'. Vì thế dùng lời lẽ chính nghĩa hồi đáp Trương Mỹ Bối: "Ở khu trượt tuyết rất lạnh, thầy ấy cảm mạo còn chưa khỏe, cho nên không đi đâu."

Trương Mỹ Bối sững sốt, nghe sao thấy Đàm Mạt lo lắng cho giáo sư quá vậy?

Còn 'đương sự' chỉ cười cười: "Ừm ... Vậy lần này không đi." Tiếp theo khước mắt liếc về các bạn sinh viên 'vĩnh tai nghe lén' ở xung quanh:

"Lần sau em đi cùng tôi."

..... !!!

Lại phạm phải 'Nói nhiều tất hớ' rồi ư!!!

Chuyện này thật không khoa học!!!

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Chứng kiến tình huống trước mắt, Trương Mỹ Bối biết điều nhanh chân chuồn đi, mang theo một chút tâm tình kích động, tò mò về cặp đôi đại mỹ nữ và soái ca này.

Cô ta chạy nhanh đến phòng thí nghiệm, Mộ Hà đang thu dọn dụng cụ.

Trương Mỹ Bối nghe tiếng nhìn Mộ Hà cười đến cười run rẩy hết cả người.

"Cậu được bao nuôi à?" Mộ Hà vừa mở miệng, nhiệt tình của Trương Mỹ Bối lập tức bị giảm hẳn một nửa, cô nàng ngượng ngùng bĩu môi, "Nếu như có thì tốt rồi."

Nói xong chuyển hướng đề tài, ra vẻ thần thần bí bí, "Cậu có biết hôm nay ở giảng đường lớn là ai giảng bài không?"

Mộ Hà liếc cô ta một cái: "Ai?"

Không hề hứng thú chút xíu nào nhưng Trương Mỹ Bối vẫn say mê, "Là Đàm Mạt đó! Không ngờ muội chỉ* Mạt Nhi lại mạnh mẽ như vậy! Vậy có phải cậu ấy đến trường sẽ được gọi là đại thần giống như cậu hay không?"

Đàm Mạt?

Tâm tư Mộ Hà bắt đầu chuyển dời, nhưng cô không trả lời câu hỏi của Trương Mỹ Bối.

"Hôm nay ở trên giảng đường Mạt Nhi quả thực bảnh đến bất ngờ. À! Không đúng, phải là vừa bảnh vừa đẹp quá trời quá đất. Là một quyển bách khoa toàn thư di động đó! Này, tuổi của Mạt Nhi và chúng ta sàng sàng nhau, vậy mà cô ấy đã đã tốt nghiệp và đi làm rồi nữa chứ!"

Mộ Hà đáp lời cô ta: "Cậu nghĩ một người 14 tuổi học thạc sĩ, 17 tuổi bắt đầu đọc tiến sĩ, mà đến tận bây giờ còn chưa tốt nghiệp sẽ là cái tình huống gì?"

Lúc trước Mộ Hà không hi vọng Đàm Mạt nhảy lớp, nhưng khi đó không có cách nào khác.

Một cô bé vốn dĩ được lớn lên trong sự vui vẻ hạnh phúc thì lại bị mất đi tuổi thơ hồn nhiên, bị ép đến một hoàn cảnh không quen thuộc, cho nên Mộ Hà rất hiểu vì sao Đàm Mạt có EQ thấp đến như vậy.

Trương Mỹ Bối chấn động. Cô ta ra sức vỗ vỗ ngực: "Tớ quyết định phong muội chỉ Đàm Mạt làm nữ thần mới nhất trong lòng tớ."

Mộ Hà nhìn hành động điên cuồng của Trương Mỹ Bối, cất giọng dịu dàng: "Nhẹ chút, cẩn thận từ cup C vỗ thành cup B đấy."

"!" Trương Mỹ Bối sờ sờ ngực, lòng còn sợ hãi..."Thật sự sẽ bị vỗ nhỏ sao?"

Mộ Hà nhoen miệng cười: "Tớ đang đợi cậu nghiệm chứng."

Mợ nó! Biết ngay là lại bị 'Mộ đại thần' đùa bỡn mà!

Bên này, Đàm Mạt và Lạc Hàm cùng nhau quay trở về biệt thự.

"Tôi không biết mình có hẹn từ khi nào đấy." Đàm Mạt hơi bất mãn, cô phát hiện, Lạc Hàm đặc biệt thích quyết định thay cô.

"Bây giờ, tôi hẹn." Trả lời Đàm Mạt một cách rất tự nhiên.

Sao có thể bá đạo như vậy? !

Dứt lời, Lạc Boss lái chiếc xe việt dã màu đen ra khỏi gara.

"Đàm Mạt!" Anh cười cười: "Em thi bằng lái hồi nào?"

Đàm Mạt lập tức lui về phía sau từng bước, lắp bắp trả lời anh: "Cái đó... Được vài ngày rồi."

Boss nhíu mày, "Phải không? Vậy là tay lái mới đúng không?"

Đàm Mạt quyết định không trả lời.

"Đi thôi, tôi nghĩ em cần tập luyện một chút."

Rồi ra về là người an phận, anh ngồi vào ghế phụ lái.

"..." Là vì sợ cô làm trầy chiếc Bentley nên anh đổi thành Land Rover à?

Đàm Mạt chạy lòng vòng suốt bốn năm vòng ở ngoại thành mới đem mình 'đưa' được mình về nhà.

Sau khi xuống xe, Lạc Hàm một tay chống cằm, một tay tùy ý chống trên cửa kính xe, cất giọng bình bình: "Tôi thu lại kết luận vừa rồi, bây giờ ngay cả trình độ tay lái mới em cũng chưa tới."

... !

Chính vì lẽ đó, cô vẫn rất kiên định ủng hộ sự nghiệp xe taxi của tổ quốc!

*

Sân trượt tuyết mới xây thật ra không nằm trong phạm vi thành phố.

Sáng thứ bảy, Đàm Mạt, Mộ Hà và Trương Mỹ Bối ngồi lên phương tiện giao thông bình thường nhất -- xe lửa, đi đến khu M.

Thời tiết không quá lạnh, có tuyết nhỏ rơi lất phất, ba cô gái trẻ nói nói cười cười đi về phía trước.

Thật ra, nói một cách chính xác, chỉ có một gái nói cười.

Trương Mỹ Bối: Đông người đến khu trượt tuyết, nhất định là do có khuyến mãi. Mấy chuyện giảm giá như này là được giới sinh viên học sinh thích nhất. Nói không chừng, đợi lát nữa chúng ta có thể gặp được không ít soái ca nữa, thật sự là tốt quá.

Đàm Mạt: Giảm giá để thúc đẩy kinh doanh, có thể khiến khu trượt tuyết tăng danh tiếng. Không chỉ nhằm vào giới học sinh sinh viên chưa có việc làm, đồng thời còn bao gồm cả nhóm cư dân lân cận. Đám người đông đúc sẽ ảnh hưởng sâu sắc tới giao thông và trị an tại địa điểm đó, hơn nữa còn gia tăng mức độ tiêu phí cá nhân, đây là chuyện không hay cho lắm.

Trương Mỹ Bối:...

Mộ Hà: Chúng ta không mang nhiều tiền.

Trương Mỹ Bối:...

Tại sao cô ta lại muốn đi chơi cùng hai vị đại thần không hiểu phong tình như này? Cũng may lúc trông thấy khu vui chơi trên đỉnh núi, mây mù trong lòng Trương Mỹ Bối lập tức tan biến.

Khu trượt tuyết thiết kế rất thú vị. Đối với người thích mạo hiểm mà nói khu vực đỉnh núi là chọn lựa đầu tiên; nhưng với trình độ tay mơ như

Trương Mỹ Bối cũng bon chen mua vé khu này. Nhân viên bán vé nhìn nụ cười hồn nhiên chất phác lại ngây thơ của cô nàng, có chút do dự. Trương Mỹ Bối lại nhe răng cười một tiếng, bên cạnh cô ta còn hai vị đại thần đấy!

Ngày buổi chiều đầu tiên tới M, ba người hoàn chỉnh trang phục, bắt đầu quá trình tuần hoàn 'ngả sấp, bò lên'.

Cuối cùng, có khán giả chịu không nổi!

Một anh thanh niên mặc áo lông vàng tiến tới, nhìn Đàm Mạt ngồi dưới đất, vươn tay: "Bạn học, bạn lần đầu tiên trượt tuyết sao?"

Đàm Mạt đeo khẩu trang trả lời cậu ta: "Không .... phải."

Cậu thanh niên hiểu nhầm thành 'phải', nên đề nghị: "Để mình đơn giản dạy bạn một chút nhé, mình thấy bạn ngồi ở đây đã nửa ngày. Thật ra động tác đứng lên cũng không khó."

Đàm Mạt nghĩ thầm: Người ta đã có lòng tốt, cô không thể biện giải rằng do mệt mỏi, chỉ muốn ngồi nghỉ một chút.

Trương Mỹ Bối bên cạnh trông thấy soái ca chủ động dạy Đàm Mạt, cảm thán: "Rõ ràng đã che mặt rồi, mị lực đều không thể giấu đi sao? Mặt của tớ nếu đeo khẩu trang vào trông cũng xinh mà!"

Mộ Hà nghiêm túc đánh giá Trương Mỹ Bối, rồi tổng kết: "Nhưng đáng người không giống."

"..."

Khu trượt tuyết, mọi người vui chơi quên trời đất, còn bên này tâm tình Lạc BOSS cũng không tệ. Hẹn nhóm Tiền Bình Huy, Phương Mạn tới đánh mặt chược.

Sau khi tới, Lý Thành Phàm nhìn khắp phòng khách, không thấy mỹ nữ lần trước, liền hỏi Lạc Hàm: "Thất thiếu, Đàm tiểu thư hôm nay không tới sao?"

"Bớt phí lời đi!" Thất thiếu trả lời Lý Thành Phàm, nhìn Phương Mạn đánh ra một quân, anh đẹp trai đẩy bài: "Hồ!"

Phương Mạn thở dài, hôm nay Thất thiếu tâm tình tốt, cho nên lại bắt đầu đại sát tứ phương sao?

Nộp tiền xong, Phương Mạn để Lý Thành Phàm thay mình, đi rót cho Lạc Hàm ly nước ấm, "Nghe giọng cậu hình như bị cảm à?"

Lạc Hàm nhấp một ngụm: "Ừm! Về phương diện này cảm giác của chị rất chính xác."

Ba người còn lại đều nở nụ cười, Phương Mạn yên lặng, muốn giật lại ly nước. Tên tiểu tử Thất thiếu này! Không móc mĩa người ta sẽ chết sao? Đây không phải ám chỉ cô lúc đánh bài cảm giác kém cỏi ư? Thôi, phụ nữ tốt không so đo với cậu ta.

"Sao cậu lại bị cảm? Không cẩn thận như vậy." Tiền Bình Huy thuận miệng hỏi một câu.

"Bởi vì bạn giúp người."

Lý Thành Phàm nghe câu này liền phẫn chấn hẳn: "Ui chu choa, ai có 'thế' lớn quá vậy?"

Hàng mi dài của Lạc Hàm khẽ rũ xuống, nhàn nhạt đáp: "Người vừa rồi anh mới hỏi."

Mọi người ồ lên một tiếng, thì ra là Thất thiếu đã phát động tấn công. Vậy Tiêu Triết còn cơ hội không?

'Mấy người đánh cuộc với nhau' tự giác vánh tai lên nghe Phương Mạn hỏi Lạc Hàm: "VẬY CẬU BỊ CẢM, CÔ ẤY KHÔNG TỚI CHĂM SÓC SAO?"

"Chăm sóc."

!!!

Tha thứ cho đám tinh anh xã hội chủ nghĩa, bọn họ đều có một trái tim thích bát quái.

"Chưa khỏe, vậy sao cô ấy không ở cùng cậu?"

"Đi trượt tuyết cùng bạn rồi."

...Thất thiếu! Đây là bị bỏ rơi cho nên tìm bọn họ thể thân phát tiết sao?

Cuối cùng Thất thiếu bỏ thêm một câu: "Cho nên tôi quyết định ngày mai cũng đi trượt tuyết!" Ánh mắt đen như mực quét một lượt các vị tinh anh ngồi đây: "Mấy người các cậu đều rảnh, tôi biết."

...!!!

- Thất thiếu! Cậu theo đuổi muội muội, nhất định phải kéo cả đám chúng tôi vào cuộc luôn sao? Còn Tiêu Triết bên kia, chúng tôi phải giúp thế nào? Lão Bát... Tình huống bây giờ của cậu chỉ có thể trông cậy vào Khương Tiểu Cửu ra chiêu cho cậu mà thôi.

Vào bữa cơm tối, nhóm Đàm Mạt mới biết được cậu thanh niên nhiệt tình giúp người kia tên là Đại Dũng, đi cùng cậu ta còn có ba người, đều là sinh viên của một trường cao đẳng ở thành phố B.

Đều là thanh niên trẻ tuổi tương đối dễ làm quen, dĩ nhiên nếu xếp hạng thì chỉ trừ một vị sinh viên "giả" -- Đàm Mạt. Có thể là do tuổi còn

nhỏ, lớn gan, trên đỉnh núi không đông người lắm, ngoại trừ đám sinh viên Đạm Mạt, chỉ còn lác đác vài người trượt tuyết một mình.

Trời dần tối, không ít người đều đã xuống núi.

Theo dự báo thời tiết, ngày mai sẽ có bão tuyết. Ở đại sảnh nghe được tin tức này, Đạm Mạt quyết định quay về đề nghị Mộ Hà và Trương Mỹ Bối cùng nhau xuống núi.

Lầu một khách sạn có siêu thị, Đạm Mạt thuận tiện queo vào mua hộp sữa tươi. Không ngờ đụng phải Trình Tuấn.

Trình Tuấn mặc bộ quần áo thể thao sẫm màu, chắc vừa vận động xong, trong tay cầm bình nước khoáng. Trông thấy Đạm Mạt, anh ta rõ ràng sửng sốt, nhưng rất nhanh lại khôi phục thái độ bình thường.

Anh ta đi về phía cô, Đạm Mạt vừa thấy, lập tức xoay người, liền nghe tiếng anh ta gọi cô.

"Hi, Đạm tiểu thư, thật trùng hợp!" Xa lạ và khách sáo.

Đạm Mạt dừng bước, xoay người nhìn hẳn, không mẫn không nhạt trả lời: "Đúng vậy, thật khéo, anh Jason."

Cô không có gọi tên anh ta. Hai chữ 'Trình Tuấn' này đã không còn tồn tại kể từ ngày anh ta đột nhiên biến mất.

Trình Tuấn khẽ nhú mày: "Đi chơi cùng bạn à?"

"Ừ. Anh cũng vậy?"

Không ngờ cô vẫn tò mò về anh ta.

Trình Tuấn lắc đầu: "Chủ yếu là đến thị sát công việc. Khu trượt tuyết này là do công ty bọn tôi mới mở."

Sau khi vụ án Hoàng Tông Tường kết thúc, hai người cảm thấy gặp mặt cũng chẳng có gì để nói cho nên hàn huyên mấy câu rồi tự trở về phòng của mình. Kết quả, nhóm Đàm Mạt lỡ mất chuyến xe cuối cùng xuống núi, đành phải trụ lại khách sạn trên đỉnh núi.

Ba người mượn hai phòng, bởi vì giấc ngủ của Đàm Mạt không tốt, nên Mộ Hà và Trương Mỹ Bối ở cùng một phòng. Phòng của các cô là căn phòng đầu tiên ở đầu hành lang, phòng Đàm Mạt nằm sát bên cạnh.

Buổi tối trước khi đi ngủ, ba cô gái chơi bài tú lơ khơ cùng với bốn sinh viên vừa mới quen biết kia. Thì ra hai trong số bốn người họ là một cặp, chính là Đại Dũng và Bội Bội. Một thanh niên có dáng người không quá cao lớn tên Chu Duệ, một cô gái trên mặt có tàn nhang nhưng rất sáng sủa tên Tiểu Huân. Vì Chu Duệ và Tiểu Huân không phải người yêu, cho nên lúc chia phòng, Đại Dũng và Bội Bội không thể ở cùng một phòng.

Sau khi kết thúc trò chơi, mọi người ai về phòng nấy, Mộ Hà nói với Trương Mỹ Bối: "Cậu về phòng trước đi, tớ có chút chuyện muốn nói với Đàm Mạt."

"Chuyện gì?" Về mặt Trương Mỹ Bối tò mò: "Có phải là chuyện giữa Mạt Nhi và giáo sư Lạc không?"

Lạc Hàm? Vì sao hiện giờ Đàm Mạt và Lạc Hàm lại bị kéo tới gần như vậy? Mộ Hà nghiêm mặt: "Vấn đề học thuật."

Sau đó cùng Đàm Mạt vào phòng.

Đóng cửa lại chỉ còn lại hai người Đàm Mạt và Mộ Hà, Mộ Hà dựa ở trên giường, thoạt nhìn dịu dàng ôn hòa, mở miệng lại khiến Đàm Mạt cả kinh: "Nói đi, Trình Tuấn về lúc nào? Còn nữa, cậu và Lạc Hàm xảy ra chuyện gì?"

Tuyết ngoài cửa sổ rơi nhiều hơn, gió Bắc gào thét phát ra âm thanh rít rít.

Bông tuyết màu trắng bay lên xóa sạch bầu trời, cũng xóa sạch sắc mặt trắng bệch của Đàm Mạt, cô trầm mặc một lúc mới mở miệng: "Anh ta không phải Trình Tuấn, người yêu Đàm Hi. Anh ta là Jason, bạn trai Hoàng San San."

Gió tuyết thổi tới, đêm tối kéo về, một bóng dáng vô danh xuất hiện.

***

*Muội chi: Xuất phát từ Hồ Nam, Hà Nam, là cách phát âm của Muội tử. Xuất hiện từ khoảng năm 2011. Sự xuất hiện cũng giống như các từ lưu hành từ internet 肿么了 và 有木有.

Muội chi cũng có thể lý giải như bức hình đẹp của các cô gái, có lẽ chỉ bức hình của các cô gái xinh đẹp, vân vân. Cũng có thể là cách xưng hô thân mật giữa cặp đôi gà bông. Hoặc không, muội chi, chỉ là giấy, có thể chỉ bằng vệ sinh của nữ giới. (Nguồn Quần đùi đỏ treo cao - Link: <https://shotavonteese.wordpress.com/>)

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Mộ Hà điềm tĩnh liếc Đàm Mạt một cái, ra hiệu cô tiếp tục.

Đàm Mạt níu chặt góc chăn, cup mắt: "Tớ gặp lại anh ta ở biệt thự của Hoàng Tông Tường. Anh ta sắp trở thành con rể chính thức của nhà họ Hoàng."

Nói xong, ngẩng đầu nhìn lại Mộ Hà, trong giọng nói có chút bi thương: "Nực cười không ... Khi đó tớ còn cho rằng anh ta rất yêu anh trai tớ."

"Con người ta sống trên đời gặp được rất nhiều người mình yêu thương, cậu nghĩ thoáng chút đi." Ngữ khí lạnh lạnh, ánh mắt xinh đẹp của Mộ Hà như phủ một tầng sương, có thể gặp được người bất chấp tất cả cùng bạn đến bạc đầu giai lão còn quá ít.

Vừa rời ở dưới lầu cô tình cờ trông thấy Đàm Mạt và Trình Tuấn chào hỏi nhau đầy xa cách, Mộ Hà trốn ở một góc, không có lên tiếng. Vị bạch mã hoàng tử làm điêu đứng các nữ sinh năm ấy thật ra đã yêu người bạn thân nhất của anh ta, Đàm Hi. Tuy nhiên, chuyện này không có mấy người biết. Sau khi Đàm Hi qua đời, Đàm Mạt nhảy lớp, học bằng lớp của anh trai mình; cũng không lâu sau đó, Trình Tuấn biến mất không còn tăm hơi, tới sau này Đàm Mạt lên đại học, tất cả giống như một giấc mộng.

"Cậu và Lạc Hàm xảy ra chuyện gì?" Bỗng nhiên Mộ Hà chuyển đề tài.

Đàm Mạt nghi hoặc: "Có vấn đề gì không?"

Vẫn chưa có phản ứng? Mộ Hà thật sự không nên đánh giá quá cao chỉ số EQ của Đàm Mạt.

"Hôm kia đi cả đêm không về, cậu muốn làm gì?" Mộ Hà cố ý tới gần Đàm Mạt, tỏ vẻ rất nghiêm túc đánh giá Đàm Mạt, khẽ nhú mày: "Lại ở cùng với Lạc Hàm hả?"

... Cái gì gọi là "Lại" chứ!

Đàm Mạt nghiêm chỉnh trả lời: "Bởi vì giúp tớ bắt tội phạm mà Lạc Hàm bị cảm, tớ cho rằng mình nên chăm sóc anh ta."

Mộ Hà kéo kéo góc chăn Đàm Mạt đang nằm chặt, giúp cô đắp kín người: "Nếu ngày nào đó tớ về nhà ở rồi sẽ không có cách nào che giấu giúp cậu nữa." Tiếp đó lại chuyển đề tài: "Có đôi khi cậu thật sự rất ngốc."

... Chẳng phải cậu ấy vẫn cho là như thế sao?

Mộ Hà nhìn Đàm Mạt mơ mơ màng màng: "Đang tán gẫu với tớ mà ngủ gật như vậy? Cậu khiến tớ cảm thấy mình thật sự không có mị lực."

Đàm Mạt dùng sức lắc lắc đầu, nhưng mí mắt càng ngày càng nặng.

Mộ Hà cười cười, giúp Đàm Mạt đắp kín mền: "Đừng lo lắng, trước khi cậu bị người ta bán, tớ sẽ giúp cậu tìm ra người mua tốt nhất."

Ở trong bệnh viện lo lắng cho cậu như vậy, bỏ một vị trí cao như vậy ở Mỹ, quay về Đại học A làm giảng viên; trên lớp còn đặc biệt 'Chăm sóc' cậu; tìm một nhân viên không có tay nghề như cậu tới dạy thay; nhiều lần chứa chấp cậu trong nhà. Mạt Nhi à! Có đôi khi cậu ngốc quá đi mất... Nhưng, không phải bất kỳ người nào cũng có thể cướp cậu đi, cho dù không có ai giao trọng trách đó, tớ vẫn sẽ bảo vệ cậu thật tốt.

Gió thổi vù vù, bên ngoài bão tuyết càng lúc càng lớn.

Ánh trăng bị bão tuyết che mất dung nhan kiều diễm, Mộ Hà giữ chặt áo lông trên người, ngay lối rẽ ở cầu thang chột lóe lên bóng dáng cao gầy. Cô ta nheo mắt, nhếch miệng cười, rồi quay về phòng.

Sáng sớm, Mộ Hà gọi Trương Mỹ Bối ngủ như lợn chết thức dậy, tiếp đó hai người đi tìm Đàm Mạt. Đàm Mạt vẫn thường ngủ không sâu giấc, hôm nay lại thức dậy khá trễ, có lẽ do hôm qua trượt tuyết nên còn mệt. Vệ sinh cá nhân xong xuôi, ba người cùng nhau xuống tầng trệt khách sạn ăn điểm tâm.

Vừa hay gặp được Đại Dũng và A Duệ, nhưng không thấy Bội Bội và Tiểu Huân.

Nhìn bão tuyết lớn ngoài cửa sổ, mọi người đều biết đừng nói trượt tuyết, hôm nay ngay cả xuống núi cũng không xuống được.

Đúng lúc này, Tiểu Huân từ trên lầu chạy xuống, sắc mặt lo lắng.

"Bội Bội đâu? Cậu ấy còn chưa thức dậy sao?" Đại Dũng không thấy bóng dáng của bạn gái, liền muốn chạy lên lầu tìm.

Tiểu Huân thở dốc, giọng nói run rẩy: "Không thấy Bội Bội! Sáng sớm tôi thức dậy đã không trông thấy cậu ấy!"

"Sao lại như thế? Đừng gấp Tiểu Huân, từ từ kể." A Duệ đưa qua một ly nước, đỡ Tiểu Huân ngồi xuống.

"Tớ cũng không biết, tối hôm qua hai chúng tớ trở về phòng liền ngủ, sáng nay lúc thức dậy đã phát hiện giường của cậu ấy trống không, không thấy ai cả, áo khoác cũng không có. Tuyết lớn như vậy, cậu ấy chạy đi đâu chứ?" Nói tới cuối, giọng của Tiểu Huân dần có tiếng nức nở.

"Gọi điện thoại cho cô ấy chưa?" Đàm Mạt hỏi.

"Rồi, nhưng cậu ấy để điện thoại ở trong phòng, không mang theo ra ngoài." Nói xong Tiểu Huân lấy điện thoại di động từ trong túi tiền ra.

"Có thể cho tôi xem chút không?" Trực giác của Đàm Mạt báo cho cô biết chuyện không đơn giản như vậy.

À, di động phổ biến nhất hiện nay, giá cũng khá cao trong các dòng điện thoại di động, vỏ ngoài còn rất mới, nhưng trên màn hình có vài vết xước. Giá cảnh rất khá, đối với món đồ đắt tiền chẳng quá nâng niu, quan tâm. Nhưng thời nay, mọi người đều có thói quen mang theo di động khi ra ngoài, cô ta chắc chắn không ngoại lệ.

Kiểm tra danh sách cuộc gọi gần đây, chỉ có liên lạc nhiều với Đại Dũng và Tiểu Huân, tin nhắn cũng chỉ liên quan đến tin tức trượt tuyết lần này.

"Chúng ta báo cảnh sát đi, Bội Bội đột nhiên biến mất như vậy, tớ thấy rất sợ." Tay Tiểu Huân run run.

Đại Dũng liếc Tiểu Huân: "Hay là cậu nhìn lầm? Có thể Bội Bội trốn ở trong chăn ngủ hay không? Chúng ta đi lên nhìn lại xem."

Dứt lời, cả nhóm theo Đại Dũng lên lầu.

Đàm Mạt và Mộ Hà đi phía sau, Mộ Hà nhỏ giọng hỏi Đàm Mạt: "Cậu thấy chuyện này thế nào?"

Sắc mặt Đàm Mạt có chút nghiêm túc, lông mi rũ xuống, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh: "Vừa rồi tớ đã xem qua đồng hồ báo thức của cô ấy, có đặt báo thức lúc ba giờ sáng. Thời gian này vô cùng kỳ quái."

"Có phải trước đó bọn họ thuê xe tới đây nên giờ muốn nửa đêm ngồi xe lửa quay về hay không?" Mộ Hà đoán.

"Có lẽ là không, bởi vì không có chuyến xe nào gần với thời gian này." Đàm Mạt tiếp lời: "Hiện giờ chúng ta không thể kết luận cô ấy đang ở trong khách sạn hay là đang ở ngoài khách sạn. Nếu ở ngoài khách sạn .... Thời tiết thế này, tại sao cô ấy lại muốn đi ra ngoài?"

Mọi người đi tới phòng, quả thật không phát hiện bóng dáng của Bội Bội.

Chăn trên giường đã bị kéo lên một nửa, hiển nhiên là lúc ngủ bỗng nhiên thức dậy. Kỳ lạ ở chỗ dép lê vẫn còn đặt ngay ngắn trên mặt đất.

Đàm Mạt đánh giá ba người còn lại, trầm mặc một lúc, sau đó đề nghị: "Báo cảnh sát đi."

Vì có bão tuyết, bây giờ xe cảnh sát không thể đi lên núi. Vừa vặn ông chủ sân trượt tuyết - Jason cũng có mặt ở khách sạn, anh ta an ủi nhóm sinh viên: "Đừng quá lo lắng, tôi đã yêu cầu các nhân viên công tác tìm người trong khuôn viên khách sạn trước, nếu tìm được sẽ lập tức thông báo cho mọi người."

Đại Dũng bỗng nhiên đứng lên: "Tôi cũng đi tìm!"

Nói xong Tiểu Huân và A Duệ cũng đứng lên.

Đàm Mạt lên tiếng: "Hay là chúng ta cứ chờ ở đây một lát đi. Chúng ta không quen thuộc địa hình khách sạn đi tìm cũng chỉ làm trở ngại chứ không giúp được gì."

"Bội Bội không phải là bạn cô, nếu người mất tích là bạn cô, cô sẽ không sốt ruột sao?" Tiểu Huân vẫn rất dịu dàng bỗng nhiên bắt đầu nóng nảy.

Đàm Mạt bình tĩnh nhìn cô ta: "Đương nhiên là có. Nhưng tôi sẽ phân tích tại sao lại không tìm thấy cô ấy, cô ấy sẽ đi đâu. Cô không phát hiện ư, sau khi cô ngủ, cô ta tự mình thức dậy đi ra ngoài đó?"

Tất cả mọi người đều dừng động tác, Đàm Mạt giải thích: "Chăn kéo lên, dép lê vẫn đặt ngay ngắn trên mặt đất, hiển nhiên là cô ấy muốn đợi cô ngủ say. Nếu không phải Bội Bội tự mình muốn đi ra ngoài, tại sao lại phải đổi dép. Cô ấy đã quyết định từ trước, chờ sau khi cô ngủ say mới đi ra ngoài một mình."

Những gì Đàm Mạt nói giống như một liều thuốc an thần, khiến mọi người yên tĩnh lại.

Trương Mỹ Bối ở bên cạnh đi từ sảnh sốt này đến sảnh sốt khác, tuy rằng cô ta không biết tại sao Đàm Mạt có thể nghĩ tới những điều này; nhưng, một cảm giác đặc biệt từ đáy lòng dâng lên, Đàm Mạt bây giờ và Đàm Mạt có chút mơ mơ màng màng mà bình thường cô ta hay nhìn thấy là khác hẳn hoàn toàn.

"Đàm Mạt nói chuyện có hơi thẳng, mọi người đừng quá để ý." Mộ Hà ở bên cạnh làm giảng hòa.

"Vậy cô nói xem hơn nửa đêm tại sao Bội Bội lại muốn đi ra ngoài?" A Duệ hơi gắt lên.

Đàm Mạt tay chống cằm, ánh mắt ngó ra ngoài cửa sổ, tuyết rơi thật nhiều.

"Tôi không biết." Trả lời thẳng, không vòng vo.

"Hừ, vậy thì đừng ở đó kết luận lung tung." A Duệ nói xong lôi Đại Dũng bỏ đi.

Đàm Mạt nhìn bóng lưng của anh ta, Tiểu Huân đang phân vân không biết có nên đuổi theo A Duệ và Đại Dũng hay không ... Cô tiến tới hỏi cô ta: "Mọi người quen biết với nhau như thế nào?"

"Tôi và Bội Bội là bạn thân nhiều năm, Đại Dũng và Bội Bội là sau khi học đại học mới bắt đầu quen biết, yêu nhau đã hai năm rồi. A Duệ là bạn của Đại Dũng, về phần hai người bọn họ làm sao quen biết, tôi cũng không biết. Chỉ biết là quan hệ giữa hai người họ vô cùng tốt, hình như là thường xuyên cùng đi chơi bóng rổ."

"À, vậy sao?"

Vóc dáng A Duệ không cao, thân thể cũng không cường tráng như Đại Dũng, quả nhiên thanh niên đều có chung một cảm tình đặc biệt với bóng rổ.

"Điều kiện gia đình của Bội Bội rất tốt?" Đàm Mạt thuận miệng hỏi tiếp.

"Đúng vậy, nhà cậu ấy rất có thế lực." Nói xong Tiểu Huân tỏ vẻ như rất kiêu ngạo, "Con đường tương lai của cậu ấy đã được lót sẵn. Có một người cha tốt đó chính là điểm khác biệt."

"Thế lực đến mức nào?"

Dường như Tiểu Huân cảm giác không nên nói đến đề tài này: "Dù sao bất luận chuyện gì, đều có thể sắp xếp cho Bội Bội. Chuyện gì Bội Bội cũng không cần quan tâm, cậu ấy chỉ cần ngoan ngoãn làm công chúa là tốt rồi."

Tâm tư Đàm Mạt xoay chuyển, nhìn Tiểu Huân rồi bắt đầu tán gẫu về chuyện yêu đương của Bội Bội và Đại Dũng, Đàm Mạt: "Tôi cảm giác hình như các cô và A Duệ cũng không phải rất quen thuộc, sao lại quyết định cùng đi trượt tuyết vậy?"

"Cũng không phải không quen, A Duệ là người rất tốt, cũng rất dịu dàng. Đại Dũng nói cậu ấy có người bạn rủ cậu ấy cùng nhau đi trượt tuyết, hỏi cậu ấy có muốn dẫn bạn gái đi cùng hay không, do vậy mới rủ cả tôi và Bội Bội đi cùng.

"Ừm." Những gì muốn hỏi đã xong, Đàm Mạt cầm tay Tiểu Huân, an ủi: "Trước tiên đừng quá lo lắng, nói không chừng đợi lát nữa sẽ có tin tức."

Đại Dũng và A Duệ đi theo Jason cùng nhau trở về, hai nam sinh cúi đầu, hiển nhiên là không có tìm được người.

"Bên trong biệt thự chỗ nào cũng tìm hết rồi, không phát hiện được tung tích của Bội Bội." Jason liếc Đàm Mạt, cô có vẻ không tập trung cho lắm. Anh ta nói với những người khác: "Chúng tôi đã liên lạc với bên cảnh sát, bọn họ nói chờ bão tuyết ngừng sẽ lập tức tới đây."

Những người trẻ tuổi kia vây lại ngồi chung một chỗ, thân là ông chủ Jason cũng ngồi xuống, anh ta ngồi bên cạnh Đàm Mạt, bộ dạng của cô lúc này như đi vào cõi thần tiên, cứ đăm đăm nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên Đàm Mạt đứng lên: "Tôi ra ngoài một lát."

Còn chưa chờ Mộ Hà ngăn lại, Jason đã lạnh lùng nói: "Tuyết lớn vẫn còn chưa ngừng, em không thấy sao?"

Nói xong kéo cổ tay cô lại.

Đàm Mạt rất khó chịu, cô nhú nhú mày, hất tay của anh ta ra, "Thấy!"

Trương Mỹ Bối kinh ngạc, muội chỉ Mạt Nhi vẫn luôn dịu dàng lại có lúc lớn tiếng và thái độ như vậy.

Jason thu tay lại, "Nếu ngay cả em cũng không thấy, thì phiền phức hơn rồi!" Nói xong dừng một chút, tiếp tục: "Tôi là người chịu trách nhiệm ở đây, không hi vọng lại xảy ra thêm bất kỳ chuyện gì nữa."

Trong thoáng chốc hình như Đàm Mạt nhìn ra được cảm xúc khác lạ nào đó trên khuôn mặt Trình Tuấn, cô cũng đã nhận ra thái độ của mình có hơi quá đáng, cô khẽ thở dài hạ giọng: "Vậy anh đi cùng tôi!"

Nhìn bóng lưng của Jason và Đàm Mạt, Trương Mỹ Bối ghé vào bên tai Mộ Hà hỏi: "Tại sao Mạt Nhi lại muốn ra ngoài vào lúc này? Bão tuyết đang lớn như vậy!"

Tâm mắt của Mộ Hà vẫn còn dừng trên bóng lưng cao gầy kia, trả lời Trương Mỹ Bối: "Vì tìm manh mối."

Điều Mộ Hà lo lắng không phải Đàm Mạt.

Trình Tuấn, anh là người thông minh cần trọng ... không nên biểu hiện quá rõ ràng như vậy!

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Đứng ở ngoài biệt thự, gió rất lớn, Đàm Mạt cài nút mũ áo lông, vòng quanh biệt thự cúi đầu tìm thứ gì đó.

Tuyết quá lớn, cho dù trước đó có dấu chân, bây giờ cũng đã bị che phủ. Cô khẽ thở dài, như thế này cũng không biết Bội Bội đã đi đâu.

Bỗng nhiên, một cái khăn quàng cổ mang theo sự ấm áp của nhiệt độ cơ thể vòng ở trên cổ cô.

Đàm Mạt đứng chôn chân tại chỗ, nhưng động tác của Trình Tuấn không hề ngừng lại. Anh ta từng chút từng chút một che kín cổ Đàm Mạt.

Cô không quay đầu, tiếng gió rất lớn, giọng nói mát lạnh bao phủ ở bên trong, cô hỏi hẩn: "Khi đó vì sao không từ mà biệt?"

Trình Tuấn không nghe được, anh ta đi lên phía trước Đàm Mạt, bỗng nhiên xoay người, giang hai cánh tay ra, chắn trước mặt cô: "Có tôi chắn gió cho em, như vậy sẽ không lạnh phải không?"

Dứt lời, nụ cười tươi rói, ấm áp như ánh mặt trời hiện ra ở trước mắt cô, nụ cười vẫn y hệt như trước kia.

Khi đó, kẻ địch lớn nhất của Đàm Mạt chính là người giành anh trai với cô - Trình Tuấn.

Năm lớp mười, Trình Tuấn chuyển tới học cùng lớp với Đàm Hi. Có lẽ là vì hai cậu thanh niên ưu tú có điểm giống nhau, nên bọn họ rất nhanh trở thành bạn bè thân thiết.

Lần đầu tiên Đàm Mạt nhìn thấy Trình Tuấn là ở nhà.

Năm ấy, bọn họ vốn vẫn chưa dọn nhà.

Đàm Mạt mở cửa phòng Đàm Hi ra, một chàng trai anh tuấn cũng đang kéo cửa.

Anh ta trông thấy Đàm Mạt có hơi sừng sốt một chút, nhưng nhanh chóng nở nụ cười: "Hi! Em chính là Đàm Mạt phải không, anh là Trình Tuấn. Là bạn của anh trai em, em cũng có thể gọi anh là anh Trình Tuấn."

Đàm Mạt nhìn vào đôi mắt người đối diện, thái độ rất lãnh đạm, gật gật đầu: "Ừm!" Sau đó đi ngang qua anh ta, vào phòng anh trai.

Bên cạnh ti vi bày hai máy điều khiển, hai anh chàng này đang chơi game. Đàm Hi nhắc thấy sắc mặt em gái mình không tốt lắm, liền hiểu chuyện: "Trình Tuấn, cậu xong đời, em gái tớ không thích cậu rồi!"

Trình Tuấn tỏ vẻ bình thản, không kiêng dè mở miệng hỏi thẳng Đàm Hi: "Không thể nào, tớ đẹp trai cao to như vậy, mà em gái cậu không thích? Không phải em cậu thích con gái đó chứ?!!!"

Đàm Hi cười sảng sặc, sau đó giọng nghiêm túc: "Em gái tớ thích con trai!"

Đàm Mạt nằm ở trên giường Đàm Hi, nhìn hai nam sinh chơi game, cô chợt phát hiện, cậu học trò tên Trình Tuấn kia lúc nào cũng ở bên cạnh anh trai cô.

Đàm Mạt cảm thấy... Ừm, rất khó chịu!

Nhưng hai thanh niên ấy cứ nói nói cười cười vô tư, không khí vô cùng hòa hợp.

"Anh, em khát, anh đi lấy nước giúp em đi!" Đàm Mạt ngồi dậy.

"Ừ! Nhưng mà, ván này vừa mới bắt đầu..." Đàm Hi vừa định từ chối, chợt nghe Trình Tuấn nói: "Không sao, để em gái cậu thay cậu đi."

Đàm Hi chỉ sơ sơ em gái cách chơi rồi chạy ra lấy nước.

"Ván đầu tiên, anh nhường em hai mươi giây trước đấy." Trình Tuấn kín đáo quan sát Đàm Mạt đang ngồi cạnh mình, trông cô lúc này rất nghiêm túc; đột nhiên anh ta cảm thấy tâm trạng thật tốt.

Đàm Mạt nghiêng người liếc Trình Tuấn một cái, lạnh lạnh lên tiếng: "Ờ, được. Nhưng, anh sẽ hối hận."

Nói xong, thuận thực cầm lấy tay cầm, không tới hai mươi giây, nhân vật mà Trình Tuấn thao tác liền bị knock out.

Sau đó, Đàm Mạt vô cùng bình tĩnh quay đầu, con ngươi đen lay láy lóe lên sự tự tin: "Ván tiếp theo còn nhường tôi nữa không?"

Trình Tuấn cười cười, anh ta cầm lấy tay cầm, trong đáy mắt có một chút cảm xúc khác thường mà Đàm Mạt không nhận ra được: "Ừm! Nhưng, lần này cho em mười giây thôi! Ít ra anh cũng có mấy giây biểu diễn."

Khi Đàm Hi tiến vào, vừa hay nhìn thấy nhân vật mà Đàm Mạt thao tác bị knock out.

Cô mím môi, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình, dáng vẻ cực kỳ không phục.

Đàm Hi kề sát vào màn hình xem xem: "Không tồi nha, Mạt Nhi, em có thể ăn nhiều điểm HP của Trình Tuấn như vậy."

*HP trong game là heart points, điểm sinh lực/máu.

Đàm Mạt đứng lên, nhét tay cầm vào tay Đàm Hi, giọng nói của cô lúc này không nghe ra là đang cao hứng hay bất mãn: "Ừm ... Anh ta nhường em mười giây."

Đàm Mạt lại quay trở về giường nằm, Đàm Hi ngồi xuống bên cạnh Trình Tuấn, "Cậu và em gái tớ đấu thật đấy à?"

Trình Tuấn không cười, quay đầu liếc qua Đàm Mạt đang nằm nghe nhạc đọc sách, trả lời Đàm Hi: "Với em ấy, phải đấu thật mới được."

Cứ như thế, Trình Tuấn trở thành khách quen nhà họ Đàm. Không chỉ có Đàm Hi thích anh ta, mà ngay cả ba mẹ, đều cho rằng anh ta là một cậu bé ngoan.

Đối với chuyện này Đàm Mạt chỉ biết khịt mũi coi thường: Thì sao? Bộ đẹp trai cao to là ghê gớm lắm ư?

Nghe cô bạn oán than, Mộ Hà chỉ gật đầu, đưa ra ý kiến: "Ừm! Thật sự không dễ dàng!"

- Này không được bênh người ngoài thế chứ!!!

Vì vậy, Đàm Mạt đều cho rằng cả thế giới đều thích Trình Tuấn, chỉ có một mình cô là không thích anh ta!

Có đôi khi, Trình Tuấn đóng luôn vai 'anh trai Đàm Hi' trước mặt cô.

Hai anh em một người học cao trung một người học sơ trung, cho nên tài xế lúc nào cũng đến đón Đàm Hi trước, sau đó mới tới đón Đàm Mạt.

Có một ngày trời mưa rất lớn, Đàm Mạt đứng ở trước cổng trường, chờ rất lâu, cũng không trông thấy bóng dáng Đàm Hi.

Có bạn học hỏi cô: "Hay là tớ đưa cậu về nhé?"

Đàm Mạt nở nụ cười cảm ơn: "Không được, nếu không anh trai tớ sẽ không tìm thấy tớ."

Thời đó di động vẫn chưa thịnh hành như bây giờ.

Đàm Mạt đợi rất lâu, nhìn vũng nước trước mặt, kiên nhẫn đếm giọt mưa rơi xuống, mặt nước xuất hiện hình vòng cung.

Ngẩng đầu, một thanh niên cao gầy, cầm ô chạy tới.

Đàm Mạt vui vẻ ngược đầu lên nhìn, người trước mắt cô khiến nụ cười tự nhiên chột khựng lại.

Cô nheo mắt: "Tại sao lại là anh? Anh trai tôi đâu?"

"Anh trai em ở trong Hội học sinh, hôm nay bọn họ họp, bây giờ vẫn còn đang ở trường đấy. Vì thế, cậu ấy nhờ anh tới đón em." Đồng phục học sinh vốn rất đơn điệu, khoác trên người Trình Tuấn, lại toát lên vẻ tuấn lãng của một thanh niên tràn đầy nhiệt huyết.

"Tôi muốn chờ anh ấy, anh về đi. Cảm ơn anh." Đàm Mạt không muốn.

Trình Tuấn nghe vậy vẫn nhìn Đàm Mạt, nụ cười vẫn trên môi: "Mạt Nhi, nghe lời được không?"

Chân mày Đàm Mạt cau lại, sao giọng điệu của anh ta lại quen thuộc như vậy!!!

Các học sinh đã ra về gần hết, lúc này có giáo viên nhìn thấy Đàm Mạt đứng chung với một cậu bé, cô giáo liền hỏi Đàm Mạt sao còn chưa về?

Trình Tuấn nhanh miệng cướp lời: "Thưa cô, em là anh họ của Mạt Nhi, hôm nay thay Đàm Hi tới đón em ấy."

Cô giáo quan sát kỹ Trình Tuấn một chút, gật gật đầu, miệng lầm bầm: "Người nào trong nhà này cũng đều rất đẹp!"

"Đi thôi." Nói xong, Trình Tuấn tự nhiên kéo cổ tay Đàm Mạt, dẫn cô đi trong màn mưa.

Mưa rơi trên ô vang lên tiết tấu dễ nghe, Đàm Mạt hất tay của anh ta ra: "Đừng làm như quen thân với tôi lắm. Tôi cũng không phải là em họ anh!"

"Ừ, chẳng phải vừa rồi tôi chỉ nói cho cô em nghe thôi sao? Nếu không nói là anh họ của em, bọn họ nghĩ anh là kẻ xấu muốn dụ dỗ nữ sinh, vậy phải làm sao bây giờ?"

Đàm Mạt liếc anh ta một cái, "Bắt anh lại!"

Trình Tuấn bật cười.

Chiếc dù không lớn lắm, Đàm Mạt thấy nước mưa thấm ướt hơn nửa bả vai Trình Tuấn, trong lòng có hơi ái ngại. Cô ho khẽ một tiếng, rồi đưa tay đẩy tay cầm ô về phía Trình Tuấn một chút!"

Động tác nhỏ này khiến Trình Tuấn sửng sốt, ngay sau đó anh ta khẽ cúi đầu, nhìn vào khuôn mặt Đàm Mạt: "Như thế nào? Cuối cùng cũng biết đau lòng vì anh Trình Tuấn rồi hả?"

Đàm Mạt lườm một cái: "Tôi sợ anh nói tôi ngược đãi anh thì có!"

Trình Tuấn nhìn Đàm Mạt nghiêm mặt cố gắng đi nhanh về phía trước, dáng vẻ mong manh, bỗng nhiên anh ta kéo tay cô lại: "Nếu vậy, thu hẹp khoảng cách của chúng ta, thì không ai bị ướ!"

"Anh..." Không đợi Đàm Mạt nói hết câu, Trình Tuấn từ tốn nói tiếp: "Ngày kia, bọn anh có trận bóng rổ, anh là chủ lực, nếu mà bị cảm .... Chao ôi, không thắng trận này, Đàm Hi chắc sẽ khổ tâm lắm!"

"..."

Sao anh ta nhiều lý do quá vậy!

Đàm Mạt không hề trông thấy nụ cười tươi roi rói như ánh mặt trời trên môi Trình Tuấn lúc này.

Dĩ nhiên, trận đấu bóng rổ đó là ai thắng Đàm Mạt cũng không biết, cô chỉ biết có một ngày Đàm Hi cầm một hộp chocolate trở về.

Chẹp! Vừa mở hộp ra nhìn tạo hình viên chocolate ... Thật sự quá khó coi! Rất tổn hại thần kinh thị giác...

"Anh, chẳng phải anh không bao giờ nhận chocolate của nữ sinh sao?" Đàm Mạt cầm một viên, cẩn thận nghiên cứu, muốn biết đây rốt cục là hình dạng gì.

Mặt Đàm Hi ửng hồng, "À... Không phải con gái tặng."

"!" Đàm Mạt cả kinh, viên chocolate cầm ở trong tay thiếu chút nữa rớt xuống đất.

"Anh... Là nam sinh sao?" Đàm Mạt nuốt một ngụm nước bọt, chậm rì rì nói hết lời: "Anh... Chẳng lẽ anh không nhận chocolate của nữ sinh, là vì thích nam sinh sao?"

"!" Đàm Hi bị sặc một cái, mặt càng đỏ hơn.

Đàm Mạt nhìn biểu hiện của Đàm Hi: vẻ mặt mất tự nhiên ... Tim cô đột nhiên rét lạnh.

Anh trai cô soái như vậy, ưu tú như vậy... Sau này cô không được bằng cháu sao?

Đàm Mạt ra vẻ bình tĩnh quay đầu, thả một viên vào trong miệng, mọi biểu cảm trong nháy mắt tan biến, cô đưa ra kết luận: "Anh, nếu anh cần nhắc đến cậu bạn này .... Hay là .... thôi đi... Thứ này anh ta làm khó ăn quá..."

Cuối cùng: "Anh, anh thích ai cũng được, em đều ủng hộ anh."

Đàm Hi cảm thấy chỉ muốn học máu...

- Trình Tuấn, cậu làm chocolate muốn em gái tớ ăn, có thể suy nghĩ đến trình độ suy diễn của em ấy trước một chút hay không...

*

Đàm Mạt chỉ chỉ Trình Tuấn đang chắn trước mặt cô: "Có bản lĩnh thì giữ nguyên động tác này, rồi đi thẳng xuống."

Nụ cười của Trình Tuấn lan dần, anh ta nghiêm túc trả lời cô: "Được, không thành vấn đề."

Đàm Mạt bất đắc dĩ: "Tôi có thắc mắc... chỉ tùy tiện hỏi một chút."

Đàm Mạt đi phía sau Trình Tuấn, nhìn bên ngoài biệt thự. Vào đông để giữ ấm, các cửa sổ đều được đóng rất kín. Như vậy, Bội Bội đi ra từ cửa chính. Trẻ như vậy, biệt thự lại không giống với các khách sạn gần đây, nơi này không có quầy lễ tân, chỉ có một bàn hướng dẫn.

"Biệt thự có hệ thống bảo an hoặc camera quan sát không?" Đàm Mạt hỏi Trình Tuấn.

"Không có. Vì sân trượt tuyết mới khai trương, trên đỉnh núi vẫn còn đang hoàn thiện khâu xây dựng. Tôi đến đây thị sát cũng là vì chuyện này." Trình Tuấn nhìn bộ dáng nghiêm túc của Đàm Mạt, cảm giác cô giống hệt như trước đây.

"Anh không có ý kiến gì sao?" Đàm Mạt hỏi ngược lại anh?

Trình Tuấn lui về sau, anh ta nhìn cô, nghiêm túc trả lời: "Không có."

"..."

Cô không nên trông cậy vào anh ta... Anh ta không phải là một người đáng tin!

Cô đi xung quanh biệt thự vài vòng, cuối cùng chỉ chỉ nơi khe trượt ở xa xa và rừng cây bên kia, "Rừng cây kia không định đốn hết sao?"

"Ừ, tạm thời vẫn chưa đốn, bởi vì diện tích đỉnh núi khá nhỏ, du khách cũng không chọn nghỉ chân trên đỉnh núi nên bên tôi quyết định không tăng vốn đầu tư."

"Chúng ta vào thôi."

Bỗng nhiên, Trình Tuấn hỏi Đàm Mạt: "Có phải vào biệt thự rồi, tôi sẽ lại biến thành anh Jason, em lại trở thành cô Đàm đúng không?"

Đàm Mạt dừng bước, đáy mắt sâu đen thăm thẳm, giọng nói lạnh lạnh và mỏng nhẹ của cô vang lên: "Đúng!"

ĐỪNG LOẠ! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Khi hai người quay vào, cả người đều mang theo hơi lạnh, Mộ Hà đưa qua một tách trà nóng cho bọn họ: "Sao rồi, có phát hiện gì không?"

Đám thanh niên cũng bu lại, Đàm Mạt trả lời, "Không phát hiện được gì."

Mộ Hà nhìn nét mặt của cô, cô ta không cho là như vậy, trong lòng Đàm Mạt hẳn đã có ý tưởng, chẳng qua bây giờ không phải thời gian thích hợp nói ra.

Cho đến khi Đàm Mạt và Mộ Hà, Trương Mỹ Bối cùng nhau trở về phòng, Đàm Mạt mới phát hiện trên cổ còn quần khăn quàng cổ của Trình Tuấn. Dĩ nhiên, Mộ Hà trông thấy nhưng cô ta giả vờ như không, ngoài cửa sổ tuyết rơi rất nhiều: "Không biết khi nào phía cảnh sát mới có thể lên núi."

Đàm Mạt nghiêm mặt : "Tớ cũng là cảnh sát."

Trương Mỹ Bối phì cười: "Dáng vẻ cậu trông không khác gì sinh viên, chả có xiu xiu khí chất nào của cảnh sát."

Vì thế, lần đầu tiên trong đời Đàm Mạt bởi vì dáng người mà bị khinh bỉ...

Cô ngồi ở trên ghế, hồi tưởng toàn bộ tình huống, cúi đầu lẩm bẩm: "Tối hôm qua, chúng ta cùng nhau chơi bài, lúc ấy Bội Bội cũng không có biểu hiện gì khác lạ. Chúng ta đều khát nước, sau đó Tiểu Huân, Bội Bội, còn có A Duệ cùng nhau đi lấy nước..."

Thanh âm càng ngày càng nhỏ: Nước có vấn đề!

Cô nhớ rõ tối hôm qua các ly nước đều đã được rót sẵn rồi mới bưng ra. Vì rất khát nên cô còn rót thêm của Tiểu Huân để uống, tuy rằng là sữa tươi có trợ giúp cho giấc ngủ nhưng ... hiệu quả này lại tốt đến mức bất thường. Là thuốc ngủ sao ...

Như vậy, ừm, dường như đã hiểu thông.

Đàm Mạt cần xác định thêm một chuyện, cô lấy điện thoại, gọi điện thoại cho Tiểu Vũ.

"Tiểu sư tử, chuyện gì vậy ạ?"

"Ngại quá quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của cậu, có thể giúp tôi kiểm tra một người không?"

"Ôi chao, chị cứ nói, em có thể giúp nhất định sẽ giúp mà."

"Từ cô nữ sinh tên Triệu Bội Bội làm trung tâm, bắt đầu tìm kiếm. Triệu Bội Bội, sinh viên năm thứ ba khoa Trung văn của đại học C. Hình như bối cảnh của cha cô ấy rất mạnh, cho nên tôi cảm thấy hẳn là từng có chuyện xảy ra. Thời gian có thể nằm trong khoảng từ sau khi cô ấy vào đại học, kiểm tra người xung quanh cô ấy; ngoại trừ bạn trai Tô Dũng, có người nào có quan hệ với người nào tên Chu Duệ hay không."

"Không thành vấn đề, tiểu sư tử, bọn em tìm xong rồi sẽ gọi điện thoại cho chị."

"Cảm ơn, Tiêu Vũ."

Trong biệt thự, người có quan hệ với nhóm sinh viên như bọn họ đều không nhiều lắm, khả năng là người trong nhóm gây án. Tuy nhiên, bây giờ cô vẫn chưa thể xác định được là một người hay hai người gây án.

Đặt điện thoại xuống, Đàm Mạt quyết định đi tìm mấy sinh viên kia. Tuy hiện giờ cô không rõ ràng lắm việc Chu Duệ đã giấu Bội Bội ở nơi nào, nhưng hiện giờ cô có thể xác định đây là một vụ cố tình bắt cóc. Trong lời nói của Tiểu Huân đã để lộ sơ hở, cô ta nói thế lực của Bội Bội rất mạnh, và đây có thể cũng là nguyên nhân dẫn đến vụ Bội Bội bị bắt cóc lần này.

Nhưng bọn họ không nhận được điện thoại đòi tiền chuộc hoặc tin tức nào khác.

Người tên Chu Duệ kia rất kỳ quái, Tiểu Huân nói cậu ta và Đại Dũng quan hệ rất tốt, hơn nữa hoạt động trượt tuyết lần này do cậu ta khởi xướng.

Cô cần phải biết Đại Dũng và cậu ta quen biết từ khi nào. Đây là tin tức rất quan trọng!

Đàm Mạt tìm được Đại Dũng, cậu ta đang ngồi ở trên ghế sofa, bụm mặt, gục đầu ủ rũ. Đàm Mạt ngồi xuống bên cạnh cậu ta: "Chờ bảo tuyết tan, là cảnh sát có thể lên núi giúp lục soát tìm người."

Đại Dũng nức nở: "Tôi không nên kêu Bội Bội đến trượt tuyết, nếu lúc ấy A Duệ rủ đi trượt tuyết tôi không đồng ý thì tốt rồi."

Đàm Mạt hỏi: "Cậu và A Duệ quen biết nhau từ khi nào? Tôi cảm thấy quan hệ giữa hai người rất tốt."

"Đã biết nhau hơn nửa năm, quen nhau trong một trận bóng rổ của trường!"

"A Duệ chơi giỏi không?" Câu hỏi của Đàm Mạt dường như rất rêu rĩa.

Đại Dũng ngẩng đầu nhìn cô một cái, cặp mắt ửng đỏ: "Không giỏi, nhưng cậu ấy rất thích chơi bóng. Sau khi bọn tôi quen biết, cậu ta thường xuyên rủ tôi chơi bóng cùng."

"Cậu ta không phải là sinh viên trường các cậu?"

Đại Dũng có chút kinh ngạc: "Làm sao cô biết? Cậu ta kể trường cậu ta đang theo học sân bóng rất tệ nên thích đến trường tôi chơi!"

Đàm Mạt cụp mắt, bây giờ chỉ còn chờ điện thoại của Tiêu Vũ.

Cô đang định trở về phòng tìm Mộ Hà bọn họ, thì cuối hành lang cô nhìn thấy A Duệ. Cậu ta cúi đầu nhìn đồng hồ, vẻ mặt lo lắng. Ngoài cửa sổ bão tuyết lớn đến mức khiến người ta sợ hãi, gió gào thét đập vào cửa sổ thủy tinh. Sắc trời tối dần, tuyết vẫn chưa ngừng rơi.

Lúc này di động Đàm Mạt bỗng vang lên: "Tiểu sư tỷ, căn bản không có người tên Chu Duệ. Căn cứ vào tin tức chị cung cấp, Triệu Bội Bội quả thật gây ra chuyện. Năm ngoái cô ta khiến một bạn học buộc phải thôi học. Nữ sinh bị hại tên Lý Hương Mai, xuất thân nhà nông, cô ấy có người anh trai tên Lý Tư Hàng. Em sẽ gửi ảnh chụp của bọn họ qua tin nhắn cho chị."

"Được, cảm ơn."

Cô nghĩ không sai, tên A Duệ kia quả thật có vấn đề, vóc dáng cậu ta rất thấp, rất gầy yếu, thích chơi bóng. Nhưng đêm đó lúc đánh bài cậu ta mặc một chiếc áo mỏng, cánh tay căn bản không có cơ bắp rõ ràng. Hơn nữa, lần này trượt tuyết là do cậu ta đề nghị Đại Dũng dẫn theo bạn gái, người không có bạn gái như cậu ta vì sao nhất định phải đề nghị gọi cả bạn gái của Đại Dũng cùng đi? Còn vì lý do đó mà kéo thêm cả Tiểu Huân không quá thân quen.

Cậu ta bỏ thuốc ngủ vào ly nước của Tiểu Huân và Đại Dũng, trùng hợp cô lại uống mất một nửa. Thời gian cậu ta quen với Đại Dũng trùng hợp vào khoảng thời gian sau khi vụ án xảy ra. Sau khi Bội Bội mất tích, cảm xúc của cậu ta đặc biệt kích động.

Vậy Bội Bội bị gọi ra ngoài từ khi nào? Dùng phương pháp nào? Không đợi Đàm Mạt nghĩ thông suốt, đầu kia hành lang, A Duệ đột nhiên biến mất.

Cô cảm thấy không bình thường, liền nhanh chóng đuổi theo.

A Duệ nhân lúc mọi người không chú ý, ra khỏi biệt thự.

Đàm Mạt cẩn thận bám sát cậu ta, tuyệt lớn nên cô không trông thấy rõ bóng dáng của A Duệ. Cuối cùng, cậu ta lẩn vào trong rừng cây!

Trời! Cậu ta giấu Bội Bội ở đó? Muốn đông chết Bội Bội sao?

Như thế này làm sao mà tìm được?

Vẻ mặt kia của cậu ta, là hối hận hay là sợ phiền phức? Sợ bại lộ, muốn đi xác nhận xem Bội Bội đã chết hay chưa? Hoặc là muốn dời thi thể đi nơi khác?

Bây giờ chỉ còn cách theo sau cậu ta!

Cô lấy điện thoại di động gọi cho Mộ Hà, nhưng không liên lạc được!

- Vì sao lúc này lại không liên lạc được?

Đàm Mạt suy tính: nếu chạy về rồi lại chạy ra ... Nhìn bóng lưng A Duệ, cô quyết định bám theo.

Cô mở danh bạ ít ỏi trong điện thoại di động, cuối cùng gọi điện thoại cho Lạc Hàm, chưa đầy hai giây đã có người nhận điện.

"A lô!" Lạc Hàm hơi kinh ngạc, sao Đàm Mạt gọi cho anh lúc này?

"Xin anh giúp đỡ, ở rừng cây trên đỉnh núi tại sân trượt tuyết mới mở khu M..." Chưa đợi Đàm Mạt nói hết câu, di động liền tự động ngắt.

Đàm Mạt thở dài, cất lại điện thoại, cô theo dấu chân A Duệ để lại, từng bước một đi về phía trước.

Phía bên này, Lạc Hàm cầm lấy áo khoác lập tức ra ngoài, về mặt nghiêm túc.

"Sao vậy?" Nhóm của Lạc Hàm vì bão tuyết nên hủy chuyến đi trượt tuyết, đang cùng nhau chơi tennis trong nhà.

"Bên Đàm Mạt đã xảy ra chuyện."

Phương Mạn yên lặng quan sát Lạc Hàm, một Thất thiếu chưa từng quan tâm thiệt hơn cô ta quen biết lại trở nên khẩn trương đến mức này.

"Cậu muốn đến sân trượt tuyết? Nhưng thời tiết thế này ..." Không đợi Phương Mạn nói xong, Lạc Hàm đã đóng cửa, trước khi đi anh để lại một câu: "Tôi sẽ không để cô ấy tiếp tục xảy ra chuyện."

Cây cối cao ngất phủ tuyết trắng, Đàm Mạt chân thấp chân cao bước từng bước, đi sâu vào trong rừng cây.

Vì muốn báo thù cho em gái nên A Duệ mới làm như vậy. Đứa bé xuất thân nhà nông vốn có tâm địa thiện lương. Thời tiết tệ hại như vậy, còn tận mắt chứng kiến vẻ lo lắng và đau buồn của Đại Dũng và Tiểu Huân đã ảnh hưởng đến cậu ta, buộc cậu ta đánh liều ra ngoài.

- Cậu ta sẽ giấu Bội Bội ở đâu?

Bỗng nhiên, lão đảo một cái, cả người Đàm Mạt bổ nhào ở trên mặt đất, hơn nửa người đều vùi lấp ở trong tuyết. Cô cố sức đứng lên, run rẩy:

Nếu Bội Bội bị giấu ở đây, cô phải làm sao mới tìm được?!

Mộ Hà vừa cảm sạc điện thoại, khởi động máy thì thấy cuộc gọi lỡ của Đàm Mạt, nhìn thời gian hiển thị.

Là hai mươi phút trước!

Trương Mỹ Bối ngủ thiếp đi ở trên giường, Mộ Hà mặc áo lông ra khỏi phòng, thời khắc mấu chốt cô ta vẫn biết không có cách nào khác trông cậy vào cô nàng này. Đi gặp nhóm Tiểu Huân, phát hiện chỉ có cô ta và Đại Dũng ở đây.

"A Duệ đâu?"

"Chúng tôi cũng không biết cậu ta đi đâu. Vừa định tìm cậu ta tiếp tục tìm ở trong biệt thự xem có thấy Bội Bội không, mới phát hiện không thấy cậu ta đâu."

"Không thấy đã bao lâu rồi?" Đột nhiên Mộ Hà cảm thấy khác lạ.

"Ừ, chắc hơn nửa tiếng rồi." Tiểu Huân vẫn chưa trả lời xong, đã thấy Mộ Hà chạy ra ngoài.

Nhất định Đàm Mạt đã phát hiện được hung thủ, là A Duệ? Con bé ngu ngốc này muốn tự mình hành động sao?

Không! Nhất định là cậu ấy bị buộc phải tự mình hành động. Nói cách khác, Mạt Nhi đang đuổi theo cậu ta?

Gặp phải tình huống này, xin Trình Tuấn giúp đỡ ắt hẳn là hợp lý.

Cô vẫn chưa có thói quen gọi hân là Jason, trực tiếp nói thẳng: "Đều không thấy cả Đàm Mạt và Chu Duệ."

Trình Tuấn cứng người, anh ta buông tách cà phê trong tay, bình tĩnh đến mức khiến Mộ Hà cảm thấy đặc biệt xa lạ: "Tôi sẽ tìm ra được em ấy."

Sự cả quyết và kiên trì ấy, giống hệt như khoảnh khắc anh ta rời đi vào năm đó.

Đàm Mạt sợ A Duệ phát hiện ra mình nên giữ khoảng cách khá xa. Chỉ thấy A Duệ sờ sờ từng gốc cây một, bộ dáng hoảng hốt.

- Vì tuyết quá lớn, cậu ta cũng tìm không thấy Bội Bội sao?

Bỗng nhiên, dường như cậu ta đã sờ thấy cái gì. Tiếp theo ngòi chòm hóm xuống, bắt đầu cào đám tuyết ra, từ từ xuất hiện một dáng người.

Bội Bội bị trói ở trên cây, cô ta dựa ở trên thân cây, cả khuôn mặt đã trắng bệch. Toàn thân trên đều bao trùm một tầng tuyết rất dày. A Duệ nhìn Bội Bội, cậu ta sợ hãi đưa tay lên mũi Bội Bội, kiểm tra nhịp thở.

Cởi sợi dây trói Bội Bội, công cô ta lên lưng, A Duệ nhìn lại, có người ở phía sau lưng cậu ta!

Cậu ta phải giải thích thế nào? Nhưng, ngẫm lại ... Cô gái này chắc gì đã biết có phải do mình làm hay không?

Về phần Đàm Mạt, cô không ngờ A Duệ lại đột nhiên quay đầu nên không kịp trốn ...

Cô bình tĩnh từ từ đến gần cậu ta, giữ ngữ điệu bình bình, tựa như đang nói với nhau về cái thời tiết quái quỷ này vậy: "Sao rồi? Cô ấy còn sống không?"

"Ừ. Nhưng, sắp không được rồi!" Giọng điệu A Duệ trầm thấp. Bỗng nhiên con người sắc bén của A Duệ nhìn thẳng Đàm Mạt: "Có phải cô đã biết là do tôi làm?"

Đàm Mạt hít sâu một hơi, cô muốn cậu ta thấy cô không có gì khác thường: "Chúng ta đưa cô ấy trở về trước đi."

Cô từng bước một tiếp cận cậu ta, cuối cùng lúc cách cậu ta chỉ chừng hai bước thì dừng lại.

"Tôi đang hỏi cô!" A Duệ đột nhiên gằn giọng.

Chưa tiến vào rừng nhưng Trình Tuấn đã nghe thấy âm thanh bên trong, bước chân anh ta nhanh hơn: Mạt Nhi, nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt!

Đàm Mạt chăm chú nhìn vào đôi mắt của A Duệ: "Hiện giờ đưa cô ấy trở về, cậu còn có cơ hội giảm án." Ánh mắt cô sáng trong, phát ra một loại sức mạnh khiến đối phương cảm thấy tin tưởng: "Cô ta hại người, thì sẽ có pháp luật trừng phạt cô ta, không phải cậu."

A Duệ nghe Đàm Mạt nói cơ thể cậu ta hơi thả lỏng. Ngay trong lúc cậu ta còn đang do dự, Đàm Mạt lập tức hành động, chân trái bước lên chen vào giữa hai chân cậu ta, thân thể xoay sang trái, giơ cánh tay trái lên cao, cầm cổ tay trái của cậu ta, dùng sức đập một cái vào phía sau!

Vì trên lưng A Duệ phải chịu sức nặng của Bội Bội, hơn nữa Đàm Mạt công kích bất ngờ nên cả người cậu ta nằm rạp trên nền đất.

Đàm Mạt thở dốc một hơi, nhớ đến những động tác đã tập đi tập lại với Lạc Hàm không biết bao nhiêu lần. Hiện giờ, cô cũng đã có được một lần vẻ vang.

Nhưng sức lực đàn bà sao có thể so với đàn ông. A Duệ bỗng chốc nhào về trước, dùng sức đẩy ngã Đàm Mạt, bàn tay đang định giáng xuống .... Chợt một giọng nói lạnh lạnh giọng bỗng vang lên: "Buông cô ấy ra!"

Tuyết trắng chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của Trình Tuấn, lạnh lẽo không có bất kỳ cảm xúc nào. Trên tay anh ta cầm súng lục, nhắm ngay A Duệ!

Đàm Mạt cố sức ngẩng đầu: Anh ta... Tại sao lại có súng?!

ĐỪNG LOẠ! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 31

A Duệ nhìn họng súng đen ngòm, bàn tay run rẩy dần buông xuống.

Trình Tuấn cầm súng, vẻ mặt lạnh tanh, từng bước tiến lên, đỡ Đàm Mạt dậy, súng vẫn chia thẳng vào A Duệ.

"Công cô ta về!" Giọng nói của anh ta trầm thấp, ra lệnh. A Duệ nhìn người đàn ông trước mắt, so với người hiền lành trong biệt thự tựa như hai người khác hẳn.

A Duệ công Bội Bội lên lưng, bước thấp bước cao đạp lên nền tuyết dày đi về phía trước.

Trình Tuấn một tay cầm súng, một tay nắm cổ tay Đàm Mạt, muốn đi phía sau A Duệ. Chợt phát hiện Đàm Mạt không cử động.

"Làm sao vậy?" Anh ta kề sát vào tai, nhỏ giọng hỏi.

Đàm Mạt cảm giác như mình đã chết rồi, hoặc cũng có thể ứng nghiệm lời Mộ Hà nói: 'Tớ chưa bao giờ hy vọng cậu sẽ trở thành thần hộ mạng.'

"Chân... Trật rồi..."

Trình Tuấn vốn dĩ đang nghiêm túc bỗng nhiên nở nụ cười, anh ta đi đến trước mặt cô, ngòì xồm xuống: "Lên đây đi."

Đàm Mạt do dự nhưng không lên tiếng, ánh mắt Trình Tuấn lóe sáng, ra giọng thoải mái: "Mạt Nhi, em có muốn dùng 'nhục hình' với tôi không?"

*nhục hình: trừng phạt thể xác

Đàm Mạt chờ người, sau đó đường hoàng bước tới, tay cô khoác lên trước ngực anh ta, có phần lúng túng.

Vẫn chưa giữ được thăng bằng, Trình Tuấn bước mạnh khiến Đàm Mạt lập tức phải ôm chặt cổ anh ta ....

Dường như có tiếng thở dài từ phía sau truyền đến, Trình Tuấn cất khẩu súng vào. Từ rất lâu trước đây, anh ta cũng từng muốn công cô giống thế này, một đường đi thẳng về phía trước.

Di động của Đàm Mạt không liên lạc được, Lạc Hàm gọi điện thoại cho Mộ Hà, báo cho Mộ Hà biết đại khái tình huống của Đàm Mạt ở bên rừng. Mộ Hà nghe giọng nói ở đầu dây bên kia: "Anh đang đến đây?"

"Ừ!" Lạc Hàm lạnh lùng nhìn bông tuyết bay bay dày đặc ở phía trước, mặt không chút biểu cảm. Phải mất hai tiếng từ chỗ anh chạy đến khu M, anh biết rất rõ cho dù mình có cố gắng hết sức chạy tới cũng không kịp, thế nhưng, anh phải trông thấy Đàm Mạt!

Tuyết rơi nhỏ dần, liên lạc với bên cảnh sát, biết được bọn họ và xe cứu thương cũng đang mở đường lên núi.

Không biết Trình Tuấn đã chạy đi đâu, Mộ Hà gọi cả Đại Dũng và Tiểu Huân tới cùng nhau bàn bạc, sau đó ra khỏi biệt thự. Vừa bước ra ngoài đã trông thấy bóng người từ phía xa.

"Bội Bội!" Đại Dũng nhìn thấy A Duệ cũng Bội Bội, lập tức chạy vội qua.

Đi sau lưng bọn họ chính là Trình Tuấn và Đàm Mạt.

A Duệ lén lút gửi cho Bội Bội một tờ giấy, nói rõ cậu ta đã biết cô ta là thủ phạm vụ đầu độc. Cậu ta đe dọa nếu cô ta không nghe lời sẽ tung toàn bộ chứng cứ công bố lên mạng. Tuy rằng gia thế và bối cảnh của Bối Bối rất lớn, nhưng sức mạnh Internet lại không dễ khống chế. Cô ta cài đặt đồng hồ báo thức trên điện thoại, là hi vọng nếu cô ta gặp phải nguy hiểm, Tiểu Huân có thể bị đánh thức, sau đó phát hiện cô ta mất tích.

Đại Dũng và Tiểu Huân đi theo xe cứu thương đưa Bội Bội tới bệnh viện, còn A Duệ thì bị cảnh sát dẫn đi. Chỉ còn lại nhóm của Mộ Hà, nguyên nhân chủ yếu là vì Đàm Mạt 'Không có cách nào đi' ...

Trương Mỹ Bối nghi hoặc: "Tuyệt lớn như vậy, Bội Bội cũng không bị đông chết, thật sự là quá may mắn!"

Mộ Hà đưa mắt nhìn Đàm Mạt ngồi ở trên ghế, chậm rãi nói: "Ừ, đông lại để tỏa nhiệt!"

Trương Mỹ Bối: "..."

Trình Tuấn mang thùng sơ cứu đi tới, đưa cho Mộ Hà: "Trong biệt thự chỉ có những thứ này, thật có lỗi."

Mộ Hà nhận lấy, cô ta phát hiện Trình Tuấn không có rời đi, mà đứng ra xa một chút quan sát động tác của cô ta. Lòng tựa gương sáng, Mộ Hà rũ mắt, anh ta lại muốn làm gì?

Mộ Hà bôi thuốc cho Đàm Mạt, băng bó lại: "Mạt Nhi, tớ cảm thấy đời này đều không hy vọng cậu là thần hộ mệnh của tớ!"

"...".

- Biết ngay thế nào cũng bị cắn nhả mà...

"Đứng dậy thử xem có thể đi được không?" Mộ Hà lượn qua bên cạnh, Đạm Mạt vịn cái ghế đứng lên.

Vừa ngẩng đầu liền trông thấy một bóng người cao gầy đang bước nhanh về phía mình.

Người đó mặc áo khoác ngoài màu đen, tuần tú cao ngạo. Đạm Mạt đứng chưa vững, tính lên tiếng chào hỏi đã bị Lạc Hàm ôm chặt vào lòng.

Trên người anh vẫn còn mang theo hơi lạnh, nhưng cảm giác mát lạnh ấy lại khiến Đạm Mạt cảm thấy rất thoải mái.

Cô bị anh giam cầm vào trong ngực, cằm Lạc Hàm đặt trên đầu cô, tay chặt chẽ giữ chặt hông cô.

Chứng kiến màn này, Trương Mỹ Bối sợ đến choáng váng, Mộ Hà lặng lẽ liếc mắt nhìn Trình Tuấn, anh ta đứng đó, không biểu lộ cảm xúc, thẳng tắp như cây tùng cây bách.

Một lúc lâu sau một giọng nói lạnh lạnh vang lên: "Chân của cô ấy bị thương, không nên đứng lâu."

Lạc Hàm buông Đạm Mạt ra, đỡ cô ngồi xuống, nghiêng đầu, mặt đối mặt với người đàn ông cao gầy, con người khóa chặt anh ta.

Khóe môi Lạc Hàm khẽ nhếch: "Cảm ơn!" Ngay sau đó chuyển đề tài: "Tuy nhiên, không cần anh quan tâm."

Đạm Mạt muốn nói gì đó, nhưng bị Mộ Hà cắt ngang: "Trời sắp tối rồi, nhân lúc tuyết nhỏ, chúng ta mau xuống núi thôi!"

Vì Đạm Mạt đi đứng bất tiện, chuyện thu dọn hành lí giao lại cho Mộ Hà và Trương Mỹ Bối.

Đàm Mạt khẽ nhíu mày quan sát Lạc Hàm, anh ngồi bên cạnh cô, không nói một lời. Sao cô có cảm giác dường như anh ...Tức giận?

Trình Tuấn không theo bọn họ xuống núi, trước khi Đàm Mạt đi, anh ta gọi cô lại: "Cô Đàm. Thật sự xin lỗi!"

Khách sáo và xa lạ như thế.

Tâm mắt Đàm Mạt dừng ở trên người anh ta, trầm mặc một lát rồi đáp: "Thật ra, phải cảm ơn anh!"

Dứt lời, Lạc Hàm đỡ cô lên xe.

Trước khi Lạc BOSS đóng cửa xe, anh liếc mắt nhìn Jason đầy ẩn ý, đôi môi mấp máy; sau đó, phóng xe về phía trước.

Ánh mắt Trình Tuấn sắc lẹm, người đàn ông kia vừa nói với anh ta: Cô ấy, là của tôi.

Từ sân trượt tuyết trở về, Đàm Mạt hơi khó chịu, vết thương trên chân hai ngày nay vẫn không khá lên, đi làm khá bất tiện.

Sáng sớm thứ Hai, dì giúp việc đỡ cô ra cổng đại viện cô được dì người làm giúp đỡ đưa ra đại viện... Cảm thấy có chút mất mặt, chắc có lẽ nên sắm một chiếc nạng.

Mới ra khỏi công, cô chợt trông thấy chiếc Bentley rất quen mắt...

Lạc Hàm tựa trước cửa xe, tư thái tao nhã.

Đàm Mạt muốn hỏi: Anh... Không lạnh sao? Vì sao không ngồi chờ ở trong xe?

Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nhớ lại lời Mộ Hà nói với cô hôm qua: "Mạt Nhi, nếu cậu không thích Lạc Hàm thì tốt nhất cách anh ấy xa một

chút."

Đàm Mạt lơ ngơ không hiểu: "Chuyện đó và có thích hay không có quan hệ gì sao?"

Mộ Hà muốn tóe máu: "Đương nhiên... Có quan hệ."

Tiếp theo Mộ đại thần không thèm để ý đến cô nữa, trở về nhà trọ của mình.

Dì giúp việc dìu Đàm Mạt ra ngoài, bà ta không lường trước được sẽ gặp được một chàng trai trẻ tuổi, khí chất và tướng mạo anh tuấn bất phàm như thế. Bà ta thầm nghĩ người đàn ông này thật xứng với cô chủ nhà bà! Rốt cục bà chủ không cần ảo nảo tìm người cho cô chủ xem mặt nữa rồi!

Bà ta đặt tay Đàm Mạt vào trong tay Lạc Hàm: "Vậy thì làm phiền cậu."

Lạc BOSS hiếm khi lộ ra mỉm cười ấm áp với một người xa lạ: "Không phiền!"

Dì giúp việc ỏn ẻn quay trở vào trong, miệng khẽ ngâm nga một đoạn nhạc.

- Dì à... Không nên bị sắc đẹp làm mê mẩn chứ ạ!!!

"Hôm nay anh không có lớp sao?" Đàm Mạt liếc đồng hồ đeo tay.

"Có!" Lạc Hàm lái xe, không nhìn cô.

Từ sau khi bị Mộ Hà 'dạy bảo một trận', Đàm Mạt luôn cảm nhận được Lạc Hàm luôn đối xử với cô theo một cách rất kì lạ ... còn kì lạ như thế nào thì cô không thể giải thích được ... Giống như, sáng nay anh tới đón cô đi làm - Đó chính là một hành động vô cùng 'Kỳ lạ'.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ?

Chẳng lẽ!

Đàm Mạt cau mày, này...

Đến phòng hình sự, Đàm Mạt bị Lạc BOSS với vẻ mặt nghiêm túc đưa vào văn phòng, đón nhận hàng chục ánh mắt tò mò, hóng chuyện ...

An vị tại chỗ của mình, Đàm Mạt nhớ lại câu nói vừa rồi của Lạc Hàm: Holmes đã từng nói 'Sau khi đã loại trừ tất cả những trường hợp không thể nào xảy ra được, giả thiết còn lại cuối cùng, dù chưa chắc chắn, thiếu cơ sở đến đâu cũng là sự thật'..

...Anh ấy muốn gì?

Đàm Mạt xoắn xuýt một hồi, quyết định nên nghiên cứu hồ sơ để giảm bớt phức tạp một chút. Được một lúc, Tiêu Triết đi tới, khí sắc của anh ta hình như không tốt lắm.

"Anh hết phép rồi à?"

"À! ... Cô ..." Tiêu Triết tỏ vẻ muốn nói lại thôi: "Hôm nay sao cô lại đi làm cùng Lạc Hàm?"

Đàm Mạt trả lời: "Chân của tôi bị trật, vẫn chưa đỡ."

Trả lời xong, phát hiện sắc mặt Tiêu Triết hình như còn kém hơn. Đàm Mạt suy nghĩ một chút, câu trả lời của cô hình như có chút vấn đề về mặt logic: Trật chân không có quan hệ gì với việc Lạc Hàm đưa cô đi làm...

Thôi thôi ... Cô không suy nghĩ nữa! ... Trong đầu cô vang vọng một thanh âm khiến cô phiền chết đi được.

Tiêu Triết nhìn Đàm Mạt đang ngáy người, dường như đã hiểu chuyện, anh ta biết điều rời đi.

Giữa trưa Đàm Mạt nhờ đồng nghiệp có xuống căn-tin mua giúp cô ổ bánh mì. Vị đồng nghiệp còn chưa quay lại đã gặp ... 'Giáo sư Lạc'.

Tay anh cầm hai hộp cơm giữ ấm, sau lớp khăn quàng cổ là gương mặt điển trai, trắng nõn.

Vừa rồi ai nói với cô là có tiết dạy! Là ai đã từng nói với cô 'vi nhân sư biểu', không thể tùy tiện bỏ tiết!

"Anh... Hình như rất rảnh rỗi?" Nói xong, Đàm Mạt đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đồng nghiệp còn ở trong phòng đều nín thở, giảm thấp âm lượng, dỏng tai nghe giáo sư Lạc trả lời.

Giáo sư Lạc chậm rãi lên tiếng: "Thời gian nghỉ ngơi của tôi, đều dâng kính cho em."

Trong phòng có người khẽ bật cười. Đàm Mạt cảm thấy hai má đỏ bừng. Liếc đồng hồ, cô quả quyết Lạc Hàm chưa hết giờ giảng. Không được! Cô phải đáp trả: "Khụ khụ! Giáo sư Lạc, anh tan lớp sớm, các sinh viên có đồng ý không?"

Trong phòng lại yên tĩnh trở lại, mọi người thầm suy nghĩ: Bình thường nhìn Tiểu Đàm dịu dàng ít nói, không biết cách nói chuyện, thật ra rất có sức chiến đấu nha...

Lạc Hàm mở hộp giữ ấm ra, hương vị thơm ngào ngạt buộc Đàm Mạt không nhin được phải xoay đầu lại.

Ngay lập tức phát hiện, anh chống cằm, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn mình, nhã nhặn trả lời: "Tôi nói với bọn họ rằng, phải đi đưa cơm cho một người, nên hôm nay tan học sớm."

- Ặc... Anh sẽ không nói người đó là cô chứ?

"Bọn họ phản ứng thế nào?" Đàm Mạt yếu ớt hỏi.

Lạc Hàm chuyển đĩa cho cô, trong mắt chan chứa ý cười: "Bọn họ hỏi: Thầy, người đó là ai vậy?"

Đàm Mạt có chút bất an: "Anh ... anh đã trả lời... như thế nào?"

Lạc Hàm cong cong khóe môi: "Sư mẫu!"

* Vợ thầy: Ở chế độ cổ đại của Trung Quốc, đa phần người hành nghề trong hệ thống giáo dục đều là phái nam cho nên được gọi là tiên sinh hoặc là ân sư, có một ý kiến khác cho rằng một ngày làm thầy suốt đời làm cha, cho nên vợ của thầy sẽ được gọi là sư mẫu.

Đôi đĩa của Đàm Mạt rơi bộp trên nền nhà ....

- Cháu thật sự xin lỗi ... Bác Lạc! Cháu không nên cướp bữa trưa của bác...

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ngoại trừ Đàm Mạt, tất cả mọi người đều cố nhin cười. Có lẽ thường ngày ấn tượng về một Giáo sư Lạc nghiêm túc nên hôm nay khá bất ngờ khi lần đầu tiên chứng kiến cảnh anh ngang nhiên trêu ghẹo 'Tiểu hoa đán' của văn phòng.

Xem ra, giáo sư Lạc quyết tâm muốn theo đuổi Đàm Mạt rồi!

Đáng tiếc là, đoạn đối thoại này Tiêu Triết đi ra ngoài ăn cơm lại một lần bỏ lỡ.

Trong nháy mắt Đàm Mạt không còn cảm giác thèm ăn, nhìn biểu tình như mây như gió của Lạc Hàm, trong lòng đoán suy nghĩ. Chữ 'mẫu' ấy khiến bữa cơm trở nên gian nan hơn nhiều.

Sau khi ăn xong, Lạc Hàm thu dọn hộp cơm. Trước khi đi, nhìn Đàm Mạt nói một câu: "Đừng về trước khi tan tầm, chờ tôi tới đón."

Sau đó, để lại bóng lưng anh tuấn trước mắt Đàm Mạt.

Giáo sư Lạc đi rồi, Đàm Mạt cũng không có bị 'vây hãm'; chủ yếu là do mang danh 'Nam tử Hán' không thích hợp đi nhiều chuyện của một cô gái! Thế nhưng, nhóm người xã hội chủ nghĩa này thật lòng rất muốn hóng chuyện!!!

Hết giờ làm việc, Đàm Mạt đợi mọi người ra về gần hết mới dám lên mạng tra tìm ý nghĩa từ 'Mẫu'. Chưa kiểm tra xong Lạc Hàm đã đến!

"Đang xem gì thế?"

"Không có gì..."

Dứt lời cô gái Đàm Mạt nhanh tay tắt màn hình. - Máy tính, có lỗi với mày rồi...

Nhìn dáng vẻ 'Có tật giật mình' của cô, Lạc Hàm lấy áo khoác khoác lên người Đàm Mạt, nhắc thấy bộ dạng muốn lẩn tránh của cô, anh dùng ngôn từ 'danh chánh ngôn thuận' lên tiếng: "Đừng chậm trễ thời gian của tôi."

Đàm Mạt rơi lệ... Cô có năn nỉ anh đến đâu!

Cứ như vậy Đàm Mạt được giáo sư Lạc đưa đi đón về.

Tối thứ tư cô nhận được thông báo của mẹ Đàm sắp xếp cho cô đi xem mặt, cô ngồi ở trong xe, vui vẻ nhìn giáo sư Lạc mở miệng: "Bắt đầu từ ngày mai, anh không cần đưa đón tôi nữa, chân của tôi đã bình phục. Hơn nữa, ngày mai tôi có việc."

Lạc Hàm nhìn cô một cái: "Ừm, được. Hẹn gặp lại."

Nói xong, anh mở cửa xe, ra hiệu Đàm Mạt có thể xuống xe.

... Có cần như vậy không... Thái độ lạnh lùng vậy?!!!

Thật ra, hình như từ trước đến giờ anh đối xử với ai cũng như thế...

Đàm Mạt trở về nhà, mẹ Đàm đang ngồi ở trước ghế sofa xem tivi say mê.

Là tiết mục mà bà rất thích xem...

Đàm Mạt cảm thấy, một ngày nào đó, mẹ cô có thể cạnh tranh vị trí trong show "Tình Cảm Gia Tân" này được rồi đó ... Lấy thân phận là một khán giả bí mật.

"Ngày mai đi xem mặt phải chuẩn bị thật tốt nhé! Lần này trăm ngàn lần ghi nhớ đừng làm hỏng đấy!" Mẹ Đàm tận tình khuyên bảo con gái.

Đàm Mạt nhìn bộ dáng nôn nóng muốn bán con gái đi của mẹ cô, thờ dãi: "Con sẽ cố hết sức... À, mẹ có hình của anh ta không cho con nhìn một chút."

"Không có!" Mẹ Đàm trả lời thẳng.

Không có?

Đàm Mạt hỏi: "Lần này ngay cả ảnh chụp cũng sợ đưa cho con xem sao?"

Lần trước bởi vì một tấm hình mà Đàm Mạt suy luận ra người đàn ông kia có chương ngại về giới tính, đã dọa bà mỗi khóc ngất ngay tại chỗ...

Mẹ Đàm nheo mắt nhìn con gái: "Lần này, là cực phẩm đó!"

Đàm Mạt híp mắt, từ âm cuối nâng cao của mẹ cô cộng thêm vẻ mặt kia, cơ bản là cô có thể kết luận, lời của bà là thật...

Nhưng mà: Mẹ... Mẹ có cần thiết giấu hình chụp luôn như thế không???

"Cực phẩm đến mức nào ạ?" Đàm Mạt thuận miệng hỏi một câu, ngồi xuống, ánh mắt quét lên đủ loại 'mỹ nữ xem mắt' trên ti vi.

Âm điệu mẹ Đàm mát mẻ: "Chao ôi, nhìn tấm hình kia làm cho mẹ nhớ đến cha con lúc còn trẻ: Anh tuấn nho nhã, khí chất phi phàm!"

Có người khen chồng mình như vậy sao...

"Cho nên sau khi bà mỗi nhìn tấm ảnh đó, quyết định giấu luôn! Bà ấy làm bà mỗi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai đến thế, chỉ sợ là trước đây không có mà về sau cũng sẽ không có một ai!"

Đàm Mạt đỡ trán: Mẹ... Mẹ diễn sâu quá .... Quá nhiều sơ hở!!!

Cô đứng dậy muốn trở về phòng, lại nghe thấy mẹ Đàm nói thêm: "Mẹ đã chuẩn bị đồ đi xem mắt, để ở phòng con rồi! Lần này, chỉ thành công, không cho phép thất bại!"

Đàm Mạt im lặng... Mẹ, mẹ có thể có chút tiết tháo* của giới trí thức thượng đẳng không ạ...

Đàm Mạt trở về phòng...

Trên giường bày không dưới năm bộ y phục hợp thời trang cùng với túi xách, trên nền nhà là mẫu giày boot mới nhất mà mẹ Đàm mua sẵn. Trên bàn trang điểm la liệt các mẫu nước hoa và trang sức.

Đàm Mạt thở dài: Thỉnh thoảng mẹ cô thật sự rất cường hào...

Đàm Mạt cất quần áo và túi xách, dành ra chỗ ngồi cho mình, trong đầu suy tính nên dùng trang phục và đạo cụ gì cho cuộc gặp cực phẩm ngày mai thì đột nhiên nhận được tin nhắn của Lạc Hàm: Muốn biết ý nghĩa của 'Sư mẫu' phải không?

Ồi! Làm sao anh lại biết lúc ấy cô dùng máy tính tra từ đó chứ?

Ngẫm nghĩ một chút, với IQ của anh, đoán ra cũng không khó.

Đàm Mạt rất nghiêm túc trả lời anh: 'Mẫu' Là dòng họ, cũng có nghĩa là tình mẹ. Thường có hàm nghĩa mẹ hiền, đương nhiên, cũng là xưng hô đối với mẹ.

Tin nhắn gửi đi, cả nửa ngày cũng chưa thấy hồi âm.

Đàm Mạt cầm điện thoại, xác định lần nữa tin nhắn đã gửi mới yên tâm đặt điện thoại di động xuống.

Bỗng nhiên, một tin nhắn mới gửi tới.

Lạc Hàm: Em có thể tra nghĩa của cả hai từ này không!

Hiếm khi thấy anh ta dùng dấu chấm câu "!" như thế này.

Sau khi Đàm Mạt tìm tòi nghiên cứu, trong nháy mắt, khuôn mặt cô đỏ ửng ...

Mộ Hà, đều tại cậu! Không có việc gì chỉ điếm tở loại chuyện này làm chi! Ngày mai, người ta còn phải xem mặt!

Cuối cùng anh ấy có ý gì!

Thấy Đàm Mạt không trả lời tin nhắn của mình, Lạc Hàm đặt điện thoại xuống, tâm tình rất tốt, anh đứng ở trước cửa sổ sát đất, từ từ thưởng thức một ngụm vang đỏ: Có một số việc ảnh hưởng đến cảm xúc của anh mạnh hơn anh tưởng!

Ngày hôm sau, trong số đồ trang bị mà mẹ Đàm chuẩn bị sẵn, Đàm Mạt chọn một bộ quần áo kín cổng cao tường mà cô cho rằng là bình thường nhất. Trước khi ra ngoài, mẹ Đàm đưa cho cô quyển 'Thiền Định'*.

* Tên tiếng Hoa 沉思录 - Trầm tư lục: Meditations, tác giả: Marcus Aurelius, George.

Đàm Mạt nhíu mày, mẹ Đàm rất phấn chấn: "Đây là ám hiệu, cậu ấy trông thấy sẽ đến gặp con. Lần này không có bà mai giật dây, hai con sẽ trực tiếp gặp mặt."

Thiên định ...

Cô đặt quyển sách trên bàn, rõ ràng chẳng khác nào viết ở trên mặt: Tôi là tới xem mặt, 'Phi Thành Vật Nhiếu'*

* Đây là một show hẹn hò của đài Giang Tô.

Lúc Đàm Mạt ngồi ở phòng VIP của nhà hàng Tây cao cấp, cô báo với phục vụ lát nữa mới gọi món, cô lấy tấm bằng tốt nghiệp Tiến sĩ tâm lý học ra đảm bảo và tin chắc: Người kia đã xem cô như bệnh nhân tâm thần.

Trong lúc chờ đợi, Đàm Mạt mở quyển sách ra đọc, nghe nói đây là quyển sách gối đầu giường của hầu hết các vị quan chức Trung Quốc thời nay. Đàm Mạt nghĩ nghĩ đến giờ cô chưa làm được quan lớn ắt hẳn là do chưa chịu đọc quyển sách này.

Đọc một lúc hơi mỏi mắt, ngãng đầu ... Đàm Mạt cảm thấy: Mắt càng đau hơn...

Người đàn ông ngồi ở đối diện cô - trong trẻo nhưng lạnh lùng tuấn nhã - anh khoanh tay, ánh mắt đầy thâm ý nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên.

Sao nào... Chưa từng thấy 'Người đọc sách' à?

Thế nhưng, Đàm Mạt không có chút dũng khí nói ra những lời này. Cô nhìn người đối diện, lúng túng buông sách xuống: "Thật trùng hợp, Lạc Hàm."

Lạc BOSS liếc cô một cái: "Không trùng hợp!"

... Nhớ lại hai chữ "Sư mẫu" cô xấu muốn độn thổ.

Đàm Mạt: "... Chẳng lẽ anh cũng đến để xem mặt?"

"Ừ!"

Người ưu tú như anh cũng phải đi xem mặt, Đàm Mạt cảm thấy khá hơn rồi!

"Người anh chờ còn chưa tới?" Thấy sắc mặt Lạc Hàm hình như không tốt lắm, Đàm Mạt cẩn thận dò hỏi.

Lạc Hàm bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, hai tay chống cằm, giọng nói trong trẻo: "Đến rồi, chính là em."

... !

Mẹ! Bức ảnh mẹ trân quý chính là ảnh chụp của Lạc Hàm sao? ! ! !

Đàm Mạt cảm thấy thế giới hỗn độn!

Lấy thân phận là đối tượng hẹn hò ăn cơm cùng Lạc Hàm, quả thực là một loại khiêu chiến.

Đàm Mạt cảm thấy ăn cũng không được, mà không ăn cũng không được. Cuối cùng, cô quyết định tước vũ khí đầu hàng: "Cái đó... Tôi thật sự là ăn không vô..."

Lạc Hàm nhìn đĩa beefsteak trước mặt cô, buông nĩa xuống: "Sao thế? Đâu phải lần đầu tiên cùng tôi dùng bữa." Ngừng một chút, đại Boss lại tiếp lời "Hơn nữa, còn từng cùng nhau ngủ, không phải sao?"

Mặt Đàm Mạt đỏ phừng.

Đúng ... Còn không chỉ một lần...

"Thôi, chúng ta đi thôi." Lạc Hàm kêu phục vụ thanh toán tiền.

Hai người ra khỏi nhà hàng, Đàm Mạt đi theo phía sau Lạc Hàm, tâm tình vô cùng rối rắm.

Cô có thể nên hiểu lầm ... Là anh cố ý?

Cô có thể nên hiểu lầm ... Là anh thích cô?

- Mộ Hà! Tớ ghét cậu... Không có việc gì nhắc chuyện này làm chi...

Bỗng nhiên, một đôi tay mạnh mẽ kéo Đàm Mạt lại, mất thăng bằng Đàm Mạt ngã vào lòng ai đó: "Anh làm gì thế?"

BOSS khẽ đáp một câu: "Hẹn hò."

"..."

Đứt lời anh nắm lấy tay cô đút vào túi áo khoác.

Đàm Mạt ngại ngùng, muốn rút tay ra nhưng phát hiện Lạc Hàm nắm rất chặt.

... Không thể như vậy!

"Đừng loạn!"

Anh đi bên cạnh cô, mùi hương trong lành dễ người khiến tâm Đàm Mạt bấn loạn.

Đối tượng hẹn hò này, thật sự quá cực phẩm...

Đàm Mạt yên lặng thở dài.

Lạc Hàm sợ Đàm Mạt 'đói khổ lạnh lẽo', liền dẫn cô vào trung tâm thương mại tìm chút gì cho cô ăn.

Vào trung tâm thương mại, Đàm Mạt nghe được một âm thanh quen thuộc: "Đàm Mạt!"

Đàm Mạt ngẩng đầu, một người phụ nữ trung niên, y phục trang nhã, sang trọng, tươi cười nhìn cô và Lạc Hàm.

Đàm Mạt thật sự 'khóc không ra nước mắt': "Mẹ, mẹ ra ngoài dạo phố ạ..."

Muốn theo dõi cô có cần rõ ràng như vậy hay không!

Mẹ Đàm giới thiệu với vị phu nhân bên cạnh: "Đây là con gái tôi Đàm Mạt, bên cạnh là bạn trai nó."

Vẻ mặt vị phu nhân mờ mịt... Bà chỉ là người qua đường Giáp thôi nha!

Sau đó mẹ Đàm đánh giá Lạc Hàm một chút, gật đầu mở lời: "Có thời gian tới nhà bác dùng cơm nhé."

Lạc BOSS thân sĩ mỉm cười nho nhã: "Dạ được ạ!"

"Vậy thì tối chủ nhật tuần này đi, ngày đó vừa vặn ba Mạt Nhi cũng trở về."

"Vâng! Cảm ơn thịnh tình của bác. Đến lúc đó cháu xin quấy rầy."

Sáng sửa mắt mẽ, nho nhã lễ độ như thế!

Đàm Mạt đứng một bên nhìn mẹ Đàm và Lạc Hàm trò chuyện vui vẻ, trong lòng có một loại cảm giác rất kỳ quái:

Sao cô cảm thấy mình chân chân chính chính bị mẹ bán!???

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Mẹ Đàm vui vẻ tạm biệt hai người, bỗng dừng Đàm Mạt cẩn thận ngẫm nghĩ một chuyện, cô nheo mắt, hỏi Lạc Hàm: "Lần xem mặt này... Có phải là anh sắp xếp hay không?"

Thần sắc Lạc Hàm không thay đổi, nhìn cô đáp lời: "Em cảm thấy tôi sẽ để người dù sao cũng là của mình bị người khác nhớ thương ư?"

"..."

Cô từ khi nào trở thành của anh ta...

Quả nhiên, không ăn cơm chiều nên Đàm Mạt chỉ chốc lát sau liền đói bụng. Một người sâu sắc như Lạc Hàm đương nhiên nhìn là hiểu ngay. Anh khẽ cười xoa xoa tóc cô: "Đi thôi, dẫn em đi ăn khuya."

Đàm Mạt cảm giác mỗi hành động bây giờ của anh đều là cố ý...

Hai người tới một quán cháo, Lạc Hàm gọi một chén, xin một cái muỗng.

"Anh không ăn à?" Đàm Mạt múc một muỗng. Ừm ... Hương vị khá ngon.

Lạc Hàm chống cằm, chăm chú nhìn cô: "Thế nào?"

"Anh muốn nếm thử không?"

Dứt lời, cô muốn xin ông chủ thêm cái muống. Lạc Hàm bỗng nhiên cầm tay cô, dùng muống trong tay cô, vô cùng tự nhiên múc một ít; sau đó, người cực kỳ cao quý và tuấn nhã nào đó liền mượn tay Đàm Mạt ném thử một miếng.

Mặt Đàm Mạt bỗng chốc ửng đỏ ...

Bên cạnh có một cặp vợ chồng trẻ chứng kiến màn này, mở miệng ghẹo nhau: "Bà xã, em cũng dứt anh đi."

"Không, ngại chết đi được!"

Đàm Mạt: "..."

Lạc Hàm thưởng thức một chút: "Rất tuyệt!"

Đàm Mạt vẫn muốn xin thêm một cái muống khác, nhưng nhìn vào đôi mắt sâu thăm thẳm của Lạc Boss, trong chớp mắt mất hết dũng khí.

Tuy rằng rất đói nhưng Đàm Mạt vẫn dùng vận tốc rùa bò để ăn hết chén cháo trước mặt.

Sau bữa khuya, Lạc Hàm đưa Đàm Mạt trở về đại viện.

Đàm Mạt cảm thấy đối tượng xem mặt lần này hình như cô vẫn chưa nắm kỹ càng: tuổi tác thế nào, trong nhà có bao nhiêu người, công việc ra sao ....

"Này ... Tôi nghĩ ắt hẳn anh nên tự giới thiệu một chút."

Lạc Hàm nhíu mày: "Em còn chưa rõ ràng sao?"

Cô phải nên biết ư?

'Cô Mạt' vô cùng bình tĩnh trả lời: "Tôi cho rằng đây là quá trình."

"Hai mươi lăm tuổi, lớn hơn em hai tuổi. Nghề nghiệp: Giáo sư đại học. Thu nhập: Dư sức nuôi sống em." Liếc mắt nhìn cô một cái, tiếp tục: "Không có ham mê bất chính. À! Rất thích ghẹo người nào đó!"

Người nào đó? Chẳng phải là ... cô à?

Lạc Boss ra vẻ còn muốn nói tiếp, Đàm Mạt nhanh tay mở cửa xe: "Ừm! Biết rồi, ngủ ngon."

Sau đó, bỏ chạy...

Nhìn bóng lưng yếu điệu của cô, Lạc Hàm vuốt vuốt khóe môi, vốn định tặng một nụ hôn chúc ngủ ngon, cứ như vậy mà để cô ấy chạy thoát.

Về đến nhà, mẹ Đàm đang ở trong phòng khách xem tivi. Thấy Đàm Mạt tiến vào, mẹ Đàm tò mò hỏi: "Sao rồi, sao rồi? Cực phẩm phải không?"

"Dạ, cực phẩm." Ngữ khí vô lực.

"Đã lưu số điện thoại của nhau chưa?"

Cô và anh đã lưu số điện thoại từ trước rồi, Đàm Mạt chỉ còn cách gạt đầu, bỏ lại ánh mắt với đủ các loại liên tưởng của mẹ Đàm về phòng.

Cô thả người lên giường, việc đầu tiên cần làm ngay lúc này chính là gửi tin nhắn cho Mộ Hà.

- Mộ Mộ, hình như tớ... Tự gả mình đi rồi...

Một cuộc gọi lập tức xuất hiện, hiển nhiên là Mộ đại thần còn chưa có ngủ, có lẽ là đang chiến đấu hăng hái trong phòng thí nghiệm của đại học A: "Tình huống thế nào?"

Đàm Mạt kể sơ chuyện hôm nay cho Mộ Hà nghe một chút; cuối cùng, chỉ nghe Mộ đại thần ở đầu dây bên kia thở dài: "Thôi, cũng là chuyện sớm hay muộn."

Đàm Mạt cảm thấy kỳ quái: "Tại sao là chuyện sớm hay muộn?"

"Chứ cậu cảm thấy thế nào? Tớ có việc, không nói nữa. Đúng rồi, tuần sau là sinh nhật ông nội tớ, dành thời gian cùng tớ đi mua quà nhé."

"Được!"

Sau khi cúp điện thoại của Mộ Hà, Đàm Mạt nhận được tin nhắn, là của Lạc Hàm.

Hình như anh bắt đầu giống 'Âm hồn bất tán' rồi?!!

- Sáng thứ Hai tới đón em, ngủ sớm đi.

Đàm Mạt như đi vào cõi thần tiên: Nghĩa là hiện giờ cô và anh đang yêu đương?!

Anh còn chưa có hỏi qua ý kiến của cô mà!

Nhưng ngẫm lại, Lạc Boss quả thật anh tuần phi phạm, cho dù xét ở phương diện nào đều là đối tượng hẹn hò rất cực phẩm. Đàm Mạt đột nhiên nghĩ sau này nếu bọn họ có con, đứa trẻ ấy nhất định sẽ là một cực cưng thông minh.

... Hình như cô đi xa quá rồi!!!

Đánh vật với điện thoại nửa ngày, Đàm Mạt mới nhắn lại cho Lạc Hàm một dòng tin:

- Vâng! Ngủ ngon! Sweet dream.

Ngay khi Đàm Mạt cho rằng mình đã có thể tiến vào mộng đẹp, Lạc Boss lại gửi tới một tin nhắn:

- Nếu có em, đó mới là sweet dream.

... Cũng may, anh không có ở bên cạnh cô...

Đàm Mạt chôn đầu vào trong chăn, làm sao bây giờ, bây giờ cô cảm thấy mỗi một câu nói của anh, đều có thể làm cho mặt cô đỏ lên.

*

Không đợi đến Chủ nhật Lạc Hàm đến nhà cô làm khách, sáng sớm thứ bảy Đàm Mạt đã bị Đội trưởng Đường gọi điện thoại triệu hồi về phòng hình sự.

Thần sắc Đội trưởng Đường khá nặng nề, ông đưa ảnh chụp hiện trường vụ án cho Đàm Mạt.

"Người bị hại 22 tuổi, là một nữ sinh. Bị giết vào đêm qua. Đã thông báo cho người nhà của nạn nhân rồi. Bọn họ đang từ nước ngoài trở về."

Đàm Mạt cầm ảnh chụp, trong lòng khẽ nhói đau.

Trên người nạn nhân bị đâm rất nhiều nhát, chưa nói tới thủ pháp ra tay, chỉ nhìn vết dao đâm sâu và dài, trải rộng toàn thân, đã có thể biết được sau khi giết chết cô gái, thủ phạm vẫn không dừng tay chém giết.

"Thi thể được một công nhân vệ sinh phát hiện ở trong thùng rác sáng nay. Căn cứ theo báo cáo pháp y, thời gian nạn nhân tử vong là vào khoảng mười một giờ đêm qua."

Đàm Mạt cầm tư liệu về nạn nhân. Lật xem một chút, rồi lên tiếng hỏi: "Đã trễ như vậy vì sao cô ấy lại không ở trong ký túc xá trường?"

"Chúng ta đã liên lạc với bạn cùng phòng của nạn nhân. Bọn họ đang ở trong phòng thẩm vấn. Theo như lời khai ban đầu, nạn nhân vào tối thứ sáu hàng tuần đều đi làm gia sư ở bên ngoài đến tối muộn."

Bạn cùng phòng của nạn nhân là ba sinh viên trạc tuổi nhau. Lưu Hương Dương ngồi ở trước bàn vừa hỏi vừa ghi lại, Đàm Mạt dựa ở cạnh tường, quan sát ba nữ sinh.

"Gần đây cô ấy có gì đặc biệt không?"

Ba cô gái nhìn nhau, rồi trịnh trọng trả lời: "Không có ạ! Bình thường Tiểu Hiền sinh hoạt tuân theo quy tắc. Trước khi chưa làm gia sư, cậu ấy rất ít khi ra ngoài, phần lớn thời gian đều ở trong thư viện hoặc là ở phòng tự học."

"Khi nào thì cô ấy bắt đầu làm gia sư dạy kèm tại nhà? Công việc dạy kèm tại nhà này là ai giới thiệu cho cô ấy?"

Một nữ sinh trả lời: "Tiểu Hiền đi làm được chừng một tháng, mỗi thứ sáu hàng tuần đến dạy kèm toán cho một bé. Trong kí túc xá bọn em, ngoại trừ em còn có Viên Viên cũng làm gia sư dạy kèm. Bọn em tìm thông tin trên diễn đàn tìm việc của Đại học C; vì vậy, khi Tiểu Hiền nói muốn làm gia sư, bọn em liền giới thiệu diễn đàn cho cậu ấy."

Đàm Mạt đánh giá cô gái đang trả lời này một chút, rồi cô đưa giấy bút ra: "Phiền cô viết cho tôi địa chỉ của diễn đàn đó được không?"

Lúc này ba nữ sinh mới chú ý tới Đàm Mạt đứng ở một bên từ nãy đến giờ không lên tiếng, bọn họ do dự: "Chị cũng là cảnh sát?"

Lưu Hương Dương thay Đàm Mạt trả lời: "Đương nhiên cô ấy là cảnh sát, tuy rằng tuổi tác của cô ấy và các cô không chênh nhau nhiều lắm."

Cô gái gật gật đầu, viết địa chỉ cho Đàm Mạt.

Đàm Mạt truy cập vào đường link này, cô phát hiện cần phải điền thông tin lớp, niên khóa và số điện thoại di động. Cô viết lại một câu: Cảnh sát phá án, xin giúp đỡ.

Tham gia vào diễn đàn, cô tìm được người quản lý. Sau khi tìm hiểu tin tức cụ thể, cũng không có phát hiện gì đặc biệt.

Ba cô bạn cùng phòng của nạn nhân cũng trở về trường, Lưu Hường Dương cầm bản lời khai chính lý lại một lần, rồi đưa cho Đội trưởng Đường và các thành viên khác trong tổ.

"Tiểu Đàm, ý kiến của em thế nào?" Đội trưởng Đường lật biên bản, mở miệng hỏi Đàm Mạt.

"Theo lời khai sơ bộ, nạn nhân Tiểu Hiền bình thường rất hiền hoà, không gây thù chuốc oán với ai. Nhưng thủ pháp sát hại cô ấy lại mang theo nỗi oán hận cực kỳ sâu đậm."

"Cho nên, ý của em là?"

"Đây là vụ án mưu sát không có tính tổ chức." Đàm Mạt chỉ vào ảnh chụp: "Miệng vết thương sâu cạn không đồng nhất, chủ yếu tập trung ở trước ngực, phía hạ bộ cũng bị đâm trọng thương. Hung thủ tùy tiện lấy áo khoác bọc tử thi lại, ném vào thùng rác." Đàm Mạt hít một hơi thật sâu: "Hai bộ phận tượng trưng cho đặc thù giới tính là nơi tập trung nhiều vết dao nhất. E rằng, mục tiêu mà hung thủ nhắm tới là phái nữ. Rất có khả năng hung thủ sau khi nhìn thấy nạn nhân mới đột nhiên bắt đầu nảy sinh suy nghĩ sát hại."

"Nói cách khác, hẳn sẽ còn tiếp tục gây án?" Lưu Hường Dương bổ sung.

Đàm Mạt gật đầu, thần sắc nặng nề: "Hi vọng không phải như vậy."

Trong phòng hình sự lập tức yên tĩnh, Đàm Mạt cầm tư liệu trở về chỗ ngồi. Trên tấm hình trong tập tư liệu kia, cô gái nở nụ cười tươi và rạng rỡ.

Tất cả các camera ở ngã tư đường gần nơi xảy ra vụ án đều được mang về văn phòng nghiên cứu, nhưng vẫn chưa phát hiện được manh mối gì.

Cố ý tránh camera sao? Vậy thì không phù hợp với biểu hiện 'Không có tính tổ chức', Đàm Mạt nằm bò ở trên bàn, vẽ vòng tròn.

Mãi cho đến khi nghe thấy ai đó kêu một tiếng: "Giáo sư Lạc, anh đến rồi?"

Lạc Hàm mặc áo khoác màu xám sẫm, mái tóc ngắn tùy ý lòa xòa trên vầng trán trắng nõn của anh. Khi anh bước vào tựa như ánh mặt trời, sáng chói mắt, xóa sạch bóng đêm u ám, Đàm Mạt ngồi thẳng lên, hơi lúng túng: "Hi!"

Hiện giờ có thể xem anh là bạn trai của cô?

"Đội trưởng Đường gọi điện thoại cho anh." Anh kéo một cái ghế qua, ngồi ở cạnh cô, đôi mắt đen như mực nhìn không ra cảm xúc: "Anh đến hỗ trợ vụ án này. Còn nữa, anh đã trở lại phòng nghiên cứu tâm lý."

Đàm Mạt nghi hoặc: "Chẳng phải anh đang làm giảng viên ở trường đại học sao?"

"Ừ, bên này chỉ là cộng tác thôi!"

"..."

Mọi người chứng kiến cảnh tượng này chỉ cười thầm trong lòng, chỉ có một mình Tiêu Triết ngồi ở phía góc phòng, cầm tư liệu đi ra ngoài. Anh ta gọi một cú điện thoại cho Phương Mạn: "Chị Mạn, em đau lòng quá!"

Đầu dây bên kia im lặng, có lẽ đang suy nghĩ xem Tiêu Triết muốn nói về vấn đề gì, một lúc lâu sau Phương Mạn lên tiếng hỏi anh ta: "Chuyện gì khiến cậu đau lòng?"

Tiêu Triết thở dài, nhìn bầu trời xanh thẳm mênh mông bát ngát: "Có phải cho dù em cố gắng đến mức nào đi chăng nữa đều không cách nào đuổi kịp được Lạc Hàm đúng không?"

Phương Mạn trầm mặc một lúc: "A Triết! Từ nhỏ đến lớn, cậu đều lấy cậu ấy làm mục tiêu. Nhưng điều này có ý nghĩa gì sao?"

"Chị Mạn! Thật lòng em cảm thấy Đàm Mạt là cô gái tốt."

"A Triết, vậy cậu cứ xem cuối cùng trái tim của Đàm Mạt hướng về bên nào đi."

*

Vụ án không có tiến triển, phòng IT đang thu thập chi tiết số liệu. Đã chín giờ tối, tất cả mọi người vẫn chưa được ăn cơm, Đàm Mạt xung phong ra ngoài gọi thức ăn.

Lạc Hàm cũng đứng lên theo: "Tôi đi với cô ấy!"

"Tội phạm có tiền sử bệnh tâm thần, đúng không?" Ra khỏi văn phòng, Đàm Mạt hỏi Lạc Hàm một câu.

Góc nghiêng gương mặt tuấn nhã đẹp như tranh vẽ của anh bỗng nhiên gợi lên nét tươi cười: "Ừm!"

"Có khi nào hẳn trốn khỏi bệnh viện tâm thần không?" Đàm Mạt nghĩ tới việc có thể gọi điện cho các bệnh viện tâm thần gần đây tìm hiểu xem có bệnh nhân tâm thần nào mất tích hay không.

"Hắn là hắn được phép xuất viện. Sau khi sát hại nữ sinh kia, hắn còn lý trí tiến hành xử lý thi thể nạn nhân, chỉ có một chuyện ... Trước khi gây án hắn là hắn đã bị kích thích."

Đàm Mạt chấn động, "Nếu tâm lý bị kích thích không được chữa trị, vậy hắn sẽ còn tiếp tục gây án!"

"Ừm ... Cho đến khi chúng ta tìm được và ngăn cản hắn."

Nghe Lạc Hàm nói thế, Đàm Mạt cúi đầu, ngọn đèn đường ánh lên gương mặt cô, hàng mi cong dài thật đẹp. Lạc Hàm từ phía sau nhẹ xoa xoa trán cô, kéo cô sát vào người mình, giọng nói của Lạc Hàm mang theo chút cảm xúc dịu dàng: "Đừng quá lo lắng, có anh ở đây."

Đàm Mạt ngơ ngác, đứng bất động tại chỗ, đầu cô đang dán chặt vào ngực anh, tựa hồ có thể nghe được tiếng tim anh đập mạnh. Giờ khắc này, cô cảm thấy bình yên, cảm giác đã rất lâu rồi không có được.

Có phải cô cũng nên biểu hiện một chút hay không?

Sau đó Đàm Mạt vô cùng bình tĩnh, xoay người, vùi mặt vào trong ngực Lạc Hàm, hai tay nhẹ nhàng vòng quanh eo Lạc Hàm: "Cảm ơn!"

"Vẫn không tính là người 'Không tim không phổi'." Lạc Hàm nhoen miệng cười, cũng ôm lấy cô. Hai bóng hình quấn quýt trong ngày mùa đông, mang theo chút ấm áp và hạnh phúc.

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Nhìn hai người trở về, một người sắc mặt ửng hồng, một người thần sắc tự nhiên, Đội trưởng Đường nhấp một ngụm cà phê, không nói nhiều.

Phòng IT bên kia đã điều tra tư liệu liên lạc của nạn nhân Tiểu Hiền trong hai tuần gần đây. Nhạc thấy mọi người đã mệt mỏi, Đội trưởng Đường chia nhóm thành hai tổ, một tổ ở lại tăng ca, một tổ về nghỉ, sáng sớm mai thay ca.

Đàm Mạt dĩ nhiên về theo Lạc Hàm.

Xe ngừng trước cổng đại viện, mặt cô vẫn còn đỏ ửng, tất cả là do vừa rồi khi ôm Lạc Hàm, anh đã nói với cô 'Em có thể lưu manh với anh thêm chút nữa.'

Đàm Mạt xấu hổ đến đỏ cả mặt, chẳng qua cô chỉ cọ cọ vào ngực của anh thôi mà...

"Có phải em có chuyện muốn nói với anh không?"

Ánh đèn đường chiếu lên sườn mặt của anh, mang theo chút mê hoặc. Không thể không thừa nhận anh chính là cực phẩm trong cực phẩm.

Đàm Mạt chỉ muốn hỏi, bọn họ ... bây giờ xem như... đã xác định quan hệ rồi sao? Sao cô luôn cảm giác như một giấc mơ, quá mơ hồ ... Hơn nữa, cô đã đồng ý gì đâu chứ?

"À ... à ... Hiện giờ anh... và em... có phải là ... bên nhau rồi không?" Lời như thế cũng nói ra được, Đàm Mạt nghiêng mặt qua một bên, vờ như đang ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ, ra vẻ bình tĩnh.

Vẻ mặt Lạc Hàm không hề biểu lộ cảm xúc, nhưng trong lòng chỉ vì câu nói này của Đàm Mạt mà cảm thấy ấm áp, anh lơ đãng đáp lời: "Cả thế giới đều biết em là của anh."

Đàm Mạt khó hiểu, đây là chuyện khi nào, "Sao em lại không biết?"

"Vừa rồi không phải anh đã cho em biết rồi sao?" Anh bỗng kề sát lại, cả người Đàm Mạt gần như bị anh ôm trọn. Không biết anh cởi dây an toàn từ khi nào, kéo cô về phía mình, bầu không khí trong không gian chật chội bỗng tăng cao.

Chung quanh chợt im ắng hẳn, lá ánh trăng cũng có thể là ánh đèn chiếu lên gương mặt tuấn lãng của Lạc Hàm, tim Đàm Mạt đập cuồn cuộn, mắt cô nhìn ngũ quan phóng lớn trước mắt, mùi hương thuần khiết, man mát quen thuộc tràn ngập khoang mũi. Không chờ cô nhắm mắt, cánh môi hơi lạnh của Lạc Hàm đã chiếm hữu môi cô.

Một khắc đó trái tim tựa như ngừng đập...

Cô khẽ run, bàn tay vô thức nắm lấy áo anh. Đôi môi mỏng ấy, ban đầu, chỉ là nhẹ phác họa làn môi cô. Vậy mà, bây giờ hơi thở thanh nhã đặc biệt thuộc về riêng Lạc Hàm như là một liều thuốc độc trí mạng, quấn lấy cô.

Nụ hôn tăng thêm lực, đang từ chạm nhẹ biến thành hôn sâu, rồi bỗng nhiên tiến quân thần tốc khiến Đàm Mạt tựa như quên hít thở. Hàng mi cong, hai mắt rũ xuống, gương mặt như điêu khắc. Đàm Mạt ôm chặt eo anh.

Vì sự chủ động này của Đàm Mạt, anh thoáng cứng người, nhưng chỉ một lát sau, anh xâm nhập sâu hơn, hương vị trong lành mát mẻ trên người anh dần dung hợp với hương thơm nhẹ trên người cô, ... mãi cho đến khi thấy cô khẽ thở dốc, Lạc Hàm mới buông cô ra.

Mặt Đàm Mạt đỏ bừng, ánh mắt mông lung nhìn Lạc Hàm.

Chưa đợi cô lên tiếng, Lạc Hàm tràn đầy tự tin, thì thầm: "Hương vị giống hệt như anh tưởng tượng... Ừ... Rất tuyệt!"

Ừ gì mà ừ chứ!

Đàm Mạt húng hắng ho một tiếng, "Có phải anh từng hôn rất nhiều người rồi không?"

Cô thấy hình như kỹ thuật của anh ... có vẻ rất thành thạo...

Lạc Hàm chế trụ gáy cô, nhẹ giọng bên tai: "Cho nên ... em rất hài lòng về anh phải không?"

Để cô đi chết đi...

Đôi mắt trong vắt như ngọc dường như lộ ý cười, giọng nói anh khàn khàn vang lên: "Không có! Chỉ có một mình em. Bất kể là quá khứ, hiện tại hay là tương lai, đều chỉ có một mình em thôi."

Đàm Mạt choáng váng, trong khoảng khắc đó thời gian bỗng chốc dừng lại để đôi mắt anh khắc thật sâu vào lòng cô. Anh im lặng nhìn cô, như đang chờ cô trả lời. Một lúc lâu sau, Đàm Mạt mới hoàn hồn: "Biết rồi, em về đây!"

"Mạt Nhi." Lúc anh gọi tên cô, luôn có một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng chảy vào tim.

"Sao cơ?"

"Anh nói rồi, lần sau, nhớ phải nhắm mắt lại."

Những lời này sao quen tai như thế?

"!"

Cô nhớ lại, khi đó... Anh đã có ý với cô rồi sao?

Người nào đó phát giác có quá nhiều thứ cần phải điều chỉnh lại, trước khi mở cửa xe cô ném lại cho Lạc Hàm một câu.

"Lưu manh!"

Trông dáng vẻ ngượng ngùng xấu hổ của cô, Lạc Hàm vuốt ve cánh môi: "Thật không? Vậy xin cho phép anh chờ mong một chút."

Đàm Mạt không quay đầu lại, chạy thẳng một mạch vào nhà, Lạc Hàm tựa đầu, hơi ngửa ra sau. Quả nhiên, có một số việc, giống như thuốc phiện vậy, sau khi nhiễm phải, không thể từ bỏ.

*

Sáng chủ nhật, Đàm Mạt mang theo đôi mắt gấu trúc xuống lầu, khiến mẹ Đàm ngồi bên cạnh, ngắm con gái mà đau lòng: "Mạt Nhi, vụ án gì khiến con phải hao tâm tốn sức như vậy?"

Đàm Mạt cầm miếng bánh mì, phết mứt loạn xạ lên trên ...

Đều tại người đàn ông kia ... là nụ hôn đầu đời của cô.

Ừa? Hình như cũng là nụ hôn đầu của anh ấy?

Cũng đều là nụ hôn đầu tiên... Vì sao... Trình độ cô có vẻ kém hơn nhiều như vậy?

Nhìn động tác máy móc của Đàm Mạt, mẹ Đàm suy đoán chắc con gái chịu nhiều áp lực, công việc ở phòng hình sự này nên chẳng nghỉ sớm cho rồi, chuyên tâm việc gả cho người đàn ông tốt mới đúng. Ngay lập tức khuôn mặt điển trai của Lạc Hàm xuất hiện trong đầu mẹ Đàm.

Khi bà gặp Lạc Hàm ở trung tâm thương mại, quả nhiên là người có tướng mạo phi phàm, nho nhã lễ độ. Lúc đó thấy hai đứa tay trong tay, hẳn là thành rồi. Mẹ Đàm càng nghĩ càng vui vẻ, dặn dò: "Mạt Nhi, tối nay tan làm, về sớm một chút, hôm nay ba con cũng về đấy. Không phải tối nay Lạc Hàm tới nhà chúng ta ăn cơm sao? Về giúp mẹ chuẩn bị một chút."

"..."

Cô quên mất tiêu, hôm nay anh sẽ tới nhà ăn cơm!

Đây là... Giai đoạn ra mắt 'phụ huynh' à? Đàm Mạt nhét bánh mì vào miệng, tỏ vẻ không tiện trả lời.

Mẹ Đàm lại nghĩ Đàm Mạt xấu hổ, vội vàng bảo cô cứ từ từ mà ăn.

Chao ôi... Đàm Mạt không phải then thùng, mà là... sợ...

Nhớ đến thái độ bình thản của Lạc Hàm, nghiêm túc nói với cô: 'Xin cho phép anh chờ mong một chút' ... Đàm Mạt cảm thấy... Bây giờ cô không muốn gặp lại anh!

Người không muốn gặp nào đó lại xuất hiện ở trước cửa đại viện trong một buổi sáng tinh mơ.

Hôm nay anh đổi một chiếc xe thể thao màu đỏ rất phong cách, ngồi vào ghế phụ lái, Đàm Mạt quyết định đả kích boss đang cong môi cười từ nãy đến giờ: "Chẳng phải anh vẫn luôn là người rất khiêm tốn ư? Sao hôm nay lại rêu rao như vậy?"

"Tâm tình tốt."

Lạc Hàm tự nhiên liếc cô một cái, bỗng nhiên đưa tay về phía cô.

Đàm Mạt giật mình lùi về phía sau: "Anh làm gì thế?"

Cho đến khi bàn tay trắng nõn kia mơn trớn khóe môi cô, giọng nhàn nhạt của Lạc Hàm mới vang lên: "Mứt trái cây."

"..."

Tiếp theo, Lạc boss đặc biệt tự nhiên đem vết mứt quả dính ở khóe miệng cô cho vào miệng, lấy khăn giấy lau tay, bình luận như thật: "Ừ, hơi ngọt."

Đàm Mạt nghiêng đầu sang chỗ khác, cô nhận ra da mặt mình nhất định đã được tu luyện dày thêm mấy phần rồi.

Lạc Hàm và Đàm Mạt cùng nhau đến văn phòng, quan sát vẻ mặt mọi người rầu rĩ. Đội trưởng Đường đưa ảnh chụp hiện trường vụ án mới nhất cho bọn họ: "Tối hôm qua lại xảy ra vụ án giết người tương tự. Nạn nhân là một nữ phục vụ hơn hai mươi tuổi, hung khí vẫn là dao."

Trong hình miệng vết thương dữ tợn, ngón tay nắm chặt ảnh chụp của Đàm Mạt trắng bệch.

"Lần này dùng túi ny lon bọc thi thể lại, ném vào trong bụi cỏ công viên, phía trên phủ không ít tuyết. Là do người đi tập thể dục phát hiện."

Hắn lên cấp rồi.

Đàm Mạt nhìn Lạc Hàm vẫn trầm tĩnh giờ tài liệu, cả người anh toát lên khí chất đặc biệt, khiến người xung quanh không thể hòa vào. Vốn định vòng qua anh lấy cốc nước, đã thấy Lạc Hàm rất tự giác đưa cho cô. Cô khẽ

thở dài, yên lặng lui về phía sau một chút. Cô vẫn có cảm giác anh và cô không cùng một thế giới...

"Đàm Mạt, cô và Hướng Dương cùng đi hiện trường đi!" Đội trưởng Đường liếc Lạc Hàm, cho dù giáo sư Lạc có ở đây, ông cũng phải giao nhiệm vụ cho Đàm Mạt thực hiện.

Đàm Mạt gật đầu, mặc áo khoác, rồi theo Hướng Dương ra khỏi văn phòng.

Đàm Mạt đi rồi, Lạc Hàm vẫn không chuyên tâm đọc tư liệu trong tay. Tiêu Triết bước tới: "Nếu hôm nay không tăng ca, buổi tối cùng nhau ăn một bữa."

Lạc Hàm khẽ gật đầu cảm ơn ý tốt của Tiêu Triết, giọng điệu nghe không ra cảm xúc gì: "Tối nay không được, tôi đã đồng ý với mẹ Đàm Mạt là tới nhà em ấy ăn cơm."

Tiêu Triết ngậy ngốc tại chỗ, trong lòng mọi loại cảm xúc đan xen vào nhau, đầu vang lên những tiếng ong ong.

Lạc Hàm đương nhiên hiểu được ý tứ của anh ta. Anh đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Tiêu Triết: "Là tâm ý của em ấy."

Nói xong, chỉ chỉ vị trí trái tim.

Tiêu Triết hiểu, Đàm Mạt đã lựa chọn Lạc Hàm...

*

Tuyết đóng khá dày, trên bãi cỏ trong công viên phủ một màu trắng xóa.

Có một mảng tuyết bị vây lại, thi thể nạn nhân thứ hai bị tuyết chất thành đống, nếu không phải người tập thể dục vô tình đến sát gần thì chắc

chấn chẳng dễ dàng phát hiện như vậy.

Trên cổ thi thể thứ hai vẫn đặc kín vết dao như vụ trước, nhưng còn thảm hại và ác liệt hơn so với nạn nhân đầu tiên.

Đàm Mạt kéo cao cổ áo, gió lạnh quất mạnh vào mặt khiến cô nhói đau.

Vị trí ngực nạn nhân bị đâm gần như nát bươm, cuối cùng là điều gì đã kích thích hung thủ ra tay tàn nhẫn như vậy?

Hai cô gái còn rất trẻ, đều bị sát hại vào vào buổi tối.

Hung thủ dùng dao găm chém nát phần ngực, máu nhuộm đỏ thẫm... Có khi nào liên quan đến sự khiếm khuyết về công năng nào đó, nên rất oán hận với hai bộ phận đặc trưng cho giới tính này. Vết dao tựa như đem mọi thù hận trong lòng hãn phát tiết ra, mỗi một vết dao chém, với hãn mà nói đều là một loại an ủi.

Mục tiêu của hãn đều là những cô gái trẻ, có thể trước đây hãn từng bị cô gái nào đó làm tổn thương hay chẳng? Nói cách khác, loại tổn thương này làm cho tâm lý của hãn trở nên vụn vẹo, cho nên từng có tiền sử bệnh tâm thần?

Đàm Mạt ngồi xõm trên mặt đất, nắm chặt tuyết trong tay, lạnh lạnh.

Mấy ngày nay tuyết rơi liên tục, mặt đất phủ tuyết trắng. Một lát sau, cô làm thành hai đống tuyết nhỏ. Cô dùng sức vỗ vỗ để chúng vững chắc hơn một chút ... nhưng cô chợt phát hiện loại tuyết này không dễ kết thành một khối như vậy.

Vậy... cuối cùng thì người tập thể dục kia đã phát hiện thi thể bị bọc trong tuyết này bằng cách nào?

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Đàm Mạt nhìn hoàn cảnh chung quanh đây, ngoại trừ mấy cây đại thụ trở trọi cành ra, cũng không có thứ gì khác.

Chưa kịp gọi cho Đội trưởng Đường thông báo, đã nhận được điện thoại của ông: "Mau trở về!"

Đến cửa phòng hình sự, phát hiện có rất nhiều phóng viên.

Đàm Mạt và Lưu Hương Dương vất vả lắm mới chen được vào văn phòng. Nhìn sắc mặt của Đội trưởng có phần không tốt lắm, ông cau chặt mi, điều thuốc sắp cháy tới đầu ngón tay.

Đội trưởng Đường chỉ chỉ đoạn video trên internet: "Bị tung ra rồi."

Đoạn video được phát tán trên trang web zzz, đúng là nhắc đến vụ án của hai nữ nạn nhân này. Còn phỏng vấn một số người dân, đa số người dân đều rất sợ hãi, bọn họ còn bàn luận khuyên không nên ra đường vào ban đêm nhất là phái nữ.

Áp lực của phòng hình sự gia tăng.

"Sao tin tức lại bị tung ra, truyền thông còn biết nhanh như vậy?" Lưu Hương Dương hỏi Đội trưởng Đường.

"Tôi vừa nói chuyện với bên truyền thông, bọn họ trả lời là nhận được điện thoại của người dân." Chị Phó từ ngoài tiến vào, "Sáng sớm hôm nay

báo Thị Thần, còn có Nhật báo Trung Tâm, đều nhận được điện thoại."

"Là cùng một người. Chính là người đã báo án đó." Lạc Hàm từ trên chỗ ngồi đứng lên, trong đôi mắt màu đen có một tia cảm xúc lạnh lùng: "Người mà chúng ta phải bắt cũng là hắn."

Trong lòng Đàm Mạt cảm thán về sự sắc bén của Lạc Hàm. Chính bản thân cô đến hiện trường mới có thể đưa ra được suy đoán này: "Tôi đã đến hiện trường, tuyết ở nơi đó căn bản không thể chất thành đống, nói cách khác người đã báo án cho chúng ta hắn vô tình phát hiện thi thể là không phù hợp với lẽ thường."

Đội trưởng Đường rút một hơi thuốc lá: "Vụ án này phải phá ngay."

Tay của Lạc Hàm đút trong túi áo khoác, chiếc áo len cao cổ càng tôn thêm làn da trắng nõn của anh, người anh toát ra vẻ lạnh lùng của băng giá. Anh khẽ đưa mắt liếc nhìn Đàm Mạt, đáp lời Đội trưởng Đường: "Ừ, phải phá ngay!"

Nhìn anh nghiêm trang như vậy, không hiểu sao lại khiến mặt Đàm Mạt nóng bừng bừng. Giọng anh cả quyết như thế, đáng tin như thế ... có phải là do tối nay, phải gặp ba mẹ cô sao?

Giáo sư Lạc tiếp tục: "Tư liệu mà bây giờ chúng ta có được, có thể làm phác họa chân dung tội phạm rồi."

Các cảnh viên tụ tập cùng một chỗ, trong tay là tất cả tư liệu hiện tại có được. Giọng Lạc Hàm rõ ràng mạch lạc vang lên: "Tuổi của nghi phạm nằm trong khoảng 25 tới 40 tuổi, hắn có một công việc khá ổn định, nhưng thu nhập không cao. Đồng thời không hề được coi trọng, rất có thể là bị kỳ thị và xa lánh nơi mà hắn đang công tác."

Có người hỏi: "Làm sao có thể nhìn ra được việc này?"

Lạc Hàm chỉ chỉ thi thể trong hình của nạn nhân: "Túi xách trên người của hai nạn nhân đều bị lấy mất, đồng thời trên cổ của nạn nhân Tiểu Hiền còn có một vết hẹp dài, đây là lúc hung thủ lấy dây chuyền của nạn nhân bởi vì nóng vội đã để lại. Trên ngón trỏ trái của nạn nhân cũng có vết đeo nhẫn, hoàn cảnh gia đình của nạn nhân Tiểu Hiền cũng không khá lắm, dây chuyền và nhẫn của nạn nhân chủ yếu là trang sức bình thường, nhưng hẫn cũng không bỏ qua, có thể thấy được, hung thủ có vẻ thiếu tiền."

"Tại sao hẫn có công việc ổn định nhưng lại thiếu tiền như thế?"

Đàm Mạt bổ sung: "Chuyện này có liên quan đến việc hẫn từng có tiền sử bệnh tâm thần." Nghe cô nói xong, những người khác bỗng nhiên hiểu được mối liên quan giữa những sự việc này. Đàm Mạt tiếp tục: "Ngay từ đầu, chúng ta cũng biết đao pháp của hẫn lộn xộn, sâu cạn không đồng nhất, trên cơ bản có thể kết luận là sau khi hẫn bị kích thích mới tập kích hai nữ nạn nhân, nhất là thương tổn đối với hai vị trí tượng trưng cho đặc thù phái nữ, phản ánh sự vụn vẹo trong nội tâm của hẫn, sự vụn vẹo này có liên quan đến những chuyện hẫn đã từng trải qua trước đó. Bình thường kích thích có thể đạt tới loại tình huống này, hơn nữa còn nhắm đến phái nữ có hai loại: một, là lúc còn nhỏ từng bị một người phụ nữ khoảng hai mươi tuổi trở lên xâm hại hoặc sau khi trưởng thành, tình cảm bị tổn thương quá mức."

Lạc Hàm ngăm nhìn Đàm Mạt suy luận, lúc này gương mặt thanh tú ấy đặc biệt động lòng người, anh dời mắt, tiếp lời cô: "Căn cứ vào tài liệu của hai vụ án xảy ra gần đây, tôi cảm thấy loại khả năng thứ hai là rất cao. Hẫn đã từng được trị liệu ở bệnh viện tâm thần, nguyên nhân nằm viện rất có thể là do không gặp thuận lợi về mặt tình cảm. Sau khi xuất viện hẫn dựa vào bạn bè hoặc người thân giúp đỡ tìm được một công việc ổn định nhưng lại không có bao nhiêu tiền đồ. Hẫn cũng tìm được bạn gái mới, nhưng gần đây quan hệ giữa hẫn và bạn gái đã xảy ra tan vỡ. Hẫn là bạn gái

hắn đã phát hiện tiền sử bệnh tâm thần của hắn nên nhất quyết đòi chia tay. Ngoài ra, hắn còn có khuynh hướng bạo lực."

Đội trưởng Đường rít thêm một hơi thuốc dài: "Nhìn vết dao này cũng có thể đoán ra được hắn điên cuồng đến mức nào."

Đàm Mạt đặt tư liệu lên bàn: "Hắn đã thăng cấp. Hắn chủ động báo án, thông báo cho truyền thông, đó là hắn hi vọng được sự coi trọng. Hơn nữa thi thể nạn nhân thứ hai được xử lý cẩn thận hơn rất nhiều so với nạn nhân đầu tiên."

"Cho nên, tiếp theo hắn sẽ cố gắng lôi kéo sự chú ý của chúng ta nhiều hơn. Tuy nhiên, trước khi hắn vượt 'ma chướng' tới nạn nhân tiếp theo, chúng ta phải có hành động trước." Trong giọng nói lạnh lùng của Lạc Hàm lộ vẻ tự tin, đôi mắt trong, sâu thẳm và sáng ngời, anh nhìn về phía Đàm Mạt, giống như có lời gì muốn nói, tiếp theo lại nói với Phó tỳ: "Chúng ta cần mượn truyền thông khiến hắn phát triển theo chiều hướng sai lầm."

Rất nhanh, giới truyền thông được mời đến phòng hình sự, không giống như lúc trước, lần này người đại diện là - Đàm Mạt.

Cô đứng ở ngoài cửa, sửa sang lại quần áo, nghĩ đến việc lát nữa sẽ gặp phải đủ loại câu hỏi xảo quyệt, cô đứng ngồi không yên. Đầu ngón tay nắm chặt góc áo.

Bỗng nhiên, một đôi tay ấm áp nắm lấy tay cô, ánh đèn huỳnh quang rọi trên khuôn mặt thanh nhã của anh. Lạc Hàm nhẹ xoay người, trán kề trán với cô, khoe miệng hiện lên ý cười như có như không, "Em khẩn trương cái gì?"

Anh ấy cho rằng mình là anh ấy sao? Lúc nào cũng có thể vô cùng bình tĩnh?

"Sao lúc này anh lại đề nghị em đi trả lời câu hỏi của phóng viên vậy?" Ngữ điệu Đàm Mạt rõ ràng có chút xiu bất mãn.

Đề nghị của Lạc Hàm không chỉ khiến Đàm Mạt khiếp sợ, mà cũng làm cho tim của các thành viên trong đội đập thình thịch, bởi mỗi lần cần đại diện chính phủ ra mặt bọn họ đều để chị Phó ra tay.

Anh cách cô rất gần, lúc nói chuyện hơi thở thơm mát hòa quyện.

"Mưu kế." Lạc Hàm đáp lại cô.

Giọng điệu thoải mái chết tiệt!

Đàm Mạt khẽ hừ một tiếng, không đợi cô nói thêm, Lạc Hàm bỗng dừng cúi xuống, chóp mũi cao ngất dán lên má cô, hương vị mát lạnh quen thuộc nháy mắt tràn ngập tất cả cảm quan.

"Không thể cho anh thỏa mãn một chút tư tâm được sao?" Hơi thở của anh khiến Đàm Mạt ngứa ngứa. Cô gượng quay đầu, lại phát hiện mình bị khóa chặt một chỗ, không thể động.

"Tư tâm gì chứ?"

Trong đôi mắt đen như mực của Lạc Hàm tràn đầy hình bóng cô, "Anh muốn nhìn thấy em xuất hiện trên tivi."

"..." Đây là lý do gì quái quỷ gì chứ? Đương nhiên, căn bản là Đàm Mạt không có đoán được ẩn ý phía sau của Lạc đại thần.

"Tiểu Đàm, vào thôi ..."

Chị Phó đứng ngay ngoài cửa, nhìn rõ mồn một màn diễn tình cảm này, chị ngượng ngùng lên tiếng.

"Vào thôi, cứ dựa theo suy luận của mình mà nói. Đừng căng thẳng!"
Lạc Hàm cứng chiều xoa xoa tóc cô.

Đàm Mạt gật gật đầu, vào căn phòng đầy phóng viên.

Quả nhiên, đủ các loại câu hỏi sắc bén, cũng may Đàm Mạt biểu hiện rất ổn định.

Đội trưởng Đường và Lạc Hàm ở phòng bên cạnh xem camera, "Sao lại đề nghị Đàm Mạt lên tiếng?"

"Vì muốn dụ rắn ra khỏi hang." Lạc Hàm nhìn màn ảnh, ánh mắt không rời khỏi cô, Đàm Mạt rõ ràng rất khẩn trương nhưng lại biểu hiện nhẹ như nước, "Hung thủ vốn hi vọng hai lần gây án này có thể khiến cho hãn được coi trọng một chút, nhưng chúng ta lại trả lời hãn một 'phương hướng sai lầm', đương nhiên hãn sẽ nhịn không được. Và lẽ dĩ nhiên, cô gái có dung mạo như Đàm Mạt như cũng vừa vặn có thể tiếp tục kích thích hãn một chút."

Đội trưởng Đường nhin không được ho nhẹ một tiếng: Giáo sư Lạc, lúc phá án còn không quên khen một chút rằng bạn gái mình rất xinh đẹp?

Đàm Mạt trả lời phỏng vấn xong, cảm thấy toàn thân cạn kiệt...

Chị Phó vỗ vỗ bả vai Đàm Mạt: "Cô nhóc! Có hứng thú gia nhập tổ của bọn chị không?"

Đội trưởng Đường ở một bên rất nghiêm chỉnh tóm Đàm Mạt qua: "Trên bàn của chị còn có rất nhiều tư liệu, nhanh chóng chỉnh lý lại cho hoàn chỉnh rồi đưa qua cho tôi đi."

Đàm Mạt nhoẻn miệng cười, đột nhiên cô cảm thấy thật là ấm áp.

Đi đến góc hành lang, một lực mạnh kéo cô vào lòng.

Tựa như đã quen với vòng ôm ấm áp của anh, mùi vị ấy vẫn khiến Đàm Mạt đỏ ửng mặt.

Lạc Hàm thì thầm: "Làm sao bây giờ, anh hối hận."

"Hối hận cái gì?" Cô thật sự không hiểu nổi cuối cùng anh đang suy nghĩ gì trong đầu nữa.

"Em chỉ có thể là của một mình anh."

"..." Anh đang hối hận vì đã để cô lên tivi sao?

"Sợ không?" Bỗng nhiên, Lạc Hàm chuyển đề tài.

Thông minh như Đàm Mạt đương nhiên hiểu được ý của những lời này, ánh mắt giận dữ của người nào đó lại tiếp tục kích thích anh: "Không sợ!"

Nhớ lại mình luôn bị anh đùa giỡn, Đàm Mạt cho rằng tuy luôn bị áp bức, nhất định phải biết tìm cơ hội biến nô lệ thành 'chủ', cô đá xoáy lại: "Không phải có anh rồi sao?"

Thần sắc Lạc Boss không chút dao động nhìn cô đáp lời: "Ừm! Em biết là tốt rồi."

Cho nên nói... Đừng tùy ý khiêu chiến người có IQ cao hơn mình...

Đã bốn giờ chiều, phòng IT dựa theo tin tức Lạc Hàm chỉ đạo, tiến hành sàng lọc kiểm tra hồ sơ bệnh án của các bệnh nhân bệnh viện tâm thần được xuất viện trong một năm trở lại đây, tổng cộng có ba người phù hợp với phác họa chân dung tội phạm. Tổ chuyên án chia làm bốn tổ, ba tổ chịu trách nhiệm điều tra ba trường hợp này. Một tổ trực ở phòng hình sự.

Năm giờ chiều, điện thoại vang lên.

Lạc Hàm ra hiệu chuyên viên theo dõi có thể bắt đầu chuẩn bị.

"Alô!" Giọng nói Lạc Boss rất lãnh đạm.

"Đám vô dụng bọn mày, tao không phải là bệnh nhân tâm thần! Tao đã khỏe rồi! Bọn mày còn nói hung thủ lúc còn trẻ từng bị xâm hại, căn bản không có chuyện này! Con mẹ nó, cuối cùng bọn mày có biết điều tra không! Hai con ả đã chết kia là trừng phạt đúng tội!"

Chuyên viên khoát tay, hi vọng thời gian có thể lâu hơn một chút.

"À ... Phải không?" Giọng điệu Lạc Hàm có vẻ hơi ngạo mạn: "Anh không biết cho rằng mình mới là người 'Có tội phải chịu' sao?"

Đàm Mạt kinh ngạc, không rõ vì sao Lạc Hàm còn muốn kích thích hắn.

Tiếng hít thở ở đầu dây bên kia trở nên dồn dập: "Mày... mày..."

"Tôi biết, bởi vì anh bị mối tình đầu đá nên mới phải vào bệnh viện tâm thần, đáng tiếc cô bạn gái thứ hai cũng vì thần kinh của anh có vấn đề mới lựa chọn vứt bỏ anh. Anh làm việc cẩn trọng cũng chưa từng được khen thưởng hoặc vinh danh, người nhà và bạn bè tuy rằng ngoài mặt không nói, nhưng thực sự cũng có chút sợ anh. Anh đem mọi oán hận và dục vọng trút lên hai cô gái yếu đuối, hi vọng bọn họ cũng phải chịu nỗi thống khổ giống như anh đúng không?" Giọng nói lạnh lẽo, từng chữ từng chữ như gọi lại trí nhớ của hắn.

Tiếng hít thở ở đầu dây bên kia càng lúc càng dồn dập, lúc này chuyên viên giơ ngón cái về phía Lạc Hàm: Đã tìm được rồi!

Lạc Hàm tự nhiên bỏ thêm một câu: "Anh có điều gì cần phản bác không?"

Bỗng nhiên, điện thoại bị cúp.

Đội trưởng Đường có được địa chỉ chính xác nhanh chóng triển khai hành động. Đàm Mạt cầm áo khoác lên muốn đuổi theo, lại bị Lạc Hàm cản lại: "Tốt nhất là em đừng đi."

Cô là một thành viên trong tổ không nên luôn núp ở phía sau trong mỗi trường hợp nguy hiểm, Đàm Mạt cười một tiếng: "Không sao, có anh đây rồi."

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 36

"Tội phạm là Cao Trình, 33 tuổi, hiện đang là nhân viên của một ngân hàng nhỏ. Hãn và bạn gái chia tay chừng một tháng, chúng tôi đã liên lạc với đồng nghiệp của hãn, một tháng qua cảm xúc của hãn đặc biệt suy sụp, luôn xin nghỉ không lý do, ông chủ và người nhà của hãn đều biết, cho nên vẫn chưa nói gì, nhưng gần đây ý của ông chủ muốn đuổi việc hãn." Đàm Mạt cầm tài liệu mới nhất vừa được gửi tới, ngồi ở ghế sau, đọc cho người trong xe nghe.

Một lúc sau, một nhóm người chạy đến, vẻ mặt nghiêm túc báo cáo: "Đội trưởng Đường, hãn vừa trốn vào một siêu thị, trong tay có con tin."

Thời tiết rét lạnh, vẫn có một số người dân vẫn vây xem. Đội trưởng Đường lo lắng dân chúng bị thương, bố trí tốt đội súng bắn tỉa, kêu người kéo đường cảnh giới. Ông cầm máy phóng đại âm thanh vừa định gọi người bên trong, bị Lạc Hàm ngăn lại.

"Đội đã. Hiện giờ nếu nói với hãn đã bị bao vây hãn sẽ khiến hãn cảm thấy cực kỳ bất an, sẽ làm cho con tin bị thương. Hãn không phải một gã tội phạm có tâm lý bình thường."

"Súng bắn tỉa đã vào vị trí, nhưng cửa sổ đều phủ sương trắng, rất khó nhắm vào trong." Giọng của Đội trưởng Đường vang lên.

"Đàm phán trước." Lạc Hàm đọc tư liệu của Cao Trình, cầm di động lên.

Đàm Mạt có chút bận tâm: Đàm phán? Đàm phán cùng một kẻ điên ư?

Trong siêu thị, nữ nhân viên bán hàng bị bắt, run rẩy nói: "Điện thoại... Điện thoại reo..."

"Tao biết! Không... Không cần mày nhắc tao!" Cao Trình một tay cầm dao chia về phía con tin, một tay lóng ngóng bắt điện thoại. Trên đầu hắn đội nón len màu đen, cái áo khoác ngoài màu xám khá cũ.

Nhìn dây số xa lạ: "Mày... Mày là... Ai?"

Lạc Hàm nghe ra được giọng hẩn hơi run và đứt quãng, đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt: "Hi, là tôi, nghe thấy không?"

Lạc Hàm lấy di động, đám người vây quanh chẳng biết lúc nào đã tự động yên tĩnh lại, ánh nắng mỏng nhẹ chiếu lên nền tuyết u ám, anh từ tốn tiếp tục: "Chúng ta vừa mới nói điện thoại."

Cao Trình bỗng nhiên nhớ ra người này là ai, là người ở phòng hình sự: "Mày ... mày ... Đừng ép tao."

"Tôi không ép anh, chẳng qua tôi chỉ cảm thấy, có lẽ chúng ta có thể trò chuyện một chút." Giọng điệu thoải mái giống như bàn về thời tiết vậy. Thế nhưng, toàn bộ cảnh sát và người dân đều như ngừng thở, lo lắng nhìn người đàn ông vẫn thản nhiên 'nói chuyện phiếm' với tội phạm.

Lạc Hàm vẫy tay, chỉ chỉ áo chống đạn trên người Đội trưởng Đường, Đàm Mạt bỗng nhiên hiểu ra: Anh muốn đi vào đó!

Cô nhận lấy di động trong tay anh, giúp anh cầm lấy, một người cảnh sát giúp anh cởi áo khoác ngoài, mặc áo chống đạn vào.

"Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ, đáng để anh lãng phí bản thân như vậy sao?" Giọng nói của Lạc Hàm rất vững vàng, không thể phát hiện

được thật ra hiện giờ anh đang tiến hành động tác khác.

Sau khi chuẩn bị xong, anh nhận di động trong tay Đàm Mạt, đầu ngón tay đụng phải lòng bàn tay cô - Thật lạnh.

Anh khẽ nhú mào, tiếp tục nắm tay cô: "Chia tay, lại bắt đầu một đoạn tình yêu mới lần nữa là được rồi. Đó cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì."

"Cô ấy nói... Cô ấy sẽ không kết hôn với một tên điên!" Ngữ điệu Cao Trình nghe qua rất kích động: "Cô ta! Cô ta nói tôi là người điên! Tôi không phải!"

"Ừ, tôi biết. Chuyện này tôi có thể chứng minh giúp anh."

Cao Trình ở đầu dây bên kia ngẩn người: "Làm sao có thể chứng minh? Cô ấy không tin! Anh muốn chứng minh như thế nào!"

Lạc Hàm vừa nói vừa đi vào bên trong, "Đầu tiên tôi là một giáo sư kiêm tiến sĩ ngành tâm lý học, lời của tôi rất có uy tín; còn nữa, chúng ta có thể sử dụng các thiết bị công nghệ cao trong bệnh viện tiến hành kiểm tra thần kinh của anh. Kết quả chẩn đoán có thể chứng minh cho cô ta biết tất cả."

Đàm Mạt nhìn Lạc Hàm sắp đi tới cửa siêu thị, tim đập càng ngày càng nhanh,

Lạc Hàm nghe thấy tiếng hít thở ở đầu dây bên kia dần dần ổn định, anh nói tiếp: "Cho nên, hiện giờ, tôi muốn đi vào gặp anh."

Anh cầm điện thoại, màn sương phác họa bóng dáng cao lớn của anh.

Thật lâu sau, đầu dây bên kia cuối cùng cũng đáp lại: "Nhưng anh chỉ có thể đi vào một mình."

Lạc Hàm trả lời một tiếng "Được!" Rồi cúp điện thoại.

Đội trưởng Đường đưa súng cho anh: "Giáo sư Lạc, đội bắn tia và đội xung phong đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu có vấn đề sẽ lập tức nổ súng."

Lạc Hàm gật gật đầu, lúc nhận súng khoe miệng anh khẽ cong, nở nụ cười tươi nhưng vẫn mang theo sự lạnh lùng cố hữu.

Đàm Mạt đứng ở chỗ không xa nhìn về phía anh. Lần này cô không níu góc áo anh lại, ánh mắt trong suốt im lặng dõi theo anh, giống như vẫn luôn chờ đợi một câu trả lời chắc chắn.

Trước khi Lạc Hàm tiến vào siêu thị, liếc nhìn cô đầy ẩn ý. Trong đáy mắt ấy bao hàm tự tin và hứa hẹn.

Lạc Hàm một mình vào siêu thị. Tinh thần của Cao Trình đang rất khẩn trương, nơi cổ của cô nhân viên bị rạch một đường nhẹ, máu từ từ chảy ra. Khi cô ta trông thấy Lạc Hàm, nước mắt không thể khống chế, lập tức tuôn trào. Cô ta sợ đến nỗi không ngừng run rẩy.

Lạc Hàm nhìn cô ta gật gật đầu, ra hiệu cô ta không cần quá sợ hãi. Sau đó anh đi đến vị trí cách Cao Trình chừng hai bước, kéo một ghế ngồi xuống, Lạc Hàm tỏ vẻ thoải mái, tựa lưng vào ghế ngồi, "Tay cứng quá thì buông xuống nghỉ một chút đi!" Nói xong anh mở rộng hai tay, "Tôi sẽ không làm tổn thương anh. Và cô ấy hiển nhiên cũng không năng lực này."

Cao Trình đánh giá người đàn ông trước mặt, rất cao và gầy, mặc một chiếc áo khoác thật dài, nhìn nhã nhặn nho nhã, quả thật không có lực công kích. Trong khi đó, tay cầm dao của hắn đã đau nhức, "Anh nói cụ thể xem anh muốn làm thế nào?" Giọng hắn run run, bàn tay từ từ thả xuống.

Đôi mắt sắc bén của Lạc Hàm bắt lấy một tia buông lỏng kia của hắn, giọng anh trầm ổn trả lời: "Tôi có thể đi cùng anh đến bệnh viện, đồng thời triệu tập các chuyên gia trong lĩnh vực mà tôi quen biết."

"Anh từng có tiền sử mắc bệnh rào cản tâm lý, đây là lĩnh vực nghiên cứu chủ yếu của tôi." Giọng của anh khá thoải mái, nói chuyện cũng vô cùng chuẩn xác.

Cao Trình nhìn Lạc Hàm. Người đàn ông trầm ổn lạnh nhạt này, dường như thật sự có thực lực giúp đỡ hẳn. Bàn tay cứng ngắt kia dần buông xuống.

Đúng lúc này! Lạc Hàm nhanh chóng xông tới!

Đá chân, khóa cổ tay, đánh vào eo!

Cao Trình còn chưa kịp phản ứng, tay cầm dao đã bị chế trụ, đồng thời một động tác rút súng linh hoạt, nhắm chuẩn xác vào thái dương của hẳn!

"Cô đi kêu mọi người vào đi!" Thanh ạm Lạc Hàm trầm thấp không hề có chút cảm xúc. Con tin lau nước mắt chạy vội ra ngoài, trong chốc lát, Đội trưởng Đường cùng mọi người xông vào trong.

Nhìn động tác khóa Cao Trình của Lạc Hàm, Đội trưởng Đường kẻ sát vào lỗ tai Lạc Hàm, nhỏ giọng hỏi: "Giáo sư Lạc, có phải cậu từng luyện qua chiêu này rồi hay không?"

Giọng khàn khàn, nhàn nhạt truyền đến: "Đương nhiên."

Câu trả lời quá mức phô trương. Đàm Mạt nghe thấy, cô không hề kiêng dè, bĩu môi: Ở trước mặt tiền bối cũng không biết thu liễm à?

Cô không lường trước được biểu tình nhỏ nhặt này bị Lạc Hàm bắt gặp, anh hừ khẽ một tiếng.

Đã bắt được tội phạm, anh phủ bụi trên người, tiếp đó ôm chầm lấy bả vai cô, giọng điệu nghe qua vô cùng đáng đánh đòn: "Đàm tiểu thư, nhiệm vụ của em vẫn chưa xong đâu đấy."

Là ai đề nghị cho cô thay mặt trả lời câu hỏi của phóng viên!

Lạc Hàm đưa ra câu trả lời cũng rất hợp logic: "Làm việc phải đến nơi đến chốn."

Không phải anh không nữ sao? Tại sao lại đổi ý?

Chao ôi... Đàn ông thật sự là động vật ưa thay đổi...

Đàm Mạt đồng dạng công phố kế hoạch phá án lần này của đội hình sự cho giới báo chí.

Sau khi giải quyết ổn thỏa công việc, cô mới đưa mắt nhìn di động.

Nhìn màn hình chỉ còn cách đập đầu vào tường... Mẹ Đàm gọi cho cô tổng cộng hai mươi mấy cuộc điện thoại. Nặng trĩu ưu tư gọi điện thoại cho mẹ: "Chào buổi tối, mẫu thân đại nhân."

Thời khắc mấu chốt, nhất định phải giả vờ giả vịt, phải biết làm nũng, bảo vệ mạng nhỏ...

"Cô còn nhớ tôi là mẫu thân đại nhân của cô hả! Hai mươi chín cuộc điện thoại một cuộc cũng không nhận, nếu không trông thấy cô ở tivi thì chắc ba cô đã triệu tập cả quân đội đi tìm con gái rồi!"

Đàm Mạt để điện thoại cách xa tai, nhưng giọng của mẹ Đàm vẫn rõ mồn một: "Bây giờ nhanh chóng quay về nhà! Ba mẹ chờ hai đứa cùng ăn cơm đó!"

Vẫn còn chờ ư? Trong lòng Đàm Mạt có chút có cảm giác mông lung không rõ.

Ma âm của mẹ Đàm không tan đi: "Có nghe mẹ nói gì không đấy? Đáp một tiếng coi!"

"Dạ..."

"Nhớ phải đón cả Lạc Hàm về nghe chưa! Giờ này nó vẫn chưa ăn cơm nhất định là vì đợi con!"

Đợi cô? Câu này vẫn cần bàn bạc lại nha...

Đàm Mạt ỉu xìu cúp điện thoại, từ từ dịch tới bên cạnh Lạc Hàm, đẩy anh một cái, làm như lơ đãng chuyển đề tài: "Này... anh có đói bụng không?"

Lạc boss liếc mắt nhìn cô một cái: "Em nói xem."

"... Hay là... Tới nhà em ăn cơm?" Cũng may trời tối, không thấy rõ sắc mặt của cô.

"Ừ, đành vậy thôi!" Chần chừ lên tiếng.

Có cần gắng gượng làm như vậy hay không!!!

Vì thế, trước khi tiếp tục xuất phát, Lạc Hàm rất tự giác ngồi ở vị trí kế bên tài xế. Đàm Mạt khẽ nhú mào, vừa muốn mở miệng nói gì đó, chợt nghe Lạc BOSS danh chánh ngôn thuận: "Mẹ nói là em đón anh về."

Em đón anh, em phải lái xe đón anh, em phải lái xe.

Đàm Mạt oán than ... công nghệ thông tin không nên phát triển như vậy...

Nhìn cô không thuần thục cầm lái, giọng nói đầy từ tính của Lạc Hàm lại vang lên: "Hi vọng em có thể sớm ngày gia nhập hàng ngũ tay mơ."

"..."

Trước khi vào nhà, Đàm Mạt phát hiện trong tay Lạc Hàm không biết từ lúc nào có thêm hai chai rượu, nhìn bao bì bên ngoài, có vẻ rất đắt tiền.

Cô chợt ngỡ người: Anh và cô đã xác định quan hệ, đã đến giai đoạn ra mắt người lớn trong nhà, hình như tốc độ phát triển kiểu lũy thừa rồi thì phải...

Ba Đàm và mẹ Đàm đang ở phòng khách xem tivi, vừa rồi xem tin tức, mới biết tối nay con gái mình vì phải phá án nên mới về muộn. Đối với việc Đàm Mạt nhất quyết phải đến làm việc ở phòng hình sự, ba Đàm cũng không có thái độ gì rõ ràng, còn mẹ Đàm lại cho rằng con gái cần nên sớm lập gia đình, sinh con, không nên tham gia vào công việc nguy hiểm như vậy.

Nhìn hai người vào nhà, ba Đàm từng 'nhìn thấu' không biết bao nhiêu người ... đột nhiên trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc.

Trên bàn cơm, ngoại trừ mẹ Đàm, ba người còn lại đều rất trầm mặc, nhất là... Đàm Mạt.

Mẹ Đàm: "Lạc Hàm à, hôm nay đều là do bác nấu đó, cháu ăn nhiều một chút."

Lạc BOSS lễ độ cảm ơn, sau đó mỗi đĩa thức ăn đều dùng đũa gắp cho Đàm Mạt một chút.

Đàm tiểu thư trợn mắt nhìn anh, ánh mắt có ý nghĩa rất rõ ràng: Anh ăn của anh đi! Đừng gắp cho em!

Cô cũng không biết mình đang khó chịu chuyện gì...

Sau này, cuối cùng cô cũng hiểu, cô khó chịu là do luồng sóng ngầm giữa ba Đàm và Lạc Hàm bắt đầu khởi động.

Ba Đam: "Cậu biết chơi cờ vây không?"

Lạc Hàm: "Biết sơ sơ ạ."

Ba Đam: "Vậy sau khi ăn xong chúng ta chơi một ván."

Lạc Hàm: "Vâng!"

Vì thế, hai người không ăn được bao nhiêu cơm, sau khi ăn xong, họ nhanh chóng vào phòng đánh cờ vây, còn mẹ Đam bị ba Đam nghiêm chỉnh mời ra ngoài cửa.

Nhìn mẹ Đam không can tâm tình nguyện ra ngoài, Đam Mạt lôi kéo cánh tay của bà: "Mẹ... game show 'Bạn muốn hẹn hò' sắp bắt đầu rồi kìa."

Mẹ Đam liếc cô một cái: "Đã có đối tượng, còn xem chương trình đó làm cái gì? Bây giờ phải xem 'Cuộc chiến bảo vệ hôn nhân' ấy! Con hiểu không?"

"..." Cô còn chưa có kết hôn mà...

Quả nhiên, mẫu thân đại nhân vẫn luôn vượt xa sức tưởng tượng của cô...

Ngón tay thô ráp của ba Đam vuốt ve quân cờ, một lúc lâu ông trầm giọng: "Tôi chưa từng nghĩ sẽ gả Đam Mạt vào gia đình hiền hách ấy."

Lời của ba Đam hiển nhiên có ý tự hạ thấp mình. Nhưng, mẫu chốt của vấn đề không phải ở đây.

Động tác cầm quân cờ của Lạc Hàm hơi dừng lại một chút, anh hiểu, ba Đam không hi vọng Đam Mạt có liên quan đến chính trị.

Một lúc lâu sau, anh ngẩng đầu, đôi mắt đen như mực tựa như một dòng lốc xoáy, bình tĩnh trả lời vị gia trưởng trước mắt này: "Nghĩ, vĩnh

viễn không thực sự giải quyết được vấn đề. Giống như trước kia, cháu chưa bao giờ nghĩ rằng cháu sẽ gặp được Đàm Mạt. Giống như trước kia cháu không biết rằng cháu sẽ yêu cô ấy như thế."

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Ba Đàm và Lạc Hàm ở trong thư phòng đánh cờ vây hơn một tiếng đồng hồ; trong lúc đó, Đàm Mạt cùng mẹ Đàm ở phòng khách xem một bộ phim truyền hình máu chó chán muốn chết. Thấy ba Đàm và Lạc Hàm cùng nhau đi xuống lầu, Đàm Mạt không tự chủ ngồi thẳng người... Cô khẩn trương gì chứ?

Lạc Hàm rất lịch sự chào tạm biệt ba mẹ Đàm, ngược lại chỉ tùy ý gật đầu với Đàm Mạt đứng ở sau lưng mẹ. Anh khẽ nheo mắt, cảm xúc nơi đáy mắt của Lạc Hàm khiến Đàm Mạt vô thức nắm chặt gấu áo của mình.

Mẹ Đàm cười kéo Đàm Mạt qua, "Mạt Nhi, còn không mau tiễn Lạc Hàm."

Sau đó, Đàm Mạt sốt sắng chạy theo: "Ba mẹ, hai người vào nhà nghỉ ngơi đi, con tiễn anh ấy."

Đại boss vừa rồi còn nho nhã lễ độ, vừa ra khỏi cửa ngay lập tức nắm tay Đàm Mạt, tự nhiên bỏ vào trong túi áo của mình.

Gió đêm hơi lạnh, vài sợi tóc rơi trên trán anh được gió thổi bay nhẹ, lộ ra vầng trán trắng nõn, sườn mặt anh tuần được ánh trăng làm nền chiếu trên mặt đất.

"Cuối cùng em mới phát hiện ra bạn trai của mình rất soái đúng không?" Giọng nói trầm thấp giống bình rượu ngon lâu năm, hương vị say

lòng người.

Đàm Mạt quyết định xem nhẹ câu nói đầy tự mãn kia, nhưng trong lòng thầm nhận định: Từ 'soái' có thể định nghĩa dựa trên khuôn mặt của anh.

Khẽ ho khan một tiếng, rồi quay đầu: "Bữa tối thấy anh ăn rất ít, món ăn không hợp khẩu vị sao?"

Lạc Hàm nắm lấy bàn tay ấm áp của cô: "Không phải! Ăn rất ngon."

Anh không ăn được nhiều chủ yếu là vì dáng vẻ quan sát khá nặng nề và đầy dăm chiêu của ba Đàm, trong lòng anh thật sự không nắm chắc kết quả. Qua cuộc trò chuyện ở thư phòng càng khiến Lạc Hàm có thể nhìn thấu được thái độ của ông, có thể ông lo lắng cho con gái, có phần không nữ.

"Nhưng mà, nói thật, anh ăn chưa no."

"..."

Ặc! Lời này trăm ngàn lần đừng để mẹ Đàm nghe được. Như vậy, chỉ biết sẽ tăng thêm số lần anh đến nhà cô ăn cơm, cho đến khi Lạc Hàm thực sự khẳng định tay nghề của mẹ Đàm mới thôi...

"Vậy em mời anh ăn khuya nhé?" Cô thử thăm dò, cố gắng vẫn hồi hình tượng của mẫu thân đại nhân.

"Ừm, được."

Giọng điệu này sao giống như anh đã ủ mưu từ trước vậy?

Hai người tay trong tay vai, sóng đôi đi về phía trước, Đàm Mạt tò mò hỏi: "Anh và ba em ở trong thư phòng đã nói chuyện gì thế?"

Khi Lạc Hàm xuống lầu, gương mặt anh không có biểu hiện gì, nhìn không ra vui buồn. Đàm Mạt chưa bao giờ kể với ba Đàm việc bạn trai, chuyện của Lạc Hàm là do mẹ Đàm báo cho ông ấy biết.

"Tán gẫu chuyện em lúc nhỏ. Ngày xưa em là một bé khá 'xấu tính'."

... ! Đó không phải là cô mà? Xấu tính... là Mộ Hà...

"Anh hồi hận?" Thốt ra mấy chữ này khiến ngay cả bản thân Đàm Mạt cũng giật mình, cô ngượng ngùng quay đầu sang hướng khác. Bỗng nhiên, Lạc Hàm buông lỏng bàn tay đang nắm, choàng qua bả vai của cô, xoay cô nhìn về phía mình: "Đương nhiên là không. Anh chỉ nghĩ, cuối cùng cũng có người đọ sức với anh rồi."

Nheo nheo mắt ... ý của anh là... Anh là người xấu tính?

"Có phải khi còn bé một mình anh thường hay đi bắt nạt mấy người bạn thân không?"

Nghiêm trang đáp lời: "Không có, không chỉ một mình."

"!" Còn có đồng lõa?

"Chắc chị Mạn đã nói với em, trong nhóm còn một người tên Khương Tiểu Cửu."

"Vâng, là người đang học PHD ở Mĩ đúng không?"

"Đúng, toàn là hai người bọn anh bắt nạt bọn họ."

"Nhưng mà, ngoại trừ lão Bát, không phải hai người là ít tuổi nhất nhóm sao?"

Lạc Hàm nhếch miệng, trả lời cô một cách thành thật: "Tuy nhiên, bọn anh cũng là hai người thông minh nhất."

"..." Thật đúng là không biết xấu hổ mà...

Thấy cô không lên tiếng, Lạc Hàm đoán được tâm tư của cô, lạnh lạnh lên tiếng: "Có vẻ như em không có tư cách nghi ngờ."

"..."

Xe Lạc Hàm đậu nơi bãi đất trống cách đại viện một khoảng không xa, xung quanh rất yên tĩnh, không một bóng người.

Đàm Mạt sờ sờ túi áo khoác... Không mang ví tiền... Đã đồng ý mời anh ăn khuya, phải làm sao bây giờ?

Sâu sắc nhạy bén như Lạc Hàm đương nhiên biết được vì sao Đàm Mạt lại có dáng vẻ lúng túng như thế kia.

Cố ý nói: "Đi thôi, bữa khuya anh mời."

"Này ... Hay là... Lần khác chúng ta lại ăn nhé?" Ngữ điệu dịu dàng, còn làm nũng lắc lắc cánh tay anh.

Đại boss nghiêng người dựa vào trên xe, ánh trăng chiếu rọi vào anh, vẻ đẹp tuấn lãng nửa thực nửa ảo.

"Không cần!"

Đàm Mạt sững người, cô còn chưa kịp lên tiếng, Lạc Hàm bắt lấy cổ tay của cô, khẽ dùng sức, xoay người áp cô sát thân xe, toàn thân cô được anh ôm trọn. Dưới ánh trăng, nhìn ngắm gương mặt Lạc Hàm, Đàm Mạt chợt thấy rung động. Anh không nói thêm tiếng nào, đôi mắt đen sâu thẳm khóa chặt lấy cô, mỉm cười, mang theo mùi hương trong lành, chóp mũi anh chạm vào cô.

"Anh muốn ăn cái này."

Dứt lời, cánh môi lạnh lẽo mang theo tình yêu nồng đậm cùng ý muốn chiếm hữu bất tận dán vào môi cô. Thoạt đầu nhẹ nhàng, rồi từ từ cắn nhẹ. Đàm Mạt có cảm giác khô nóng, hô hấp dần dần khó khăn. Cô chống tay lên lồng ngực anh, muốn đẩy anh ra. Đột nhiên Lạc Hàm một tay mở cửa sau xe, một tay chế trụ eo Đàm Mạt thật chặt, nhào người về phía trước một cái, hai người ngã vào trong xe. Anh vẫn còn tỉnh táo khóa cửa xe lại!

Độ ấm trên tay anh xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng manh truyền vào cơ thể Đàm Mạt. Hơi thở mát lạnh nam tính ủa tới không người nào có thể chối từ, gắt gao quăn lấy cô. Nụ hôn của anh càng lúc càng sâu, Đàm Mạt há miệng muốn hít thở chút không khí, lại bị Lạc BOSS tiến thêm một bước công thành đoạt đất, đầu lưỡi anh từng bước ép sát lấy cô, tựa như không hòa nhập, không nhắm nháp được hương vị sâu nhất của đối phương thì nhất quyết không chịu bỏ qua.

Lạc Hàm hôn từ môi cô, dần dần đi xuống, hôn đến xương quai xanh, Đàm Mạt nhịn không được khẽ rên rỉ, Lạc Hàm không hề có ý định dừng lại.

Vào đông đêm giá lạnh, không gian lặng yên, ánh trăng dịu nhẹ chiếu khắp đất trời, vậy mà ở bên trong xe, nhiệt độ cực cao, hai người vô thức cởi áo khoác, Đàm Mạt chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng bám lấy thân hình của Lạc Hàm.

Cô bị hôn đến thất điên bát đảo, đầu óc choáng váng, vội vàng vịn vào cổ anh, ánh mắt của Lạc Hàm tối lại, anh cường thế tiếp tục hôn lại lên trên. Anh hôn hai má, trán, đôi môi, vành tai cô ... Màn đêm tĩnh mịch, lần đầu tiên anh cảm nhận được một mặt khác của cơ thể mình thức tỉnh, đó là sự khát khao mãnh liệt, nhưng phảng phất trong đó vẫn là nỗi lo sợ, sợ xúc phạm đến cô.

Bàn tay anh, cách một tầng vải mỏng, dọc theo đường cong của cô, chậm rãi xoa nắn, chậm rãi phác họa. Đàm Mạt tròn mắt nhìn anh, đáy mắt

lấp lánh nhìn khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của người đàn ông đối diện cô, có chút mộng ảo.

Lạc Hàm ngấm Đàm Mạt, nở nụ cười, bàn tay từ từ dời lên trên, tự nhiên đặt lên một bên núi tuyết của cô.

"Lạc... Hàm..." Âm thanh run rẩy, mịn hoặc, tựa như ma chú mời gọi anh. Cô bắt lấy tay anh, lần đầu tiên có người đụng vào nơi đó, Đàm Mạt miễn cảm muốn lẩn tránh.

Thế nhưng, nhiệt độ nóng rực nơi lòng bàn tay anh không ngừng truyền đến, Đàm Mạt ưỡn người về phía trước tạo thuận lợi cho Lạc Hàm. Anh không chút do dự cúi người phủ kín đôi môi cô, tận tình hưởng thụ hương vị ngọt ngào nồng đậm.

Hôn cũng không cản trở ngón tay của Lạc Hàm ngừng động tác, làm cho ngón tay Lạc Hàm dừng lại động tác, khoái cảm tràn từ trên tay truyền đến, Đàm Mạt không ý thức được động tác vô tình của mình đã làm bùng cháy lửa tình của anh.

Theo bản năng, anh mở cúc áo sơ mi trắng, áp thân mình cao gầy lên cơ thể trắng tuyết mê người của cô.

"Nóng... ĐỪNG..." Một tiếng ưm từ trong miệng phát ra, cả người Đàm Mạt tựa như mất đi lý trí.

Cô... rất... khó chịu...

"Mạt Nhi..." Thanh âm khàn khàn kêu tên cô, bàn tay Lạc Hàm nắm cổ tay cô buông ra, giúp cô cởi sạch quần áo mỏng manh trên người, Đàm Mạt chỉ mặc đồ lót, mái tóc rối tung, làn da trắng giống như một thuốc phiện hấp dẫn trí mạng và dụ hoặc.

Con người thẫn lại, Lạc Hàm cố gắng đè nén cảm xúc đang cuộn cuộn tuôn trào.

Không có quần áo, Đàm Mạt bỗng nhiên cảm thấy hơi lạnh, đầu óc cô chợt thanh tỉnh lại, nhìn gương mặt tuần tú đang dần phóng đại trước mắt cô, cô giật mình muốn đưa tay chống lên ngực anh ... Không ngờ, anh lại lôi kéo cổ tay cô chạm vào cơ bụng rắn chắc bên dưới.

"Em... em... phải về nhà..." Rốt cuộc, Đàm Mạt cũng nắm được tia lý trí còn sót lại, mặt đỏ au.

Phần nào đó trên cơ thể Lạc boss vì bị đốt nóng mà cứng lại, giọng nói của anh bây giờ mang theo chút mỉa mai, rúng động lòng người: "Mạt Nhi! Hình như anh vẫn chưa ăn được!"

Đây... là bữa khuya mà anh nói ư?!

Đàm Mạt then thừng quay mặt qua chỗ khác. Ngắm vẻ ngỡ ngàng của cô, Lạc Hàm nhẹ giọng thở dài, xoay người một cái, dùng sức trên tay, hai người thay đổi vị trí, Đàm Mạt tựa vào người anh, cánh tay trần ôm ngang hông cô ....

Lần này Đàm Mạt rút kinh nghiệm, cô trịnh trọng lên tiếng: "Đừng động tay động chân."

Lạc Hàm lặng im một lát, cất giọng tự nhiên: "Em là của anh."

Bốn chữ đơn giản và dứt khoát ấy lại khiến Đàm Mạt xấu hổ đỏ mặt, cô vùi đầu vào ngực anh, nhỏ giọng nói: "Em là của em."

Bầu không khí khô nóng hòa lẫn với hơi thở mê người, Lạc Hàm lấy áo vest phủ lên phần lưng trơn bóng của cô, hai người cứ như vậy lặng im không nói tiếng nào. Một lúc lâu sau, Lạc boss tao nhã lên tiếng: "Lần sau mà châm lửa thì tự em chịu trách nhiệm nhé!"

...! Có ý gì! Là ai hôn ai trước cơ chứ!!

Cho dù không nở nhưng Lạc Hàm vẫn lấy quần áo mặc lại cho Đàm Mạt, khi ngón tay thon dài trắng nõn chạm đến xương quai xanh của cô, Đàm Mạt run nhè nhẹ, Lạc boss trêu ghẹo: "Nhạy cảm như vậy?"

Đàm Mạt liếc anh một cái: "Anh không nhìn lại mình sao?"

"Ừ, lần sau nhất định sẽ cẩn thận quan sát."

Tại sao có vài người luôn có thể giữ trò lưu manh một cách nghiêm túc như vậy! Còn không đỏ mặt nữa kìa!

Lạc Hàm chải chải lại tóc cho cô, bỗng nhiên nghiêng đầu, hít một hơi mùi hương trên tóc cô, Đàm Mạt cứng người không dám cử động; thật lâu sau, mới nghe thấy Lạc Hàm nhẹ nhàng nói một câu: "Không đủ nồng!"

"Cái gì không đủ nồng?" Đàm Mạt chưa hiểu.

Lạc Hàm nhéo nhéo chóp mũi xinh xắn của cô, giọng nói lộ ra sung sướng khó hiểu: "Hương vị của anh."

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Đàm Mạt ngất ngây trở về đại viện, trước khi ném mình lên giường, cô đột nhiên hiểu ra ý của Lạc Hàm vừa rồi nói với cô: 'Không đủ nồng!' - 'Hương vị của anh!'

Trên người của cô, hương vị của anh ấy ... còn chưa đủ.

Có người thật sự rất lợi hại, cho tới bây giờ đều giở trò lưu manh một cách lịch sự như vậy.

Đàm Mạt cảm thấy bỏng rát hai gò má, cô dùng nước lạnh vốc mặt, mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Cô tựa người trên thành giường, một tay cầm di động. Liếc mắt, chợt trông thấy tấm ảnh ở đầu giường.

Khi đó, bọn họ vẫn còn rất ngây ngô.

Anh trai luôn dịu dàng, Trình Tuấn xán lạn như ánh mặt trời, còn cô luôn nhẹ nhàng an ổn.

Nếu bây giờ anh trai vẫn còn sống, có khi nào bị Lạc Hàm chọc tức đến mức hoa tay múa chân không? Sau đó sẽ giở giọng kẻ cả: Muốn làm bạn trai của em gái tôi, cậu phải bước qua cửa ải của tôi trước.

Khi Đàm Hi nói những lời này, chắc chắn dáng vẻ của anh ấy sẽ rất hung hăng.

Đàm Mạt nhắm mắt lại hồi tưởng, hình như từ khi cùng Lạc Hàm xác định quan hệ, tâm trạng của cô đã tốt hơn rất nhiều. Chẳng lẽ anh thực sự có sức mạnh thần kỳ như vậy?

Đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, chợt tiếng chuông điện thoại đánh thức Đàm Mạt. Là điện thoại của Mộ Hà.

Nghĩ đến chuyện cô và Lạc Hàm vừa mới... hôn nhau, cô bỗng dưng không biết làm sao để kể lại với Mộ Hà ... cô chần chừ lên tiếng: "Alo!"

"Phản xạ chậm vậy?" Mộ đại thần tắt đèn phòng thí nghiệm, mặc áo khoác lông dày ra ngoài. Đèn đường của Đại học A hòa lẫn cùng ánh trăng trong vắt nhưng lạnh lùng, chiếu lên cơ thể gầy yếu của cô ta. Bàn tay cầm di động hơi lạnh: "Chắc cậu không quên đã đồng ý cùng tớ đi mua quà đầu đúng không?"

"..." Không quên... Nhưng mà... Hình như cô không còn thời gian rảnh.

"Mộ Mộ, thương lượng với cậu chuyện này được không?" Ngữ điệu Đàm Mạt hoàn toàn vô lực.

Bước chân trên nền tuyết bỗng khựng lại, Mộ Hà hơi hơi nhíu mày: "Cậu không có thời gian?"

"..." Quả nhiên Mộ đại thần và cô không ở cùng một đẳng cấp.

"Chuyện này... À! Chúng ta có thể dẫn theo Lạc Hàm?" Thử dò hỏi.

A...

Vì thế, tối thứ Tư, cùng nhau đi dạo phố ngoại trừ Mộ Hà và Đàm Mạt, còn có một vị nam sĩ dáng người cao gầy, khí chất nho nhã bất phàm.

Mộ Hà vốn định kéo Đàm Mạt, lại bị Lạc Hàm giành trước một bước, đương nhiên là anh kéo bả vai của Đàm Mạt qua.

Mộ Hà nheo mắt, không nói gì, nhưng tâm tư xoay chuyển.

"Mạt Nhi, cậu có ý kiến gì không?" Mộ Hà muốn kéo Đàm Mạt về phía mình, nhưng chưa đợi Đàm Mạt trả lời, giọng nam trầm ấm, bình đạm vang lên: "Ắt hẳn là cô biết rõ ông nội cô thích gì hơn so với cô ấy."

Mộ đại thần liếc Lạc Hàm một cái, không nói thêm tiếng nào.

Ba người cùng nhau đi uống trà chiều, bình thường Đàm Mạt và Mộ Hà đều thích nếm phần bánh của nhau; nhưng lần này, Mộ Hà và Đàm Mạt chưa kịp ra tay, Lạc Hàm đã chiếm thời cơ chọn mỗi loại hai phần, quay sang nói với Đàm Mạt: "Em cần ăn nhiều một chút."

Gương mặt Đàm Mạt phiem hồng, Mộ Hà quan sát hành động mờ ám giữa hai người bọn họ, vẫn không lên tiếng, duy chỉ có ánh mắt ngầm đánh giá Lạc Hàm.

- Giáo sư Lạc lạnh lùng kia quả nhiên có ý muốn chiếm hữu... Quá mạnh mẽ!

Mua quà xong, Mộ Hà kéo Đàm Mạt đi toilet.

Quét mắt nhìn Lạc Hàm đặc ý, bây giờ xem anh làm sao có thể đi cùng!

"Mộ Mộ, cậu làm sao vậy?" Nhìn Mộ Hà tựa người vào bồn rửa tay bên cạnh, Đàm Mạt cảm thấy Mộ Hà có cái gì điều gì đó.

"Mạt Nhi, cậu không cảm thấy à?" Biểu tình vẫn bình đạm như trước, nhưng ngữ điệu lộ rõ sự xa cách.

Đàm Mạt rất nghiêm túc ngẫm nghĩ, sờ sờ ngực, yếu ớt trả lời: "Có... Tim đập... rất nhanh."

"..." Nếu cô ta không cứu, ngày nào đó Đàm Mạt sẽ bị Lạc Hàm nuốt cả thịt lẫn xương vào bụng cũng còn chưa phát hiện!

Tuy nhiên, cô ta không hề thích cách Lạc Hàm ngang nhiên chiếm mọi thời gian của Đàm Mạt như vậy, Đàm Mạt không phải của một mình anh!

Mộ đại thần thở dài, đi theo phía sau Đàm Mạt và Lạc Hàm, hai người bọn họ đưa Mộ Hà về nhà trọ của cô ta trước. Trước khi xuống xe, Mộ Hà rất khó chịu, trên cửa sổ xe của Lạc Hàm cô vẽ một cái dấu 'X' to thật to, rồi nở nụ cười tươi rói: "Tạm biệt, giáo sư Lạc."

"Ừ, tạm biệt." Đương nhiên anh biết ẩn ý khi Mộ Hà nhấn mạnh hai chữ 'Tạm biệt' kia.

Đưa Đàm Mạt trở về đại viện, Lạc Hàm không bỏ qua cơ hội đòi một nụ hôn chúc ngủ ngon, cảm thấy mỹ mãn mới cho Đàm Mạt chạy về nhà.

Sau khi trở lại biệt thự, Lạc Hàm đứng trước cửa sổ sát đất, lấy di động gọi một cuộc điện thoại đường dài.

Ở Nước Mĩ vừa vặn là sáng sớm, Khương Vĩnh Ân đang ngồi trên ghế dài ngoài phòng thí nghiệm uống cà phê, ăn bánh mì. Nét đẹp anh tuấn góc cạnh của anh ta khiến không ít cô gái đi ngang trộm nhìn.

Nhận được điện thoại của Lạc Hàm, anh ta hơi bất ngờ: "Hi, đã lâu không liên lạc, Lạc Hàm."

"Ừ, cậu chừng nào tốt nghiệp?" Hai người đàn ông cấp đại thần nói chuyện dù sao vẫn thích đi thẳng vào vấn đề.

Thân hình cao gầy của Khương Vĩnh Ân tựa vào ghế ngồi: "Năm nay vừa mới PHD năm thứ ba."

Vài sợi tóc rơi trên trán, đôi mắt đen láy trong suốt kia tựa như đang tập trung suy nghĩ chuyện gì đó: "Cậu muốn nói chuyện gì với tớ?"

"Chuyện tớ trở về đại học A dạy học cậu biết rồi chứ."

"Ừ."

"Mộ Hà cũng đang nghiên cứu tại đại học A." Giọng Lạc Hàm vẫn vang lên đều đều, nhưng lai từ 'Mộ Hà' lại như ma chú trong nháy mắt bắt lấy tất cả lực chú ý của Khương Vĩnh Ân.

"Tiếp tục!" Anh ta buôngly cà phê và bánh mì trong tay, một tay vô thức nhịp nhịp trên đầu gối, tất cả tin tức có liên quan đến Mộ Hà, đều là khát vọng sâu nhất ở trong lòng anh ta.

"Tớ trông thấy Mộ Hà cùng một cậu nam sinh ra ngoài uống trà chiều, cho nên tớ chỉ có lòng tốt nhắc nhở cậu; có lẽ, cậu nên sớm hoàn thành bài vở, bằng không, tớ nghĩ bạn học Mộ Hà có thể sẽ bị những người khác cướp mất đó." Lạc Hàm đứng ở đó, nở nụ cười tao nhã.

Đầu dây bên kia trầm mặc rất lâu, ngay khi Lạc Hàm định cúp điện thoại, một giọng nói nặng nề giống như phải cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng vang lên: "Ừ. Cảm ơn, cúp nhé."

Khóe miệng Lạc Hàm khẽ nhếch. Tốt lắm, vấn đề Mộ Hà trên cơ bản đã có thể giải quyết. Từ nay về sau sẽ không còn ai tranh giành thời gian của Đàm Mạt với anh.

Khương Vĩnh Ân lặng im tựa ở trên ghế dài, hai bàn tay anh ta giao nhau ở cùng một chỗ, lồng ngực ngọt ngọt. Mặc kệ thời gian qua bao lâu, tình cảm ẩn nhẫn cuối cùng khi nhắc tới Mộ Hà sẽ bộc phát mạnh mẽ.

Anh ta khép mi, toàn là hình bóng của Mộ Hà.

Đáng chết, không thể cho anh ta thêm một chút thời gian nữa ư?

*

Sáng sớm, Đàm Mạt vừa tới văn phòng liền được Đội trưởng Đường gọi vào.

"Chúng ta nhận được tin tức, người nhà họ Hoàng lại bắt đầu giao dịch thuốc phiện."

"Không phải Hoàng Tông Tường đã bị phán ngồi tù rồi sao?" Đàm Mạt hỏi.

"Hiện giờ, người nắm giữ của cải của nhà họ Hoàng là Hoàng San San." Đội trưởng Đường đem tư liệu trong tay đưa cho Đàm Mạt.

Nhìn số tiền khổng lồ kia khiến Đàm Mạt phải hít sâu một hơi. Ấn tượng của cô về Hoàng San San chỉ là một cô gái nhu nhược, dịu dàng, thoát nhìn cũng không hề thủ đoạn, mạnh mẽ và cứng rắn như vậy.

Bỗng nhiên, một suy nghĩ lập tức xuất hiện.

Là... Trình Tuấn?!

Trình Tuấn là bạn trai của Hoàng San San ... Anh ta! Tuyệt đối có năng lực này!

Tay cầm tài liệu của Đàm Mạt khẽ run, suy đoán này khiến cô cảm thấy khó chịu. Cô không muốn nghĩ đến việc này có quan hệ tới Trình Tuấn.

"Lần này nguồn cung cấp đến từ Nga. Cảnh sát biên phòng đã liên lạc với chúng ta, xin trợ giúp." Đội trưởng Đường rất coi trọng biểu hiện của

Đàm Mạt trong vụ án Hoàng Tông Tường trước đó, nên ông ta cho rằng sự hiểu biết về nhà họ Hoàng sẽ rất giúp ích cho vụ án lần này.

"Cho nên, đội hình sự muốn phái em tới đó." Câu nói đơn giản lại đảo loạn trái tim Đàm Mạt.

Một loại dự cảm bất thường từ đáy lòng dâng lên. Liên quan đến Trình Tuấn ... dù sao cô vẫn cảm thấy mọi chuyện sẽ vượt mức tưởng tượng, phát triển theo chiều hướng khó có thể đoán trước.

"Khi nào thì xuất phát?" Đàm Mạt bình ổn nỗi lòng hỏi.

"Bây giờ em về thu dọn đồ đạc, buổi chiều sẽ xuất phát."

Mãi cho đến khi tụ tập ở sân bay, Đàm Mạt mới biết lần công tác này cô sẽ đi cùng Tiêu Vũ.

Anh ta vác ba lô trên vai, thoạt nhìn giống sinh viên đi du lịch. Anh ta trông thấy Đàm Mạt, vui vẻ kêu í ới, vẫy vẫy tay.

Thời tiết Đông Bắc không thể so với nơi này, trong hành lý hai người đều đựng không ít quần áo chống lạnh.

Trước khi máy bay cất cánh, Đàm Mạt gửi tin nhắn cho Lạc Hàm: Em phải đi công tác, mấy ngày nữa mới về. Ừm... Nhớ tự chăm sóc mình. PS: I will miss you.

Gửi xong tin nhắn, hai má Đàm Mạt ửng đỏ. Tiêu Vũ ngồi bên cạnh cô trêu: "Tiểu sư tỷ, chị gửi tin nhắn cho giáo sư Lạc à?"

Đàm Mạt sửng sốt, sau đó gật gật đầu.

Giống như lần đó anh đã nói: Cả thế giới đều biết em là của anh.

Sau khi đáp máy bay, nhân viên phụ trách tới sân bay đón, tuyết trắng đầy trời Đạm Mạt rút người sâu vào áo khoác. Cô mặc chiếc áo khoác rất dày, nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Cô và Tiêu Vũ bị tách riêng, phân vào hai ký túc xá nam nữ. Ở cùng phòng với Đạm Mạt là một nữ cảnh sát chừng ba mươi tuổi. Quan sát Đạm Mạt, chị ta không khỏi kinh ngạc: "Em chính là cảnh sát từ thành phố B phái đến chi viện à?"

"Vâng!" Cô gật đầu.

"Em bao nhiêu tuổi rồi? Tốt nghiệp đại học chưa?" Nữ cảnh sát hiển nhiên là người Đông Bắc, tính cách sang sảng và thẳng thắn.

"Dạ, thật ra em đã... tốt nghiệp Tiến sĩ."

Chị ta cười ha ha: "Chị có đứa em họ, tuổi tác xấp xỉ em, nhưng vẫn còn mài dũa ở giảng đường đại học kia kìa."

Đạm Mạt đưa tay, giới thiệu: "Chào chị! Em tên Đạm Mạt."

"Lưu Tĩnh."

Buổi tối, Đạm Mạt mới nhớ ra từ lúc xuống máy bay đến giờ còn chưa mở điện thoại. Vừa khởi động, chuông báo cuộc gọi lỡ và tin nhắn tới ồ ạt.

Toàn bộ đều là của Lạc Hàm.

"Em đi đâu?"

"Trả lời điện thoại."

"Hết pin ư?"

"Anh đã liên lạc với Đội trưởng Đường, tới đó nhất định phải chú ý an toàn, phải nhớ cầm theo súng. Không được tùy tiện rời khỏi đội ngũ, đừng tự hành động một mình."

Đàm Mạt nhìn từng dòng tin nhắn của anh không khỏi bật cười, cô đâu phải trẻ con, tuy rằng... Thỉnh thoảng cô quả thật có hơi nông nổi, thiếu suy xét.

Thì ra vẫn còn một dòng cuối:

"PPS: I miss you now."

Đàm Mạt trốn ở trong ổ chăn ấm áp, gửi tin nhắn cho anh, giờ này hẳn là anh vẫn còn chưa ngủ:

"Me, too."

Chỉ chốc lát sau, anh liền trả lời cô: Ủm! Gặp em trong mơ.

Đàm Mạt ôm điện thoại ôm trước ngực, cô cảm thấy càng ngày càng không chịu nổi.

Sáng sớm Lưu Tĩnh đánh thức Đàm Mạt, trời vẫn chưa sáng hẳn, màu xám mờ mờ bao phủ đất trời, giọng nói của Lưu Tĩnh vẫn lớn như thế: "Tiểu Đàm, nhanh chút, đi theo chị."

Đàm Mạt nhanh chóng mặc quần áo: "Làm sao vậy ạ?"

"Người nhà họ Hoàng, tới đại sảnh rồi."

Đàm Mạt run lên, người nhà họ Hoàng ... Sẽ là anh ta sao?

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Đàm Mạt đi theo phía sau Lưu Tĩnh, vào phòng theo dõi, bên kia là phòng thẩm vấn số một. Một thanh niên thoát nhìn còn rất trẻ ngồi ở đó, hình như là con lai, sóng mũi rất cao, làn da trắng đến mức cảm giác gã có bệnh, phối hợp với áo khoác đen trên tạo thành hai mảng đối lập. Ánh mắt không e dè nhìn người cảnh sát ngồi đối diện, gương mặt không chút cảm xúc nhưng lại mang đến một áp lực vô hình.

Người nhà họ Hoàng tới không phải anh ta...

Đàm Mạt không rời mắt khỏi màn hình, không biết cô có nên thấy may mắn vì đối phương không phải là Trình Tuấn hay không.

Tiêu Vũ đưa tư liệu cho Đàm Mạt và Lưu Tĩnh, "Hắn là người phụ trách đối ngoại đương nhiệm của công ty con dưới trường tập đoàn Hoàng thị, Steve Black, người Mỹ."

"Đương nhiệm?" Đàm Mạt hỏi.

"Ừm, đúng vậy! Sau khi Hoàng Tông Tường ngồi tù, tập đoàn Hoàng thị tiến hành thay máu hàng loạt. Tuy rằng trước đó vụ án của Hoàng Tông Tường ảnh hưởng không tốt đến giá cổ phiếu của tập đoàn Hoàng thị, nhưng chuyện thần kỳ là khi Hoàng San San tiếp nhận vị trí chủ tịch, cổ phiếu của các công ty con không những không giảm xuống ngược lại còn tăng rất mạnh!"

Hoàng San San? Đàm Mạt cho rằng có thể làm được đến trình độ này hẳn là người đàn ông sau lưng cô ta.

Người thẩm vấn Steve tên Lâm Huy, là một cảnh sát rất có kinh nghiệm tra án ma túy.

"Ông Steve, trong các bức tranh mà công ty anh vận chuyển đến Russia, có ba bức tranh, bên trong phát hiện ba mươi tám tép heroin nguyên chất. Người phụ trách Triệu Húc Quang của bên anh trả lời không biết gì cả. Anh có biết chỉ với ba mươi tám tép heroin nguyên chất này cũng đủ để anh gỡ lịch từ bảy tới mười lăm năm hay không."

Steve ngả lưng tựa vào thành ghế, bình tĩnh trả lời: "Quả thật chúng tôi không biết chuyện này. Số tranh đó đều là bút tích thực của các danh họa nổi tiếng. Chúng tôi đã trả giá rất cao để mua về, tiến hành vận chuyển đến Nga, chuẩn bị bán đấu giá. Nếu các anh không tin, có thể liên lạc với phòng đấu giá bên phía Nga để kiểm tra, chuyện này chúng tôi đã bàn bạc xong từ sớm. Anh cho rằng tập đoàn Hoàng thị chúng tôi sẽ vì số ma túy còn con này mà chôn vùi danh dự chúng tôi đã khổ công gây dựng bao năm nay sao? Còn nữa, vừa rồi anh nhắc tới ba bức tranh chứa heroin kia, tất cả đều là tác phẩm tiêu biểu của các họa sĩ nổi tiếng đứng đầu Trung Quốc. Chẳng phải các anh cũng nên dùng thái độ công bằng để nghi ngờ các họa sĩ vẫn rất nổi tiếng đấy sao?"

Bàn tay ghi lời khai của Lâm Huy run run, thái độ của gã người Mỹ trước mặt làm anh ta rất khó chịu.

Giọng Steve chột chậm lại, "Chuyện này nếu quả thật muốn truy cứu tới cùng, tập đoàn Hoàng thị chúng tôi ngược lại hi vọng có thể nhận được sự giúp đỡ từ phía cảnh sát các anh. Hiển nhiên có người muốn lợi dụng sự kiện lần này hãm hại chúng tôi. Tuy rằng, chủ tịch tiền nhiệm trước đó của chúng tôi quả thật có vi phạm về mặt này, đó là chuyện không thể nào xóa được, nhưng ngài ấy cũng đã phải trả giá rất lớn cho sai lầm của mình rồi.

Huống hồ, trên dưới Hoàng thị chúng tôi đã tiến hành thanh lọc toàn bộ nhân viên, những người từng có liên quan đến vi phạm trước đó chúng tôi đều sa thải hết. Hành động này chính là hi vọng, người ngoài đừng dùng ánh mắt soi mói để nhìn chúng tôi."

Lời Steve nói xuyên qua máy phóng đại âm thanh truyền rõ ràng đến tai từng người.

Lưu Tĩnh huých Đàm Mạt một cái: "Tiến sĩ Tiêu Đàm, sau khi quan sát tên cáo già người Mỹ kia, có kết luận gì không?"

Đàm Mạt lắc đầu: "Anh ta duy trì nét mặt rất giỏi, nhìn không ra vấn đề."

Quyết đoán, thái độ kiên quyết, rất phù hợp với miêu tả trong tài liệu mà Tiêu Vũ đã đưa cho cô. Gã đàn ông tên Steve này tiếp quản việc buôn bán của công ty con dưới trướng tập đoàn Hoàng thị. Tuy rằng hẳn chỉ có bằng trung học, nhưng thành tích về các phương diện cổ phiếu... đều rất nổi bật.

Thậm chí không có kết quả gì, Triệu Húc Quang không được nộp tiền bảo lãnh, trước khi Steve rời đi đưa ra yêu cầu hi vọng có thể đến thăm nhân viên cấp dưới của hẳn.

Gã đàn ông cao to và khôi ngô đứng đối diện với người đàn ông tinh thần đã có phần uể oải. Steve nhìn Triệu Húc Quang chăm chăm, giọng lạnh tanh: "Không cần phải sợ." Sau đó, khóe miệng nhếch lên, nụ cười khiến Triệu Húc Quang sững sốt. Ngay sau đó, Steve đi thẳng khỏi phòng hình sự.

Triệu Húc Quang nắm chặt cổ tay mình, bốn chữ đơn giản đó đã tuyên án hẳn.

Trong phòng Tổng thống tại một khách sạn, một người đàn ông nằm nghiêng trên ghế sofa, mái tóc đen phủ lòa xòa trước trán, bàn tay trắng nõn nâng ly rượu vang đỏ, trông có vẻ lười nhác, buồn chán đếm mấy viên kim cương nạm trên đồng hồ đeo tay. Một cô gái xinh đẹp sắc xảo cũng cầm một ly vang đỏ, ngồi bên cạnh hắn, vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

Khi Steve tiến vào chứng kiến cảnh tượng nhàn nhã của Katy và thiếu gia như vậy.

"Ấy, nhanh trở về vậy sao. Người ta còn tưởng rằng có thể ở riêng với thiếu gia thêm một lát đấy." Katy chu môi huýt sáo, nhìn Steve chào hỏi.

Steve lạnh lùng liếc ả, gương mặt dịu dàng kia quả thật không thích hợp với cô ả này!

"Cậu chủ!" Gã đứng ở trước mặt người đàn ông, "Số heroin giấu trong ba bức tranh kia là Triệu Húc Quang tự mình muốn mang ra khỏi biên giới. Trước mắt số heroin khác của chúng ta vẫn chưa bị phát hiện. Thế nhưng toàn bộ tranh đã bị cảnh sát tịch thu. Tôi đã sắp xếp ổn thỏa lấy Triệu Húc Quang làm tốt thí."

Người đàn ông được mệnh danh là cậu chủ không hề nhìn gã, mắt vẫn dán vào chiếc đồng hồ nơi cổ tay: "Ừ, người đáng chết chúng ta sẽ không bỏ qua. Lần này cũng không ngoại lệ."

Steve nghe được câu này, nghĩ đến đầu tiên là Hoàng Tông Tường. Bình thường mà nói, lão ta tự ý nuốt riêng nhiều ma túy như vậy sẽ trực tiếp bị tổ chức giải quyết, nhưng cậu chủ lại giao hắn vào tay bọn cảnh sát ... Cách làm này có chút khác thường.

"Kêu đám đàn em thời gian này kín tiếng một chút." Cậu chủ đứng dậy, rót rượu vào ly rượu của Katy.

Thấy Steve có vẻ khó hiểu, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn vang lên: "Không hiểu? Cậu đi theo tôi." Nói xong, hắn cầm lấy áo khoác ra ngoài, Steve nhanh chóng đi theo, Katy thấy thế cũng muốn theo sau, lại bị cậu chủ cản ở ngay cửa: "San San, những nơi như vậy phụ nữ không nên tới thì tốt hơn."

Nụ cười xán lạn như ánh mặt trời của hắn khiến Katy cho dù bị gọi một cái tên khác cũng nguyện ý, chỉ mong nụ cười của hắn mãi dành cho ả như vậy.

Steve dựa theo chỉ thị của thiếu gia, lái nhanh đến Quán bar Phượng Hoàng. Tuy quán bar này không ở trong thành phố, nhưng vì ông chủ của nó được hai giới hắc bạch lưỡng đạo che chở, nên nơi này vẫn rất nhộn nhịp, 'Chuyện làm ăn' tự dưng cũng rất thuận lợi.

Dáng người cao gầy xen lẫn trong ánh đèn, chiếu trên nền tuyết. Mặc dù khoác một chiếc áo rất dày vẫn không lấp được khí chất nổi bật của hắn.

Cậu chủ đứng ở cửa vào VIP, quơ quơ thẻ trước mặt nhân viên bảo vệ, rồi lách người đi vào.

Giọng nói hắn trầm trầm vang lên: "Vì sao Triệu Húc Quang lại gạt cậu, gian lận ba bức tranh đó, bây giờ cậu đã hiểu chưa?"

Tiếng nhạc đình tai cùng bóng người qua qua lại lại trước mắt gã. Hành lang mờ tỏ không rõ, có một bóng người cầm vật gì đó đi nhanh vào gian ghế lô.

Ánh mắt sâu sắc như Steve đương nhiên hiểu được tại sao người kia lại có vẻ mặt như thế.

"Cám ơn cậu chủ chỉ điểm."

Hắn chợt dừng bước: "Mấy ngày nay vất vả cho cậu. Tối hôm nay cứ ở lại đây chơi thỏa thích đi, đây là ghế lô VIP chuyên dụng của tôi." Nói xong đưa tấm thẻ trong tay cho gã: "Tôi sẽ sắp xếp người qua."

Steve nhận lấy tấm thẻ, lập tức hiểu ý của cậu chủ.

Lúc trước, Katy trêu chọc gã, nói cậu chủ không còn tin tưởng gã nữa. Steve hoảng loạn một khoảng thời gian, nhưng bây giờ cậu chủ làm như vậy khiến Steve cảm thấy ... thì ra gã vẫn có một vị trí nhất định trong lòng cậu chủ.

*

Đêm khuya, Tiêu Vũ kéo Đàm Mạt khỏi ký túc xá.

Cô kéo kéo khăn quàng cổ, thời tiết Đông Bắc giá rét, cô vẫn chưa kịp thích ứng: "Anh muốn đi đâu vậy?"

"Tiểu sư tỷ, tôi dẫn chị đi mở mang kiến thức một chút nhé?" Ngữ điệu của Tiêu Vũ không che giấu sự hưng phấn.

Chẳng lẽ thành phố B còn chưa đủ cấp bậc sao...

Đàm Mạt khẽ nhíu mày: "Mở mang kiến thức gì?"

"Cái gì gọi là trắng đen ăn hết."

"..."

"Chỉ có nơi trời cao hoàng đế xa, chị mới có thể thấy được thôi nhen!"

Lại còn 'thôi nhen' .... cô không phát hiện được Tiêu Vũ còn mặt đáng yêu thế nào đấy!

Đàm Mạt cứ thế bị Tiêu Vũ lôi ra ngoài tăng hiểu biết.

Lúc trông thấy hai chữ 'Phượng Hoàng' to đùng, Đàm Mạt thở không nổi. Chuyện cùng Tiêu Vũ đến quán bar, trăm ngàn lần không thể để cho giáo sư Lạc biết.

Lần trước, cũng là ở quán bar, cô bị Lạc Hàm lôi kéo. Nhớ lại chuyện lần đó, Đàm Mạt cảm thấy nhớ anh ... Hai ngày nay cô chưa gặp anh.

Trong sàn nhảy trai gái thi nhau uốn éo, điên cuồng, Đàm Mạt vòng qua bọn họ đi về chỗ ghế lô bên kia, cũng may khu vực này coi như ít ồn hơn một chút. Bỗng nhiên, khi đi ngang qua một gian ghế lô, xuyên qua khe cửa hẹp kia, cô trông thấy có mấy thanh niên đang cúi đầu hút gì đó.

Ma túy? Hút một cách trắng trợn như vậy?

Theo ánh mắt của cô, Tiêu Vũ nhìn sang, thản nhiên nói: "Tiểu sư tỷ, hiểu biết thêm rồi phải không."

"Này... Không có người quản sao?"

Tiêu Vũ tiếp tục: "Đương nhiên là có, nhưng ông chủ ở đây rất lợi hại, lần nào kiểm tra cũng dễ dàng vượt qua. Có điều ở chỗ này bọn họ bán số lượng không nhiều lắm, hình như chỉ có một số thanh niên chơi, mới có thể tụ tập ở đây. Cho nên, qua nhiều năm như vậy, bên phía cảnh sát cũng đành mắt nhắm mắt mở cho qua."

Đàm Mạt nghiêm túc hỏi lại: "Làm sao anh biết?"

Thái độ của cô khiến Tiêu Vũ sửng sốt: "Tôi lớn lên ở đây từ nhỏ, nhưng gia đình tôi vốn không phải ở đây, mà là ở dưới thị trấn. Sau khi kết thúc nhiệm vụ tôi tính toán về nhà tìm đối tượng kết hôn đây."

"Tôi... Cảm thấy... Như vậy không tốt." Giọng nói Đàm Mạt nặng nề.

Tiêu Vũ khó hiểu: "Tôi sẽ xin nghỉ."

"Không phải chuyện đó, mà là." Cô chỉ chỉ ghế lô, "Thật không tốt."

Tiêu Vũ lắc đầu, không thể trả lời là có hay không, hiển nhiên này vị đại tiểu thư ở thành phố B này không hiểu được loại cuộc sống chân thật như vậy, "Tiểu sư tỷ, chắc chị cảm thấy hoàn cảnh ở đây thật loạn đúng không. Chúng ta tìm một phòng riêng đi, chỗ này có mấy món ăn và đồ uống rất ngon, chị ở đây chờ tôi một chút."

Tiêu Vũ lập tức biến mất tăm, Đàm Mạt suy nghĩ một lát, cảm thấy hai người nên về sớm thì tốt hơn, cô cúi đầu định gọi điện thoại cho Tiêu Vũ.

Chợt, tại khúc quanh hành lang, cô đụng phải một người.

Di động cầm trong tay hơi mất thăng bằng, rơi trên mặt đất. Không đợi Đàm Mạt kịp nhặt, một bàn tay trắng nõn đã đưa tới. Ngón tay thon dài cầm điện thoại đưa cho cô.

"Thật xin lỗi, cảm ơn anh." Đàm Mạt nhận lấy di động, ngược mắt.

Hai người đều sững sờ ngay tại chỗ, nhưng mà, chỉ giây lát sắc mặt của đối phương lập tức như thường, mặc dù anh ta có hơi kinh ngạc, nhưng giọng nói vững vàng, vẫn khiến người nghe không phát hiện tình cảm anh ta dao động, từ mừng rỡ như điên rồi đến hoài nghi lo lắng, cuối cùng đôi mắt đen sâu thẳm kia tràn ngập ôn hòa: "Thật trùng hợp, cô Đàm."

Tim Đàm Mạt bỗng dưng run lên, cô rất hi vọng không phải gặp anh ta ở chỗ này, cảm giác bất an mãnh liệt kia lại dâng tràn, cô cứng ngắc trả lời: "Trình... Anh Trình, anh cũng ở đây?"

Gương mặt Trình Tuấn ấm áp, từ tốn trả lời: "Ừ."

Biểu hiện của anh ta vô cùng bình tĩnh, trong lòng cô lại càng cuộn cuộn sóng.

Trình Tuấn, anh trăm ngàn lần đừng liên quan đến vụ án lần này.

Đột nhiên Trình Tuấn kéo tay cô, nụ cười biếng nhác: "Nếu đã khéo như vậy, chúng ta cùng uống một ly nhé."

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Đàm Mạt bị Trình Tuấn kéo vào một gian ghế lô, ngay sau đó cô nhận được điện thoại của Tiêu Vũ, "Tiểu sư tỷ, chị chạy đi đâu vậy?"

Dưới ánh đèn vàng nhạt, anh ta đứng cách cô không xa, lẳng lẳng đứng ở đó, trong thoáng chốc, giống như một pho tượng tuấn mỹ. Anh ta đứng ngược chiều ánh sáng nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta lúc này, chắc chắn đang nhìn xem cô sẽ 'Nói dối' thế nào.

"Tiêu Vũ, chỗ tôi có chút việc nên đi trước." Lúc nói chuyện cô nghiêng đầu nhìn Trình Tuấn liếc mắt một cái, anh ta ôm hai tay, khoe miệng thoáng nhếch lên, ánh mắt nhìn cô chăm chú, "Anh chơi trước đi, đêm nay có thể tôi sẽ về hơi muộn."

"Vậy thôi, tôi cũng trở về." Tiếp đó Tiêu Vũ cúp điện thoại.

Đàm Mạt cất điện thoại, ngẩng đầu, Trình Tuấn đang đi về phía cô: "Cô Đàm! Có muốn uống gì không?"

Đàm Mạt bình tĩnh nhìn hẵn, trong ánh mắt có một tia khó hiểu.

Ở nhà cũ nhà họ Hoàng, anh ta giúp cô tránh thủ hạ của Hoàng Tông Tường nên không gọi cô là 'Mạt Nhi', vụ án ở sân trượt tuyết, anh ta cầm súng chỉ vào người khác, còn có thể hiền hoà trêu ghẹo cô, 'Mạt Nhi, em muốn dùng cách xử phạt thế nào với anh sao?'

Cô phát hiện, chỉ cần là lúc hai người bọn họ một ở riêng, anh ta sẽ gọi cô 'Mạt Nhi' giống như thời niên thiếu vậy; thế nhưng, hiện giờ cũng chỉ có hai người bọn họ, tại sao anh ta phải nghiêm túc gọi cô là 'Cô Đàm' như vậy?

"Cái gì cũng được." Đàm Mạt nhìn bóng lưng Trình Tuấn xoay người rung chuông, lòng nhói đau.

Anh ta biết rất rõ nhà họ Hoàng buôn ma túy, nhưng vẫn kiên trì cùng Hoàng San San ở chung một chỗ. Anh ta thật sự yêu Hoàng San San sao? Cô gái dịu dàng uyển chuyển kia? Vậy... anh trai Đàm Hi của cô thì sao? Anh ta không còn yêu anh ấy nữa phải không...

Trong chốc lát, phục vụ liền đưa tới hai ly sữa nóng.

Đàm Mạt nhìn chất lỏng màu trắng sữa, cầm trong tay cái ly thủy tinh tinh xảo tỉ mỉ, bóng loáng.

"Tôi còn tưởng rằng anh sẽ gọi rượu, rồi sau đó cùng tôi 'Không say không về' nữa chứ. Thế nào, sợ tôi uống say?" Đàm Mạt nhấp một ngụm sữa, cảm giác ấm áp trong nháy mắt lấp đầy toàn bộ cơ thể.

"Tôi sợ tôi uống say." Đôi mắt đen như mực của anh ta phát sáng, lời vừa thốt ra khỏi miệng khiến Đàm Mạt hoảng hốt.

Cảm xúc trong câu nói kia, rõ ràng rất mơ hồ, nhưng lại rõ ràng như vậy. Cô lúng túng quay đầu sang chỗ khác.

Bỗng nhiên, một bóng dáng chắn trước mặt cô, dáng người cao ngất của anh ta dưới ánh sáng nhàn nhạt tựa như ảo mộng. Trình Tuấn cười dịu dàng, anh ta chậm rãi cúi đầu, cuối cùng dừng ở phía trên đỉnh đầu cô, giống như muốn ngửi hương thơm trên tóc cô. Đàm Mạt cứng người không dám cử động.

"Nếu..." Tiếng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu.

Nếu, khi đó Đàm Hi không chết, có phải bây giờ tất cả sẽ khác đi không?

Nếu, anh vẫn giữ em lại ở bên cạnh, có phải Lạc Hàm cũng sẽ không thể cướp em khỏi anh hay không?

Nếu, anh đừng tự tin và kiên quyết như vậy, có phải...

"Anh Trình ..."

Giọng nói trong vắt của cô gợi lên suy tư trong lòng anh ta, tình cảm ẩn nhẫn nhiều năm giống như muốn bùng nổ.

"Trình Tuấn?" Cô đang gọi tên anh ta.

Bỗng nhiên Trình Tuấn lui về phía sau một bước. Anh ta rút một điều thuốc, bật lửa.

Đàm Mạt nhíu mày, cô rất ghét khói thuốc.

"Chỉ một điều." Cả người hấn vùi vào trong ghế sofa, giữa ngón tay trắng nõn lượn lờ sương khói.

"Khi đó vì sao không từ mà biệt?"

Đàm Mạt hỏi một câu. Nụ cười ấm áp như ánh mặt trời trong nháy mắt biến mất không thấy, ánh mắt của anh ta trở nên sắc bén, sau đó ngay lập tức khôi phục vẻ dịu dàng.

Nếu Đàm Mạt không có kiến thức tâm lý chuyên nghiệp, cô sẽ không hiểu được sự biến hóa của nụ cười kia đang cất giấu bí mật gì.

- Anh ta... đang... trách cô sao... ?

Trình Tuấn không trả lời, mãi đến khi điều thuốc trong tay cháy gần hết, anh ta mới hướng về phía Đàm Mạt làm một động tác chó có lên tiếng.

Ngay khi Đàm Mạt muốn mở miệng nói gì đó, Trình Tuấn đột nhiên nhào tới, một tay anh ta ôm lấy bả vai Đàm Mạt, một tay rút khẩu súng bên hông ra, cả hai bổ nhào về phía sau ghế sofa.

Bằng! Bằng! Bằng! Tiếng đạn bắn thủng cửa, bên ngoài là tiếng bước chân hỗn loạn.

Tay anh ta lạnh lạnh che kín miệng cô, nghiêng đầu nói nhỏ vào bên tai cô: "Mạt Nhi, đừng lên tiếng."

Ai... muốn giết anh ta sao?

Khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, tay Đàm Mạt bất giác run rẩy, cô cầm cổ tay anh ta. Bàn tay anh ta có .... Một vết sẹo hẹp dài? Cô còn chưa kịp hỏi vì sao, Trình Tuấn đã đặt một nụ hôn nhẹ đến mức khó phát hiện lên đỉnh đầu cô: "Tin anh!" Giọng nói trầm thấp mang đến cảm giác an toàn khó có thể giải thích.

Anh ta dùng sức ôm chặt lấy bả vai cô, giống như muốn khám cô vào sâu thân thể mình.

Trong giây lát, cửa bị đập ra!

Bọn họ trốn ở phía sau sofa, người tiến vào không trông thấy cô và Trình Tuấn.

Cô chỉ thấy anh ta thoáng giơ tay lên, đèn trong phòng nháy mắt tắt ngúm.

Bỗng chốc, tất cả giống như chìm vào bóng tối.

Người xông vào cũng vì đó mà khựng lại, dáo dác nhìn bốn phía. Đáng sợ là, bọn chúng bắt đầu tiến hành bắn phá.

Trình Tuấn vẫn giữ vững tư thế. Đột nhiên anh ta buông tay, ánh mắt sâu thẳm tối đen như mực trong bóng đêm có sự kiên định và bình tĩnh.

Ngay cả thờ Đàm Mạt cũng không dám thờ mạnh, cô chưa bao giờ trải qua chuyện đáng sợ thế này. Trái lại, Trình Tuấn trầm mặc, dường như đã trải qua sa trường trăm ngàn lần. Cô cảm thấy khóe mắt cay cay. Anh ta biến mất mấy năm nay cuối cùng là đã đi đâu?

Một khắc khi bọn người kia dừng bắn phá, Trình Tuấn chột ngời thẳng lên, một tay cầm súng, trên súng có gắn ống giảm thanh, không tiếng động bắn một viên đạn đoạt mệnh vào giữa trán của người xâm nhập. Kỹ năng bắn của anh ta chính xác đến mức khiến người ta phải sợ hãi. Đàm Mạt bịt miệng. Trong hoàn cảnh đẫm máu này, bóng dáng của anh ta giống như Atula vậy, ánh sáng yếu ớt phản chiếu ngoài cửa, gương mặt anh ta lạnh lùng như đao khắc, viên đạn âm lãnh không chút tình cảm đã kết liễu kẻ xông vào.

"Theo anh!" Trình Tuấn kéo Đàm Mạt lên. Có lẽ do tình thế cấp bách mà hơi dùng sức, nhưng giọng điệu của anh ta vẫn bình tĩnh, tựa như vừa rồi giết người không phải anh ta.

Ngay lúc hai người đập cửa xông ra, lại một nhóm người vọt tới, dao nhỏ sáng chói lóe lén, Đàm Mạt không cản chặt môi.

"Em sẽ không sao." Giọng anh ta thâm trầm.

Cảm giác tận mắt chứng kiến viên đạn xuyên qua đầu rất đáng sợ, Đàm Mạt chỉ còn cách trốn sau lưng Trình Tuấn.

Cuối hành lang phòng VIP đầy thi thể nằm đủ các loại tư thế. Anh ta như vị vua, mang theo cô đi qua chiến trường đẫm máu ấy.

Di động rung lên, Trình Tuấn buông tay đang nắm Đàm Mạt ra, nhận điện thoại: "Cậu chủ, có ám sát. Cậu chủ ổn không?" Là giọng nói của Steve.

Anh ta nghiêng đầu liếc nhìn Đàm Mạt, chắc cô không biết là tiếng của Steve, anh ta bình đạm đáp lời: "Không việc gì."

"Tôi đi qua tìm cậu chủ! Người tôi dặn dò đã tới đó."

Vừa rồi lúc Steve đang vui vẻ cùng đám gái, bọn ám sát đã phá cửa vào quấy rầy. Cô gái vô tội kia chỉ có thể trở thành oan hồn dưới tiếng súng.

"Không cần!"

"Cậu chủ ... nhưng an nguy của cậu ..."

"Không chết được." Giọng nói của Trình Tuấn lạnh đến mức khiến Đàm Mạt cảm thấy đứng bên cạnh cô lúc này là một người hoàn toàn khác.

Đám người ám sát này chắc là do Triệu Húc Quang an bài. Nhưng không sao, mặc kệ là Triệu Húc Quang an bài hay không, cũng đã giúp anh ta tránh khỏi liên quan là tốt rồi. Đáy mắt Trình Tuấn phản chiếu bóng hình Đàm Mạt, cho dù cô không nói lời nào, anh ta cũng có thể cảm giác được cô đang sợ. Anh ta không thể để cho Steve xuất hiện ở đây.

Khóe miệng hơi nhếch: "Chỗ tôi đã an toàn, cậu không cần tới đây, lập tức báo cảnh sát."

Steve đã hiểu, Triệu Húc Quang hẳn phải chết.

Xe cảnh sát đột nhiên xuất hiện, cũng may các phòng VIP ở đây tương đối đều nằm ở chỗ cuối hành lang, người chạy vào chạy ra cũng không có chú ý tới một mảnh đẫm máu ấy.

Trước khi đi, Trình Tuấn bỏ ít đồ lên một vài thi thể, sau đó, nhân lúc mọi người không chú ý, dẫn Đàm Mạt tránh xa chỗ đó.

Cô ngồi trên xe anh ta, gương mặt vốn rất quen thuộc lại trở nên đặc biệt xa cách.

Bầu trời chẳng biết lúc nào bắt đầu đầy đặc mây đen, không còn ánh trăng, bóng đêm âm u vô biên bất tận ủa tới.

"Anh... Mấy năm nay... Đi đâu?" Giọng cô nghe qua ngập tràn sợ hãi.

Thân thủ của anh ta, đầu óc tỉnh táo, cùng sức phán đoán quả quyết.

Trình Tuấn nhếch miệng cười: "Sợ anh sao?"

Bàn tay Đàm Mạt trắng bệch.

Anh ta không lập tức trả lời câu hỏi của cô, ngược lại còn hỏi ngược lại cô.

Cô ngồi thẳng dậy, muốn bình ổn tâm tình của mình, cô gằn giọng hỏi lại: "Anh đã đi đâu?"

Cuối cùng, dưới sự bướng bỉnh của cô, anh ta buộc phải trả lời: "Đi biến mình thành người bây giờ em thấy."

Khi anh ta nói không trông thấy ánh mắt Đàm Mạt lấp lánh ánh lệ.

Cô đã hiểu vì sao mỗi lần Trình Tuấn ở riêng với cô mới gọi cô là 'Mạt Nhi'. Đó là anh ta muốn nói cho cô biết, khi đó anh ta chính là Trình Tuấn của trước kia. Còn khi anh ta gọi cô là 'Cô Đàm' hoặc là 'Đàm Mạt', đó là anh ta muốn thông báo với cô, anh ta không còn là Trình Tuấn ngày xưa.

Tim cô từ từ co rút đau đớn, nhiều năm như vậy, cô cho rằng chỉ có cô thay đổi, giờ mới phát hiện, căn bản là cô không có tư cách nói những lời

này.

Trình Tuấn... Anh Trình Tuấn...

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Trình Tuấn không đưa Đàm Mạt về lại ký túc xá của đội hình sự. Anh ta dừng xe ở ven đường, cách nơi cô trọ một quãng. Thanh âm lành lạnh lẫn trong gió đêm tối tăm, màn đêm khiến con tim đập đập nhanh một cách bất thường: "Những gì xảy ra tối nay hi vọng sáng mai tỉnh giấc em có thể quên hết. Trở về đi."

Đàm Mạt nắm thật chặt cổ áo, trầm giọng: "Anh định... Khi nào thì thu tay!"

Trên gương mặt Tuấn tú bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười bất lực: "Không phiền em quan tâm, tự chăm sóc tốt cho bản thân!"

Cô biết anh ta sẽ không kể bất cứ điều gì cho cô cả.

Im lặng xuống xe, nhìn anh ta vội vã phóng xe đi mất, Đàm Mạt cảm giác chân mình nặng ngàn cân. Đột nhiên chuông điện thoại di động reo lên, ngữ điệu Tiêu Vũ lộ sự lo lắng: "Tiểu sư tỷ, chị đang ở đâu? Bên Phượng Hoàng đã xảy ra chuyện, chị còn ở đó không? Tôi đang định quay lại đó."

Đàm Mạt hăng giọng: "Không! Tôi đã về rồi, cũng sắp đến ký túc xá."

"Vậy là tốt rồi! Làm tôi sợ muốn chết, thiếu chút nữa là tôi không thể báo cáo kết quả."

Khi ấy Đàm Mạt không hiểu được hết ý nghĩa của câu nói này, cho đến khi về đến dưới kí túc xá, trông thấy bóng dáng cao gầy, cô mới hiểu được tại sao Tiêu Vũ lại nói như vậy.

Đèn đường tỏa ánh sáng âm đạm chiếu trên người Lạc Hàm, kéo dài bóng anh trên nền tuyết. Anh cúi đầu, dựa tường. Áo khoác ngoài màu đen làm nổi bật vẻ xuất chúng, gương mặt anh tuấn trong bóng đêm mang đến sự an tĩnh tuyệt mỹ.

Đôi mắt Đàm Mạt bỗng chốc cay cay. Cô chạy tới, tiếng giày đạp trên nền tuyết phát ra tiếng động khiến Lạc Hàm ngẩng đầu.

Mái tóc đen dài xuất hiện chân thật trước mắt anh.

Thì ra nhớ nhung... Lại sâu sắc đến thế.

Cô dùng sức ôm chặt lấy Lạc Hàm, chôn cả cơ thể trong lòng anh.

Khóe môi Lạc Hàm khẽ nhếch lên, mở miệng trêu: "Nhớ chồng em đến vậy?"

Chồng?... Bọn họ còn chưa có kết hôn mà...

Cô cọ cọ vào ngực anh.

Lạc Hàm nhú mày, thì ra cô đang lắc đầu.

Khí thế bức người hỏi ngược lại: "Không nhớ?"

Đàm Mạt yếu ớt đáp lời: "Nhớ..."

"Anh vừa xuống máy bay là đi thẳng tới đây, phát hiện không thấy em. Liên lạc với Tiêu Vũ, mới biết em đến quán bar." Lạc Hàm siết nhẹ cánh tay: "Đàm Mạt, em tới quán bar làm gì? Trải nghiệm cuộc sống?"

Cô dán sát vào trong lòng Lạc Hàm, không trả lời. Hai bàn tay mò vào bên trong áo khoác, vòng quanh eo anh.

Cảm giác Đàm Mạt có chút bất thường, một người sâu sắc như Lạc Hàm nhanh chóng hiểu được tại sao tâm trạng cô lại dao động như thế, ắt hẳn là vì một người: "Có liên quan tới Đàm Hi?"

Cô không lên tiếng.

Lạc Hàm khẽ thở dài, giọng trong vắt, nghe không ra tâm tình của anh lúc này: "Mỗi lần bạn gái tôi rơi nước mắt đều vì người đàn ông khác, không biết là tốt hay xấu đây."

"Em gặp Jason ở quán bar."

Bạn trai của Hoàng San San? Là con rể tương lai nhà họ Hoàng?

Quả đúng như vậy, khi gặp anh ta ở sân trượt tuyết, Lạc Hàm đã cảm thấy quan hệ giữa anh ta và Đàm Mạt không bình thường: "Ừm, tiếp tục!" Rõ ràng là quan tâm muốn chết, nhưng lại ra vẻ chuyện này chỉ như nước chảy mây trôi.

"Anh ta thật ra tên là Trình Tuấn. Hồi trung học, là bạn của anh trai em." Ngữ điệu rầu rĩ, bồi thêm một câu: "Bạn trai!"

Lạc Hàm ho khẽ một tiếng, gã Trình Tuấn kia rõ ràng thích cô bé đang ở trong ngực anh đây. Thôi, quên đi, người trong cuộc sự không phát hiện ra là một chuyện tốt.

"Anh ta... Bây giờ anh ta... Thật giống như Đàm Hi." Giọng nói nức nở, đầy bi thương.

"Bọn họ là hai người." Lạc Hàm xoa xoa tóc Đàm Mạt: "Anh biết em vẫn áy náy vì cái chết của Đàm Hi. Thế nhưng, mọi chuyện đã qua."

"Không phải, anh ta thật sự giống như anh trai em. Từ cách nói chuyện, từng hành động nhỏ, cảm giác lúc ở cùng em..." Cô rời khỏi ngực Lạc Hàm, ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt trong suốt thấp thoáng ánh lệ: "Anh ta... vì anh trai em..."

Nước mắt không ngừng rơi, Lạc Hàm rút khăn giấy, giúp Đàm Mạt lau nước mắt: "Vì anh trai em, anh ta đã làm gì?"

"Anh ta... Chắc hẳn đã tham gia vào đường dây buôn bán ma túy của nhà họ Hoàng..."

Trên gương mặt anh tuần bồng xuất hiện ánh mắt lạnh lẽo đến bức người, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng lúc này trong đầu Lạc Hàm bắt đầu phân tích hàng loạt các khả năng.

"Chứng cứ."

Cô nói như vậy nghĩa là chắc chắn cô đã chứng kiến chuyện gì đó.

"Vừa rồi ở quán bar Phượng Hoàng, anh ta bị ám sát."

Gió đêm lạnh buốt thổi qua, cô đứng nghiêm trang trước mặt Lạc Hàm: "Tuy rằng em không biết người muốn giết anh ta là ai, nhưng lần này bọn họ tới đây, cũng bởi chuyện mấy bức tranh của tập đoàn Hoàng Thị vận chuyển ra nước ngoài phát hiện có cất giấu ma túy. Những việc này nhất định có liên quan với nhau."

Lạc Boss nheo mắt suy nghĩ, nếu Trình Tuấn vì Đàm Hi mà xâm nhập hang hổ, anh ta chưa từng nghĩ tìm cách thoát thân sao? Hoàng gia, RT...!

Anh ta là người RT?

Lạc Hàm giúp Đàm Mạt buộc lại khăn quàng cổ: "Vào trước đi. Sau này đi đâu nhất định phải báo cho anh biết trước."

Chỉ sợ quán bar Phượng Hoàng mà vừa rồi Đàm Mạt nhắc tới, hiện giờ đã tan hoang. Anh muốn đi xem qua một chút, nếu Trình Tuấn thật sự là người RT, vậy phía sau hẳn...

Thần sắc Lạc Hàm lạnh lùng, nhìn gương mặt Đàm Mạt vẫn còn chút nước mắt, anh hừ khẽ một tiếng, đôi mắt đen sâu thẳm khóa chặt lấy cô, chậm rãi lên tiếng: "Đàm Mạt, suy nghĩ chút đi nào, em là bạn gái của anh, không cho phép khóc vì người đàn ông khác."

Ánh sáng mờ ảo, gương mặt sáng như ánh mặt trời của anh phóng đại ở trước mắt cô, sự bá đạo của anh lại khiến cô thấy thật ấm áp.

Bỗng nhiên, đôi môi hồng khẽ nở nụ cười: "Nếu như là vì anh thì sao?"

Lạc Hàm nhoen miệng cười: "Em cảm thấy anh sẽ cho phép loại chuyện này xảy ra sao?"

Cái tính tự tin chết tiệt! Chết tiệt ... nó lại làm cô thích!

Lời anh nói khiến tim cô đập loạn nhịp, một người trước nay luôn ở thế bị động như Đàm Mạt bỗng chốc đưa tay kéo cổ anh qua, cả người nhoài về phía trước, hôn lên.

Cô còn chưa nói cho anh biết: Cô rất nhớ anh... Nhớ đến... Trong mơ cũng thấy anh...

Nụ hôn bất ngờ khiến Giáo sư Lạc đờ người một chỗ, nhưng chỉ nháy mắt, anh chế trụ hông cô, khẽ dùng sức, khóa chặt cô bên bờ tường.

Cơ thể hai người kề sát vào nhau, anh có thể cảm nhận được hơi thở dồn dập của cô. Đây không phải là nụ hôn khiến người ta kinh sợ, mà là nụ hôn làm say lòng người. Nụ hôn xen lẫn hương thơm thanh khiết thuộc về

riêng Đàm Mạt. Cô hơi lùi về một chút mới phát hiện phía sau là vách tường lạnh lẽo.

"Đàm Mạt." Giọng nói trầm khàn vang lên bên tai cô.

"Dạ?"

Bốn mắt chăm chú nhìn nhau, đáy mắt chỉ là thân ảnh của đối phương.

"Anh rất nghiêm túc." Lạc Hàm dừng một chút, một tay ôm ngang hông cô, một tay giúp cô vén mấy lọn tóc rơi rơi ra phía sau mang tai. Ánh mây che kín ánh trăng rớt cục cũng tan đi, ánh trăng sáng trong chiếu lên gương mặt anh, mang đến cảm giác hư ảo. Chóp mũi kề sát khuôn mặt cô, khoảng cách gần như thế, hương thơm trong lành trên người anh quấn quanh cô.

"Anh thích em, rất thích, vô cùng, vô cùng thích, thích đến mức sắp mất lý trí. Đến khi anh bừng tỉnh, anh liền rời khỏi thành phố B đến đây. Em có hiểu không?"

Đôi mắt đen sâu thẳm giống như hố đen vũ trụ cuốn cô vào đó.

Đàm Mạt nhìn vào mắt Lạc Hàm, đôi mắt ấy, chất chứa bóng hình của cô.

Cô thẹn thùng, "Ừm!"

Hai gò má ửng đỏ cùng ánh mắt mê ly của Đàm Mạt có sức hấp dẫn trí mạng, từ đầu đến cuối Lạc Hàm đều nhìn cô, không nỡ dời mắt đi một giây phút. Không kìm được xúc động, anh lại cúi xuống, hôn cô. Khác với nụ hôn vừa rồi, nụ hôn này cuồng nhiệt và nồng nàn, tựa như muốn nói với cô: Em là của anh.

Sau khi bị hôn đến thất điên bát đảo, Đàm Mạt trở về ký túc xá của mình. Không thấy Lưu Tĩnh, cô gọi điện thoại cho Tiêu Vũ: "Mọi người đang ở đâu?"

"Chúng tôi đều ở quán bar Phượng Hoàng. Tôi cũng vừa tới.... Thật sự quá thảm khốc!"

Lần đầu tiên Tiêu Vũ chứng kiến cảnh tượng này, thi thể nằm la liệt trong phòng riêng, anh ta không biết phải đặt chân thế nào.

"Đàm Mạt?" Đầu dây đổi sang giọng nói của Đội trưởng Trương, đội trưởng đội hình sự khu vực này, "Bây giờ cô kiểm tra xem bên ký túc còn ai không. Có mấy người không nghe điện thoại, cô cùng mọi người đến đây đi. Bên này không đủ người!"

Đàm Mạt cúp điện thoại, bắt đầu đi vòng quanh ký túc xá tìm người. Sau đó cùng nhau đến bar Phượng Hoàng. Có lẽ là do quá gấp rút, chỉ còn lại cô và một nữ cảnh viên khác lái chiếc xe cảnh sát còn lại.

Đàm Mạt quyết định ngồi ở ghế lái. Cô bé đi cùng mới tốt nghiệp, kỹ thuật lái xe cũng không bằng Đàm Mạt.

Hai người chạy theo đoàn xe phía trước. Mặt đường còn đọng tuyết, chưa được dọn sạch, nên Đàm Mạt chạy hơi chậm, bị bỏ lại phía sau. Bỗng nhiên, không biết cán phải cái gì, chiếc xe lao đảo, nghiêng sang một bên.

"Vu Oánh, em ở trên xe chờ chị một lát. Hình như là nổ lốp xe rồi."

"Chị Tiểu Đàm, em đi cùng chị."

"Bên ngoài quá lạnh, em chờ chị một lát. Chị xem xem có thể thay lốp hay không, nếu không thể thì chúng ta sẽ liên lạc với đội." Nói xong Đàm Mạt xuống xe.

Bar Phượng Hoàng không ở trung tâm thành phố, vị trí hiện tại của bọn họ lại không có đèn đường, một mảnh tối đen như mực, Đàm Mạt lấy điện thoại di động, cô ngồi xõm xuống kiểm tra.

Vu Oánh ngồi ở trong xe, cảm giác hơi buồn ngủ nên cô ta lấy di động, nghịch weibo một chút cho tỉnh táo.

Đợi khá lâu nhưng Đàm Mạt vẫn chưa quay trở lại, cô ta quay kính xe xuống: "Chị Tiểu Đàm, sao rồi? Không sửa được thì em gọi điện cho các anh ấy nhé."

Đêm đã khuya, trên đường vắng lặng không có tiếng đáp lại.

Vu Oánh giật thót, "Chị Tiểu Đàm?"

Bốn bề lặng yên như tờ, Vu Oánh xuống xe, "Chị Tiểu Đàm, chị ở đâu? Đừng làm em sợ mà."

Cô ta run rẩy bấm gọi điện cho Đàm Mạt.

Tiếng chuông réo rất vang lên, di động nằm cô độc trên đường.

Tim Vu Oánh đập thành thịch, cô ta run rẩy nhặt di động lên, nhấn nút từ chối cuộc gọi cô ta đang gọi đến.

- Làm sao có thể, chị ấy làm sao có thể tự dưng biến mất chứ!

Vu Oánh lập tức gọi điện thoại Tiêu Vũ, có lẽ anh ấy sẽ biết chị Tiểu Đàm đi đâu?

"Vu Oánh?"

"Tiêu Vũ... Không thấy... Chị Tiểu Đàm...!" Giọng nức nở khiến Tiêu Vũ sững người.

Không thấy, tiểu sử tỳ - Đàm Mạt?!

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Khi Đàm Mạt tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên một chiếc giường, tay và chân đều bị trói lại. Trong phòng rất tối, không có cửa sổ, bên trong xếp nhiều bình thủy tinh lớn lớn nhỏ nhỏ. Cô hé mắt, nhưng không trông thấy rõ.

Cô cẩn thận nhớ lại vì sao mình ở đây, nhưng đầu rất đau.

Lúc đó nổ lốp xe, cô lấy di động ra kiểm tra, vừa ngồi xồm xuống, bỗng nhiên có người từ phía sau dùng khăn tay bịt miệng cô lại ... Tiếp đó, cô không nhớ rõ nữa...

Cô... Bị bắt cóc???

Đàm Mạt càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, cô đâu có trêu chọc người nào... Chẳng lẽ ở bar Phượng Hoàng bị người theo dõi?

Không đúng, lúc đó cô đi cùng Trình Tuấn ra khỏi quán bar...

Trình Tuấn?

Dạ dày Đàm Mạt co rút đau đớn, cuộn tròn người trên giường, tình huống bây giờ, cô nên làm thế nào mới tốt đây?

Không biết trải qua bao lâu, có lẽ bên ngoài đã sáng, hoặc có thể là lúc mặt trời lặn cũng không chừng. Không thấy cô, chắc chắn Lạc Hàm rất nôn nóng.

Đàm Mạt đã mất tích cả ngày, toàn thân Lạc Hàm vùi vào sofa, không nói được một lời, anh nắm chặt điện thoại của cô, đôi mắt lạnh như băng.

"Lúc ấy cô thật sự không nhìn thấy gì sao?" Tiêu Vũ nhìn Vu Oánh đang không ngừng khóc lóc, hỏi lại lần nữa.

"Thật sự không thấy gì cả, khi đó chị Tiểu Đàm nói chị ấy xuống kiểm tra lốp xe một chút. Quá mấy phút, em gọi chị ấy thì người đã không còn thấy tăm hơi." Vu Oánh vừa kể vừa lau nước mắt, dĩ nhiên cô không nói dối.

"Không có xe cộ gì đi ngang qua sao?" Đội trưởng Trương hỏi thêm một câu, ông đã liên lạc với phòng Hình cảnh thành phố B. Đội trưởng Đường biết giáo sư Lạc cũng ở đó nên ông ta cũng an tâm hơn một chút. Thế nhưng đã gần một ngày trời vẫn không có một chút tin tức nào của Đàm Mạt nên Đội trưởng Đường dự định sẽ qua đó một chuyến.

"Hình như không có..." Vu Oánh ấp úng trả lời: "Lúc ấy em đang xem di động, cho nên cũng không chú ý..."

"Cô xem di động khoảng bao lâu?" Rốt cục Lạc Hàm cũng lên tiếng.

"Chắc khoảng hơn mười phút."

Mười phút ...

Đàm Mạt rõ ràng là bị bắt cóc, bọn họ cần Đàm Mạt đơn độc một mình. Khi quay trở ra khỏi quán bar Phượng Hoàng, cô đi cùng Trình Tuấn; tuy nhiên có một đoạn đường cô đi một mình, cũng không có ai tập kích. Sau đó cô và những người khác sắp xếp đến quán bar Phượng Hoàng, ngẫu nhiên chia tổ, bọn họ cũng không thể nắm chắc cô và Vu Oánh sẽ đi cùng một xe; hơn nữa, khi xe nổ lốp, bọn chúng cũng không thể chắc cô hay Vu Oánh đi xuống kiểm tra?

Tất cả những nghi vấn này chỉ có thể nói rõ một vấn đề: Người bắt cóc cô không có âm mưu từ trc.

Vậy mục đích bắt cóc cô là gì? Tiền? Sắc? Hoặc là coi cô như lợi thế?

Lạc Hàm hít một hơi thật sâu, anh đứng dậy nói với mọi người: "Tôi đi ra ngoài một chút."

Lưu Tĩnh quan sát tình huống này, liền tiến đến bên cạnh Tiêu Vũ: "Quan hệ giữa giáo sư Lạc và Tiểu Đàm là thế nào vậy?"

"Người nhà." Tiêu Vũ nhìn theo bóng lưng của giáo sư Lạc trả lời chị ta.

Lạc Hàm mặc áo khoác ngoài màu đen đứng ở trên nền tuyết, bóng người cao ngất, anh dùng di động của Đàm Mạt gọi một cú điện thoại cho Mộ Hà.

Tuy rằng đêm đã khuya, nhưng Mộ Hà lại lập tức bắt máy: "Mạt Nhi, trẻ như vậy tìm tó có việc gì?"

"Tôi là Lạc Hàm."

Mộ Hà vừa trở về nhà trọ, vừa cởi áo khoác vừa hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Thanh âm man mát của Lạc Hàm ẩn giấu cảm xúc không thể diễn tả: "Có chút việc muốn hỏi cô. Cô có hiểu rõ về người đàn ông tên Trình Tuấn không?"

Chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao? Và sau đó... Giáo sư Lạc ghen? Thế nhưng, nghe giọng điệu của Lạc Hàm không giống lắm, "Anh ta là bạn của anh trai Đàm Mạt."

"Anh ta thích Đàm Mạt nhiều đến mức nào?" Lạc Hàm hỏi rất bình tĩnh, nhưng những lời này truyền đến tai Mộ Hà lại khiến cô khẽ kinh ngạc 'Nhạy cảm như thế sao?'

Tuy rằng qua phân tích có thể kết luận không phải dự mưu bắt cóc từ trước, nhưng nếu chủ mưu là Trình Tuấn, như vậy mọi điểm không hợp lý lại có thể thông suốt.

"Tôi đang hỏi cô." Ngữ điệu lạnh lẽo không chút tình cảm nào, trong lòng Mộ Hà cảm xúc ngổn ngang.

"Mạt Nhi cũng không biết chuyện này." Thật ra, Mộ Hà không hề muốn kể chuyện này cho bất kỳ ai, nhưng thái độ của Lạc Hàm rất cương quyết, không thể gạt được anh.

"Tôi biết!" Lạc boss tiếp tục: "Tôi đang hỏi anh ta thích Đàm Mạt đến mức nào?"

Mộ Hà rút cho mình cốc nước, mặt nước lay động không che giấu được hai tay đang run rẩy của cô ta, cô ta khe khẽ thở dài.

- Lạc Hàm, anh cứ nhất định muốn biết, vậy thì đừng lấy chuyện đó để so sánh tình cảm của anh và Trình Tuấn đối với Mạt Nhi.

"Anh ta thích cậu ấy, thích đến mức vì cậu ấy có thể bỏ hết tất cả những gì mà anh ta có." Ngữ khí của Mộ Hà xen lẫn chút bi thương khó tả.

Đôi mắt đen như mực của Lạc Hàm nháy mắt phủ kín một tầng sương lạnh, "Ừm!" Ra hiệu cô ta tiếp tục.

"Sau khi anh trai Đàm Mạt qua đời, tinh thần của Đàm Mạt sa sút, mê man mấy tháng. Cậu ấy không đi học, cũng không rời khỏi phòng, mỗi ngày ba bữa đều có người đưa cơm nước đến phòng ngủ cho cậu ấy. Cậu ấy không mở miệng nói chuyện, khoảng thời gian gần sáu tháng đó, cậu ấy

gây đến mức đáng sợ. Tất cả người đến thăm cậu ấy đều bị cản ở ngoài cửa, chỉ có tôi là được phép vào. Tuy nhiên, lúc đó, cậu ấy chỉ ngơ ngác ngồi trên giường nhìn chằm chằm tấm ảnh. Lúc tôi bước vào cậu ấy có liếc nhìn tôi một cái, tôi đi ra lại liếc nhìn tôi thêm một cái. Có lẽ anh không biết, quan hệ giữa tôi và Mạt Nhi, giống như một cặp sinh đôi vậy, cậu ấy chưa từng đối xử lạnh lùng như thế."

Nhớ lại mắt Mộ Hà cay cay.

"Cha mẹ Đàm Mạt đã mời bác sĩ tâm lí nhưng bác sĩ không thể vào trong phòng. Hai bác biết chuyện này không thể ép buộc nên luôn nhờ tôi đến thăm cậu ấy. Tuy nhiên, tôi phát hiện cho dù tôi có ở bên cạnh cậu ấy cũng không có tác dụng. Sau này, Trình Tuấn bạn của Đàm Hi đến nhà họ Đàm, không biết anh ta đã nói gì đó, Đàm Mạt đi theo anh ta bước ra khỏi phòng, hai người bọn họ ở trong phòng ngủ của Đàm Hi suốt hai ngày. Sau đó, Trình Tuấn bỏ đi, Mạt Nhi bỗng nhiên biến thành một người khác. Cậu ấy vui tươi, thoải mái, ăn cũng nhiều hơn trước. Chỉ có điều, Đàm Mạt nhất quyết được nhảy lớp, học lớp của Đàm Hi."

Tay cầm di động của Lạc Hàm cứng đờ, không biết là do thời tiết rét lạnh hay là nguyên nhân nào khác, thần sắc anh khẽ biến chuyển: "Ừ, tôi đang nghe."

"Cha mẹ Đàm Mạt mời gia sư dạy kèm tại nhà cho cậu ấy, để cậu ấy học ở nhà hai tháng. Trước khoảng thời gian đó không ai biết Đàm Mạt lại thông minh như vậy, thành tích ở trên lớp của Đàm Mạt chỉ ở mức bình thường, chưa từng có biểu hiện xuất sắc hay là một thần đồng. Ấy vậy mà, chỉ sau hai tháng đó, cậu ấy thuận lợi tiến vào lớp của Đàm Hi, cũng chính thức trở thành bạn học của Trình Tuấn. Lúc ấy tôi không mong cậu ấy nhảy lớp, học cùng lớp với những người không cùng lứa tuổi sẽ rất bất lợi cho sự phát triển EQ của cậu ấy."

"Ừm!" Lạc Hàm đã sớm lĩnh giáo 'Năng lực kém' này của Đàm Mạt.

"Đàm Mạt không thể cùng chơi đùa với bạn học cùng lớp. Mỗi ngày đều chỉ cô đơn một mình, ngay cả Trình Tuấn có quan hệ tốt nhất với Đàm Hi cũng không thể tiến vào thế giới của cậu ấy. Thật ra tôi biết Đàm Mạt không hề thích Trình Tuấn, bởi vì Trình Tuấn không chỉ chiếm dụng thời gian vốn dĩ dành riêng cho hai anh em bọn họ, mà còn cướp mất anh trai Đàm Hi; đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của Đàm Mạt."

"Tôi rất tò mò vì sao cô ấy lại ngộ nhận anh trai của mình thích bạn đồng giới." Là người đàn ông, không khó để nhận ra ánh mắt đầy tình cảm của Trình Tuấn khi nhìn Đàm Mạt.

Nhưng đây là người của anh!

"Tôi không biết, mọi chuyện là Mạt Nhi kể cho tôi nghe. Cậu ấy nói cậu ấy thấy Đàm Hi và Trình Tuấn tay nắm tay, cùng nhau đi dạo phố, vào dịp lễ tình nhân Trình Tuấn còn tặng Đàm Hi chocolate. Mạt Nhi nói Đàm Hi chưa bao giờ nhận chocolate của nữ sinh, nhưng lần đó lại chia sẻ với em gái chocolate của Trình Tuấn tặng. Quan trọng nhất, Đàm Mạt kể có một lần cậu ấy trông thấy hai người bọn họ hôn nhau." Nói đến đây, Mộ Hà cũng hơi xấu hổ: "Tôi luôn xác định người Trình Tuấn thích là Mạt Nhi, nhưng mà... Đàm Hi... Tôi hiểu anh ấy rất rõ, chắc chắn Đàm Hi thích con gái... Tuy nhiên, tôi lại không giải thích được nụ hôn mà Mạt Nhi đã bắt gặp."

"Đàm Hi không phải trọng điểm." Lạc boss lạnh giọng: "Cuối cùng mọi chuyện thế nào?"

Mộ Hà trầm mặc một lát, hơi ngửa đầu ngăn không nước mắt tuôn trào, giọng cô ta khẽ run: "Trình Tuấn từ bỏ thân phận của mình, trước khi đi anh ta nói với tôi anh ta sẽ làm mọi cách để Đàm Mạt quay trở về như trước kia, hơn nữa còn nhờ tôi chăm sóc cậu ấy thật tốt."

"Ngay sau đó anh ta biến mất? Rất nhiều năm?" Lạc Hàm tiếp lời.

"Ừm. Mãi cho đến gần đây, tôi mới gặp lại anh ta."

"Hiện giờ anh ta có liên lạc với cô không?" Cuối cùng Lạc Hàm cũng nói vào trọng điểm, hiển nhiên đây không phải tác phong trước sau như một của anh.

"Không, từ khi anh ta nói buông bỏ thân phận Trình Tuấn chính là có ý kêu tôi xem như anh ta như người xa lạ."

Lạc Hàm thở phào nhẹ nhõm, tình yêu ẩn nhẫn nhiều năm sẽ không bùng nổ ngày một ngày hai, hẳn Trình Tuấn không phải là người đã bắt cóc Đàm Mạt, nhưng việc Đàm Mạt mất tích chắc chắn vẫn có liên quan tới anh ta!

"Sao anh lại dùng điện thoại của Mạt Nhi hỏi tôi chuyện này?" Mộ đại thần không phải dễ dàng bị lừa gạt như vậy.

Vì không muốn cô ta lo lắng, Lạc Hàm nói dối, "Tình địch xuất hiện, đương nhiên là tôi phải ngàn lần cẩn thận. Không nói nữa, cô ấy ngủ rồi."

Ngủ rồi?!

Mạt Nhi nhanh như vậy đã bị...

Mộ Hà vượt vượt trán, cảnh cáo: "Lạc Hàm, tốt nhất là anh đối xử với Mạt Nhi tốt hơn một chút; bằng không, xét thực lực của Trình Tuấn, cướp Đàm Mạt trong tay anh không phải chuyện quá khó."

- Mộ Hà, chỉ những lời này cô hiếm có cơ hội để nói nữa ... sau khi tên tiểu tử Khương Vĩnh Ân kia trở về...

*

Trời sáng Lạc Hàm và Tiêu Vũ cùng mấy cảnh viên đi đến chỗ Đàm Mạt mất tích, hôm nay tuyết rơi, nhiều dấu vết đều bị che lấp mất. Lạc Hàm

ngồi xồm xuống, mò mẫm trên nền đất.

"Giáo sư Lạc, anh đang tìm cái gì?" Tiêu Vũ xoay người hỏi.

"Tôi muốn biết vì sao lốp xe lại nổ?"

Nếu trên mặt đất không có vật quá bén nhọn, vậy chính là đạn đã bắn bể lốp xe. Nếu chỉ là súng bình thường, muốn làm được việc này ít nhất phải nằm trong khoảng cách sáu mươi mét. Tuy nhiên, không phải ai cũng có khả năng làm được như vậy. Điều này chứng tỏ, kẻ bắt cóc Đàm Mạt có vũ khí, trình độ dùng súng điêu luyện ... Là người của RT sao ... Rốt cục Trình Tuấn bằng cách nào mới có thể trà trộn vào được!

*

Vì đau dạ dày, Đàm Mạt thức tỉnh. Trong phòng vẫn tối, cô giãy giụa một lúc, tựa lưng ở đầu giường, đầu khá đau. Đúng lúc này, cửa mở, xuyên qua ánh sáng cô trông thấy thân ảnh một người phụ nữ đang tiến về phía cô. Mái tóc cô ta rất dài, dáng đi uyển chuyển, đợi đến khi ả dừng lại trước mặt Đàm Mạt, Đàm Mạt khẽ run, cô mở miệng dò hỏi: "Hoàng San San?"

Ả mỉm cười, sờ sờ lên mặt tựa như có chút luyến tiếc: "Cô Đàm, trí nhớ không tệ. Đáng tiếc, tôi không phải Hoàng San San."

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Không phải Hoàng San San?

Đàm Mạt tuyệt đối không nhớ lắm gương mặt này, cô khẽ cắn môi, ánh mắt không bình tĩnh đã tố giác tâm trạng của cô lúc này. Ắ đi tới bên cạnh cô, cẩn thận nhìn cô, sau một lúc lâu, bỗng nhiên ả cười ra tiếng, "Thật sự là xinh đẹp, làm sao bây giờ, ngay cả tôi cũng thấy động lòng rồi đây."

Nụ cười của ả mang theo vẻ hưng phấn. Người phụ nữ có vẻ ngoài giống hệt Hoàng San San này rốt cục là ai. Nét mặt của cô ta rõ ràng viết lên sự chán ghét, nhưng lại cố tỏ vẻ yêu thích.

"Thật sự rất muốn cô gia nhập cùng chúng tôi, ... nhưng mà Jason có vì vậy mà chán ghét tôi không?" Ắ mở miệng khinh miệt, liếc Đàm Mạt một cái: "Tuy nhiên, nếu như vậy, người anh ấy có thể chọn chỉ có mỗi mình tôi."

Xuyên qua ánh sáng nhàn nhạt từ khe cửa trong căn phòng kín, người phụ nữ nở nụ cười gian xảo, đáng sợ. Ắ nâng cằm Đàm Mạt: "Nhớ kỹ, lần sau trông thấy tôi nhớ gọi là Katy, tôi không phải con đàn bà ngu xuẩn Hoàng San San kia."

Dứt lời ả bưng khay đồ ăn đặt trên giường, "Ăn đi, tôi không hi vọng thứ cuối cùng tôi cố cất giữ lại là chết đói."

Thứ ả đưa tới là sữa, cắm ống hút, Đàm Mạt vùi đầu vào đầu gối, suy nghĩ có chút hỗn loạn. Cô có thể xác định người bắt cóc cô không phải Trình Tuấn, dĩ nhiên Trình Tuấn không hề biết gì về chuyện này và thái độ thù địch của cô ta xuất phát từ sự ái mộ đối với Trình Tuấn.

Cô ta làm sao mà biết mối quan hệ giữa cô và Trình Tuấn? Vì sao lại chọn thời điểm bắt cóc là sau khi cô gặp Trình Tuấn? Là nhân tố gì đã kích thích cô ta?

Dạ dày đau dữ dội, Đàm Mạt cố sức uống sữa. Chất lỏng lạnh lẽo xen lẫn cảm xúc chua xót chảy vào thân thể cô. Đàm Mạt cúi đầu, mái tóc dài đen nhánh xõa ở trên vai. Cô không thể chạy trốn bằng thân thể suy yếu này.

Làm sao bây giờ... Lạc Hàm... Em nên làm gì bây giờ???

Dưới ánh đèn pha lê lấp lánh, người đàn ông ngồi trên chiếc sofa rộng lớn, Katy ngồi bên cạnh: "Cậu chủ, sau khi vụ án của Triệu Húc Quang kết thúc, chúng ta lập tức về Mỹ đi."

Jason chớp mắt không trả lời ả, Katy khẽ dựa lên đùi hắn: "Tài sản của Hoàng thị chúng ta đã chuyển đi gần hết, hiện giờ người RT chúng ta cũng đang tiến hành thao tác. Chúng ta không ở đây cũng không ảnh hưởng đến chuyện kinh doanh, hướng chi tổng bộ bên Mỹ vẫn thúc giục ngài trở về."

"Tôi tự có tính toán." Thật lâu sau, Jason đáp lại ả một câu, anh ta ngồi thẳng người, trừng mắt nhìn ả: "Không cần cô quyết định thay tôi."

Bỗng nhiên Katy gằn giọng, ngữ điệu không dịu dàng như trước: "Cậu chủ, vì sao tôi không thể?"

Jason từ trên cao nhìn xuống: "Giải thích rõ ràng."

Katy ngửa đầu, người đàn ông trước mặt ả cao lớn và anh tuấn. Từ năm năm trước, khi lần đầu tiên thấy anh ta, ả đã xác định phải là anh ta, không để ý đến sự phản đối của cha ả, chỉ muốn ở bên cạnh anh ta.

"Cuối cùng anh muốn tôi phải làm thế nào?" Ánh mắt kiên định và bướng bỉnh nhìn anh ta, không có một tia hối hận.

"Katy, làm chính cô là tốt rồi." Ánh mắt Jason lạnh lùng liếc ả.

Dáng vẻ mê hoặc lấp đầy đôi mắt ả, nhưng sao lại xa xôi đến vậy.

"Cậu chủ, anh đừng ép tôi."

Mắt Jason hơi nheo lại, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, anh ta đưa tay vỗ vỗ bả vai ả: "Đối với tôi mà nói, cô rất tốt."

"... Vậy... Đã nhiều năm như thế sao anh không nhìn ra sự nỗ lực của tôi?"

Anh ta là một người thông minh, ả không tin anh ta không hiểu tâm ý của mình. Anh ta cho rằng để đạt được vị trí như bây giờ là do mình anh ta sao? Nếu như không có ả...

"Hay là nói, trong lòng ngài... Vẫn luôn có người khác." Giọng điệu dò hỏi cuối cùng trở nên chắc chắn, vẻ mặt Jason cứng lại. Katy không buông tha: "Cô gái chạy trốn cùng anh ở bar Phượng Hoàng là ai?"

Câu hỏi cuối cùng khiến tim Trình Tuấn run lên nhưng cố gắng duy trì thần sắc như thường, anh ta lẳng lặng đứng ở bên cạnh ả, không nói tiếng nào, nhưng luồng khí lạnh lùng lại quấn lấy ả, ánh mắt sâu thăm thẳm nhìn ả, chậm rãi lên tiếng: "Tôi cũng không ... cấm dục."

Chỉ một câu làm cho Katy rơi vào thình lạng.

Dưới hàng mi cong dài, ánh mắt của anh ta chỉ còn sự dò thám, Trình Tuấn biết Katy không tự nhiên lại đi hỏi anh ta những loại chuyện này.

Tim anh ta từ từ thắt lại, ý của câu này là: Đàm Mạt... Rất có thể bị ả theo dõi, hoặc là...

Đôi môi mỏng từ từ ghé sát ả: "Cô có bằng lòng không?"

Katy khiếp sợ ngẩng đầu, sau đó, lại gật đầu như điên.

Khóe môi Jason gợi lên một nụ cười nhợt nhạt: "Nhưng mà, tôi không nữ."

Katy sững sờ, nhìn bóng lưng Jason rời đi, trong nháy mắt trở nên tức giận, nắm tay cuộn chặt: Vậy tôi sẽ cưỡng đi người mà anh yêu thương, khiến cho anh cuối cùng không thể không lựa chọn.

Trình Tuấn bỏ về phòng mình.

Mấy ngày hôm trước, bọn họ ở trong phòng tổng thống tại một khách sạn. Gần đây, bọn họ thu dọn lại căn biệt thự bỏ trống, Steve cũng dọn vào ở cùng. Katy mua căn biệt thự tọa lạc nơi hoang vu này từ rất lâu rồi. Lúc ấy anh ta cũng không có hỏi nhiều.

Anh ta rảo bước chân.

Jason cần xác định tình huống hiện tại của Đàm Mạt. Trình Tuấn đưa tay với chiếc điện thoại di động ra, bấm một dãy số anh ta đã thuộc nằm lòng.

Tuy nhiên, ... vẫn không có chuông khí gọi đi.

Anh ta gửi một tin nhắn: Có khỏe không?

Không kí tên, ba chữ đơn giản lại bao hàm tất cả tâm tình anh ta muốn biểu đạt.

Lạc Hàm cảm di động của Đàm Mạt, anh đã uống ly café thứ sáu trong ngày. Bên phía cảnh sát vẫn chưa có chút tin tức vào của Đàm Mạt, giống như cô chưa bao giờ tồn tại trên cõi đời này, không có bất kỳ dấu vết gì.

Điện thoại rung lên kéo tâm tư Lạc Hàm trở về.

Là số lạ.

Anh nhìn chăm chăm dòng tin nhắn ngắn ngủi kia, quả quyết hỏi âm một câu: Anh là ai?

Giọng điệu cứng nhắc, theo sự hiểu biết về Trình Tuấn về Đàm Mạt chắc chắn là cô sẽ không nói chuyện như thế. Như vậy, người trả lời tin nhắn của anh ta ... Không phải Đàm Mạt?!

Trong lòng hơi chấn động, Trình Tuấn trả lời: Anh trai.

Thông minh như Lạc Hàm nháy mắt đoán được chủ nhân của số điện thoại xa lạ kia nhất định là Trình Tuấn. Tại sao anh ta lại gửi tin nhắn này cho Đàm Mạt? Tuy nhiên đã có thể chắc chắn anh ta không bắt cóc Đàm Mạt.

Mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, Lạc Hàm vẫn gửi đi bốn chữ: Cô ấy mất tích.

Một lúc lâu sau, đối phương vẫn không có trả lời, người luôn bình tĩnh như Lạc Hàm lại có cảm giác nôn nóng. Anh đứng dậy ra hành lang, đi qua đi lại. Anh ta không trả lời tin nhắn của mình, có thể là bởi vì tình huống không tiện, cũng có thể là bởi vì... Anh ta đã biết gì đó?

Đầu ngón tay trắng bệch của Lạc Hàm từ đầu đến cuối không rời khỏi phím call, anh chạy vào trong nhà, "Có thể giúp tôi tìm vị trí của số điện thoại này không?"

"Giáo sư Lạc, chúng tôi chỉ có thể tìm được vị trí chính xác của đối phương trong lúc hai bên vẫn giữ trò chuyện qua điện thoại."

Đội trưởng Trương trông thấy vẻ mặt căng thẳng của Lạc Hàm, ân cần hỏi: "Sao vậy? Có manh mối?"

Anh lạnh lùng cất tiếng nói: "Hy vọng là đúng."

Bây giờ anh lại - hi vọng nhận được tin tức từ phía anh ta.

Trình Tuấn bình ổn hơi thở, Đàm Mạt ... mất tích!

Nhớ lại sắc mặt và lời nói vừa rồi của Katy, bàn tay anh ta vô thức cuộn chặt. E rằng chuyện Đàm Mạt mất tích có liên quan đến Katy.

Cô ta sẽ giấu Mạt Nhi ở đâu?

Tim đập dần dần nhanh hơn, anh ta không xác định trong căn phòng này có thiết bị theo dõi hoặc là máy nghe lén hay không, đây là biệt thự của Katy. Đàm Mạt mất tích, vậy người cầm di động của cô chỉ có thể là Lạc Hàm hoặc cũng có thể là Katy. Anh ta cần xác nhận thân phận của đối phương. Cẩn thận quét mắt cả căn phòng, anh ta cân nhắc một lát, gọi điện thoại cho Đàm Mạt.

Điện thoại thông, cả hai bên đều im lặng không nói.

Trình Tuấn cắn môi, anh ta không thể mở miệng trước. Số điện thoại này đảm Katy không biết, nếu di động thật sự ở trong tay ả, hẳn đương nhiên không thể mở miệng.

Cuối cùng, một giọng nam trầm ấm từ đầu dây bên kia chậm rãi truyền đến: "Tôi là Lạc Hàm."

Trình Tuấn thở hắt ra một hơi, đi thẳng vào vấn đề: "Có thể em ấy đang ở đây. Tôi sẽ gửi địa chỉ cho anh, nhưng đừng hành động thiếu suy nghĩ, chờ tin tức của tôi, nhớ kỹ!" Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Trình Tuấn gửi tin nhắn ghi địa chỉ biệt thự cho Lạc Hàm, sau đó hần xuống phòng bếp rót hai ly vang đỏ, rồi đi tới phòng ngủ của Katy.

À vì muốn dễ dàng có được sản nghiệp của Hoàng thị, đã phẫu thuật thẩm mỹ thành Hoàng San San, sự tàn nhẫn của ả tuyệt đối không chỉ có như thế, lúc anh ta vừa gia nhập RT không lâu, đã từng nghe nói có một cô gái dám dùng bom nổ chết người chị sinh đôi của mình.

Nếu Đàm Mạt thật sự rơi vào tay Katy...

Những ánh sao rơi trên nền thảm, anh ta chỉ cảm thấy rợn người.

ĐỪNG LOẠ! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Cửa phòng Katy khép hờ, Trình Tuấn đẩy cửa đi vào đặt ly vang đỏ trên bàn. Ắ không có ở đây.

Nhìn một lượt khắp gian phòng, vách tường sơn màu xám tro khiến không gian tăng thêm phần ngột ngạt, chiếc rèm cửa màu đỏ tươi đến chói mắt. Anh ta đứng ở giữa phòng, hai tay đút túi quần.

- Căn phòng này không biết có gắn camera hay không? Đám người RT rất cảnh giác, mọi hoàn cảnh hay vị trí đều lắp đặt thiết bị giám sát, hòng đề phòng phản đồ.

Trình Tuấn ho khẽ một tiếng, không ai đáp lại. Trễ như vậy, ả đi đâu chứ?

Cùng lúc này, ngay phía tường trong mật thấ, Katy ngồi đối diện với Đàm Mạt, nhìn cô không chớp mắt: "Tại sao Jason lại mê luyện cô như thế?"

Ắ cướp chiếc áo khoác của Đàm Mạt, khoác nó lên cánh, giờ đây Đàm Mạt chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay, bả vai khẽ run.

"Lạnh không? Không sao đâu, chờ một lát cô sẽ không còn cảm giác như thế nữa."

Đàm Mạt bình tĩnh nhìn ả, trong mắt không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì. Cô cố gắng hết sức kìm chế bản thân không run rẩy, nhưng lại phát hiện căn bản không làm được.

"Trong RT có không ít mỹ nữ, nhưng Jason chưa bao giờ động tâm với bất kì ai, vậy mà lần này lại không như vậy!" Katy bỗng nhiên đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Đàm Mạt, lấy tay kéo mái tóc dài của Đàm Mạt đặt trước mũi, hít một hơi thật sâu: "Anh ấy và Steve cùng nhau tới quán bar Phượng Hoàng. Nếu không phải tôi đi theo sau bọn họ, có lẽ tôi cũng không biết anh ấy và cô ..." Ả cố ý quăn lộn tóc của Đàm Mạt quanh ngón tay út: "... Lại thân mật như vậy!" Sau đó giật mạnh lọn tóc một cái, cả người cô đổ nghiêng về phía ả.

"Tôi và anh ta không quen biết, chỉ vô tình gặp nhau ở Phượng Hoàng, tôi tới đó cùng đồng nghiệp." Giọng Đàm Mạt bình tĩnh, tuy rằng trước đó từng hoài nghi Trình Tuấn có quan hệ với RT, nhưng sau khi xác nhận tin tức này từ miệng của Katy, trong lòng cô vẫn có chút khó chịu. Cô cần phải chối bỏ hoàn toàn quan hệ của cô và anh ta, không chỉ vì cô mà còn vì anh ta.

"A, vô tình gặp được? Cuộc gặp gỡ bất ngờ? Vậy cô giải thích thế nào việc anh ta vì cô 'máu nhuộm Phượng Hoàng'? Và giải thích thế nào việc anh ta đưa cô về?" Ả chọt tới gần Đàm Mạt, một mùi hương cay nồng truyền đến.

Đàm Mạt nhú mày, thì ra ả bắt đầu chú ý cô từ lúc ở bar Phượng Hoàng.

"Máu nhuộm Phượng Hoàng vì tôi?"

"Đủ thông minh ... Tôi càng ngày càng không nỡ giết cô." Katy đùa bỡn mái tóc dài Đàm Mạt, ả thì thầm, "Sát thủ đúng là do Triệu Húc Quang phái đi, nhưng trong số đó cũng có người của tôi."

"Mục tiêu của bọn họ không phải Jason, mà là - cô!" Katy buông lọn tóc đang quấn ở đầu ngón tay ra: "Đáng tiếc, đều bị Jason giết chết."

Người của ả... Trong thời gian ngắn mà ả có thể triệu tập nhiều người đến thế?

Đàm Mạt không nói, nhưng đại não bắt đầu phân tích. Thân phận của ả Katy này, càng lúc càng làm cho cô hoài nghi. Có thể theo dõi Trình Tuấn mà không bị phát hiện, lại có quan hệ chặt chẽ với Trình Tuấn như thế, trong đêm đen có thể làm cho xe cô bể bánh, nhốt cô ở đây mà không có người thứ hai biết...

Những suy nghĩ hỗn loạn dần dần được rõ ràng, Đàm Mạt mím môi, nhìn ả chăm chăm. Nỗi sợ hãi dường như chiếm lấy cổ họng cô, hô hấp có vài phần khó khăn.

"Đàm Mạt, hẳn là cô nên cảm thấy vinh hạnh, trở thành một trong số vật phẩm trong tay tôi. Cảm ơn tôi đi, hãy thoải mái tận hưởng một đêm cuối này đi. Khoảng giờ này ngày mai, cô sẽ giống như chúng!" Dứt lời, ả đưa tay chỉ đám bình thủy tinh trong căn phòng, "Chiếc bình tôi đặt riêng vẫn chưa xong. Cô có biết chỉ vì chữa đặng cô hoàn chỉnh nhất, tôi đã phải đặt một chiếc bình hoàn mỹ."

Ả đứng dậy, nắm lấy đuôi tóc lại tiếp tục hít hà: "Không có cô, Jason tự nhiên sẽ chọn tôi."

Căn phòng lại khôi phục một mảng hắc ám, Đàm Mạt co rúc ở trên giường, không biết hôm nay đã là ngày thứ mấy cô mất tích, nơi này khiến cô mất đi khái niệm thời gian... Đã tối chưa? Cô gục đầu vào giữa hai đầu gối, tin tức vừa rồi lại khiến cho bao tử của cô co thắt.

Trình Tuấn và RT?

Khi còn làm việc tại Mỹ, RT là một trong số tập đoàn buôn bán ma túy thần bí và tàn nhẫn nhất trên thế giới mà cô từng tiếp xúc. Tại sao Trình Tuấn lại dính dáng đến đường dây mua bán ma túy? Còn xâm nhập vào tổ chức đáng sợ này? Anh ta vốn dĩ là một thanh niên sáng lạn như ánh mặt trời, tại sao bây giờ lại biến thành một kẻ tàn nhẫn, giết người không chớp mắt.

Tim cô co rút đau đớn, chỉ trong thời gian ngắn tất cả những bí ẩn bấy lâu nay, lập tức rõ ràng sáng tỏ: Ma túy... Trình Tuấn... Đàm Hi? Vì Đàm Hi sao? Là vì anh cô sao?

Mái tóc dài đen nhánh che phủ thân thể gầy yếu của Đàm Mạt, nước mắt không ngừng rơi, nghi hoặc trong lòng dần dần sáng tỏ. Anh ta không từ mà biệt mấy năm nay, đi đến nơi biến anh ta thành bộ dạng như hiện giờ, cũng là vì anh trai cô!

Nếu năm đó cô không hại chết Đàm Hi, Trình Tuấn sẽ không đi vào con đường ngày nay. Tình huống thành thế này anh ta còn có thể quay đầu không?

Cảm giác tội lỗi như sóng biển cuộn cuộn chảy đến, quét qua cơ thể cô, cô run rẩy, ba chữ "Thật xin lỗi!" không ngừng bật ra khỏi miệng.

Cô cảm giác đầu váng vất, cơ thể đang nóng dần lên, nhớ lại vừa rồi bị Katy ép uống, cô cố níu lại chút lý trí còn sót lại: Trong đó bỏ thuốc gì?

Trong bóng đêm, có phải tử thần đang lặng lẽ đến gần hay không? Nhưng ... Cô không muốn chết, cô... Không muốn để Lạc Hàm ở lại một mình...

Không biết trải qua bao lâu, cánh cửa hé mở một khe hở nhỏ, ánh sáng nhàn nhạt tiến vào, tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng khá gấp gáp đã đánh thức Đàm Mạt, cô cố gắng mở to mắt.

"Trình... Tuấn?" Ánh sáng lơ mờ chiếu lên khuôn mặt anh ta, anh ta cười áo khoác phủ lên người cô, vỗ vỗ mặt cô: "Mạ Nhi, tỉnh tỉnh, kiên trì thêm một chút."

Khuôn mặt Trình Tuấn phóng đại ngay trước mắt, Đàm Mạ chăm chú nhìn anh ta. Anh ta vẫn tuấn tú như trước, nhưng nụ cười như ánh ban mai đã không còn, gặp được anh ta nước mắt cô lại thi nhau rơi xuống.

"Anh! Thật xin lỗi."

Bàn tay đang đỡ Đàm Mạ bỗng khựng lại, vùng ngực Trình Tuấn nóng bỏng tựa như nham thạch nóng chảy. Cố gắng vật vả và nhịn nhục bao năm qua, chỉ vì một câu nói này của cô mà cảm xúc thi nhau kéo đến. Đôi mắt anh ta thời khắc này tựa như hóa đá...

"Ừm, anh biết rồi!" Trình Tuấn nhanh chóng ôm lấy Đàm Mạ, người cô khá nóng, Đàm Mạ dần suy yếu, chỉ nắm được vạt áo của anh, không nói tiếng nào. Tuy nhiên, anh ta có thể cảm nhận được: Dòng nước mắt ấm áp đang dần dần tuôn rơi.

Lúc này Katy đang ngủ say ở trên giường, Trình Tuấn rón rén đưa Đàm Mạ ra đến gara. Đặt cô lên trên ghế lái, ngữ điệu anh ta có vẻ bình tĩnh nhưng vẫn khó dấu được sự căng thẳng và lo lắng: "Mạ Nhi, tỉnh táo chút, hiện giờ em phải tự mình lái xe ra ngoài. Anh đã giúp em thiết lập GPS ổn thỏa, em cứ theo hướng dẫn chạy ra ngoài, ra đến đường lộ sẽ có nhóm Lạc Hàm tiếp ứng. Một khi Katy phát hiện em biến mất, chiếc xe này sẽ không còn an toàn. Ắ sẽ tìm được em ngay, cho nên em phải mau chóng đến nơi. Trong túi quần có di động, em có thể liên lạc với Lạc Hàm bất cứ lúc nào."

Đàm Mạ gật gật đầu, sắc mặt trắng bệch, hô hấp càng ngày càng khó, nhưng cô vẫn không quên mở miệng hỏi anh ta: "Còn anh thì sao?"

"Anh không sao, không cần lo lắng. Chờ tin của anh." Trình Tuấn nở nụ cười; tốt cực, anh ta vẫn không thể nói được câu nói đã ấp ủ trong lòng từ lâu.

Một câu 'Chờ tin của anh' trở thành ước định cuối cùng giữa Trình Tuấn và Đàm Mạt.

*

Trong đêm đen, ánh sáng nhàn nhạt, tuyết rơi trắng xóa mặt đường. Chẳng biết do địa thế của căn biệt thự hay do Đàm Mạt đang phát sốt, cô chỉ cảm thấy nơi này cách rất xa nội thành, vắng lặng đến dọa người.

Bàn tay cầm lái càng ngày càng không còn sức, nhưng trên máy định vị hiển thị cô còn cách đường lộ khá xa. Cô sờ sờ túi áo khoác, tìm được di động. Cô dừng xe ở ven đường, gọi một cú điện thoại cho Lạc Hàm.

Lập tức nhận máy, giọng nói Lạc Hàm vẫn quen thuộc và ấm áp như vậy, "Alô!"

Đàm Mạt bình ổn hô hấp, nghe giọng anh tiếp tục truyền đến: "Nói chuyện đi, Trình Tuấn."

"Là em, Đàm Mạt." Giọng nói nhẹ nhàng, đúng là cô!

Đang lái xe đến địa chỉ Trình Tuấn cung cấp, tảng đá đè nặng trong lòng Lạc Hàm tốt cực cũng có thể buông xuống.

"Mạt Nhi, bây giờ em chạy đến chỗ nào rồi?"

"Em cũng không biết." Tiếng hít thở nặng nề của cô khiến Lạc Hàm chú ý.

"Em làm sao vậy? Không khỏe sao? Có thể kiên trì đến điểm hẹn không?" Giọng Lạc Hàm đầy lo lắng.

"Em không biết... Rất khó chịu..." Bỗng nhiên một tia sáng lóe lên qua kính chiếu hậu, Đam Mạt kinh sợ, nhanh chóng khởi động: "Có người đuổi theo."

Cô đổi chế độ lái tự động thành tự lái, dùng hết sức đạp ga, tay cầm điện thoại di động run lẩy bẩy: "Bọn chúng đuổi theo rồi. Làm sao bây giờ?"

Lạc Hàm nhìn con đường phía trước, bình tĩnh trả lời cô: "Chạy hết tốc lực, đừng cúp điện thoại. Mạt Nhi, hãy nghĩ anh đang ngồi cạnh bên em, không cần phải sợ, tin tưởng bản thân, tin tưởng rằng em có thể bỏ rơi bọn họ."

Đam Mạt cố định điện thoại, hai tay nắm chặt tay lái, tim đập mạnh giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, luồng sáng phát ra từ trong kính chiếu hậu tựa như thanh kiếm, đâm lủng trái tim cô.

Đam Mạt! Chịu đựng!

*

Trình Tuấn vừa tiến vào biệt thự, Katy liền chĩa thẳng súng vào thái dương anh ta, Steve đứng cạnh ả không có biểu cảm gì, Trình Tuấn đành lên tiếng: "Làm cái gì vậy?"

"Cậu chủ, anh yêu cô ta như vậy?" Giọng nói ả trong màn đêm yên tĩnh lộ ra vẻ mê mị, mờ ảo lại chân thật.

Trình Tuấn hơi nheo mắt, đáy mắt chỉ còn sự lạnh lùng, vẻ mặt chẳng chút cảm xúc: "Chuyện của tôi, chưa tới lượt cô quan tâm."

"Jason, có phải anh đã quên mất ai giúp anh ngồi trên vị trí hôm nay hay không?"

Tim Trình Tuấn co rút, nhưng thần sắc vẫn duy trì sự tự nhiên, sườn mặt Tuấn nhả phản chiếu trên sàn nhà, đôi chân thon dài bước về trước, chậm rãi đứng trước mặt Katy.

"Cầm cây súng cô thích nhất, nhắm ngay người cô yêu ... Katy, cô càng ngày càng thú vị."

"Đừng chuyển đề tài." Nói xong, ả lấy ra một tấm ảnh từ trong túi áo, "Khi anh vừa gia nhập RT, từng nói anh là cô nhi, sau này được giới tư sản nước Mỹ nhận nuôi, vậy tấm hình này anh giải thích thế nào?"

Nếu ả không bắt được Đàm Mạt, có phải thân phận của Jason vĩnh viễn sẽ không bị vạch trần? Cuối cùng vì mục đích gì khiến anh ta gia nhập vào tổ chức của bọn họ? Trong mắt Katy tràn đầy hung ác nham hiểm, ả yêu hãnh như vậy, xin cha cho anh ta trọng trách cao nhất, vậy mà ... Anh ta ... Lừa bọn họ! Đối với phản đồ, RT chưa bao giờ nương tay.

Trong hình là hai thanh niên và một cô gái, gương mặt trẻ con ngây ngô gợi lên ký ức của Trình Tuấn.

Tấm hình này... Mạt Nhi vẫn luôn mang theo bên người sao? Một dòng nước ấm xông thẳng lên đại não ... vào lúc này, anh nên cười, có đúng hay không?

Đó là vào một ngày sau lễ tình nhân, anh ta đến nhà họ Đàm chơi. Anh ta và Đàm Hi trong phòng Đàm Hi chơi game, Đàm Mạt vẫn chưa về. Hai thanh niên ngồi dưới đất, ăn đồ ăn vặt, Trình Tuấn vô cùng lơ đãng hỏi: "Chocolate tớ làm thế nào?"

Đàm Hi sắc nước, cậu huých nhẹ bả vai Trình Tuấn: "Sao không trực tiếp đưa cho em tớ, lại phải nói tặng tớ."

"Không phải cậu bảo em cậu không thích tớ còn gì?" Ngữ điệu chua xót khiến Đàm Hi bật cười lớn.

"Cậu bạn hot boy à ... Cậu bắt đầu không cảm thấy tự tin từ khi nào vậy?"

Trình Tuấn liếc Đàm Hi một cái, "Tự tin trong những chuyện này không phải ai cũng có. Ví như hai chúng ta cùng ganh đua theo đuổi một gái, khi đó tớ sẽ vô cùng tự tin."

Đàm Hi bất lực: "A Tuấn, thỉnh thoảng cậu thực sự khó hiểu đấy..."

Trình Tuấn nghiêm túc: "Đương nhiên không phải, tớ không tự tin chuyện theo đuổi em gái cậu, cho nên tớ biết, phải hỏi lộ cậu trước, nói nghe xem, cậu có thích quà lễ tình nhân của tớ không?"

Đàm Hi không nói gì: "Thích? Thích mới là lạ! Mạt Nhi còn vì chuyện đó hiểu lầm tớ là GAY kìa! Sau này nếu tớ thực sự tìm chị dâu về cho em ấy, chắc chắn nó sẽ cho rằng tớ là người lưỡng tính!"

Trình Tuấn an ủi: "Không sao, đến lúc đó tớ cũng đã theo đuổi được em gái cậu rồi, tớ sẽ giải thích giúp cậu."

Đàm Hi hung hăng liếc anh ta một cái: "Tớ đâu có đồng ý gả em gái cho cậu."

"Hả? Tớ cảm thấy cậu khó lòng tìm được một người có chất lượng hơn tớ."

"Chất lượng? Tớ thấy cậu quá ngây thơ đi!"

Cái tên Trình Tuấn này lấy tự tin từ đâu ra ... Chắc chắn có thể theo đuổi được em gái cậu sao? Việc này chắc chắn phải bàn bạc lại.

"Đúng rồi, nếu cậu có thể giúp tớ giải thích với em gái tớ chuyện tớ không phải GAY, tớ sẽ tặng cậu món quà đặc biệt." Hiểu lầm này, Đàm Hi thật tình rất khó mở miệng biện giải.

"Cái gì chứ?" Anh đường đường là đại thiếu gia nhà họ Trình, không có gì là không mua được.

"Ảnh chụp trước đây của em gái tớ."

Nói xong, Đàm Hi đứng dậy tới ngăn tủ lục tìm một lúc, sau đó lấy ra một quyển album, đưa đến trước mặt TRình Tuấn.

"Trước đây Mạt Nhi siêu cấp đáng yêu, những thứ này đều là bảo bối của tớ. Tớ chờ đến năm nó mười tám tuổi, tớ sẽ tặng những thứ này cho nó. Những tấm ảnh này nó chưa thấy qua đâu, một số là ảnh chụp, số khác là chụp lén." Đàm Hi tự hào khoe, mở album ra, chỉ vào một tấm hình trong số đó: "Như thế nào, đáng yêu đúng không."

Trình Tuấn nhìn Đàm Mạt trong hình, khẽ nở nụ cười: "Này... Đây chính là cô bé Đàm Mạt luôn lạnh lùng kia sao?"

Trong hình là cô nhóc Đàm Mạt đang cầm một cái chén sứ trắng, bên trong đựng những trái nho xanh mọng, bàn tay trắng nõn bé xíu, bắt lấy hai quả, bỏ vào trong miệng, hai mắt to tròn như hai viên bi ve đảo quanh, giống như sợ ai tranh giành với mình, bộ dáng thật đáng yêu.

Trình Tuấn ra vẻ không quan tâm: "Ừ, cũng không tệ lắm."

Đáng yêu như thế vậy mà ... cũng không tệ lắm?

Đàm Hi lại lật một tấm ảnh khác, tấm này là ảnh chụp Đàm Mạt ngày đầu tiên đi nhà trẻ, cô bé mặc chiếc váy màu xanh nhạt, đeo balo nho nhỏ, nở nụ cười như búp bê.

Trình Tuấn ngứa tay chỉ muốn nhào lên giật lấy quyển album. Đáng tiếc, Đàm Hi nhanh tay hơn, mau chóng lùi người về sau.

"Đây là lần đầu tiên Mạt Nhi đi nhà trẻ. Rất kỳ lạ là nó không hề khóc, trái lại còn tự mình sắp xếp vở và đồ dùng học tập."

Trình Tuấn không lên tiếng, dỏng tai nghe ngóng, "Đàm Hi, cậu nghe, hình như có người tới đây."

"Hả?" Đàm Hi thoáng buông quyển album trong tay ra, nghiêng người về phía trước. Diễn tả thì chậm nhưng sự việc xảy ra thì nhanh như cắt, Trình Tuấn dùng sức cướp lấy quyển album, Đàm Hi giữ chặt lấy.

"Trình Tuấn!" Hai thanh niên đang ra sức giằng co, té nhào ... không may Đàm Hi té nằm lên người Trình Tuấn, hai người bọm họ mặt kề mặt, từ ngoài nhìn vào giống như đang hôn! Càng không may... Thật sự có người tiến vào! Và bất hạnh lớn nhất chính là... Người đó chính là ... Đàm Mạt!

"Anh, hai người..." Đàm Mạt lấy hai tay bịt chặt mắt, lui ra ngoài: "Anh... Em đã gõ cửa..." Lại bồi thêm một câu: "... Thật xin lỗi, hai người cứ tiếp tục. Nhưng, lần sau nhớ khóa cửa lại nha!"

Đàm Hi tức muốn hộc máu!

Trình Tuấn cười nghiêng ngả, anh ta vỗ vỗ vai Đàm Hi: "Làm sao bây giờ, càng ngày tớ càng thích em gái cậu."

Đàm Hi khóc không ra nước mắt: Cậu thích em gái tớ, có thể đừng lôi luôn tớ xuống nước được không!!!

Vì thế từ ngày đó, Đàm Mạt đã tự kết luận tình cảm của Đàm Hi và Trình Tuấn: Không ngờ anh cô lại chủ động như vậy... Là anh ấy đê Trình Tuấn nha...

Yêu quá sâu đậm?

Có trời chứng dám ... Anh, em sẽ giúp anh giữ bí mật.

Trước khi Trình Tuấn về anh có nhờ dì giúp việc nhà họ Đàm chụp tấm hình. Lúc đầu, Đàm Mạt đứng rìa ngoài, Đàm Hi đứng ở chính giữa, Trình Tuấn đề nghị: "Mạt Nhi, em đứng ở giữa có vẻ tốt hơn."

"Vì sao?"

"Em thấp nhất."

"!" Nếu không phải bởi vì anh trai cô thích anh ta, cô tuyệt đối sẽ không thích hẳn!!!

Tuy nhiên, thân là một cô em gái tốt, yêu ai phải yêu cả đường đi lối về.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chuyện ngày đó giống như mới vừa hôm qua, Trình Tuấn nhìn tấm ảnh trong tay Katy, lạnh giọng: "Như cô đã thấy."

"Jason... Cuối cùng vì sao anh lại gia nhập RT..." Giọng nói Katy khẽ run, ả yêu người đàn ông này, rốt cuộc là vì cái gì!

"Vì, muốn cô gái tôi yêu khôi phục nụ cười ngày xưa."

ĐỪNG LOẠN! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Phía sau có tổng cộng ba chiếc xe theo rất sát.

Đàm Mạt nhìn qua kính chiếu hậu, một tên nhòai người ra khỏi cửa sổ, cầm súng. Viên đạn bắn xuống nền tuyết, chẳng nói lời nào. Cô càng lúc càng choáng, tay nắm bánh lái không còn sức.

"Mạt Nhi, em cố gắng thêm một chút nữa." Lúc này, thanh âm của Lạc Hàm qua điện thoại càng thêm hư ảo.

Lạc Hàm...

Lạc Hàm sắp đuổi kịp vị trí của Đàm Mạt.

Đội hình sự chia thành ba nhóm, một nhóm tới vị trí theo kế hoạch, một nhóm đến biệt thự, còn lại nhóm Lạc Hàm đang hướng về phía Đàm Mạt.

Khuôn mặt anh tuấn kết một tầng sương, tay cầm lái, đầu ngón tay trắng bệch, đôi mắt anh nhìn về phía trước, đèn đường mờ ảo chiếu trên nền tuyết.

Lòng ảo não, trong đầu anh chỉ sót lại tên của một người, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Bỗng nhiên xe Đàm Mạt nghiêng về bên trái, cô không thể ngồi vững, va mạnh vào cửa xe. Cánh tay đau buốt giúp cô lấy lại được chút ý thức.

Bọn chúng bắn nổ lốp.

Xe trượt về phía trước, tiếng rít chói tai xuyên qua màn đêm lạnh buốt khiến toàn thân cô run rẩy.

Đàm Mạt gắng sức cầm di động, tiếng hít thở đã không thể che giấu sự hoảng loạn của cô. Ánh đèn phía sau càng lúc càng chói mắt, cô đưa điện thoại kề sát bên tai, gắng gượng tựa lưng vào ghế lái, cảnh vật trước mắt càng lúc càng mơ hồ, giọng nói của cô lúc này chỉ còn nổi bi thương, "Lạc Hàm ..."

"Mạt Nhi, anh đây ..." Vài sợi tóc ngắn rơi trên trán, trong bóng tối, anh có thể cảm nhận được cô đang dùng hết sức để biểu đạt ý của mình.

"Em ... yêu ... anh ..."

Em yêu anh! Chỉ vài từ đơn giản, nhưng nếu bây giờ không nói, cô sợ mình sẽ không còn cơ hội.

Em yêu anh! Chỉ vài từ đơn giản ... Nhưng chất chứa tất cả tình cảm của cô dành cho anh, tuy ngây ngô nhưng chân thực. Từ một người không chút cảm xúc, nhờ có anh mà cô trưởng thành. Mọi cử chỉ, cảm xúc vui buồn, những lời chòng gheo của anh đều tác động đến trái tim cô ... Cô sợ nếu mình không hồi đáp tâm ý của anh ... sẽ không kịp.

Cú điện thoại này khiến Lạc Hàm rơi vào thình lạng. Ngay tại giờ phút nguy hiểm, cô thổ lộ với anh ... bàn tay cầm bánh lái siết chặt.

"Alo ... anh ... còn ... nghe ... máy không ..."

"Mạt Nhi ..." Chưa đợi Lạc Hàm nói dứt câu, cửa xe mở toang, bọn chúng vút di động cô xuống đất, một tên kéo tóc Đàm Mạt, lôi ra khỏi xe.

"Cô chủ ... chúng tôi bắt được rồi!"

Ngồi trên sofa, Katy nhếch miệng cười, nụ cười thỏa mãn, thanh âm nhàn nhạt vang lên: "Rất tốt!"

"Cô chủ, xử trí nó thế nào?"

Trình Tuấn bị trói chặt chân tay, Steve đang chĩa súng vào đầu anh ta. Trình Tuấn nhìn Katy đầy căm hận, anh ta mím chặt môi.

Đàm Mạt bị vớt trên nền tuyết đã hoàn toàn không còn sức, mọi việc trước mắt đều mơ hồ, chỉ có cảm giác đau đớn ở cánh tay mới giúp cô nhận ra mình còn sống.

"Giết nó!" Hai từ đơn giản lại có thể khiến cho tim Trình Tuấn đau đớn, khuôn mặt người phụ nữ trước mắt anh ta trông đầy tàn nhẫn.

"Thâm nhập RT là tôi, không có quan hệ gì đến cô ấy ... Katy ..."
Trình Tuấn nhẹ giọng xuống nước: "Cầu xin cô ... Tha cho cô ấy!"

Katy đứng dậy, ngón tay sơn đỏ chót cầm di động, tiến về phía Trình Tuấn: "Jason, tôi nghĩ nhất định anh đã từng nghe qua câu chuyện đồn đại trong RT, có một người phụ nữ đã đánh bom chết chị gái sinh đôi của mình."

Steve đứng bên cạnh cứng người, hầu hết người RT đều nghe qua giai thoại này, nhưng không ai biết rõ tường tận.

Đôi mắt đen tuyền tựa như đang rơi vào ký ức, ngữ điệu bình tĩnh mà quỷ mị kể lại câu chuyện: "Jason, người giết Kelly chính là tôi." Ả nở nụ cười nham hiểm.

Trình Tuấn nhìn thẳng vào mắt ả, ánh mắt tựa như nhìn thấu tất cả.

Ả khoát khoát tay, giống như đang kể một câu chuyện của người khác, không phải của mình: "Người thừa kế chỉ có một, Kelly am hiểu độc dược,

còn tôi am hiểu bom mìn, hai người chỉ có một ngòi vào chiếc ghế của cha! Nếu như tôi không giết chết chị ta, thì người nằm trong năm mồ ấy chính là tôi. Dĩ nhiên mấy người cảm thấy kỳ lạ về bộ dạng của tôi. Tôi đã phẫu thuật thành Hoàng San San. Kelly biết rõ kế hoạch của tôi muốn giết chết chị ấy, vậy mà ... chị ta cũng không thoát khỏi số kiếp!"

Nghe đến tên Kelly, Steve vô thức siết chặt cây súng trong tay.

Katy đứng dậy, lấy điện thoại ra lệnh: "Chờ một chút, chưa có chỉ thị của tôi không được phép động thủ."

Sau đó, ả nghiêng người về phía trước, đầu tựa lên trán Trình Tuấn, mùi nước hoa nồng nặc chặn cổ họng anh ta lại.

"Jason, tôi không chiếm được anh, thì nhất quyết không cho nó có được anh, giống như vị trí thừa kế kia vậy!" Ắ ngừng một chút: "Trước đây tôi cho rằng chỉ cần giúp anh ngồi lên vị trí cậu chủ, anh sẽ cưới tôi; như vậy, việc tôi có là người đứng đầu RT hay không tôi cũng chẳng để ý ... Nhưng bây giờ lại không như thế!"

Ánh mắt mê luyến chuyển sang lạnh lẽo: "Có lẽ với tôi mà nói, biến anh thành một vật phẩm riêng cho mình vẫn tốt hơn. Khi tôi nhớ anh, sẽ có thể trông thấy anh; khi tôi già đi, anh vẫn mãi anh tuấn như vậy!"

Ắ đứng phắt dậy: "Tại trung tâm thành phố B, và cả ở thành phố S này, đều có biệt thự của tôi, và mục đích của chúng chính là nơi giúp tôi cất giấu vật phẩm của mình, anh có muốn nhìn qua một chút không?"

Dứt lời, ả lại đưa điện thoại lên tai, hạ lệnh: "Giết nó! Nhớ mang nó toàn thân về đây!"

Trình Tuấn cắn chặt môi, nhắm mắt ... Trong bóng tối chỉ có hình ảnh: Đàm Mạt mười hai tuổi, không thích nói chuyện, rất ỷ lại vào anh trai, rất hiền, đối xử với mọi người rất tốt, chỉ có duy nhất không thèm đếm xỉa đến

anh. Sau đó, cô học nhảy sang lớp của anh. Cô ngồi ở chỗ Đàm Hi, ánh mắt vô hồn nhìn ra cửa sổ, không nghe giảng bài. Cô thường nằm nhoài trên bàn không nhúc nhích. Cô thích ngắm bọn họ chơi bóng rổ, bởi vì Đàm Hi rất giỏi môn thể thao này. Đàm Hi thích ra căn tin mua kem, vì thế cho dù là ngày tuyết rơi, cô cũng cầm hộp kem đi đi lại lại giữa trời tuyết, cô đi rất chậm, dường như đang suy nghĩ gì đó. Cô mặc đồng phục Đàm Hi, dáng vẻ cô quạnh. Cô trải nghiệm tất cả mọi thứ thuộc về Đàm Hi, cô cố gắng hòa nhập vào cuộc sống của Đàm Hi, nhưng cô không làm được, cô vĩnh viễn không trở thành Đàm Hi. Kể từ khi đó, cô cũng mất đi nụ cười.

Lần thứ hai nhìn thấy cô là tại biệt thự nhà họ Hoàng, cô khoác trên người bộ dạ phục quý phái, bước vội trên hành lang, cô đang lẩn tránh đám thuộc hạ của Hoàng Tông Tường. Khi anh ôm lấy cô, bàn tay anh khẽ run. Đã nhiều năm trôi qua, nỗi nhung nhớ tựa như thủy triều dâng lên suýt chút nữa nhấn chìm anh. Anh khẽ nở nụ cười, bắt cô phải gọi là 'Anh Trình Tuấn'. Không thể làm người yêu, anh chỉ hi vọng mình có thể như Đàm Hi, lấy thân phận là anh trai, bảo vệ cho cô. Tuy nhiên, khi anh bắt gặp người đàn ông xuất hiện bên cạnh cô, một cảm giác bất an ập tới ... Khi anh biết người đàn ông ấy tên Lạc Hàm ... Cái tên bị RT liệt vào hàng ngũ 'Người đàn ông buộc phải tránh xa', sẽ là người chiếm lấy Đàm Mạt thì bao đổ kị và ghen tuông thiêu đốt anh. Thế nhưng anh chẳng thể làm được gì. Đây là con đường anh đã chọn, anh buộc phải đi tiếp. Khi ở khu trượt tuyết, anh công cô bao ký ức và khát vọng tuổi trẻ như quay trở về. Cô nằm nhoài lên lưng anh, không ai nói với ai tiếng nào, rất an tĩnh, an tĩnh đến mức anh còn mơ tưởng sẽ cùng Đàm Mạt đi hết đoạn đường. Anh biết cô không thích anh, biết được chỉ có Lạc Hàm mới đem đến hạnh phúc cho cô, còn anh ... không làm được.

Trình Tuấn khép mắt, giọt nước mắt khẽ rơi ....

Người nhận điện thoại của Katy là một trong những thân tín của ả, Mike. Hắn cầm súng, nheo mắt, nhắm bắn!

Pằng! Dòng máu đỏ tươi từ thái dương túa ra.

Lạc Hàm cầm súng, bình tĩnh đứng dưới trời tuyết, gió lạnh thổi tung bay làn tóc rối. Trong màn đêm, anh tựa như thần chết đứng nơi đó, khí chất lẫm liệt khiến người ta sợ hãi. Anh liên tục nã đạn, đầu ngón tay đặt trên họng cò trắng bệch, đám người RT lần lượt ngã xuống đất ...

Còn mấy tên cầm lái, phản ứng nhanh, chúng mở đèn xe, cách đó không xa chúng trông thấy một chiếc xe và một người đàn ông lẳng lẳng đứng đó.

Chúng đạp ga, xông về phía anh!

Lạc Hàm nghiêng người, đẩy tay, dùng xe làm bệ đỡ, hướng về mấy chiếc xe kia nổ súng. Thanh âm vun vút cùng tiếng ma sát bánh xe trên nền tuyết đan dệt vào nhau, anh bắn chuẩn xác, ba bánh xe nổ tung lốp. Chiếc xe phía trước loạng choạng, mấy chiếc sau buộc phải ngừng lại, đám người nhảy xuống khỏi xe.

Ánh mắt anh nhìn chăm chăm ba tên còn lại, cướp cò, chuẩn xác, không sai một li, bắn trúng mi tâm.

Không hề gây ra động tĩnh quá lớn, đội hình sự cũng đã kịp thời chạy đến, trước mặt bọn họ là cảnh tượng đầy máu, thi thể nằm la liệt.

Tiêu Vũ đứng nấp ở trong xe chứng kiến thương pháp của Lạc Hàm không khỏi khâm phục. Tài bắn súng của Lạc Hàm có thể so sánh với đội bánh tía của Cục. Anh ta chỉ có thể trông thấy bóng lưng của Lạc Hàm nhưng anh ta biết chỉ khí chất tỏa ra từ Lạc Hàm cũng khiến mọi người không dám lùi bước.

Lạc Hàm thu súng, chạy đến ôm chầm lấy Đàm Mạt. Cô đang dần mất ý thức, anh vỗ nhẹ lên má cô, "Mạt Nhi, tỉnh, tỉnh đi!"

Không trả lời Lạc Hàm, cô chỉ vô thức nắm lấy vạt áo của anh, mê sảng, kêu tên anh: "Lạc ... Lạc Hàm ... Hàm ..."

Đáy mắt chua xót, anh ôm chặt cô vào lồng ngực, chỉ muốn vùi sâu cô vào cơ thể của anh, anh xoa xoa tóc cô: "Đàm Mạt! Tỉnh đi, đừng ngủ, nói chuyện với anh đi!"

Cơ thể cô nóng bỏng, gò mà ửng đỏ, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: "Cứu ... Cứu .. em ... anh ... anh trai!"

ĐỪNG LOẠ! CHUYỆN NÀY KHÔNG KHOA HỌC

Kim Kinh Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đại Kết Cục

Trình Tuấn bị giam trong mật thất căn biệt thự. Lúc giam giữ Đàm Mạt, không gian rất tối nên chưa nhìn rõ mấy bình thủy tinh; hiện tại ánh sáng chiếu vào, những chiếc bình không hề che đậy hiện ra trước mắt anh.

Là ... Những phần cơ thể người bị tách rời.

Steve cũng là lần đầu tiên trông thấy thứ mà Katy gọi là 'vật phẩm'. Trong bình có bàn tay trắng nõn thon dài, có cánh tay, nhìn gương mặt quen thuộc kia dạ dày Steve cuộn lên .... Đó chính là đầu của ... Hoàng San San ...

Trình Tuấn không nói gì, những vật phẩm trước mắt không khiến anh ta sợ hãi. Anh ta quắc mắt nhìn về hướng Katy, ả nở nụ cười vô hồn: "Sao ... Thấy tôi phẫu thuật lại giống như đúc cô ta không?" Nói xong, ả đưa tay sờ sờ khuôn mặt mình, "Trước đây tôi cho rằng Hoàng San San chính là vật phẩm tốt nhất của tôi; nhưng mà, nếu tôi có được Đàm Mạt ... Vậy danh hiệu cao quý này sẽ nhường lại cho cô ta!" ả ngồi xuống đối diện Trình Tuấn: "Jason, nếu anh cưới tôi sớm hơn một chút chắc chắn sẽ không đến nông nỗi này."

"Steve! Nơi này tạm thời giao cho anh! Mấy chiếc bình tôi đặt ắt hẳn cũng sắp đến rồi!"

Dứt lời, ả đánh mông rời khỏi mật thất.

Trình Tuấn bị trói chặt, đặt nằm trên giường, khuôn mặt anh ta không chút cảm xúc.

Steve vẫn cầm súng chĩa vào Trình Tuấn: "Cậu chủ ..."

"Đừng gọi tôi là cậu chủ nữa ..." Thanh âm Trình Tuấn vang lên ngắt lời của hắn.

Steve im lặng, không nói tiếp...

Đêm nay rất dài.

Lạc Hàm giao Đàm Mạt lại cho Tiêu Vũ, nhìn gò má cô đỏ ửng vì sốt cao, giọng anh mang theo vài phần đau xót: "Tiêu Vũ, đưa cô ấy đến bệnh viện!"

"Giáo sư Lạc! Còn anh thì sao?"

Lạc Hàm im lặng nhìn Đàm Mạt, tâm tình hỗn loạn, một lúc lâu sau mới đáp lời: "Tôi muốn hoàn thành lời dặn dò của cô ấy!"

Đội hình sự đã đến biệt thự, bọn họ đang phong tỏa bên ngoài, sắp xếp đội súng bắn tỉa vào vị trí. Trông thấy Lạc Hàm đến, Đội trưởng Trương vẫy vẫy tay: "Giáo sư Lạc! Ở bên này!"

"Tình huống hiện tại thế nào?"

Mùa đông giá rét, mọi vật phủ tuyết trắng xóa, khung cảnh se lạnh và yên tĩnh.

"Chưa nắm rõ tình hình bên trong, thế nhưng theo như điều tra, bọn chúng có đặt mấy chiếc bình, tôi đã sắp xếp cho người bên phía chúng ta giả làm nhân viên giao hàng, trà trộn vào đó."

"Có người RT đến chi viện chưa?" Lạc Hàm nhìn vào căn biệt thự, nhỏ giọng hỏi.

"Trước mắt chưa nhận được tin!"

Lạc Hàm chậm rãi lên tiếng: "Lát nữa nhân viên đến giao bình, tôi sẽ đi cùng!"

Anh cài trang, mặc áo chống đạn, đeo khẩu trang và đội mũ, cúi thấp đầu, đi cùng hai cảnh viên khác tiến vào biệt thự.

Đón tiếp bọn họ chính là _ Hoàng San San!

Ả nhìn thùng hàng khó kiếm chế được tâm trạng hưng phấn: "Giúp tôi chuyển lên trên lầu! Cám ơn!"

Dịu dàng lễ độ, khác hẳn với người tàn nhẫn và tuyệt tình khi nãy.

Thùng hàng không được mở ra, được đặt trước cửa phòng ngủ của ả tại lầu một.

"Ừm! Được rồi!"

Lạc Hàm liếc mắt quan sát, nói vậy chỗ này có thể chính là nơi giam giữ Trình Tuấn?

Ả muốn những chiếc bình này để làm gì? Đột nhiên, tất cả mọi manh mối được sáng tỏ ....

Là để bộ phận người sao?

Trong thùng là hai chiếc bình cực lớn có thể đặt vừa một người trưởng thành ... Ất hẳn là chuẩn bị cho Đàm Mạt và Trình Tuấn.

Ánh mắt lạnh như băng nhìn về mặt phấn chấn của Hoàng San San ... Khả năng, cô ả này không phải là Hoàng San San thật.

Ngay tại thời điểm Katy đang tiễn khách, cả căn biệt thự đột nhiên rung chuyển... Là bom?

Từng cơn chấn động truyền đến, Katy chợt nghĩ ra điều gì đó, ả chạy nhanh về phòng, mở mật thất: Không thấy Jason và Steve!

Quay đầu, ba nhân viên giao hàng cũng chẳng còn bóng dáng! Katy nheo mắt, tròng mắt đỏ au như máu, ả rút súng ở bên hông, cười cười: "Jason, anh trốn không thoát đâu!"

Tiếng nổ vẫn tiếp tục vang lên, chấn động càng lúc càng mạnh, Đội trưởng Trương nghe động tĩnh bên trong bất giác siết chặt khẩu súng.

"Đội trưởng Trương, làm gì bây giờ? Chúng ta có cần xông vào không?" Một cảnh viên lên tiếng hỏi.

"Không được! Quá nguy hiểm!"

"Nhưng mà người chúng ta vẫn còn trong đó!"

"Tôi nói không được là không được!"

Trong đêm tối, trước mắt chỉ một mảng lửa đỏ rực, càng lúc càng hung mãnh.

"Gọi xe cứu hỏa!"

"Hai người chạy trước đi ... nơi này ..." Lạc Hàm bị ngạt khói, ho khan một trận: "Nhanh lên ... không kịp đâu!"

Hai cảnh viên gật đầu: "Giáo sư Lạc, còn anh?"

"Các anh cứ đi trước!"

Ngọn lửa che khuất tầm mắt Lạc Hàm.

- Trình Tuấn! Anh ... Không được chết!

Ngọn lửa bùng cháy, căn nước toàn bộ thang lầu, trong màn khói dày đặc, Lạc Hàm đến được nhà bếp. Anh thắm ướt khẩu trang, che lên miệng và mũi ... Trình Tuấn muốn chạy trốn, tại sao lại còn muốn hủy cả nơi này.

Lửa rất lớn, thooáng chốc Lạc Hàm hiểu ra tất cả...

Tên Trình Tuấn ngốc nghếch kia .... Quá ngốc ...

Vì Đàm Mạt phải làm ra đến mức này sao?

Góc Tây Nam của căn biệt thự, Trình Tuấn sắp xếp quả bom cuối cùng, gương mặt tuấn tú trắng nõn giờ đây phủ đầy tro bụi.

Đột nhiên ... nòng súng lạnh như băng chĩa vào lưng anh ta, ngữ điệu quỷ mị của Katy cất lên: "Jason, anh muốn trốn đi đâu?"

"Steve giúp anh?" Trong tình huống đó, Jason không thể tự thoát thân ... Cái tên què chết tiệt! Trung thành với Jason đến mức này???? Gã không biết hành động như vậy được coi là phản đồ ư!

Âm điệu vang lên chói tai: "Anh muốn phá hủy tất cả vật phẩm của tôi sao?"

"Chính xác!" Trình Tuấn nhìn ngọn lửa đang bùng cháy, giọng nói vẫn trầm ổn như trước.

"Là anh ép tôi! Tạm biệt Jason!" Katy dè cò súng.

Pằng!

Một khắc đó, thời gian như dừng lại!

Người phụ nữ không thể tin được, trợn trắng mắt nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, gã thở gấp, sóng mũi có dấu vết bị phỏng ... Là Steve?

Vết thương ở chân tái phát làm gã ra tay có chút khó khăn: "Phát súng này là vì Kelly!"

Trong ánh lửa, ánh mắt của gã tràn đầy thù hận: "Nếu như không phải do chính miệng mày thừa nhận, tao còn không tin Kelly lại do bị chính đứa em song sinh của mình giết chết!"

Trên đời này gã chỉ yêu nhất một người phụ nữ, bỗng nhiên cô ấy biến mất khỏi thế gian, không một chút tin tức.

Katy ngửa đầu nhìn trời, tim co rút đau đớn ... Tại sao bọn nó đều có người yêu ... chỉ riêng ả là không có một ai!

Steve nở nụ cười tà mị: "Bye, Katy!"

Dứt lời viên đạn xuyên qua đầu người ...

Katy ngã xuống đất, Steve hướng súng về phía Jason, ngữ khí không buông tha: "Cậu chủ ...."

Trình Tuấn xoay người, đối diện với gã.

"Cậu chủ, người phản bội RT chỉ có một kết cục duy nhất ... Đây chính là lời anh từng dạy cho tôi!"

Trình Tuấn thản nhiên như không nhìn Steve, không lên tiếng.

"Cậu chủ, tôi giúp anh vì tôi muốn giết Katy báo thù cho Kelly; tuy nhiên ...." Tay cầm súng của hắn không chút nào run rẩy: "Tôi đã tính toán

ngay từ đâu ... Giết ả xong, sẽ đến lượt anh. Phản đồ ... RT tuyệt đối sẽ không tha thứ!"

Nghe gã nói, Trình Tuấn bỗng nở nụ cười, nụ cười thản nhiên và đầy ấm áp.

"Ừm!"

Steve giơ súng, vững vàng nhắm ... bắn ...

Rầm!

Cột nhà bỗng nhiên rớt xuống ngăn cách Trình Tuấn và Steve.

Trình Tuấn xoay người, nhắm khẩu súng của Katy nhắm về hướng Steve.

Trong ngọn lửa bùng cháy dữ dội, hai người đàn ông giằng co, không ai nhường ai...

Trình Tuấn nhếch môi nở nụ cười, ngay sau đó Steve không kịp phản ứng, đến khi đầu của hắn tê buốt vì trúng đạn thì mới nhận ra chuyện gì đang xảy ra ...

Lạc Hàm cầm súng, ở phía sau hắn, cướp cò.

Trình Tuấn mấp má môi, dường như muốn nói gì đó với Lạc Hàm, rồi xoay người bỏ chạy ... Lạc Hàm nắm chặt cây súng trong tay, không đuổi theo, chỉ đứng đó nhìn bóng lưng Trình Tuấn khuất dần, thỉnh thoảng một chút rồi tìm đường thoát ra ngoài.

Lửa càng ngày càng lớn, ánh lửa chiếu sáng rực cả một vùng trời.

Trông thấy hai cảnh viên đi ra, Đội trưởng Trương la lớn: "Giáo sư Lạc đâu?"

Hai người nhìn nhau lắc đầu.

Rầm một tiếng thật lớn ...

Một góc biệt thự sập xuống, âm thanh rung trời như một nhát búa tạ giáng thẳng vào lòng Đội trưởng Trương.

Trong lúc ánh mắt đầy đau xót nhìn về phía trước, đột nhiên một cảnh viên gào lên: "Giáo sư Lạc!"

Người đàn ông cao gầy đang đi hướng về phía bọn họ ... Là Lạc Hàm!

*

Khi Đàm Mạt tỉnh lại, Lạc Hàm đang ghé lên thành giường ngủ thiếp đi, hàng mi dài đã che khuất ánh mắt sắc bén của anh. Đàm Mạt khe khẽ thở dài đưa tay xoa xoa khuôn mặt anh.

Vốn ngủ không sâu, Lạc Hàm bị động tác này của cô đánh thức, bắt lấy tay cô, giọng lưu manh: "Còn động tay động chân."

Đàm Mạt khẽ mỉm cười: "Đừng ngủ kiểu này, không tốt cho cơ thể!"

Bàn tay cô bị anh nắm chặt, nhiệt độ ấm áp từ anh truyền vào thân thể cô.

Sáng sớm, ánh ban mai xuyên thấu qua rèm cửa sổ, Lạc Hàm nghiêm túc trả lời: "Đúng là không tốt cho sức khỏe!"

Dứt lời, anh kéo cánh tay Đàm Mạt sang, rướn người một cái, nhanh chóng nằm cùng cô trên giường.

Đàm Mạt sững sốt, vùi mặt vào ngực anh, không dám lộn xộn ... Đây là giường đơn mà!

Mái tóc đen dài vây lấy thân ảnh gầy yếu của Đàm Mạt, Lạc Hàm vuốt vuốt mái tóc cô: "Anh tưởng chừng như đã mất em!"

Đêm qua tuy ý thức chỉ còn mơ mơ hồ hồ nhưng Đàm Mạt vẫn cảm nhận được cuộc chiến khốc liệt đã diễn ra.

"Cũng may, em không sao!" Anh khẽ cúi đầu, hít một hơi hương thơm trên mái tóc cô: "Khi ấy em có nói với anh một câu gì đó .... Anh nghe không rõ!"

Đàm Mạt núp trong lòng Lạc Hàm, mùi hương thoang thoảng thuộc về riêng anh lẫn khuất quanh đầu mũi: Không nghe rõ .... Làm gì có chuyện đó!

"Nói lại lần nữa cho anh nghe!"

"..." Im lặng là vàng!

Thấy cô không lên tiếng, anh cúi đầu, đặt một nụ hôn lên mắt cô, thanh âm dạt dào tình cảm: "Không sao! Sau này anh thay em chủ động nói ra là được!"

Đàm Mạt nhớ ra, cô lắc lắc cánh tay Lạc Hàm: "Trình Tuấn đâu?"

Nhớ lại hình ảnh bóng dáng anh ta biến mất trong ánh lửa, Lạc Hàm chớp mắt, ôm chầm lấy bả vai Đàm Mạt, lạnh lùng lên tiếng: "Anh chỉ có thể nói cho em biết, anh ta không chết!"

Anh ấy vẫn chưa chết!

Cô không cần điều gì khác, chỉ cần bốn chữ này là đủ!

Cô cọ cọ trước ngực Lạc Hàm, cố ngăn cho nước mắt không tuôn rơi. Lạc Hàm bất lực: Người con gái của anh lại vì người đàn ông khác rơi lệ, thật đau đầu!

*

Trở về thành phố B, việc cần làm đầu tiên là đến thỉnh tội với Mộ Hà.

Đầu dây bên Đàm Mạt đầy gấp gáp: "Mộ Mộ, vì tớ có việc nên mới không thể tham dự tiệc mừng thọ của ông ... không thể làm một cặp bài trùng với cậu tớ rất áy náy ... Nay, bà mẹ kế và đứa em kia có làm khó cậu không?"

Phía bên Mộ Hà lại lạnh lùng, từ tốn chuyển chủ đề: "Mạt Nhi, chừng nào cậu kết hôn?"

Đàm Mạt há miệng, câu hỏi này trả lời thế nào? ...

Thanh âm Mộ Hà tiếp tục vang lên: "Chẳng lẽ Giáo sư Lạc không định chịu trách nhiệm với cậu à?"

"..." Cái gì thế này!!! Anh ấy ... Còn chưa cầu hôn nữa kìa!!!

Mộ Hà buông ống nghiệm trên tay, đi về phía cửa sổ. Bên ngoài trời vẫn đổ tuyết không ngừng, khắp nơi trắng xóa một mảnh, tâm tình phiền muộn đua nhau đến.

"Mạt Nhi, tớ mong cậu mãi mãi được hạnh phúc!"

Khi nói những lời này, Mộ Hà vẫn chưa nhận ra được hạnh phúc của cô ta đang lặng yên tới gần.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt mùa hè đến. Mấy tháng vừa qua, Lạc Hàm và Đàm Mạt vô cùng vui vẻ ... Chủ yếu là Lạc Boss thấy vui. Ngày Đàm Mạt gặp được mẹ Lạc Hàm, quả thực có thể dùng cụm từ 'Hồn phi phách tán' để hình dung.

"... Con chào bác!" Cô mặc áo ngủ Lạc Hàm, đi dép Lạc Hàm, cầm ly nước của Lạc Hàm, đầu tóc rối bù diện kiến mẹ chồng tương lai.

Còn chủ nhân căn biệt thự ung dung đứng phía sau mẹ Lạc, trong tay còn đang cầm điếu tâm, nháy mắt với Đàm Mạt một cái, cười cười.

Mẹ Lạc là người từng trải, nhìn bộ dạng Đàm Mạt thế này bà cũng đoán ra ... bà nở nụ cười hòa nhã: "Đàm Mạt đúng không?"

Đàm Mạt máy móc gật đầu: "Vâng!"

Dáng vẻ khá lạnh lùng khó gần, nhưng khi lên tiếng nói chuyện thì quả thật đáng yêu ... Mẹ Lạc lẩm bẩm tính toán: Cũng sắp được ôm cháu nội rồi!

"Khi nào có thời gian cháu đến nhà dùng bữa cơm? Hay là ... hai gia đình chúng ta hẹn một ngày gặp mặt... Cháu thấy thế nào?"

Đàm Mạt đưa mắt nhìn Lạc Hàm cầu cứu, Lạc Boss làm như không thấy.

Và đêm đó, Đàm Mạt nằm trên giường Lạc Hàm xuất hiện mẫu đối thoại sau:

Mạt Nhi: Giáo sư Lạc ....

Boss: Chuyện gì?

Mạt Nhi: Hai gia đình gặp nhau ... có phải là cách ngày kết hôn không xa?

Boss: Anh không phản đối cách giải thích này của em.

Mạt Nhi: ...

Nhưng em đã đồng ý gả cho anh đâu!!!

Thấy Đàm Mạt không nói tiếp, Lạc Hàm nheo mắt.

Boss: Sao ... em còn vấn đề khác à?

Mạt Nhi: ... Không có ... Ngủ thôi ....

Boss nở nụ cười tà mị: Ủm! Nhưng trước khi đi ngủ không thể thiếu việc vận động.

Mạt Nhi: Anh làm gì! Như vậy là phi pháp!

Boss: Vậy sao? Vậy ngày mai chúng ta biến nó thành hợp pháp.

Mạt Nhi ứa nước mắt ... Cô còn chưa được phát biểu ý kiến!!!

Gặp gỡ cha mẹ đôi bên mới biết, thì ra bọn họ đã biết nhau từ trước.

Ba của Lạc Hàm có thể từng thấy qua trên tivi, còn ông nội Đàm Mạt hình như là chiến hữu cũ của ông Lạc Hàm.

Thế giới này thật nhỏ!

Ngày thứ bảy, Đàm Mạt được nghỉ. Sáng sớm, Lạc Hàm lái xe qua đại viện đón cô. Mấy anh lính gác cổng đã quá quen nên cho anh chạy xe thẳng vào trong, dừng xe trước cửa nhà Đàm Mạt.

Đàm Mạt đeo balo mini, đi đôi giày bata, buộc tóc đuôi ngựa, trông không khác cô bạn nhỏ. Lạc Hàm sáng mắt nhìn ngắm, nhưng ngay lập tức trở về vẻ mặt lạnh nhạt như nước.

"Chúng ta đi đâu đây?"

"Chờ một chút em sẽ biết!"

Chiếc du thuyền màu trắng đậu sẵn ở cảng.

Rời khỏi cảng một quãng khá xa, hai người đứng trên boong thuyền hóng gió biển, Lạc Hàm bỗng cất giọng: "Em có thể nói không thích anh!"

Đàm Mạt: "!"

... Làm gì có chuyện đó!

Lạc Hàm: "Nếu như em vĩnh viễn không muốn quay trở về!"

Đàm Mạt: "!"

Uy hiếp! Uy hiếp một cách trắng trợn...

Và ngày hôm đó, Mạt Nhi 'bị' cầu hôn trong tình huống này ...

Mấy ngày sau, Đàm Mạt nhận được một email, chỉ có sáu chữ nhưng lại khiến cô ngậm ngùi, bàn tay chặn ngực, đôi mắt lấp lánh ánh lệ.

- Mạt Nhi! Là anh trai đây!

--HOÀN CHÍNH VĂN--

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Văn Án](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46: Đại Kết Cục](#)